

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

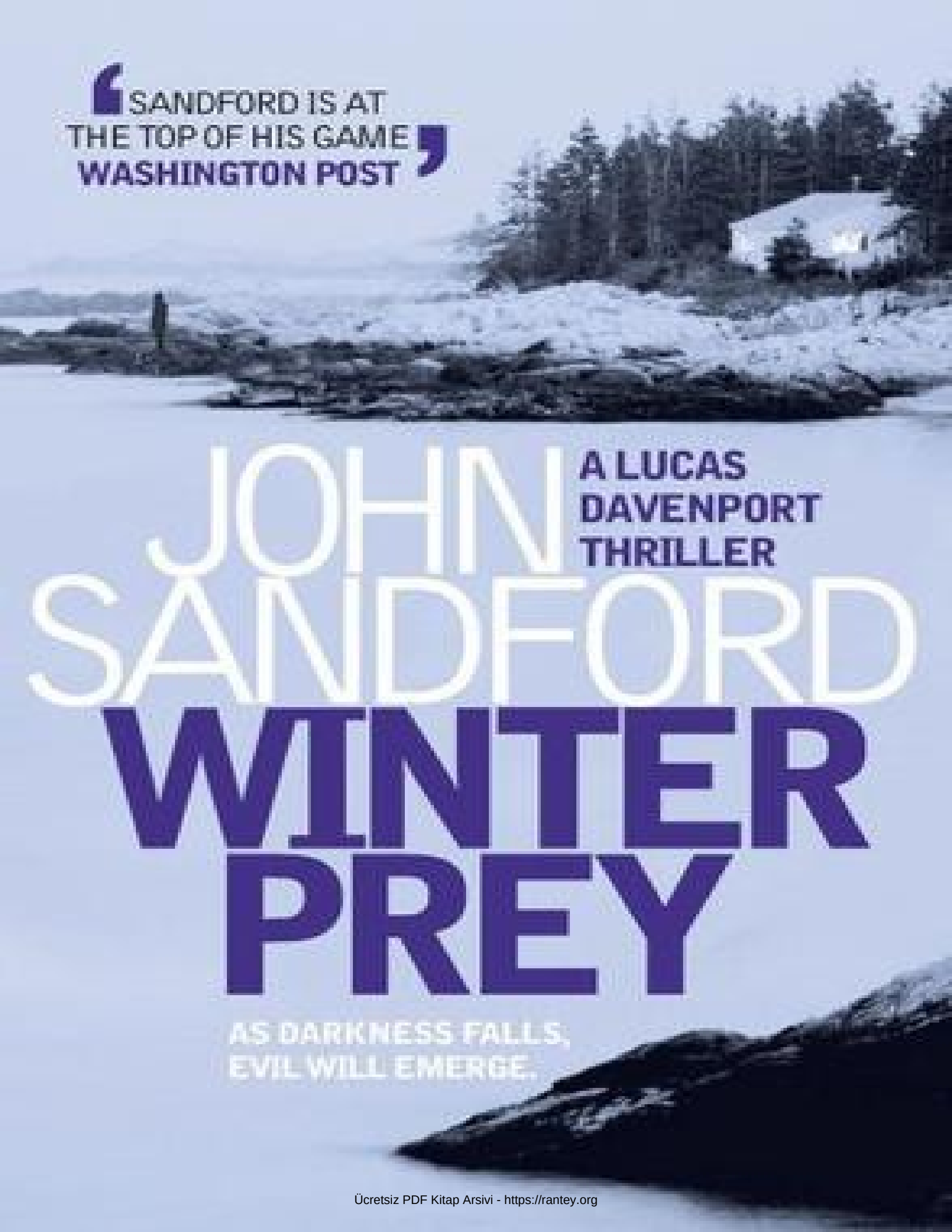
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**SANDFORD IS AT
THE TOP OF HIS GAME
WASHINGTON POST**

JOHN SANDFORD
A LUCAS
DAVENPORT
THRILLER
**WINTER
PREY**

AS DARKNESS FALLS,
EVIL WILL EMERGE.

Copyrighted Material

JOHN SANDFORD

**#1 NEW
YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR**

WINTER PREY

**"Taut and satisfying...
a must read."**

—*Milwaukee Sentinel*

Copyrighted Material

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kış Ağı

John Sandford

Sinopsis:

Wisconsin'in ücra, kırsal bir bölgesinde, vahşi bir üçlü cinayet soruşturmasında şerife yardım etmesi için çağrılan Lucas Davenport, Davenport'u bile şeytani niyetleriyle şaşkına çeviren şok edici bir dizi vahşi suçu ortaya çıkarmaya başlar. Rules of Prey ve Silent Prey kitaplarının yazarından sarsıcı bir New York Times bestseller'ı. Lucas Davenport, Amerika'nın dört bir yanındaki şehirlerde katillerin izini sürmüştür ama daha önce hiç Wisconsin'li Buz Adam kadar uğursuz bir suçlunun peşine düşmemiştir.

BÖLÜM 1

Rüzgâr, Shasta Deresi'nin donmuş akıntısında, çam ağaçlarının siyahtan da siyah duvarları arasında ılık çalarak ilerliyordu. İnce çıplak bataklık kızılağaçları ve hafif yeni huş ağaçları önünde eğildi. İğne uçlu buz kristalleri, zımpara kâğıdı kumu gibi, sürüklenen karda arabesk kıvrımlar olarak ilerliyordu.

Buzadam dereyi göle kadar takip etti, görerek olduğu kadar hissederek ve zamanla da yönünü buldu.

Dalış saatinin ışıklı kadranı altı dakikayı gösterdiğinde ölü çamı aramaya başladı. Yirmi saniye sonra, hava koşullarından ağarmış gövdesi kar motosikletinin farlarında belirdi, bir an orada asılı kaldı, sonra otostop yapan bir hayalet gibi kayıp gitti.

Şimdi. Altı yüz metre, pusula yönü 37 ... Zaman zaman

zaman.

Evden aşağıya doğru inerken neredeyse gölün batı kıyısına çarpıyordu, beyaz üstüne beyaz, önünde yükseliyordu.

Direksiyonu kırdı, yavaşladı, onu takip etti. Bir bahçe lambasının yapay mavisi yağın karın arasından süzüldü ve kızağı kıyıya doğru hafifçe çekip motoru durdurdu.

Buzadam önlüğünü yukarı itti, oturdu ve dinledi. Karın elbisesine ve kaskına vuruşundan, soğuyan motorun tıkırtısından, kendi nefesinden, - şimdi ve rüzgârdan başka bir şey duymuyordu. Gözleri ve ağzı için delikleri olan tam yüz yünlü bir kayak maskesi takmıştı. Kar yumuşak yüne yapıştı ve bir süre sonra eriyen su göz deliklerinden burnunun yanından yüzüne damlamaya başladı. Hava koşullarına ve sürüşe uygun giyinmişti: kar motosikleti kıyafeti rüzgar geçirmez ve yalıtımlıydı, bacakları ağır pac botlarına uyuyordu, bilekleri keşif kayaklarıyla örtülmüştü

eldivenler. Ağır bir polipropilen balıkçı yaka yüz maskesini örtüyordu ve giysinin yakası doğrudan siyah kaska takılıyordu. Neredeyse naylon ve yünle kaplanmıştı ve soğuk hala çatlakları ve ince noktaları zorluyor, nefesini kesiyordu ...

Koltuğun arkasına, kızağın taşıma rafına bir dizi ayı pençesi kar ayakkabısı ve gazete kağıdına sarılı bir mısır bıçağı bağlanmıştı. Ağırlığını makineye vererek yan oturur pozisyona geçti, parkasının cebinden minyatür bir alüminyum el feneri çıkardı ve taşıma rafına doğrulttu. Eldivenleri çalışmak için çok kalındı ve onları çıkarıp kol düğmelerinden sarkıttı.

Kar ayakkabılarını çıkarırken rüzgâr bir buz kıracağıydı ve açıkta kalan parmaklarını kesiyordu. Onları karın üzerine bıraktı, çabuk açılan bağlara adımını attı, bağları kopardı ve ellerini tekrar eldivenlerin içine soktu.

Bir dakikadan daha az bir süredir açıktaydılar ve şimdiden sertleşmişlerdi.

Eldivenleriyle birlikte ayağa kalktı ve karı test etti.

Son yağan kar yumuşaktı ama şiddetli soğuk altındaki katmanları katılaştırmıştı. İki ya da üç santimden fazla batmamıştı. Güzel.

Zihninde yine çan sesleri duyuldu: Zaman.

Durdu, kendini sakinleştirdi. Varlığının tüm karmaşık saat mekanizması tehlikedeydi. Daha önce bir kez öldürmüştü ama bu neredeyse kazara olmuştu. Cesedin etrafında doğaçlama bir intihar sahnesi yaratmak zorunda kalmıştı.

Ve neredeyse işe yaramıştı.

Onu yakalama ihtimallerini ortadan kaldıracak kadar işe yaramıştı.

Bu deneyim onu değiştirmiş, ona kanın tadını, gerçek gücün tadını vermişti.

Buzadam başını, koku almaya çalışan bir köpek gibi geriye doğru eğdi. Ev, gl kıyısının yüz metre ilerisindeydi. Onu göremiyordu; avlu ışığının uzaktan gelen parıltısı dışında, karanlık bir çanağın içindeydi. Mısır bıçağını taşıma çantasından çıkardı ve yokuşu tırmanmaya başladı. Mısır bıçağı basit bir aletti ama karlı bir gecede pusu kurmak için mükemmeldi, eğer fırsat çıkarsa.

Fırtınada ve özellikle de geceleri Claudia LaCourt'un evi dünyanın ucuna doğru kayıyor gibiydi. Kar ağırlaştıa, donmuş gölün karşısındaki ışıklar yavaşça soluyor ve sonra birer birer sönüyordu.

Aynı zamanda orman da içeri doğru bastırdı: am ve ladin ağaçları, dayanılmaz bir ağırlıkla evin üzerine eğilmek için parmak uçlarıyla yaklaştı. ardak yaprakları pencereleri tırmalıyor, çıplak huş ağacı dalları saçakları tırmalıyordu. Hepsi birlikte, kötücül bir şeyin, pençeleri ve dişleri fıçı tahtası dış cephe kaplamasında takırdayan, bir tutamak arayan bir canavarın yaklaşması gibi ses çıkarıyordu. Evi parçalayabilecek bir canavar.

Claudia evde yalnızken ya da Lisa ile yalnızken eski Tammy Wynette albümlerini çalıyor ya da televizyondaki yarışma programlarını dinliyordu. Ama fırtına her zaman bir gümbürtü ya da çığlıkla gelirdi. Ya da bir yerde bir hat kesilirdi: ışıklar tekler ve snerdi, müzik dururdu, herkes nefesini tutardı... ve fırtına orada, pençelerini geçirirdi. Mum ışığı durumu daha da ktleştirirdi; kasırğa fenerleri de pek yardımcı olmazdı. Bir gece kar fırtınası sırasında hayal gücünün yarattığı kötülük türleriyle ancak modern bilim mücadele edebilirdi: uydu-çanak televizyon, radyo, kompakt diskler, telefonlar, bilgisayar oyunları. Elektrikli matkaplar. Makine sesi çıkaran şeyler. Evi kemiren karanlık ağ pençelerini kovan şeyler.

Claudia lavabonun başında durmuş, kahve fincanlarını duruluyor ve kurumaları için üst üste diziyordu.

Görüntüsü lavabonun üzerindeki pencereden aynadaki gibi yansıyor, ama gözleri daha koyu, yüzünü çerçeveleyen çizgiler daha koyu, eski bir dagerreyotip gibi.

Dışarıdan bakıldığında, bir tablodaki madonna gibi görünüyordu, kar fırtınasındaki tek ışık ve yaşam belirtisi; ama o kendini hiçbir zaman bir madonna olarak görmedi. Hala düzgün bir poposu olan, saçlarını kızıla boyatan, mizah duygusu gelişmiş ve biranın tadına varmış bir anneydi. Balıkçı teknesi kullanabilir ve beyzbol sopası sallayabilirdi ve kışın bir ya da iki kez, Lisa bir arkadaşında kalırken, Frank'le birlikte Grant'a gider ve Holiday Inn'e yerleşirlerdi. Odalarda yatağın yanındaki dolap kapılarında tavandan tabana aynalar vardı. Claudia, Frank'in kalçalarına oturup, başını geriye atmış ve göğüslerini pembeye boyamış bir halde kendini becerirken seyretmeyi severdi.

Claudia kek kalıbındaki son yanmış kabuğu da kazıdı, duruladı ve kuruması için bulaşıklığa attı.

Bir dal pencereye sürtündü. Dışarı baktı, ama üşümeden: kendi kendine mırıldanıyordu, eski bir şey, liseli bir şey. En azından bu gece Lisa'yla yalnız değillerdi. Frank buradaydı. Aslında merdivenlerden yukarı çıkıyordu ve kendi kendine mırıldanıyordu. Bunu sık sık yapıyorlardı, aynı anda aynı şeyleri.

"Um," dedi ve kadın döndü. Seyrelmiş siyah saçları koyu renk gözlerinin üzerine düşüyordu. Yüksek elmacık kemikleri ve çizme kesimli kot pantolonundan dışarı fırlayan hırpalanmış Tony Lamas'ıyla bir kovboy gibi görünüyordu, diye düşündü. Tişörtünün üzerine yırtık pırtık bir kot dükkân önlüğü giymişti ve elinde kan kırmızısı cilayla kesilmiş bir boya fırçası tutuyordu.

"Urn, ne?" Claudia sordu. Bu her ikisinin de ikinci evliliği idi. İkisi de biraz yıpranmıştı ve birbirlerini çok seviyorlardı.

"Kitaplığa yeni başlamıştım ki odun sobasını unuttuğumu hatırladım," dedi hayıflanarak. Boya fırçasını ona doğru salladı.

"Kitaplığı bitirmem bir saatimi daha alacak. Bu cila ile gerçekten duramam."

"Lanet olsun, Frank. . ." Gözlerini devirdi.

"Özür dilerim." Orta derecede pişman, büyüleyici bir kovboy tarzında.

"Peki ya şerif?" diye sordu. Yeni konu. "Hâlâ yapacak mısınız?"

"Onu yarın göreceğim," dedi. Başını çevirdi, onun gözleriyle buluşmayı reddetti.

"Bu beladan başka bir şey değil," dedi kadın. Aralarındaki tartışma giderek alevleniyordu. Lavabodan uzaklaştı ve koridordan aşağıya, Lisa'nın odasına doğru bakmak için geriye doğru eğildi. Kızın kapısı kapalıydı ve Guns 'N Roses'ın hafif sesi kenarlardan dışarı sızıyordu.

Claudia'nın sesi keskinleşti, endişeliydi. "Eğer çeneni kapatırsan..."

Bu senin sorumluluğun değil Frank. Harper'a anlattın, Jim onun oğluydu. Eğer Jim'se."

"Jim'di, tamam. Ve sana Harper'ın nasıl davrandığını anlattım."

Frank'in ağzı dar, sıkı bir çizgiyle kapandı. Claudia bu ifadeyi tanıdı, fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu High Noon'daki adı neydi? Gary Cooper.

"Keşke o filmi hiç görmemiş olsaydım," dedi başını öne eğerek.

Sağ eli şakağına gitti, ovuşturdu Lisa resmi vermek için onu yatak odasına götürmüştü Frank'in görmesini istemiyordu.

"Öylece durmasına izin veremeyiz," diye ısrar etti Frank. "Harper'a bunu söyledim." Claudia, "Sorun çıkacak, Frank," dedi.

"Ve kanun bunu halledebilir. Bunun bizimle bir ilgisi yok," dedi. Bir süre sonra, "Ocağı getirecek misin?" diye sordu.

"Evet, evet. Sobayı getireceğim."

Claudia pencereden dışarı, cıvaya doğru baktı.

Garajın aşağısındaki buharlı avlu ışığına. Kar, ışığın hemen altındaki bir noktadan geliyor gibiydi, sanki bir huniden geçerek doğrudan pencereye, gözlerinin içine dökülüyordu. Küçük saçmalar, kuş saçması gibi. "Yavaşlıyor gibi görünüyor."

"Hiç kar yağmaması gerekiyordu," dedi Frank. "Pislikler." Televizyondaki hava durumu sunucularını kastediyordu. Hava durumu sunucuları Ojibway County'de havanın açık ve soğuk olacağını söylemişlerdi ve işte buradaydılar, grubu yenmek için kar yağıdırıyorlardı.

"Bırakmayı düşün." Şimdi yalvarıyordu. "Sadece düşün."

"Düşüneceğim," dedi ve arkasını dönüp bodruma indi.

Bunu düşünebilirdi ama fikrini değiştirmeyecekti.

Claudia zihninde resmi çevirerek üzerine bir sweatshirt giydi ve çamurluğa doğru yürüdü. Frank sürücü eldivenlerini ıslatmış ve kalorifer peteğinin üzerine örtmüştü; oda sıcaktan kurumuş yün kokuyordu. Parkasını ve çorap şapkasını giydi, eldivenlerini aldı, çamurluğun içindeki düğmeden verandanın ışıklarını açtı ve fırtınaya doğru adım attı.

Resim. İnsanlar Los Angeles'tan ya da Miami'den, bu işleri yapan herhangi biri olabilirdi. Ama değillerdi.

Lincoln County'den gelmişlerdi. Baskı kötüydü ve kağıt o kadar ucuzdu ki neredeyse parmaklarınızda parçalanıyordu. Ama bu Harper'ın oğluydu. Yakından bakarsanız, sol elinin kütük ayırıcıya kaptırdığı parmağının izini ve halka küpesini görebilirdiniz. Bir kanepede çıplaktı, kalçaları kameraya dönüktü, yüzünde donuk, meraklı bir ifade vardı. Ergenlik çağındaki bir çocuğun kalınlaşan yüzüne sahipti ama kadın hâlâ babasının benzin istasyonunda çalışan, tanıdığı küçük çocuğun gölgesini görebiliyordu.

Resmin ön planında yetişkin bir adamın gövdesi vardı, kıllı göğüslü, iğrenç. Bu görüntü Claudia'nın aklına çok çabuk geldi; erkeklere ve onların fiziksel mekanizmalarına yeterince aşınaydı ama bunda bir şey vardı, çok kötü bir şey... çocuğun bir anda yakalanan gözleri siyah noktalar halindeydi. Yakından baktığında, dergiden birinin gözbebeklerini keçeli kalemle çizdiği anlaşılıyordu.

Soğuktan değil ama titreyerek garaja ve odunluğa giden karla kaplı hendekten aşağı koştu. Hendeğin içinde on santim yeni kar vardı: sabah tekrar üflemesi gerekecekti.

Hendek garaj kapısında son buluyordu. Kapıyı iterek açtı, içeri girdi, ışıkları yaktı ve hiç düşünmeden ayaklarını yere vurdu. Garaj yalıtılmıştı ve bir odun sobasıyla ısıtılıyordu. Dört iyi meşe parçası yeterince yavaş yanıyor ve en soğuk gecelerde bile içerideki sıcaklığı donma noktasının üzerinde tutmaya yetecek kadar ısı yayıyordu. En azından arabaları çalıştıracak kadar sıcak. Burada, Chequamegon'da arabaları çalıştırmak ölüm kalım meselesi olabilirdi.

Soba hâlâ sıcaktı. Kömüre dönmüştü ama Frank bir gece önce temizlemişti; zaten bunu yapmasına gerek yoktu. Baktı

Kapıya doğru, odun yığınının. Gece için yeterliydi ama daha fazlası yoktu.

Biraz alev alsın diye ateşe birkaç tane bilek inceliğinde çam parçası attı, sonra da dört tane sağlam meşe parçası. Bu kadar yeterdi.

Odun yığınının olması gereken boşluğa baktı, içini çekti ve şimdi de birkaç parça getirebileceğine karar verdi - sabaha kadar çözülmeleri için bir şans vermeliydi. Dışarı çıktı, kapıyı kapattı ama kilitlemedi, garajın yanından geçerek odun yığınının üstünü örten sundurmaya doğru yürüdü. Dört parça meşe daha aldı, sendeleyerek garaj kapısına geri döndü, kapıyı ayağıyla iterek açtı ve meşeleri sobanın yanına bıraktı. Bir tur daha, diye düşündü; Frank kendi payına düşeni yarın yapabilirdi.

Garajın yan tarafına, odunluğun karanlığına geri döndü ve iki meşe parçası daha aldı.

Ve ensesindeki kısa tüylerin diken diken olduğunu

hissetti. Burada onunla birlikte biri vardı...

Claudia meşe parçalarını bıraktı, eldivenli ellerinden biri boğazına gitti.

Garajın arkasındaki ormanlık alan karanlıktı. Hissediyordu ama göremiyordu, kalbinin kulaklarında çarptığını ve karın kaputuna narin bir çukurla vurduğunu duyabiliyordu. Başka bir şey yoktu: ama y i n e de ...

Geri çekildi. Kar ve avlu ışığının mavi çemberinden başka bir şey yoktu. Karla kaplı siperde durdu, karanlığa doğru süzüldü... ve koştu.

Eve kadar, hâlâ arkasında birinin olduğunu hissediyordu, eli neredeyse oradaydı, ona uzanıyordu. Kapının kolunu pençeledi,

kapıyı kırdı, elinin topuğuyla kapıya vurdu ve onu çamur odasının sıcağına ve ışığına doğru takip etti.

"Claudia?"

diye bağırdı.

Frank elinde bir boya beziyle orada duruyordu, gözleri

irileşmiş, irkilmişti. "Ne?"

"Aman Tanrım," dedi kadın. Kar motosikleti giysisinin fermuarını indirdi, kapüşonun çıtçıtlarıyla boğuştu, ağzı çalışıyor ama hiçbir şey çıkmıyordu: "Tanrım, Frank, garajın orada biri var."

"Ne?" Kaşlarını çatı ve mutfak penceresine gidip dışarı baktı. "Onu gördün mü?"

"Hayır, ama yemin ederim Frank, dışarda biri var. Onu hissedebiliyorum," dedi, kolundan tutup pencereden ona bakarak.

"Dokuz-bir-bir'i ara."

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Frank. Mutfağa gitti, lavabonun üzerine eğildi, avlu ışığına doğru baktı.

"Hiçbir şey göremiyorsun," dedi Claudia. Kapının kilidini çevirdi, sonra mutfağa girdi. "Frank, yemin ederim biri var."

.. "Pekâlâ," dedi Frank. Onu ciddiye almıştı: "Gidip bakacağım."

"Neden aramıyoruz ... "Bir bakacağım," dedi tekrar. Sonra: "Bu fırtınada buraya bir polis göndermezler. Kimseyi görmediysen bile."

Haklıydı. Claudia onu çamurluğa kadar takip etti, kendi kendine gevezelik ettiğini duydu: "Sobayı doldurdum, sonra yarın sabah için biraz odun getirmek üzere yan tarafa gittim..." ve ben böyle değilim diye düşündü.

Frank çamurluktaki banka oturdu ve Tony Lamas'ı çıkardı, kar arabası kıyafetini giydi, oturdu, pacs'lerini çıkardı, bağladı, sonra kıyafetin fermuarını çekti ve eldivenlerini aldı. "Bir dakika içinde döneceğim," dedi. Sesi sinirli geliyordu; ama onu tanıyordu. Panik yapacak biri değildi.

"Geleceğim," diye ağzından

kaçırdı. "Hayır, sen bekle,"

dedi adam.

"Frank: silahı al." Aceleyle servis adasına gidip çekmeceyi açtı. Arka tarafta, tamamen dolu bir Smith and Wesson .357 Magnum bir bölmenin arkasına gizlenmiş. "Belki de Harper'dır. Belki de.

.

."

"Tanrım," dedi adam başını sallayarak. Ona hınzırca sıırttı ve kayak eldivenlerini giyerek kapıdan çıktı.

Verandada kar yüzünü gagaladı, küçük sert topaklar halinde. Ona karşı yarı dönmüştü. Rüzgâra doğrudan bakmadığı sürece kar motosikleti kıyafeti onu rahat ettiriyordu. Ama fazla bir şey göremiyor ya da naylon kapüşonun üzerinden ısıklık çalarak geçen rüzgârın sesinden başka bir şey duyamıyordu.

Başını çevirerek basamaklardan aşağı, garaja giden karlı patikaya doğru yürüdü.

Buz Adam oradaydı, odun yığınının yanında, omzu kulübenin köşesinde, sırtı rüzgâra dönüktü. Ormanlık alandaydı.

Claudia dışarı çıktığında. Ona ulaşmaya çalışmış ama el fenerini kullanmaya cesaret edememiş ve karanlıkta çalılara takılıp durmak zorunda kalmıştı.

Kız içeri koştuğunda, neredeyse geri dönüp kar arabasına geri dönecekti. Fırsat kaçtı diye düşündü.

Bir şekilde uyarılmıştı. Ve zaman daralıyordu. Saatine baktı. Yarım saati vardı, daha fazla değil.

Ama bir an düşündükten sonra, kar ayakkabılarını metodik bir şekilde çözdü ve garajın karanlık hulkuna doğru devam etti. LaCourt'ları birlikte yakalamalıydı, mutfakta, ikisinin de icabına aynı anda bakabileceği bir yerde. Silahları vardı, bu yüzden hızlı olmalıydı.

Buzadam kolunun altında bir Colt Anaconda taşıyordu. Onu, alıntı olduğunu hiç bilmeyen bir adamdan çalmıştı. Eski günlerde bunu çok y a p m ı ř t ı . Bir sürü iyi şey almıştı.

Anaconda bir hazineydi, her kıvrımının ve çentiğinin bir işlevi vardı.

Öte yandan mısır bıçağı, kabalığı içinde neredeyse zarifti.

Ev yapımı, kaba ahşap saplı, pala gibi bir şeye benziyordu ama daha ince bir bıçağı ve kare bir ucu vardı. **E s k i d e n** mısır saplarını kesmek için kullanılırdı. Bıçak yüzeysel bir pasla kaplanmıştı ama kenarını atölye taşlama makinesine koymuştu ve yeni kenar gümüşi, ince ve tıraş edilebilecek kadar keskindi.

--Mısır bıçağı öldürebilirdi ama onu getirmesinin nedeni bu değildi.

Mısır bıçağı tek kelimeyle dehşet vericiydi. Eğer olayı anlamak için bir tehlide ihtiyacı varsa, eğer kızın canını yakması ama öldürmemesi gerekiyorsa, o zaman mısır bıçağı tam ona göre idi.

Karın üzerinde duran Buz Adam kendini dev gibi hissediyordu, başı neredeyse garajın saçaklarına kadar uzanıyordu.

Frank'in pencereye gelip dışarı baktığını gördü ve durdu. Claudia onu görmüş müydü? İmkânsızdı. Arkasını dönüp kaçmıştı ama garajın ve bahçenin ışıkları üzerindeyken bile onu zorlukla görebiliyordu. Karanlıkta geri dönmüştü, siyah giymişti. İmkânsızdı.

Buz Adam bankaya tırmanırken ve çalılarla boğuşurken terlemişti. Serbest bırakma düğmelerini kapattı ve bağları gevşetti ama ayakkabıların üzerinde dengede kaldı. Çukura inerken dikkatli olması gerekiyordu. Saatine baktı. Zaman zaman zaman ...

Parkasının fermuarını açtı, eldivenini çıkardı ve Anaconda'nın ahşap dipçiğine dokunmak için içeriye uzandı. Hazır.

Tam sipere girmek için dönüyordu ki arka kapı açıldı ve verandadan bir ışık huzmesi yayıldı.

Buzadam kar ayakkabılarını botlarıyla sürükleyerek odunluğun yanındaki karanlığa doğru geri çekildi, sırtı oluklu metal garaj duvarına dönüktü.

Frank açık kapının ışığında karanlık bir siluetti, sonra üç boyutlu bir figür olarak kar çukurundan garaja doğru ilerledi. Bir elinde el feneri vardı ve onu garajın yan duvarına doğru tutuyordu.

Işık garajın yan duvarından geçerken Buz Adam geri çekildi ve Frank'e patikada ilerlemesi için birkaç saniye verdi,

sonra köşeden baktı. Frank garaj kapısına ulaşmış ve kapıyı açmıştı.

Buz Adam garajın köşesine doğru yürüdü, silah sol elinde, mısır bıçağı sağ elindeydi, soğuk çıplak ellerini yakıyordu.

Frank garajın ışıklarını yaktı ve içeri girdi. Bir dakika sonra ışıklar tekrar söndü. Frank dışarı çıktı, kapıyı arkasından sıkıca çekti, tokmağı tıkırdattı. Patikadan yukarı çıktı. El fenerini bahçedeki propan tankına tuttu.

Bir adım daha attı.

Buz Adam oradaydı. Mısır bıçağı aşağı doğru savruldu, parçalandı. Frank bıçağın geldiğini gördü, ürkecek kadar erken, ama kaçacak kadar değil.

Bıçak Frank'in parkasını delip kafatasına saplandı, şok Buzadam'ın kolunu sarstı. Tanıdık bir şok, sanki bıçağı bir çit direğine saplamış gibi.

Frank yere yuvarlanırken bıçak serbest kaldı. Düşerken ölmüştü ama vücudu üzerine basılmış yılan gibi bir ses çıkardı, sıkı bir nefes verme, bir ccccuuhhhhhh ve kan karlara karıştı.

Bir anlığına rüzgâr durdu, sanki doğa nefesini tutmuş gibiydi. Kar da rüzgârla birlikte durmuş gibiydi ve ormanın kenarında, Buzadam'ın görüş alanının köşesinde bir şey kıpırdadı. Orada bir şey... İçini bir huzursuzluk kapladı. İzledi ama başka bir hareket olmadı ve rüzgar ve kar gittiği gibi hızla geri döndü.

Buzadam çukura indi ve eve doğru ilerlemeye başladı.

Claudia'nın yüzü pencerede belirdi, fırtınanın içinde süzülüyordu.

Durdu, görüldüğünden emindi: ama Claudia yüzünü pencereye yaklaştırıp dışarı bakınca hala görünmez olduğunu fark etti.

Bir süre sonra kadının yüzü pencereden uzaklaştı. Buzadam tekrar eve doğru ilerledi, olabildiğince sessiz bir şekilde verandaya tırmandı, kapı kolunu çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

"Frank?" Claudia oradaydı, mutfağın kapısında. Elini kolundan çıkardı ve Buz Adam kromun parıltısını gördü, parıltıyı anladı, tepki verdi, büyük .44 Mag'i kaldırdı.

"Frank?" Claudia çığlık attı. .357 elinde, yanında asılı duruyordu, hazır değildi, düşünülmemişti, kendini savunmanın değersiz bir simgesiydi . Sonra arpacığın V'si ve arpacığın i'si başının düzlemini geçti ve .44'lük Buz Adam'ın elinde sarsıldı. Taş ocağında bunu yapmak için saatler harcamıştı, hedeflere doğru sallanıyordu ve onu yakaladığını biliyordu, doğruluğu kemiklerinde hissediyordu, hedefle birdi.

Kurşun Claudia'nın alnına isabet etti ve dünya durdu.

Artık Lisa yoktu, Frank yoktu, Holiday Inn'de aynalı geceler yoktu, anılar yoktu, pişmanlıklar yoktu. Hiçbir şey yoktu. Filmlerdeki gibi geri uçmadı. Yere çakılmadı. Sadece ağzı açık bir şekilde yere düştü. Buz Adam, Colt'u geri getirirken, ince bir hayal kırıklığı hissetti . Büyük silah onları y e r e sermeli, havaya uçurmalıydı; büyük silah Evrensel Güç'tü.

Arka odadan, silah sesinden sonraki sessizlikte, henüz korkmamış genç bir kızın sesi duyuldu: "Anne? Anne? O da neydi öyle?"

Buz Adam Claudia'nın parkasının kapüşonunu yakaladı, onu mutfığa sürükledi ve yere bıraktı. İpleri kesilmiş bir kukla gibi yerde yatıyordu.

Gözleri açıktı ama görmüyordu. Adam onu görmezden geldi. Şimdi arka odaya odaklanmıştı. Resme ihtiyacı vardı. Mısır bıçağını eline aldı ve geri dönmeye başladı.

Yine kızın sesi. Bu sefer biraz korkmuştu: "Anne?"

BÖLÜM 2

Lucas Davenport kamyonetinden indi. LaCourt'ların evinin ışığı pırıl pırıldı. Tamamen temiz havada her çatlak, her delik, her cam kırığı mikroskop altındaki bir saç teli kadar keskindi. Ölüm kokusu -domuz kızartması kokusu- burnuna geldi ve yüzünü ona doğru çevirdi, taş devrinden kalma bir avcı gibi onu aradı.

Ev, kar manzarasına açılan camsız pencereleriyle tuhaf bir şekilde kafatasına benziyordu. Ön kapı yangın baltalarıyla parçalanmış, evden tek bir menteşeyle sarkan yan kapı ise yangın yüzünden bükülmüş ve kararmıştı. Vinil dış cephe kaplaması erimiş, kömürleşmiş ve yanmıştı. Çatının yarısı gitmiş, harabenin ortası gökyüzüne açık kalmıştı. Pembe fiberglas izolasyon her yerdeydi, evden dışarı çıkmış, karda uçuşuyor, çıplak huş ağacı dallarında müstehcen etli saçlar gibi asılı duruyordu. İs ve külle karışmış ateş hortumu buzu, minyatür bir buzul gibi evin etrafından ve dışından akıyordu.

Evin kara tarafında, gazla çalışan eski bir ordu jeneratörüyle çalışan üç sıra portatif stadyum tarzı ışık, sahneye yüz milyon mum gücünde mavi-beyaz ışık döküyordu. Jeneratör, itfaiyecilerin bağırışlarını ve itfaiye aracı pompalarının gümbürtüsünü vahşi bir kırıcı darbesiyle vurguluyordu.

Her şey leş gibi kokuyordu.

Benzin ve yanan izolasyon, suyla ıslanmış sıva ve mangalda pişmiş cesetler, mazot dumanı. Yangın hızla ilerlemiş, şiddetle yanmış ve aceleyle söndürülmüştü.

Ölüler yakılmak yerine kömürleştirilmişti.

Yirmi adam evin etrafına üşüşmüştü. Bazıları itfaiyeci, diğerleri polisti; üç ya da dördü sivildi. Kar hafiflemişti, en azından

Geçici olarak, ama rüzgâr bir ustura gibi açıkta kalan deriyi kesiyordu.

Lucas uzun boyluydu, esmerdi, güçlü kaşlarının altında derin mavi gözleri vardı. Saçları koyu renkti ama gri dokunuşluydu ve biraz uzundu; bir tutamı alnına düşüyordu ve eve bakarken saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Titriyordu, neredeyse pahalı bir pointer gibi.

Yüzü kare şeklinde olmalıydı ve normalde de öyleydi, on kilo daha kiloluyken. Kare bir yüz, ağır omuzları ve elleriyle birlikte geri kalanıyla uyumluydu. Ama şimdi cılızdı, elmacık kemiklerinin etrafındaki deri gerilmişti: sıkı antrenman yapan bir boksörün yüzü. Bir ay boyunca her gün ya kayak ya da kar ayakkabısı giymiş ve North Woods'taki kulübesinin etrafındaki tepelere doğru koşmuştu. Öğleden sonraları ormanlık alanda çalışıyor, bir tokmak ve kama ile meşe yarıyordu.

Lucas hipnotize olmuş gibi yanmış eve doğru adım attı. Minneapolis'te, Loop'un hemen güneyinde, şubat ayında donmuş bir gecede yanan başka bir evi hatırladı. Alt kattaki dairede bir çete lideri yaşıyordu; rakip bir grup çete üyesi onu öldürmeye karar vermişti. Üst katta ise mahalledeki anneler için yasadışı bir çocuk bakım merkezi işleten bir kadın -Shirleen gibi bir şey- oturuyordu. Molotof kokteylleri alt kattaki pencerelerden içeri girdiğinde üst katta altı çocuk uyuyordu.

Shirleen çığlık atan altı çocuğu da pencereden aşağı atmış, ikisinin bacaklarını, ikisinin kaburgalarını ve düşmelerini engellemeye çalışan bir komşusunun da kolunu kırmıştı. Kadın kendisi atlayamayacak kadar büyüktü ve tek merdivenden inmeye çalışırken yanarak öldü. Aynı şey: kafatası gibi ev, yangın hortumu buzu, kızarmış domuz eti kokusu....

Lucas bilinçsizce başını salladı ve gülümsedi: Uyuşturucu topluluğuyla ilgili iyi bağlantıları vardı ve cinayet masasına 'çetecilerin' isimlerini vermişti.

Stillwater'da hapisteydiler ve sekiz yıl daha hapiste kalacaklardı. İki gün içinde onlara hâlâ inanmadıkları bir numara yapmıştı.

Şimdi de bu. Kamyonetinin açık kapısına doğru geri adım attı, içeri eğildi, yolcu koltuğundan siyah kaşmir saat kasketini aldı ve başına geçirdi. Kot pantolon üzerine mavi bir parka, kablo örgülü bir kazak, pac botlar ve keşif ağırlıklı polipropilen uzun iç çamaşırı giymişti. Bir şerif yardımcısı Davenport'un Ford'unun hemen önündeki bahçeye yanaşmış olan Chevy Suburban'ın etrafında dolaşıyordu. Henry Lacey şerif departmanının standart ten rengi parkasını ve yalıtımlı pantolonunu giymişti.

Lacey başparmağını eve doğru sallayarak, "Shelly burada," dedi. "Gel seni tanıştırayım... Neye bakıyorsun, eve mi?

Komik olan

ne?" "Hiçbir

şey."

"Gülümsediğini sanıyordum," dedi Lacey, belli belirsiz rahatsız olmuş görünerek. "Hayır... sadece üşüdüm," dedi Lucas, el yordamıyla bir bahane bulmaya çalışarak.

Lanet olsun, buna

bayılıyordu. "Şey... Shelly ..."

"Evet." Lucas onu takip etti, kalın kayak eldivenlerini giydi, hâlâ eve odaklanmıştı. Burası cehennemin donmuş bir banliyösünden koparılmış olabilirdi. Kendini evinde hissediyordu.

Sheldon Carr garaj yolunda, gönüllü tanker ve damperli kamyonların arkasında, bir buz kütesinin üzerinde duruyordu. Lacey ile aynı şerifin soğuk hava kıyafetlerini giymişti ama haki yerine siyah, gümüş şerif yardımcısı rozeti yerine şerifin altın yıldızını taşıyordu. Donmuş siyah bir hortum ayaklarının altından geçerek itfaiyecilerin bulunduğu göle doğru uzanıyordu.

göl suyuna ulaşmak için bir metre buzu delmişlerdi. Şimdi hortumu kurtarmak için bir meşale kullanıyorlardı ve mavi alev Carr'ın görüş alanının kenarında titriyordu.

Carr afallamıştı. Elinden geleni yapmıştı ve sonra çalışmayı bıraktı: sadece garaj yolunda durdu ve itfaiyecilerin çalışmasını izledi.

Ve dondu. Soğuk hava giysileri bu hava için yeterli değildi.

Bacakları kaskatı kesilmiş, ayakları uyuşmuştu ama garaja giremedi, giremezdi." RIM gözyaşlarını tutamadı. Karanlık bir kardan adam gibi duruyordu, hafif şişman, kımıldamadan, ellerini yanlarından ayırmış, eve bakıyordu.

"Parça a. . ." Bir itfaiyeci ayağı kaydı ve küfrederek düştü. Carr ona bakmak için bütün vücudunu çevirmek zorunda kaldı. İtfaiyeciye kül bulaşmış ve yarısı buzla kaplanmıştı. Evi püskürtmeye çalıştıklarında rüzgâr suyu karla karışık yağmur olarak üzerlerine geri püskürtmüştü. İtfaiyecilerden bazıları küçük seyyar buzdağlarına benziyordu, avluda çalışırken güçlü ışıklar üzerlerinde parlıyordu. Bir tanesi sırtüstü yatmış, Carr'a bakıyordu, bıyıkları kendi nefesinden dolayı buz tutmuş, yüzü rüzgârdan ve efordan kıpkırmızıydı. Carr ona yardım etmek için elini uzattı ama itfaiyeci eliyle onu uzaklaştırdı. "Ben olsam seni aşağı çekerdim," dedi.

Beceriksizce ayağa kalktı, donmuş bir yangın hortumuyla boğuşuyordu.

Onu bir kamyonete yüklemeye çalışıyordu ve kamyonet hızla giden bir anakonda gibi karşı koyuyordu. "Bok parçası. . ."

Carr eve geri döndü. Lastik giysili bir itfaiyeci doktorun parçalanmış ön kapıdan çıkmasına yardım ediyordu. Carr onların arka yatak odasına doğru ilerleyişini izledi. Küçük kız oradaydı, o kadar yanmıştı ki ona ne olduğunu sadece Tanrı biliyordu. Ailesine ne olduğu açıktı.

Yeterince. Claudia'nın yüzü, üzerine düşen yanmaz bir perde tarafından kısmen korunmuştu. Alnında kocaman bir kurşun deliği boş bir üçüncü göz gibi bakıyordu. Ve Frank...

"Madison'dan haber var mı?" Carr bir cipin içindeki şerif yardımcısına seslendi. Şerif yardımcısı motoru çalıştırmış, ısıtıcıyı sonuna kadar açmış, camı da iletişim kurabilecek kadar indirmişti.

"Hayır. Orada hâlâ kar yağıyor. Sanırım geçmesini bekliyorlar."

"Bekliyorlar mı? Beklemek mi?" Sheldon Carr birden bağırmaya başladı, gözleri çılgına dönmüştü. "O piçleri geri çağır ve kışlarını kaldırıp buraya gelmelerini söyle. Dörde dört diye bir şey duydular, değil mi? Geri çağır onları."

"Hemen şimdi," dedi şerif yardımcısı şok olmuş bir halde. Sheldon Carr'ın "lanet olsun "dan daha ağır bir şey söylediğini hiç duymamıştı.

Carr arkasını döndü, çenesi çalışıyordu, soğuk unutulmuştu.

Bekliyor muydu? Henry Lacey, avluya inen tehlikeli buz kütlesinin üzerinde dikkatle düz ayak yürüyerek ona doğru geliyordu.

Parkalı bir adam onu takip ediyordu.

Lacey geldi, başını salladı, "Bu Davenport," dedi.

Carr başını salladı: "Geldiğiniz için teşekkürler." Birden kelimeleri çıkaramadı.

Lacey dirseğini tuttu. "Hep burada mıydın?"

Carr uyuşmuş bir şekilde başını salladı ve Lacey onu garaja doğru çekerek, "Tanrım, Shelly, kendini öldüreceksin," dedi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Carr. Kolunu kurtardı ve Lucas'a döndü.

"Şehirlerden buraya geldiğini duyduğumda, bu tür şeyler hakkında benden daha çok şey bildiğini düşündüm. Denemeye değer diye düşündüm.

Umarım bize yardım edebilirsin."

"Henry bana buranın karışık olduğunu söyledi," dedi Lucas.

Bunu söylerken sırtıtmıştı, biraz çirkin bir gülümsemeydi, diye düşündü Carr.

Davenport'un bir dişi kırılmıştı, hiç kapanmamıştı, bir kavgada olabilecek türden bir şeydi ve bir kaşını ikiye bölen bir yara izi vardı. "Bu a. .

." Carr el yordamıyla bir kelime bulmaya çalışarak başını salladı. "Bu lanet olası bir trajedi," dedi sonunda.

Lucas ona baktı: Bir polisin bir suça trajedi dediğini hiç duymamıştı. Bir polisin "lanet olsun" dediğini hiç duymamıştı.

Carr'ın yüzünü pek göremiyordu ama şerif iri yarı, göbekli bir adamdı. Siyah kar arabası kıyafeti içinde, yas tutan Michelin lastiği adamına benziyordu.

"LEST nerede?" diye sordu Lucas. Kolluk Kuvvetleri Hizmetleri Bölümü büyük suçlarda mobil olay yeri çalışması yapıyordu.

"Madison'dan çıkmakta zorlanıyorlar," dedi Carr acımasızca. Gökyüzüne el salladı. "Fırtına. . .

"Onların dörde bölünmüş kamyonları yok mu? Her yer otoyol."

"Bunu şu anda öğreniyoruz," diye tersledi Carr. Özür diledi: "Üzgünüm, bu hassas bir konu. Şimdiye kadar yolu yarılamış olmaları gerekirdi."

Sanki karşı koyamayacakmış gibi eve baktı: "Tanrı yardımcımız olsun."

"Üç ölü mü?" Lucas sordu.

"Üç ölü," dedi Carr. "Vurulmuş, balta gibi bir şeyle doğranmış ve diğeri... vurulmuş, söylemenin bir yolu yok. Sadece bir çocuk."

"Hâlâ evde mi?"

"Haydi," dedi Carr suratsızca. Birden kontrolsüzce titremeye başladı, sonra çabayla gevşedi. "Üzerlerinde muşamba var.

Ve başka bir şey daha var... cesetlere bakalım, sonra ona geliriz."

"Shelly, iyi misin?" Lacey tekrar sordu.

"Evet, evet... Davenport-Lucas'a etrafı göstereceğim, sonra da içeri gireceğim. Tanrım, bu soğuğa inanamıyorum."

Frank LaCourt evden garaja giden kaldırımında yüzüstü yatıyordu. Carr yardımcılarının birine cesedi örten plastik muşambayı kaldırttı ve Lucas cesedin yanına çömeldi.

"Tanrım," dedi. Başını çevirmiş olan Carr'a baktı. "Yüzüne ne olmuş?"

"Köpek olabilir," dedi Carr, yanlamasına parçalanmış yüze bakarak.

"Çakallar... Bilmiyorum."

"Kurt da olabilir," dedi Lacey arkasından.

"Bazı raporlar aldık, sanırım birkaç tanesi aşağı iniyor."

"Onu mahvetmiş," dedi Lucas.

Carr evin etrafını saran ormana baktı: "Kış mevsimindeyiz," dedi. "Dışarıda her şey açlıktan ölüyor. Bazı geyikleri besliyoruz ama çoğu ölecek. Hatta çoğu çoktan öldü bile. Kasabadaki çöp bidonlarının etrafında, pizzacının orada çakallar dolaşıyor."

Lucas bir eldiven çıkardı, parkasının cebinden bir el fenerini çıkardı ve adamın yüzünden geriye kalanlara tuttu. LaCourt kırk beş yaşlarında bir Kızılderiliydi. Saçları donmuş kandan kaskatı kesilmişti. Bir hayvan yüzünün sol tarafının büyük bölümünü parçalamıştı. Sol gözü yoktu ve burnu çiğnenmişti.

"Yandan vurulmuş, kafasını ikiye bölmüş, tam kaputun içinden," dedi Carr. Lucas başını salladı, eldivenli parmağıyla kapüşona dokundu ve kesik kumaşa baktı. "Doktor bir çeşit bıçak ya da satır olduğunu söyledi," dedi Carr.

Lucas ayağa kalktı. "Henry kar ayakkabısı demişti. "Tam şurada," dedi Lacey, işaret ederek.

Lucas el fenerini baraka boyunca uzanan gölgelere çevirdi. Karda hâlâ geniş girintiler görünüyordu. Girintiler yarı yarıya sürüklenmişti.

"Nereye gidiyorlar?" Lucas karanlık ağaçlara bakarak sordu.

"Gölden yukarı çıkıp ormanın içinden geçerek aşağı iniyorlar," dedi Carr, ormanın karmaşası içinde bir açığı işaret ederek.

"Aşağıda bir kar arabası yolu var, makineler sürekli gelip gidiyor. Frank'in de birkaç kızıağı vardı, bu yüzden izleri o yapmış olabilir. Bilmiyoruz."

"İzler doğrandığı yere kadar geliyor," dedi Lucas.

"Evet ama kar ayakkabılarıyla göle inip bir şeye mi baktı, sonra geri gelip öldürüldü mü, yoksa katil içeri girip dışarı mı çıktı bilmiyoruz."

"Eğer bunlar onun kar ayakkabılarıysa, şimdi neredeler?"

"Çamurlukta bir çift ayakkabı var ama yangın hortumları yüzünden o kadar da ıllmışlar ki, yeni mi kullanılmışlar yoksa ne olmuşlar bilmiyoruz..."

Söylemenin bir yolu yok," dedi Lacey. "Yine de doğru türden. Ayı pençesi. Kuyrukları yok."

"Tamam.

"Ama hâlâ bir sorunumuz var," dedi Carr isteksizce cesede bakarak. "Üzerindeki kara bak. İtfaiyeciler buraya gelir gelmez muşambaları üzerlerine atmışlar ama bana öyle geliyor ki üzerinde belki yarım santim kar var."

"Ne olmuş yani?"

Carr bir süre cesede baktı, sonra sesini alçalttı.

"Dinle, donuyorum ve konuşmamız gereken bazı tuhaf şeyler var. Bir sorun var. Şimdi diğer cesetleri görmek ister misin? Kadın alnından vurulmuş, kız yanmış. Ya da gidip konuşabiliriz."

"Hızlıca bir göz atalım," dedi

Lucas. "Hadi o zaman," dedi

Carr.

Lacey ayrıldı. "Şu telsiz teçhizatını kontrol etmeliyim Shelly."

Lucas ve Carr renksiz bir buz tabakasının üzerinden geçerek eve ulaştılar ve ön kapının yanından geçtiler. İçeride, alçıpan duvarlar ve tavan panelleri bükülmüş ve katlanmış, yanmış mobilyaların üzerine düşmüştü.

Halı. Tabaklar, tencere ve tavalar, cam eşyalar, bir dizi seramik koleksiyoncu bebeği ile birlikte yere dökülmüştü. Her yerde resim çerçeveleri vardı. Bazıları yanmıştı, ama her bir ya da iki adımda bir, berrak, mutlu bir yüz ona bakıyordu, geniş gözlü, iyi aydınlatılmış. Daha iyi günler.

İki polis memuru ellerinde kameralarla evin içinde çalışıyordu: biri video kamerayla, elektrik kablosu parkasının altından yakasına doğru uzanıyordu, diğeri 35mm Nikon'la.

"Ellerim donuyor," diye kekeledi videocu.

"Garaja git," dedi Carr. "Kendine zarar verme."

"Kamyonetimde birkaç galonluk sıcak kahve sürahisi ve birkaç kâğıt bardak var. Park yerindeki beyaz Explorer," dedi Lucas. "Kapılar açık."

"Teşekkürler."

"Biraz da bana ayır," dedi Carr. Ve Lucas'a: "Kahveyi nereden aldın?"

"Gelirken Dow's Corners'da durdum ve kahve makinelerini boşalttım. Altı yıl devriye gezdim ve bunlardan yüz tanesinde kığım donmuş olmalı."

"Huh. Dow's." Carr gözlerini kısarak zihnindeki dosyayı

karıştırdı. "Bunlar hâlâ Phil ve Vickie mi?"

"Evet. Onları tanıyor musun?"

"Sawyer County'deki Hayward'dan Ashland County'deki 13. Otoyola kadar 77. Otoyol üzerindeki herkesi tanırım," dedi Carr kesin bir ifadeyle. "Bu taraftan."

Kömürleşmiş bir koridordan geçerek banyo kapısından küçük bir yatak odasına doğru ilerledi. Göl kenarındaki duvar yıkılmıştı ve savrulan karlar

enkazın arasından. Ceset yanmış bir karyola iskeletinin altındaydı, helezon yaylar kızın göğsüne dayanmıştı. Portatif lambalardan biri pencerenin hemen dışındaydı ve yanmış enkaza düz, meraklı bir ışık tutuyordu ama kızın yüzünü neredeyse tamamen karanlıkta bırakıyordu: ama tam olarak değil. Lucas kızın inanılmaz derecede beyaz dişlerinin kömür yığınınından gülümsediğini görebiliyordu.

Lucas çömeldi, flaşı yaktı, homurdandı, kapattı ve tekrar ayağa kalktı.

"Midemi bulandırdı," dedi Carr. "Şerif seçilmeden önce otoyol devriyesindeydim. İnanamayacağınız araba kazaları gördüm. Onlar beni hasta etmedi. Bu hasta etti."

Lucas, "Kazalar farklıdır," diye onayladı. Odanın etrafına bakındı. "Diğeri nerede?"

"Mutfakta," dedi Carr. Tekrar koridorda ilerlemeye başladılar.

"Burayı neden yaktı?" Carr sesini yükselterek sordu. "Cinayetleri gizlemek için yapmış olamaz. Frank'in cesedini bahçede bıraktı. Öylece çekip gitmiş olsaydı, kimse ortaya çıkmadan önce bir iki gün geçebilirdi.

Bununla övünüyor muydu?"

"Belki de parmak izlerini düşünüyordu. LaCourt ne iş yapıyordu?"

"Res'de, Eagle Casino'da çalışıyordu. Güvenlik görevlisiydi."

"Kumarhanelerde çok para var," dedi Lucas. "Orada başı belada mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Carr basitçe. "Peki

ya karısı?"

"Bir   retmenin yardımcısıydı."

"Evlilik sorunları ya da ortalıkta dolaşan eski kocaları var mıydı?" Lucas sordu.

"şey, ikisi de daha önce evliymiş. Frank'in eski karısını kontrol edeceğim ama onu tanıyorum, Jean Hansen, karıncayı bile incitmez. Claudia'nın eski karısı da Jimmy Wilson ve Jimmy    dört kış önce Phoenix'e taşındı ama o da böyle bir şey yapmaz. Onu kontrol edeceğim, ama boşanmaların ikisi de gerçekten kötü değildi. Sadece insanlar artık birbirlerini sevmiyorlardı. Anlıyor musun?"

"Evet, biliyorum. Peki ya kız? Hiç erkek arkadaşı var mıydı?" "Onu da kontrol edeceğim," dedi Carr. "Ama, uh, bilmiyorum.

Kontrol edeceğim. Kız oldukça genç."

"Ailelerini ve arkadaşlarını öldüren gençlerin sayısında bir artış var." "Evet. Gelincik nesli."

"Ve genç erkekler bazen ateş ve seksi karıştırıyor. Bir sürü genç ateşböceği oluyor. Eğer kız için ateşli biri varsa, bu araştırılması gereken bir şey olabilir."

"Ortaokuldaki Bob Jones'la konuşabilirsiniz. Kendisi müdür ve danışmanlık yapıyor, o yüzden bir şeyler biliyor olabilir." "Urn," dedi Lucas. Kolunu yanık bir duvara dokundurdu ve onu fırçaladı.

"Bir süre buralarda kalacağını umuyorum," diye ağzından kaçırdı Carr.

Lucas cevap vermeden önce, "Bu taraftan gelin," dedi.

Evin diğer ucuna doğru ilerlediler, oturma odasından geçip arka kapıdan mutfak a girdiler.

Ağır bir şekilde sarılmış iki figür üçüncü bir cesedin üzerine   melmişti.

İki kişiden daha iri olanı ayağa kalktı ve Carr'a başıyla selam verdi.

Başında Rus tarzı bir şapka vardı, kapakları aşağı çekilmişti ve önünde şerif yardımcısı arması vardı. Elinde çanta olan diğerisi ise kurbanın başını çevirmek için metal bir alet kullanıyordu.

"Bu havaya inanamıyorum," dedi şerif yardımcısı. "O kadar üşüyorum ki inanamıyorum."

Hâlâ cesedin üzerine çömelmiş olan figür, "Çok soğuk demek istedin herhalde," dedi. Sesi alçak ve yansımasızdı, neredeyse bilimseldi.

"Bu kelimeyi gerçekten umursamıyorum, özellikle de hava bu kadar soğukken." "Endişelendiği sen değildin, bendim," dedi Carr açıkça.

"Aşağıda bir şey görüyor musun Weather, yoksa sadece dalga mı geçiyorsun?"

Kadın başını kaldırdı ve "Onları Milwaukee'ye götürüp profesyonellerin bakmasına izin vermeliyiz. Cenaze evinde amatör geceler olmaz."

"Herhangi bir şey görebiliyor musun?" Lucas sordu.

Doktor ellerinin altındaki kadına baktı. "Claudia belli ki vurulmuş ve oldukça güçlü bir silahla.

Bir tüfek olabilir. Kafasının arkası paramparça olmuş ve beyninin büyük bir kısmı gitmiş. Kurşun doğrudan girmiş. Suç laboratuvarı çalışanlarının onu bulabileceğini ummak zorundayız. Kızın içinde değil."

"Peki ya kız?" Lucas sordu.

"Evet. Kesin bir şey söylemek için otopsi yapılması gerekecek. Belinin etrafında ve bacaklarının arasında yanmış kumaş izleri var.

i amaşıırı giydiğini ve hatta belki de, um, şu polar pantolonlara ne diyorsunuz, uh. . ."

"Eşofman altı," dedi Carr.

"Evet, onun gibi. Ve Claudia kesinlikle giyinikti, kot pantolon ve uzun i amaşıırı."

"Yani tecavüze uğramadıklarını mı söylüyorsun?" dedi Lucas.

Kadın ayağa kalktı ve başını salladı. Parkasının kapüşonu yüzünü sıkıca sarıyordu ve gözleriyle burnunun etrafındaki oval bir deri parçasından başka bir şey görünmüyordu.

"Kesin olarak söyleyemem ama ilk bakışta öyle görünmüyor.

Ama ona olanlar daha kötü olabilirdi." "Daha kötüsü mü?" Carr

irkildi.

"Evet." Eğildi, çantasını açtı ve şerif yardımcısı, "Buna bakmak istemiyorum," dedi. Tekrar ayağa kalktı ve Carr'a bir Ziploc poşeti uzattı.

İçinde kömür ızgarasında bırakılmış kuru kayısıya benzeyen bir şey vardı. Carr ona baktı ve sonra Lucas'a verdi.

"Nedir bu?" Carr kadına sordu.

"Kulak," dedi kadın ve Lucas aynı anda. Lucas kadına geri uzattı, "Kulak mı? Ciddi olamazsın," dedi Carr.

"Öldürölmeden önce mi yoksa öldüröldükten sonra mı çıkarılmış?" Lucas sordu, sesi ılımlı ve ilgiliydi. Carr dehşet içinde ona baktı.

"Bunu söylemek için bir laboratuvara ihtiyacın var," dedi Weather profesyonel sesiyle, Lucas'a uyararak. "Kana benzeyen bazı kabuklar var.

Emin değilim ama çıkarıldığında canlı olduğunu söyleyebilirim."

Şerif doktorun elindeki torbaya baktı ve dönüp iki adım uzaklaştı, eğildi ve ağzından bir tükürük akarak öğürdü. Bir süre sonra doğruldu, ağzını eldiveninin arkasına sildi ve "Buradan çıkmam gerek" dedi.

"Frank'in işi de baltayla bitmişti," dedi Lucas.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Balta değil," dedi kadın başını sallayarak.

Lucas ona baktı ama yüzünde neredeyse hiçbir şey göremedi. "Bir pala, çok keskin bir pala. Ya da belki daha ince bir şey. Belki de pala gibi bir şey."

"Bir ne?" Şerif gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi savunmacı bir tavrıla. "Her neyse, bıçağı çok ince ve keskindi. Beş kiloluk bir ustura gibi.

Kama şeklindeki bir silahın yapacağı gibi parçalamak yerine kemiği kesiyordu. Ama ağırlığı da vardı."

"Bunu Register'da kimseye söyleme," dedi Carr. "Çıldırırlar."

"Zaten çıldıracaklar," dedi Carr. "Onları daha fazla çıldırtma."

"Peki ya adamın yüzü?" Lucas sordu. "Isırıklar?"

"Köpek," dedi kadın. "Çakal. Tanrı biliyor ya, buralarda yeterince köpek ısırığı gördüm ve bunu bir köpek yapmış gibi görünüyor."

"Geceleri uluduklarını duyabilirsin, sürü sürü," dedi şerif yardımcısı.

"Çakallar."

"Evet, benim evimin etrafında da var," dedi Lucas. "Eyaletten misin?" diye sordu kadın.

"Hayır. Eskiden Minneapolis polisiydim. Sawyer County'de bir kulübem var ve şerif oraya gidip bir bakmamı istedi."

"Lucas Davenport," dedi şerif başıyla onu işaret ederek. "Özür dilerim Lucas, ben Weather Karkinnen."

"Adınızı duymuştum," dedi kadın başını sallayarak.

Şerif Lucas'a, "Weather eve dönmeden önce Şehir'de cerrahlık yapıyordu," dedi.

"Bu Weather, 'Stormy Weather' gibi bir şey mi?" diye sordu

Lucas. "Aynen öyle," dedi doktor.

"Umarım Davenport hakkında duydukların iyiydi," dedi Carr ona.

Doktor Lucas'a baktı ve başını eğdi. Üzerindeki ışık değişti ve Lucas onun gözlerinin mavi olduğunu görebildi. Burnu hafifçe eğrilmiş gibiydi. "Onun bir sürü insanı öldürdüğünü hatırlıyorum," dedi kadın.

Doktor donuyordu, dedi ve ön kapıya doğru ilerledi, yardımcısı da Carr'ın arkasından tökezleyerek onu takip etti. Lucas ölü kadına bakarak oyalandı. Ayrılmak için döndüğünde, ufalanmış ve kararmış bir duvar tahtasının altında nikelajlı bir metal parçası gördü.

Kıvrımından bunun ne olduğunu anladı: bir tetik korkuluğunun ön kısmı.

"Hey," diye seslendi diğerklerinin ardından. "Şu kameraman adam hâlâ evde mi?"

Carr cevap verdi: "Kameraman garajda ama diğeri burada."

"Onu buraya geri gönderin, silahımız var."

Carr, Weather ve fotoğrafçı geri geldi. Lucas tetik korkuluğunu işaret etti ve fotoğrafçı bölgenin iki fotoğrafını çekti. Lucas dikkatle hareket ederek duvar tahtasını kaldırdı. Bir tabanca. Ağır gövdeli, ceviz kabzalı, nikel kaplama bir Smith and Wesson. Panoyu geri itti, sonra fotoğrafçı silahı cesede göre çekerken geride durdu.

"Tebeşir ya da yağlı kalemin var mı?" Lucas sordu.

"Evet, bir de mezura." Fotoğrafçı el yordamıyla cebini karıştırdı ve bir yağlı kalem buldu.

"Bunu laboratuvardakilere bırakman gerekmez mi?" Carr endişeyle

sordu. "Büyük bir çerçeve, cinayet silahı olabilir," dedi Lucas.

Silahın etrafına hızlıca bir taslak çizdi, sonra fotoğrafçı bunları not ederken silahın duvara ve ölü kadının başına ve bir eline olan uzaklığını ölçtü.

Ölçümler tamamlandıktan sonra Lucas yağlı kalemi fotoğrafçıya geri verdi, etrafına bakındı, bir tahta parçası aldı, parmaklığın içinden tetiğin arkasına itti ve tabancayı yerden kaldırdı. Doktora baktı. "Şu Ziploc'lardan bir tane daha var mı?"

"Evet." Çantasını açtı, bacağına dayadı, karıştırdı ve onun için bir dondurucu poşeti açtı. Silahı içine attı.

namluyu yere doğrulttu ve plastiğin içinden fırlatma seviyesini itip silindiri salladı.

"Altı mermi, ateşlenmemiş," dedi.

"Kahretsin." "Ateşlenmemiş mi?" Carr

sordu.

"Evet. Bunun cinayet silahı olduğunu sanmıyorum. Katil silahı yeniden doldurup yere atmazdı. En azından neden yapacağını düşünemiyorum."

"Yani?" Weather ona baktı.

"Yani belki de kadın silahı çıkarmıştır. Elinden yaklaşık bir adım ötede buldum.

Adamın geldiğini görmüş olabilir. Bu da demek oluyor ki aralarında bir husumet vardı; başının belada olduğunu biliyordu," dedi Lucas. Seri numarasını fotoğrafçıya okudu, o da not etti: "Bu gece araştırmayı deneyebilirsin. Yerel silah dükkanlarını kontrol et."

Carr, "Ben hallederim," dedi. Sonra: "Biraz kahveye ihtiyacım

var." "Sanırım oldukça hipotermiksin, Shelly," dedi Weather.

"İhtiyacın olan şey sıcak su dolu bir küvetin içinde oturmak."

"Evet, evet."

Onlar ön kapıdan inerken, Lucas tabancasını taşıyordu, başka bir şerif yardımcısı da garaj yolunda yürüyordu.

"O muşambaları aldım, Şerif. Hemen arkamdaki koruma kamyonundalar."

"Güzel. Biraz yardım getirin ve her şeyi örtün," dedi Carr eve el sallayarak. "Garajda adamlar olacak." Lucas'a, "Ulusal Muhafızlar'dan birkaç branda örtü aldım.

Madison'dan adamlar gelene kadar bütün evi koruyacağız."

"Güzel." Lucas başıyla onayladı. "Bunun için laboratuardaki adamlara gerçekten ihtiyacın var. Kimsenin hiçbir şeye dokunmasına izin verme. Cesetlere bile."

Garaj sıcaktı, meşe odunlarıyla yakılan eski moda bir demir sobanın etrafında duran şerif yardımcıları ve itfaiyeciler vardı.

Çekimleri yapan şerif yardımcısı onları fark etti ve Lucas'ın termos sürahilerinden biriyle yanlarına geldi.

"Biraz ayırdım," dedi.

"Teşekkürler, Tommy." Şerif başını salladı, bir fincan aldı, elleri titredi, Lucas'a uzattı, sonra kendisi için bir fincan aldı.

"Konuşabileceğimiz bir köşeye geçelim," dedi.

Carr, LaCourt'un eski Chevy steysin vagonunun burnuna doğru yürüdü, polis memurları ve itfaiyecilerin toplandığı yerden uzaklaştı, döndü ve kahvesinden bir yudum aldı. "Bir sorunumuz var." dedi. Durdu, sonra sordu, "Katolik değilsin, değil mi?"

"Dominus vobiscum," dedi Lucas. "Ne olmuş yani?"

"Öyle misin? Latince meselesini hatırlayacak kadar uzun süredir Kilise'de değilim," dedi Carr. Bunu bir an düşünmüş gibiydi, kahvesini yudumladı ve sonra, "Birkaç yıl önce din değiştirdim. Peder Phil ile tanışana kadar Lutherciydim. Grant'teki kilisenin rahibi."

"Öyle mi? Artık kiliseye pek ilgi duymuyorum." "Hmph. Bunu düşünmelisin. .

"Bana sorundan bahset," dedi Lucas sabırsızca.

"Anlatmaya çalışıyorum ama biraz karışık," dedi Carr. "Tamam.

Bu insanları kim öldürdüyse yangını da o çıkarmış olmalı diye düşünüyoruz. Bütün öğleden sonra kar yağdı -yaklaşık on beş santim yeni kar vardı. İtfaiyeciler buraya geldiğinde kar neredeyse durmuştu. Ama Frank'in cesedinin üzerinde belki yarım santim kar vardı. Bu yüzden muşambayı üzerine örtmelerini istedim, tam zamanı belirleyebileceğimizi düşündüm.

Öldürülmesiyle yangın arasında çok zaman geçmemişti. Ama biraz zaman vardı. Bu çok önemli. Biraz zaman.

Ve şimdi bana kıza işkence edilmiş olabileceğini söylüyorsun...

daha fazla zaman."

"Tamam." Lucas başını sallayarak vurgu yaptı. "Yangını kim başlattıysa benzinle yapmış," dedi Carr. "Kokusunu hâlâ alabiliyorsun ve ev bir meşale gibi yandı.

Belki katil benzini yanında getirdi, belki de Frank'in benzinini kullandı.

Arka barakada birkaç tekne ve bir kar arabası var ama yanlarında benzin bidonu yok, burada da yok. Kutularda büyük ihtimalle biraz gaz vardır."

"Her neyse, ev hızla yükseldi," dedi Lucas.

"Evet. Gölün karşısındaki insanlar televizyon izliyorlarmış. Dediklerine göre bir dakika pencereden dışarı kar dışında bir şey görünmemiş. Bir dakika sonra bir alev topu olmuş.

İtfaiyeyi aramışlar."

"Benim geldiğim mi? Köşedeki mi?"

"Evet. Orada iki adam vardı. Bir şeyler atıştırıyorlarmış ve içlerinden biri siyah bir cipin geçtiğini görmüş.

Birkaç saniye sonra alarm çalmış. Cipin rahip Phil'e ait olduğunu düşünmüşler. Peder Philip Bergen, All Souls'un papazı."

"Öyle mi?" Lucas sordu.

"Evet. Phil'in göl yolundan çıkıyormuş gibi görüldüğünü söylediler.

Ben de onu aradım ve olağandışı bir şey görüp görmediğini sordum. Yolda bir yangın ya da biri. O da hayır dedi. Sonra, ben daha bir şey söyleyemeden, burada, LaCourt'larda olduğunu söyledi."

"Burada mı?" Lucas'ın kaşları kalktı.

"Evet. Burada. Ayrılırken her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

"Hah." Lucas bunun hakkında düşündü. "Zamanın doğru olduğundan emin miyiz?"

"Doğru. İtfaiyecilerden biri elinde şu hazır jambonlu sandviçlerden biriyle mikrodalga'nın başında duruyordu. Pişmesi iki dakika sürüyor ve neredeyse hazır. Diğer, 'İşte Peder Phil gidiyor, dışarıda olmak için berbat bir gece' dedi." Sonra mikrodalga alarmı çaldı, adam sandviçini çıkardı ve daha açamadan alarm devreye girdi."

"Bu çok sıkı."

"Evet. Frank'in üzerine kar yağması için yeterli zaman yoktu. Phil doğruyu söylüyorsa tabii."

"Zaman tuhaftır," dedi Lucas. "Özellikle de acil bir durumda. Eğer sadece bir dakika değil de beş dakika olsaydı, Peder Phil . . ."

"Ben de öyle düşünmüştüm... ama öyle görünmüyor."

Carr başını salladı, kahve fincanının etrafında kahveyi döndürdü, sonra onu Chevy'nin kaputunun üzerine koydu ve parmaklarını esneterek içlerine biraz sıcaklık girmesini sağlamaya çalıştı. İtfaiyecileri çağırdım ve birkaç kez üzerinden geçtim.

Sadece zaman yok."

-Hayır rahip. .

"Evden çıkıp doğruca otoyola ve oradan da kasabaya gittiğini söyledi. Evden otoyola ne kadar sürede ulaştığını sordum, üç ya da dört dakika dedi. Yaklaşık bir mil, yani kar ve diğer şeylerle birlikte yaklaşık olarak doğru."

"Hımm.

"Ama eğer bununla bir ilgisi varsa, neden burada olduğunu kabul etti? Bu hiç mantıklı değil," dedi şerif.

"Ona bununla vurdun mu? Onu oturtup üzerinde çalıştınız mı?"

"Hayır. Sorgulama konusunda pek tecrübeli değilim. Araba çalmış ya da bira tabelasını sökmüş bir çocuğu alıp nezarethanelerden birine oturtabilir ve ödünü koparabilirim ama bu

...

farklı. Bu tür şeylerden anlamam. Katiller." "Ona zaman

bağından bahsettin mi?" Lucas sordu. "Henüz

söylemedim."

"Güzel.

"Şaşkına dönmüştüm," dedi Carr, garajın duvarına boş boş bakıp hatırlayarak. "Burada olduğunu söylediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Ben de "Tamam, size geri döneceğiz." dedim. O istedi

Ailenin öldüğünü söylediğimizde dışarı çıktı, son ayini yaptı ama biz ona kasabada kalmasını söyledik. Bunu yapmasını istemedik. .

Hafızasını kirletmesini istemedik."

"Evet." Carr başını salladı, arabanın kaputuna koyduğu kahveyi aldı ve bitirdi.

"Peki ya itfaiyeciler? Bu konuda yalan söylemek için bir nedenleri var mı?"

Carr başını salladı. "İkisini de tanıyorum ve özel arkadaş değiller. Yani komplo gibi bir şey olmaz."

"Tamam."

Kapıdan iki itfaiyeci girdi. İlki lastik ve branda ile kaplıydı ve bunun üzerinde de bir inç kalınlığında buz tabakası vardı.

_MMMMW "Göle düşmüş gibi görünüyorsun," dedi Carr. "Donarak ölmüş olmalısın."

"Sprey yüzünden. Üşümüyorum ama hareket edemiyorum," dedi itfaiyeci.

İkinci itfaiyeci "Kıpırdama" dedi. İtfaiyeci şişman bir lastik korkuluk gibi durdu ve tahta bir tokmak ve soğuk bir keskiyle buzu yontmaya başladı.

Bir süre buz parçalarının uçuşmasını izlediler, sonra Carr, "Başka bir şey. İtfaiye istasyonunun yanından geçerken bir kar arabası römorku çekiyordu. Kar motosikleti kulüplerinden birinde önemli bir üyeymiş, hatta geçen sene başkanmış. Bugün gölün karşısındaki bardan bir tur atmışlar.

O da kızağıyla gölün üzerindeydi." "Ve bu

izler gölden geldi."

"Kimsenin kızaksız olamayacağı bir yerden."

"Yani rahibin bu işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Carr endişeli görünüyordu. "Hayır. Kesinlikle hayır. Onu tanıyorum, benim arkadaşım. Ama bunu anlayamıyorum. O hiçbir konuda yalan söylemez.

O ahlaklı bir adamdır."

"Bir adam baskı altındaysa ...

Carr başını salladı. Bir zamanlar golf oynadıklarını, ikisinin de azılı rakipler olduğunu söyledi. Ve on yedisinden sonra eşitlenmişlerdi.

Bergen başlama vuruşunu çim sahanın sağ tarafındaki bir grup çamın içine yaptı, harika bir toparlanma yaptı ve iki vuruşta yeşilin üzerindeydi. O iki vuruşla par yaparken, Carr çukuru batırdı ve kaybetti.

"Soyunma odasındaki diğer arkadaşlara onun iyileşmesiyle övünüyordum ve o gittikçe daha üzgün görünüyordu.

Bara doğru yürürken beni tuttu ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. İkinci atışının ağaçlardan birinin altına gittiğini ve onu dışarı attığını söyledi. Kazanmayı çok istiyordu.

Ama hile yapmak onu mahvetmişti. Bununla başa çıkamazdı. O böyle bir adam. Bir kuruş bile çalmaz, bir golf vuruşu bile çalmaz. Kesinlikle dürüştür ve başka bir şey olması mümkün değildir."

Elinde keski ve tokmak olan itfaiyeci aletleri yere bıraktı, diğer itfaiyecinin lastik montunun önünü tuttu ve yırtarak açtı.

"Bu kadar yeter," dedi ikinci adam. "Buradan sonrasını ben hallederim." Carr'a baktı: "Açık havada eğlence, ha?"

Doktor duvarla steysin vagonun burnu arasında ilerliyor, onu ağır bir kutup parkasına sarınmış uzun boylu bir adam takip ediyordu. Doktorun açık renk saçları beyaz tellerle süslenmişti ve oldukça kısa kesilmişti. Ufak tefekti ama geniş omuzları, biraz fazla büyük ve sola doğru eğik burnuyla atletik bir vücudu vardı. Yüksek elmacık kemikleri, koyu mavi gözleri, geniş ve hareketli bir ağzı vardı.

Biraz kavgacı bir havası vardı, diye düşündü Lucas, Slavların genelde taşıdığı belli belirsiz Doğulu havası da vardı. Güzel değildi ama çarpıcı derecede çekiciydi. "Bu gizli bir konuşma mı?" diye sordu.

Elinde bir fincan kahve vardı.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Carr, Lucas'a bakarak. Başını geriye doğru küçük bir hareketle sallayarak, "Rahip hakkında bir şey söyleme," demek istedi.

Uzun boylu adam, "Shelly, yoldaki her yere baktım.

Kimse bağlantılı bir şey görmedi ama henüz kayıp üç kişi var.

Şimdi onları bulmaya çalışıyorum."

"Teşekkürler Gene," dedi Carr ve uzun adam kapıya doğru yöneldi. Lucas'a, "Baş dedektifim." dedi.

Lucas başını salladı ve Weather'a baktı. "Vücut ısını ölçmek için bir neden olduğunu sanmıyorum."

Doktor başını salladı ve kahvesinden bir yudum daha aldı.

Lucas onun hiç yüzük takmadığını fark etti. "İki kadında da yok. Ateş, su, buz ve kar her şeyi mahvederdi.

Yine de Frank oldukça sıkı giyinmişti ve ateşini ölçtüm.

Altmış dört derece. Öleli o kadar da uzun zaman

olmamıştı." "Ha," dedi Carr, Lucas'a bakarak.

Doktor bunu fark etti ve Lucas'tan Carr'a bakarak, "Bu kritik mi?" diye sordu.

"Bunu bir yere yazmak isteyebilirsin," dedi Carr.

"Yangın başlamadan önce ne kadar süredir ölü olduklarına dair bir soru var," dedi Lucas.

Weather ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Maddog, değil

mi?" "Ne?"

"Bütün o kadınları doğradıktan sonra Maddog'u öldüren adam sendin. Ve o Kızılderili adamlarla kavga eden de sendin."

Lucas başıyla onayladı. "Evet." Kargalar karanlıkta ellerinde 45'liklerle o evden çıkıyorlardı.... Neden bu konuyu açmak zorundaydı ki?

"Şu New York polisini öldüren bir arkadaşım vardı, hani şu göğsünden vurulan kadın? Adını hatırlayamıyorum ama o zamanlar oldukça ünlüydü."

"Lily Rothenburg." Lanet olsun. Sloan, Hennepin General'in merdivenlerinde, yüzü bembeyaz, "Kendini toparladın mı? ... Lily vuruldu."

Tatlı Lily.

"Evet," dedi Weather başını sallayarak. "Bunun bir çiçek ismi

olduğunu biliyordum. New York'a geri mi döndü?"

"Evet. Artık bir yüzbaşı. Arkadaşın kızıl saçlı bir cerrah mıydı? Hatırlıyorum."

"Evet. Bu o. Büyük çatışma olduğunda o da oradaydı.

Kariyerinin en heyecanlı gecesi olduğunu söylüyor. Aynı anda iki ameliyat yapıyormuş, odalar arasında gidip geliyormuş."

"Tanrım, şimdi de burada," dedi Carr dehşete kapılarak. Lucas'a baktı.

"Dinle, buraya seçilmeden önce devriyede beş yıl geçirdim ve bu yirmi yıl önceydi.

Adamlarımın çoğu devriyeden ya da yerel polis kuvvetlerinden ayrıldı.

Çoklu cinayetler hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyoruz. Sormak istediğim, bize yardım edecek misiniz?"

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" Lucas anılarını silkeleyerek sordu.

"Soruşturmayı yürüt. Size elimden gelen her şeyi vereceğim.

Sekiz ya da on adam, bölge savcısına yardım, her neyse."

"Benim ne yetkim olacak?"

Carr bir elini ceketinin cebine daldırdı ve aynı anda, "Wisconsin eyaletinin yasalarını ve diğerlerini ve diğerlerini koruyacağına yemin eder misin, Tanrı yardımcın olsun?" dedi. "Elbette." Lucas başıyla onayladı.

Carr ona bir yıldız fırlattı. "Sen bir şerif yardımcısısın," dedi, "ufak tefek şeyleri sonra hallederiz."

Lucas avucunun içindeki rozete baktı. Weather,

"Kimseyi vurmamaya çalış," dedi.

BÖLÜM 3

Buz Adam'ın elleri donuyordu. Konserve açacağıı iki kez karıştırdı, sonra çorba kutusunu bir kenara bıraktı ve mutfak lavabosundaki sıcak suyu açtı.

Suyun parmaklarının üzerinden akmasına izin verirken zihni sürüklendi....

Fotoğrafı bulamamıştı. Kız nerede olduğunu bilmiyordu ve doğruyu söylemişti: Ölmeden önce neredeyse kafasını kesecekti, burnunu ve kulaklarını kesmişti.

Fotoğrafı annesinin çektiğini söyledi ve sonunda ona inandı. Ama o zamana kadar Claudia ölmüştü. Nereye koyduğunu sormak için çok geçti.

Bu yüzden kızı mısır bıçağıyla doğrayarak öldürmüş ve evi yakmıştı. Polis bir fotoğraf olduğunu bilmiyordu ve fotoğrafın kendisi de çürük bir gazete kağıdına basılmıştı.

Yangından ve sudan kurtulması mucize olurdu.

Yine de. Yok edildiğini görmemişti. Fotoğraf bulunursa, onu öldürebilirdi.

Şimdi parmaklarıyla sıcak suyun altında duruyordu. Yavaş yavaş beyazdan pembeye dönüyor, acımasız soğukta sahip oldukları macun kıvamını kaybediyorlardı. Bir an için gözlerini kapattı, her şeyin bittiği hissine kapıldı. Ve zaman akıp gidiyordu. Kafasının arkasından gelen bir ses, "Kaç şimdi" diyordu. Zaman akıp gidiyor.

Ama o hiç kaçmamıştı. Ailesi onu dövdüğünde değil. Ne de okulda çocuklar onu dışladığında.

Bunun yerine, önce saldırmayı öğrenmişti, ama sinsice, saldırganlığını gizleyerek: o zaman bile buz gibi soğuktu. Şantaj onun tarzıydı: Ben yapmadım

Al, bana verdi. Sadece oynuyorduk, düştü, o sadece ağlak bir bebek, bir şey demek istemedim.

Onuncu sınıfta önemli bir ders almıştı. Onun kadar şiddet kullanmaya istekli başka öğrenciler de vardı ve onuncu sınıfta şiddet daha büyük bedenler, daha güçlü kaslar içeriyordu: insanlar yaralanıyordu. Haftalık öğleden sonra kavgalarında burunlar kırılıyor, omuzlar yerinden çıkıyordu.

En önemlisi, şiddeti saklayamazdınız. Biri yaralandığında kavgaya karıştığınızın inkar edemezsiniz.

Ve biri yaralandı. Adı Darrell Wynan'dı.

Sert çocuktı. Buzadam'ı sadece kavga çıkaran insanların bildiği nedenlerden biriyle seçmişti: aslında bunun olacağını görmüştü. Cebinde bir taş taşıyordu, golf topu büyüklüğünde pürüzsüz bir kumtaşı çakıl taşı, dövüşün olacağı gün için.

Wynan onu futbol sahasının yanında yakaladı, üç ya da dört remora balığı arkasından koşuyordu, ellerinde kitapları, yüzlerinde sevinç vardı. Kavga, kavga...

Kavga beş saniye sürdü. Wynan, deneyimli bir çıplak el dövüşçüsünün duruşuyla ona doğru geldi, dirsekler içerideydi.

Buz Adam taşı Wynan'ın alnına fırlattı. Elini bıraktığında sadece bir ayak uzağında olduğu için ıskalaması neredeyse imkânsızdı.

Wynan kafatasında depresif bir kırıkla yere yığıldı. Neredeyse ölüyordu.

Ve Buz Adam polislere: Korkmuştum, bütün çetesiyle geliyordu, tek yaptığı çocukları dövmekti, sadece taşı aldım ve fırlattım.

Annesi onu karakoldan almıştı (babası o sırada gitmişti ve bir daha görülmemiştir). Arabada annesi ona saldırmaya başladı: Seni eve götürene kadar bekle, dedi. Sadece bekle.

Buz Adam arabadayken parmağını annesinin yüzüne doğru kaldırdı ve şöyle dedi: "Bana bir daha dokunursan, sen uyuyana kadar beklerim ve bir çekiç alıp kafana indiririm.

Bana bir daha dokunursan, asla uyumasan iyi edersin. Ona

inandı. Bu da iyi bir şey. Hâlâ hayattaydı.

Sıcak suyu kapattı, ellerini bulaşık havlusunda kuruladı. Düşünmem gerek. Yapacak çok şey vardı. Çorbayı unuttu, gidip televizyon koltuğuna oturdu ve boş ekrana baktı.

Orijinal Polaroid'i görmüş olmasına rağmen, fotoğrafın çoğaltılmış halini hiç görmemiştir. Çocuğun fotoğrafı saklamasına izin vermekle aptallık etmişti.

Ve çocuk onu gönderdiğinde...

"Ünlü olacağız," dedi çocuk "Ne?" Karavanın arka yatak odasında sigara içiyorlardı, çocuk bir yastık yığınının altına yaslanmış dinleniyordu; Buz Adam'ın iki ayağı da yerdeydi, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi.

Çocuk yuvarlandı, yatağın altına baktı ve gazeteye benzeyen bir şey buldu. Buzadam'a doğru çevirdi.

Düzinelerce erkek ve erkek resmi vardı.

"Ne yaptın?" diye sordu Buzadam, ama kalbinin derinliklerinde biliyordu ve göğsünde öfke kabarıyordu.

"Fotoğrafı gönderdim. Hani sen ve ben kanepedeyken çekilmiş olan.

"Seni lanet olası.

Buz Adam ona doğru hamle yaptı; çocuk kıkırdadı, zorlukla mücadele ediyordu, anlamıyordu. Buz Adam çocuğun göğsüne çıktı, üzerine oturdu, başparmaklarını çocuğun boğazına dayadı... ve Jim Harper o anda anladı. Gözleri irileşti, ağzı açıldı ve Buz Adam...

Ne yaptı? Geri çekilip cesede baktığını hatırladı. Tanrım. Onu öldürmüştü.

Buzadam ayağa fırladı, olayı ve cesedi atacak bir yer arayışını yeniden yaşadı. Onu bir bataklığa atmayı düşündü. Onu bir tüfekte vurmayı düşündü, ama akli "Şimdi kaç" dedi. Zaman akıp gidiyor.

Ama o hiç kaçmamıştı. Ailesi onu dövdüğünde değil. Ne de okulda çocuklar onu dışladığında.

Bunun yerine, önce saldırmayı öğrenmişti, ama sinsice, saldırganlığını gizleyerek: o zaman bile buz gibi soğuktu. Gasp onun tarzıydı: Ben almadım, o verdi. Sadece oynuyorduk, düştü, o sadece ağlak bir bebek, bir şey demek istemedim, Onuncu sınıfta önemli bir ders almıştı. Onun kadar şiddet kullanmaya istekli başka öğrenciler de vardı ve onuncu sınıfta şiddet daha büyük bedenler, daha güçlü kaslar içeriyordu: insanlar yaralanıyordu. Haftalık öğleden sonra kavgalarında burunlar kırılıyor, omuzlar yerinden çıkıyordu. En önemlisi, şiddeti saklayamazdınız. Biri yaralandığında kavgaya karıştığınızı inkar edemezsiniz.

Ve biri yaralandı. Adı Darrell Wynan'dı.

Sert çocuktu. Buzadam'ı sadece kavga çıkaran insanların bildiği nedenlerden biriyle seçmişti: aslında bunun olacağını görmüştü. Cebinde bir taş taşıyordu, golf topu büyüklüğünde pürüzsüz bir kumtaşı çakıl taşı, dövüşün olacağı gün için.

Wynan onu futbol sahasının yanında yakaladı, üç ya da dört remora balığı arkasından koşuyordu, ellerinde kitapları, yüzlerinde sevinç vardı. Kavga, kavga...

Kavga beş saniye sürdü. Wynan, deneyimli bir çıplak el dövüşçüsünün kalıp duruşuyla ona doğru geldi, dirsekler içerideydi. Buz Adam taşı Wynan'ın alnına fırlattı. Elini bıraktığında sadece bir ayak uzağında olduğu için ıskalaması neredeyse imkânsızdı.

Wynan kafatasında depresif bir kırıkla yere yığıldı.

Neredeyse ölüyordu.

Ve Buz Adam polisleri: Korkmuştum, bütün çetesiyle geliyordu, tek yaptığı çocukları dövmekti, sadece taşı aldım ve fırlattım.

Annesi onu karakoldan almıştı (babası o sırada gitmişti ve bir daha görülmemişti). Arabada annesi ona saldırmaya başladı: Seni eve götürene kadar bekle, dedi. Sadece bekle.

Buzadam arabadayken parmağını annesinin yüzüne doğru kaldırdı ve şöyle dedi: "Bana bir daha dokunursan, sen uyuyana kadar beklerim ve bir çekiç alıp kafana indiririm.

Bana bir daha dokunursan, asla uyumasan iyi edersin. Ona

inandı. Bu da iyi bir şey. Hâlâ hayattaydı.

Sıcak suyu kapattı, ellerini bulaşık havlusunda kuruladı. Düşünmem gerek. Yapacak çok şey vardı. Çorbayı unuttu, gidip televizyon koltuğuna oturdu ve boş ekrana baktı.

Orijinal Polaroid'i görmüş olmasına rağmen, fotoğrafın çoğaltılmış halini hiç görmemişti. Çocuğun fotoğrafı saklamasına izin vermekle aptallık etmişti.

Ve çocuk onu gönderdiğinde... "Ünlü olacağız," dedi çocuk.

"Ne?" Karavanın arka yatak odasında sigara içiyorlardı, çocuk bir yastık yığınınına yaslanmış dinleniyordu; Buz Adam iki ayağını da yere koymuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

Çocuk yuvarlandı, yatağın altına baktı ve gazeteye benzeyen bir şey buldu. Gazeteyi Buzadam'a doğru çevirdi.

Düzinelerce erkek ve erkek resmi vardı.

"Ne yaptın?" diye sordu Buz Adam; ama -içten içe biliyordu ve göğsünde öfke kabarıyordu. "Fotoğrafı gönderdim. Hani şu seninle benim kanepede olduğumuz resmi.

"Seni lanet olası.

Buz Adam ona doğru hamle yaptı; çocuk kıkırdadı, zorlukla mücadele ediyordu, anlamıyordu. Buz Adam çocuğun göğsüne çıktı, üzerine oturdu, başparmaklarını çocuğun boğazına dayadı... ve Jim Harper o anda anladı. Gözleri irileşti, ağzı açıldı ve Buz Adam...

Ne yaptı? Geri çekilip cesede baktığını hatırladı. Tanrım. Onu öldürmüştü.

Buzadam ayağa fırladı, olayı ve cesedi atacak bir yer arayışını yeniden yaşadı. Onu bir bataklığa atmayı düşündü, av tüfeğiyle vurup silahı bırakmayı düşündü, böylece bir av kazası gibi görünebilirdi. Ama Jim avlanmazdı. Babası bilirdi ve babası delinin tekiydi. Sonra çocuğun bir dergide okuduğu bir şeyden bahsettiğini hatırladı, insanların havlu askısı kullandığından, kokainden daha iyi bir heyecan duyduğundan...

Evde güvende olan Buz Adam homurdandı: d          . Her   ey   ok zor.

Fotoğrafın izini sürmeye  alı mı tı ama dergi nerede olabileceğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Milwaukee posta kutusundan başka bir   ey yoktu. Yüzünü göstermeden nasıl izini s rebilece ini bilmiyordu. Bir süre sonra sakinle ti. Fotoğrafın basılma ihtimali d         ve basılsa bile yerel birilerinin onu görme ihtimali daha da d        .

Ve sonra, neredeyse unutmak üzereyken, Jim Harper'ın çılgın babasından bir telefon aldı. LaCourt'larda bir fotoğraf vardı.

Doktoru hatırlıyor musun?

Evet. Hava ...

Fotoğraf ortaya çıkarsa, doktor dışında kimse onu hemen tanıyamazdı. Doktor olmasa da eninde sonunda onu teşhis edebilirlerdi ama aradıklarını bilirdi ve bu da ona zaman kazandırırđı.

Aya a kalktı, kar motosikleti kıyafetini radyatör havalandırmasının üzerine astı ı duvar mandallarına gitti. Böyle bir gecede takım elbise ancak yetiyordu. Kıyafetle bile dışarıda fazla k a l m a k istemezdi.

Elbiseyi giydi, ayaklarını pac botlarının içine soktu, ba cıklarını sıkıca ba ladı, sonra da 44'l    bulmak için ayak dolabını karıştırdı. Oradaydı, ya lı bir paçavraya sarılmış, diğer silahlarıyla birlikte en altta duruyordu. Silahı kaldırdı, bugün ikinci kez kullanacaktı. Silah elinde a ırdı, sağlam, karmaşık ve etkiliydi.

Yavaş yavaş, parça parça çalıştı: Weather Karkinnen kırmızı bir Jeep kullanıyordu, LaCourt'ların evindeki tek kırmızı Jeep. G l yolundan 77. Otoyol'a çıkması, sonra da dar, r zg rlı yoldan kasabaya dönmesi gerekiyordu. Yavaş ilerliyordu... tabii h l  LaCourt'ların evindeyse.

Weather'ın işi bitmişti. Cesetlerin üzeri örtülmüştü ve Madison'dan kriminal laboratuvar görevlileri gelene kadar yerlerinde bırakılacaklardı. Tüm yasal görevlerini yerine getirmişti: bu yıl onun adli tabiplik yılıydı, kasabadaki doktorlar arasında dönüşümlü olarak yapılan tatsız bir işti. Bilinmeyen kişiler tarafından işlenmiş bir cinayet bulgusu için gerekli tüm notları almıştı.

Bu notları resmi bir rapor haline getirerek bölge savcısına sunacak ve gerisini Milwaukee adli tabibine bırakacaktı.

Onu tutan hiçbir şey yoktu. Ama kulübede durmak, kahve içmek, polisleri dinlemek, hatta polislerin yumuşak huylu İskandinav tarzlarıyla ona asılmaya gelmeleri, hemen vazgeçmek istemediği bir şeydi.

Ve Davenport'la tekrar konuşmayı da umursamayacağını düşündü.

Nereye gitmişti? Boynunu bükerek etrafına bakındı. Dışarıda olmalı.

Kapüşonunu kaldırdı, sıkıca çekti ve eldivenlerini giydi.

Dışarıda her şey daha düzenliydi. İtfaiye ekipmanlarının çoğu gitmişti ve eve doğru yürüyen birkaç komşu da kovulmuştu. Hâlâ pis kokuyordu. Burnunu kırıstırıp etrafına bakındı. Bir şerif yardımcısı eve doğru inç kalınlığında bir halat taşıyordu ve "Shelly'yi ya da Minneapolis'teki o adamı gördünüz mü?" diye sordu.

"Sanırım Shelly evin yukarısında, diğer adam da bir grup insanla birlikte kar motosikleti yoluna bakmak için göle gitti ve kar motosikleti adamlarıyla konuşuyorlar."

"Teşekkür ederim."

Aşağıya doğru baktı, yürümeyi düşündü. Kar derindi ve yine üşümeye başlamıştı.

Ayrıca, ona ne katkısı olabilirdi ki?

Bir fincan kahve daha almak için garaja geri döndü ve Davenport'un termoslarının boş olduğunu gördü.

Davenport. Tanrım, birden bire ergen gibi davranmaya başlamıştı. Biraz arkadaşlığa ihtiyacı olmadığından değil. Son ilişkisini düşündü: ne kadar olmuştu, bir yıl mı?

Geriye doğru saydı. Bekle, alay et. İki yıldan fazla. Tanrım, neredeyse üç yıl olmuştu. Evliydi, her ne kadar sevimli bir şekilde söylediği gibi, çok değil ve her şey baştan mahkumdu. Yatakta hoş bir dokunuşu vardı, ama televizyona biraz fazla düşkündü: onu bir yerlerde bir kanepede yavaş yavaş çürüten bir yumru olarak görmek çok kolay hale geldi.

Hava iç çekti. Kahve yok. Eldivenlerini giydi, dışarı çıktı ve hâlâ gitmeye isteksiz bir halde cipine doğru yürüdü.

Tüm ilçede bu gece olunması gereken yer burasıydı. Burası

her şeyin merkeziydi.

Ama soğuğu giderek daha fazla hissediyordu. Pacs'larıyla bile ayak parmakları kırılğan hissediyordu. Gölün dışında, bir grup kar motosikletinin ışıkları eve doğru parlıyordu. Yangın, polisler ve şüphesiz LaCourt cinayetlerinin tüm hikâyesi onları cezbetmişti.

Grant, fazla bir şeyin yaşanmadığı küçük bir kasabaydı.

Buzadam gölü boydan boya geçti. Yarım düzine kızak LaCourt'ların evinin yakınındaki buzun üzerinde toplanmış, polislerin çalışmasını izliyordu. İki tanesi daha göl kıyısından eve doğru ilerliyordu. Eğer

Sıcaklık daha sıcak olsaydı, sıfırın birkaç derece altında olsaydı, gölde yüzlerce kar motosikleti olurdu ve daha fazlası da gelirdi.

Yolun yarısında patikadan ayrıldı, yumuşak karda yeni bir oyuk açtı ve durdu. LaCourt'ların evi yarım mil ötedeydi ama etrafındaki her şey parlak bir ışıkla yıkanıyordu.

Bir cep dürbününden Weather'ın cipini görebiliyordu, hâlâ park halindeydi.

Homurdandı, gözlüğü soğuk kalması için yan cebine koydu, kızaktan yavaşça indi ve karı test etti.

Sert kabuk ağırlığını desteklemeden önce bir ayak kadar battı.

Güzeldi. Bir çukur açtı ve kızığın rüzgarlığında oraya yerleşti.

Saatte beş mil hızla esen rüzgâr bile böyle bir gecede öldürücüydü.

Deliğinden jeneratörün sesini ve ara sıra evin üzerine branda çadır gibi bir şey sererek çalışan adamların bağırışlarını duyabiliyordu. Uzaktan gelen sesleri duyulabilir konfeti parçaları gibiydi, gecenin içinde keskin tekil çağrılar ve bağırışlar. Sonra odağı değişti ve ilk kez diğer sesleri duydu.

Başından beri oradaydılar, bir Yunan korosu gibi. Yavaşça döndü, ta ki dere boyunca karanlığa bakana kadar. Ses doğaüstü bir sestti, açlığın sesi. Kedi gibi bir çığlık değil, neredeyse kızı kestiği zamanki gibi, yüksek, titrek, feryat eden bir nota.

Çakallar.

Birlikte şarkı söylüyorlardı, fırtınadan sonra kan şarkıları. Titredi, soğuktan değil.

Ama yirmi dakika sonra kırmızı cipe doğru tek başına yürüyen küçük figürü gördüğünde soğuk onu neredeyse yakalamıştı. Evet. Hava durumu.

Kadın kamyonetine tırmandığında, adam üzerindeki karı fırçaladı, bir bacağını kızağın üzerine attı ve marşa bastı. Kadının farları yakıp park yerinden geri geri çıkışını izledi. Onun kendisinden daha fazla yolu vardı, bu yüzden oturdu ve sola dönüp yola çıktığından emin olana kadar izledi. Hâlâ itfaiye istasyonunda durabilirdi ama orada ekipman bakımı dışında pek bir şey yapılmıyordu.

Patikaya doğru geri döndü, çeyrek mil kadar takip etti, sonra tekrar sağına, yeni karlara doğru ilerledi.

Stackpole'un Tatil Köyü şuradaydı, sezon için kapalıydı ama bir bahçe ışığıyla işaretlenmişti. Gölden tesisin plajına inebilir, araba yolunu otoyola kadar takip edebilir ve onu orada bekleyebilirdi.

Zihninde pusuya düşmüş bir görüntü vardı. Karla kaplı otoyolda yavaşça ilerliyor olacaktı ve o da kızakla birlikte cipin yanına gelecekti.

Altı ya da on metre uzaktan ıskalaması imkânsızdı: 44'lük Magnum tuvalet kâğıdı gibi camı delip geçecekti. Kadın yoldan çıkar, adam da yanına yanaşır ve tabancayı kadına boşaltırdı.

Biri onu görse bile, kızak bu derin karda mükemmel bir kaçış aracıydı. Ön tarafında kayaklar olmadığı sürece hiçbir şey onu takip edemezdi. Burada kızak neredeyse anonimdi.

Karla kaplı kumsal hızla yükseliyordu ve fren yaptı, makinenin hızlandığını hissetti, yavaşça tesisin göl kenarındaki çimenlik alanından geçti ve iki ahşap kulübenin arasındaki sürüklenmelerden geçti. Araba yolu son fırtınadan sonra sürülmüştü ama bu fırtınadan sonra henüz sürülmemişti ve

Atılan yığınların üzerinden geçerek aşağıya indi. Otoyolun hemen dışında, mavi köknar ağaçlarının kızıağı gizleyeceği bir yerde durdu. Kendini bir reklam panosunun arkasında bekleyen motosikletli bir polis gibi hissetti.

Bekliyordu. Kız neredeydi?

Solunda, gözünün köşesinde ani ama sinsi bir hareket oldu ve kafasını çevirdi. Hiçbir şey yoktu.

Ama bir şey vardı... Orada bir şey vardı. Bir köpek, küçük bir Alman çoban köpeğı, avlu ışığının ince aydınlığına yakalanmıştı. Hayır. Çoban değil, bir çakal. Çalıların arasından ona bakıyordu. Sonra bir başkası. Bir çatırtı ve bir büyüme oldu.] Bunu asla yapmazlardı, asla.

Çakallar görünmezdi. Takım elbisesinin fermuarını indirdi.

.44 iç cebinden çıkardı, endişeyle çalılıklara baktı. Gitmişlerdi, diye düşündü. Bir yerlere.

Farlar göl yolundaki köşeyi döndü. Weather olmalı.

Tabancayı diğer eline, fren eline geçirdi. Ve ilk kez saldırının ayrıntılarını anlamaya çalıştı. Bir eli gaz pedalında diğeri frende.... Bir eli eksikti. Ateş edecek bir şey yoktu. Doğaçlama yapmak zorundaydı. Fren elini kullanmak zorundaydı. Ama ...

Farlar üzerine kapanırken silahı bacağının dış cebine koydu.

Cip hızla yanından geçti ve pencereden Hava'nın hızlıca titreyen görüntüsünü kaydetti, parkasının kapüşonu açıldı, şapkası yoktu.

Kızıağı çalıştırdı, onun peşinden yola koyuldu, yolun sol tarafındaki sığ hendeğe yuvarlandı. Cip ona yaklaştı, biraz daha yaklaştı. Tekerlekleri bir buz bulutu ve tuz tanecikleri fırlattı, bu tanecikler adamın giysisinden ve kaskından BBs gibi fırladı.

Beklediğinden daha hızlı gidiyordu. Diğer kar motosikletleri hendekten aşağı inmişti, bu yüzden günün karı tarafından gizlenmiş bir patika görüntüsü vardı; yine de bu resmi bir patika değildi. Bataklık otlarından oluşan ağır bir tümseğe çarptı ve aniden kendini havada buldu, tutunuyordu.

Bu uçuş, görebildiği başka bir günde heyecan verici olabilirdi ama bu sefer neredeyse kaybediyordu. Sarsıcı bir darbeye yere indi ve kızak altından savrularak sallanmaya başladı. Mücadele etti, düz tuttu.

Kızın elli metre gerisindeydi. Gaz kolunu ileri doğru yuvarladı, hızını artırdı, kırık karların, küçük çalıların tepelerinin, görünmez tümseklerin üzerinden geçti... sert sürüşten dolayı dişleri takırdadı.

Akşamın erken saatlerinde bir kar küreme aracı otoyoldan aşağı inmişti ve sürülmüş karın düzensiz dalgaları sağından geçiyordu. Daha da sola, sürülmüş şeylerden uzağa gitti: sert ve düzensiz olacaktı, onu kesinlikle fırlatacaktı.

Weather'ın arka lambaları tam oradaydı. Yaklaştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, farlarının erişebileceği mesafede fren yapamayacaktı: eğer hendeğin karşısında bir ağaç varsa, ona çarpacaktı.

Tümseğin geldiğini gördüğünde bunu düşünmüştü; onu eline alır almaz ne olduğunu anladı, bahar erozyonunu yavaşlatmak için hendeğin dibine çakılmış bir saman balyası. Derin kar, onu mükemmel bir kar motosikleti atlayışı haline getirmişti ama o atlamak istemiyordu. Ama etrafından dolaşacak zamanı yoktu. Kendini desteklemekten başka bir şey yapacak zamanı yoktu ve tekrar havadaydı.

Bomba gibi düştü, sertti, zıpladı, kızak sol kıyıdaki yumuşak karda kaymaya başladı. Onu sağa doğru itti, kaybetti, sağ kıyıyı sürülmüş kara doğru tırmandı, sola doğru itti, aşağıya doğru uzun bir kavis çizdi.

Başardı.

Buzadam sarsıldı, bir an için vazgeçmeyi düşündü; ama kadın tam oradaydı, çok yakındı. Dişlerini sıktı ve daha sert iterek yaklaştı. Otuz metre. Yirmi ...

Weather yan aynasına baktı, kızağın farını gördü. Hızla geliyordu. Çok hızlı. Aptal. Gülümsedi, geçen yıl ülke çapında yaşanan öfkeyi hatırladı. Kar motosikleti patikaları ile normal yolların kesiştiği noktalar, kar motosikleti silueti ile boyanmış baklava şeklindeki işaretlerle işaretlenmişti. Geyik geçidi işaretleri gibi, ama sözsüz. Bir yıl önce, birisi siyah spreyci boya kullanarak Qjibway İlçesindeki kar motosikleti işaretlerinin yarısına IDIOT CROSSING yazmıştı.

Bu işi bir hafta boyunca her gece birkaç tabelaya şablonla düzgün bir şekilde yapmıştı. Gazeteler bununla doluydu.

Davenport.

Yüzü, omuzları ve elleri gözünün önüne geldi. Yaralanmış ve yardıma ihtiyacı varmış gibi hırpalanmış, ürkekti; aynı zamanda bir demiryolu çivisi kadar sert görünüyordu. Ona karşı neredeyse dili tutulmuş gibi hissetmiş, kendini onun ilgisini çekmeye çalışırken bulmuştu. Bunun yerine, söylediği şeylerin yarısı sınırda hakaret gibi geliyordu. Kimseyi vurmamaya çalış.

Tanrım, bunu söylemiş miydi? Dilini ısırıldı. Neden? Onu etkilemeye çalışıyordu.

Ona odaklandığında, sanki onun içine bakıyor gibiydi. Ve bu hoşuna gitmişti.

Yan aynasında sallanan ışık tekrar gözüne çarptı.

Kar motosikletindeki aptal hâlâ çukurdaydı ama neredeyse yanına kadar gelmişti. Omzunun üzerinden geriye baktı. Eğer doğru hatırlıyorsa, Forest Drive geliyordu. Bir menfez olacaktı,

ve adam bu hızla setin üzerinden geçmeye çalışsaydı Price County'ye fırlardı. Onunla yarışıyor muydu? Belki de yavaşlamalıydı.

Buz Adam suikastın mekaniği karşısında şaşkına dönmüştü; eğer espri anlayışı olsaydı, gülebilirdi.

Gazı bırakıp ona yetişemezdi.

Freni bırakırsa... frenle bir bağlantısı olmadan kendini güvende hissetmiyordu. Ama başka seçeneği yoktu: elini fren kolundan çekti, Velcrosealed cep kapağını açtı, tabancayı iyice kavradı ve cebinden çıkardı. On beş metre gerideydi, on metre. Kızın ona dönüp baktığını gördü.

Beş adım geride, on beş adım solunda, biraz daha aşağıda... Jeep'in fırlattığı kar hâlâ üzerine yağıyor, kaskını takırdatıyordu.

Fren lambaları bir, iki, üç kez yanıp söndü. Frene basıyordu.

Neden? Bir şey mi geliyordu? İleride hiçbir şey göremiyordu. Silahı kaldırdı, bırakın kadının kafasını, pencereye, hatta kamyonetin kabinine bile tutamadığını fark etti. Arkasına bakarken yüzünün kenarını gördü, fren lambaları hâlâ yanıp sönüyordu... Ne yapıyordu? Ne yapıyordu?

Daha da yaklaştı, sol elini garip bir şekilde vücudunun üzerinde tutarken çılgınca zıpladı; yolculuk gittikçe sertleşiyordu.

Tutmaya çalıştı, iki araç saatte elli mil hızla ilerliyordu, kırk beş, kırk, kadının frenleri yanıp sönüyordu ...

Sonunda, patlayan bir lastik gibi kendi kendine tıslayarak, silahı bacağına dayadı ve gaz pedalını geri çevirdi. Her şey kötü bir fikirdi. Yavaşlarken tabancayı tekrar cebine soktu ve

elini tekrar frene koydu. Eğer bir tüfeği olsaydı ve gün ışığında olsaydı, o zaman işe yarayabilirdi.

Kamyona baktı ve onun profilini, sarı saçlarını gördü. Çok yakındı.

Yavaşladı, biraz daha yavaşladı. Kadın frene basmayı bırakmıştı. Dönüp arkasına baktı, trafiği kontrol etmek için. Ve birden duvar önünde belirdi. Kızağı sağa doğru salladı, frene bastı, sağa doğru sertçe eğildi, makineyi hendeğin kenarına doğru itti. Donmuş bir kar kütlesi onu yakaladı ve makine yola doğru dönerek durdu.

Ani sessizlikte oturdu, nefesi kesilmişti, kalbi çarpıyordu. Orman Yolu kavşağı: orayı tamamen unutmuştu. Onun üzerinde ilerlemeye devam etseydi, elik menfez borularının uçlarına çarpacaktı. lmş olurdu. Sete baktı, soğuk midesine doğru ilerliyordu. Çok yakındı. Başıını salladı, kızağı çalıştırdı ve eve doğru döndü. Yola çıkmadan önce arkasına baktı, kızın arka lambalarının bir virajda kaybolduğunu gördü. Onun için geri dönmek zorunda kalacaktı. Ve yakında.

Bu sefer plan yapmalıydı. İyi düşün.

Weather kar motosikletinin yavaşladığını ve geri gittiğini gördü. Orman Yolu parladı. Arka lambalarını okumuş olmalı.

Farlarında yoldan geçiş işaretiini görmüş, durmaya, onu uyarmaya vakti olmayacağını fark etmiş ve fark edeceğini umarak çılgınca frenlerini pompalamıştı.

Anlamıştı da.

Tamam. Karanlıkta sadece bir iğne ucu kadar kırmızı olan arka lambasının yandığını gördü ve radyosunun n ayarlı kanal seicisine dokundu. Duluth Halk Radyosu Mozart'ın "İnce Bir Gece Müziği "ni çalıyordu.

Şimdi Davenport'a gelelim.

Onlar gerçekten gerekli için konuşmak tekrar. Ve o
olabilir al biraz planlama.

Kendi kendine gülümsedi, uzun zamandır böyle hissetmemişti.

Bölüm 4

Lucas, Carr'ı karanlık, karla dolu otoyolda takip etti.

Römorkuna altı büyük kütük zincirlenmiş bir tomruk kamyonu yanlarından geçip onları gevşek bir kar kasırgasıyla sardı.

Carr'ın sağ tekerleği banketteki derin kara saplandı ve neredeyse kurtulamayacaktı. Bir dakika sonra bir kar küreme aracı asık suratla yanlarından geçti, ardından bir grup kar motosikleti.

Direksiyonun üzerine eğildi, gergindi, karanlığa bakıyordu. Gece farlarını yiyip bitirmiş gibiydi. Kar küreme aracını geçtiler ve otoyol bir an için açıldı. El yordamıyla kol dayanağının altındaki saklama kutusunu karıştırdı, bir kaset buldu ve kaset çalara taktı. Joe Cocker çıktı ve "Black-Eyed Blues" şarkısını söyledi.

Lucas bir afyon rüyasından uyanıyormuş gibi hissetti, örümcek ağı ve toz beynini uçuruyordu. New York'tan ve acımasız bir insan avından dönmüştü. Minneapolis'te hiçbir şey bulamamıştı. Para için çalışmaktan ve kendini eğlendirmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Eylül ayında Wisconsin'de Hayward'ın doğusundaki kulübesinde iki hafta boyunca misk balığı avlamak için şehirden ayrılmıştı. Bir daha geri dönmedi. Aramış, programcılarıyla iletişim halinde olmuş ama bir türlü yeni ofisine geri dönememişti. En yeni masaüstü bilgisayarlar onu bekliyordu, altı yüz dolarlık bir döner koltuk, duvarda asılı misk balığının yanında bir sanat eseri.

Kuzeyde kalmış ve kışla mücadele etmişti. Ekim ayı soğuk geçmişti.

Cadılar Bayramı'nda, güney Rockies'den bir kış fırtınası esmişti.

Daha bitmeden yerde yirmi santim kar vardı ve kar yığınları beş altı metre yüksekliğindeydi.

Soğuk Kasım ayı boyunca devam etti, küçük çaplı sağanak yağışlar ve ara sıra kötü fırtınalar görüldü. Neredeyse her hafta iki ya da üç santim yeni kar birikti. Ardından, Şükran Günü'nden sonraki Cuma günü, bir başka büyük fırtına geldi ve bir ayak daha kar yağdı. Yerel gazeteler bunu Cadılar Bayramı II olarak adlandırdı ve kış kar temizleme aracı bütçesinin yarısının kullanıldığını bildirdi. Kışa daha dört hafta vardı.

Aralık ayı soğuk ve aralıklarla yağan karla geçti. Ardından, ikinci ve üçüncü Ocak'ta bir kar fırtınası Kuzey Ormanları'nı kasıp kavurdu.

Cadılar Bayramı III. Sona erdiğinde, kalan karın üzerine otuz dört inç daha kar yığılmıştı. Kar yığınları göl kenarındaki kulübelerin saçaklarına vuruyordu.

İnsanlar "Eskiden burada olmalıydınız." diyordu. Ama

hiç kimse böyle bir şey görmemişti.

Kar fırtınası dindikten sonra soğuk bastırdı.

Ayın üçünün gecesini, kamarasının güvertesindeki termometre eksi yirmi dokuza düştü. Ertesi gün sıcaklık eksi yirmiyi zorladı: okullar her yerde kapalıydı, radyo kritik seyahatler dışında her şeye karşı uyardı. Bu gece Ojibway County'de sıcaklık eksi otuz ikiye kadar düşecekti.

Neredeyse hiçbir şey hareket etmedi. Başiboş bir tomruk kamyonu, umutsuz bir kar küreme aracı, birkaç kar motosikleti ucubesi. Polis arabaları. Dışarısı tehlikeliydi; tuhaf denecek kadar soğuktu.

Sesleri ilk duyduğunda şöminenin önündeki kanepede uyukluyordu. Hemen ayağa kalkmış, kaloriferden gelebileceğinden korkmuştu. Ama çarpma durdu. Kaşlarını çatı,

Hayal görmüş olabilir mi diye düşündü. Ayağa kalktı, bodrum merdivenlerine doğru yürüdü, dinledi . Hiçbir şey yoktu. Mutfak penceresine gitti. Garaj yolundaki kamyonu gördü ve bir saniye sonra ön kapının zili çaldı.

Ah. Gelen her kimse garaj kapısını yumrukluyordu.

Merakla kapıya gitti. Hava sıcaklığı eksi yirmilere kadar düşmüştü. Kapıdaki pencereden içeri baktı. Kulak kapakları açık bir Rus şapkası takmış bir polis.

"Öyle mi?" Lucas üniformalı parkayı tanıyamadı.

"Dostum, Ojibway County'de büyük bir sorunumuz var.

Şerif beni gönderdi, gelip bir bakabilir misin diye. En az üç kişi öldürüldü."

"İçeri gel. Beni nereden biliyorsun?"

Lacey içeri girdi, etrafına bakındı. Kitaplar, duvarlarda birkaç yaban hayatı suluboyası, bir televizyon ve müzik seti, şöminede bir yığın köz, temiz yanan çam kokusu.

"Şerif Milwaukee Journal'da senin New York'ta ve burada yaşadığınla ilgili bir hikâye okumuş. Minneapolis'i aradı ve burada olduğunu söylediler, o da Sawyer County şerifini aradı ve nerede yaşadığını öğrendi. Ve işte buradayım."

"Kötü bir gece," dedi Lucas.

"Yarısını bile bilmiyorsun," dedi Lacey. "Çok soğuk."

Carr'ın stop lambaları yanıp söndü, s o n r a yanmaya başladı, yavaşladı ve durdu, flaşörlerini yaktı. Lucas arkasından yaklaştı ve durdu.

Carr otoyoldaydı, kamyonetinin önüne doğru yürüyordu.

Lucas kapısını açtı ve dışarı çıktı: "İyi misin?" "Bir ağaç devrildi," diye bağırdı Carr.

Lucas motoru çalıştırdı, kapıyı kapattı ve Carr'ın kamyonetinin etrafından dolandı.

Soğuk, akçaağaç ağacının bir dalını koparmış, ağaç yol kenarındaki hendeğe ve sağ şeridin yarısına kadar düşmüştü. Carr dalın en kalın kısmını yakaladı, çekiştirdi ve bir adım ilerletti. Lucas da ona katıldı ve birlikte onu yolun dışına sürüklediler.

"Soğuk," dedi Carr ve aceleyle kamyonlarına döndüler.

Hava, diye düşündü Lucas. Carr'ın peşinden tekrar yola koyulurken kadının görüntüsü zihninde belirdi. Bu ısınmak için etkili bir yol olabilir, diye düşündü. Bir süredir kadınlardan uzaktı ve bunun eksikliğini hissetmeye başlamıştı.

Grant, turuncu sodyum buharlı sokak lambaları, ardından Pines Motel tabelası, sonra bir Hardee's ve bir Unocal istasyonu, bir LP gaz şirketi ve sarı ışıklı bir tabelası olan bir video kiralama dükkânı olarak göründü.

Şerif tek trafik ışığından sağa döndü, onu üç blok uzunluğundaki iş bölgesine götürdü, yarı gömülü bir dur işaretinden sola döndü ve alçak bir tepeye yöneldi. Sol tarafta park olabilecek bir çamlık vardı.

Tepenin zirvesinde, etrafı kızılçam korusuyla çevrili, arkasında küçük bir mezarlık bulunan beyaz fıçı tahtası b i r kilise duruyordu. Şerif arabasıyla kilisenin yanından geçti ve sokakta, pencereleri ışıklı küçük bir tuğla evin önünde durdu.

Lucas farların ışığında bir tabela gördü: RECTORY. Altında, el yazısı harflerle, REV. PHILIP BERGEN. Carr'ın arkasına yanaştı, motoru durdurdu ve kamyonundan indi. Hava o kadar soğuk ve kuruydu ki sanki derisi zımparalanıyormuş gibi hissetti.

Nefes aldığında çenesinde ve burnunun altında buz kristalleri oluştuğunu hissedebiliyordu.

"O tomruk kamyonu neredeyse bizi öldürüyordu," dedi Lucas, Carr Suburban'ından geri dönerken. Ağızlarından ve burunlarından buhar fışkırıyordu.

"Lanet olası aptal. Geri aradım ve birine onu kenara çekmesini söyledim," dedi Carr. "Nefes testi yapın, yavaşlatın." Caddeyi geçmeye başladıklarında, "Bunu dört gözle beklemiyorum," diye ekledi.

Papazın evinin önündeki karlı yolda ilerleyerek kapalı verandaya çıktılar. Carr kapının ziline bastı, sonra başını eğip ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Bir adam kapıya geldi, pencereden dışarı baktı ve sonra açtı.

"Shelly, orada ne oldu?" Bergen kapıyı açık tuttu, merakla Lucas'a baktı ve "Öldüler mi?" dedi.

"Evet, şey... hadi botlarımızı çıkaralım, konuşmamız gerek," dedi Carr.

"Bu yeni yardımcımız, Lucas Davenport Bergen başını salladı, alnında, gözlerinin arasında bir kırısklık oluşan Lucas'a baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Rahip ellisine yakındı, sarı saçlı, kare şeklinde, etine dolgun bir İskandinavdı ve solgun yüzünde sürekli şüpheli bir ifade vardı. Yün bir İzlanda kazağı ve siyah bir pantolon giymişti ve ayaklarında çorap vardı.

Konuştuğunda sözlerinde bir yumuşaklık, bir yuvarlaklık vardı ve Lucas, Bergen'in ateş püsküren bir vaiz değil, ana sütü gibi bir vaiz olacağını düşündü. ' Lucas ve Carr pac botlarını ön koridora bırakıp çoraplı ayaklarıyla kısa bir koridordan geçerek, üzerinde bronz bir İsa'nın bulunduğu sert bir İtalyan haçının yanından oturma odasına yürüdüler.

Carr kar arabası kıyafetini çıkardı ve Lucas parkasını düz ahşap bir sandalyenin yanına bırakıp oturdu.

"Ee, ne oldu?" Bergen söyledi. Cam bir kapının ardında üç huş ağacı kütüğünün kalıntılarının yandığı taş şöminenin üzerindeki şömineye yaslandı. Omzunun üzerinden Meryem Ana'nın Kutsal Kalp baskısı görünüyordu.

"Orada tuhaf bir şey vardı." Carr takım elbiseyi yere bıraktı, sonra aşırı doldurulmuş bir sandalyenin kenarına yerleşti.

Dirseklerini dizlerine dayadı, parmaklarını birbirine geçirdi ve rahibe doğru eğildi.

"Evet?" Bergen kaşlarını çattı.

"Aradığımda, ayrılırken LaCourt'ların iyi olduğunu söylemişsiniz."

"Evet, iyidiler," dedi Bergen, başını sallayarak.

Kendinden emin ve masumdu. "Gergin görünmüyorlardı.

Her neyse, nasıl öldürüldüler? İçlerinden birinin. . ." Başını sallayarak

kendi sorusuna cevap verdi. "Hayır, onlar değil."

"Bir itfaiyeci cipinizi istasyonun önünden geçerken görmüş," diye devam etti Carr. "Birkaç saniye sonra yangın ihbarı geldi. İtfaiyeciler oraya vardığında, belki beş ya da altı dakika sonra, LaCourt'ların bir süredir ölü olduğu anlaşıldı, yarım saat, belki daha fazla."

"Bu mümkün değil," dedi Bergen hemen. Doğruldu, Lucas'tan Carr'a baktı, gözlerinde bir gölge vardı.

Şüphe. "Shelly... benim bu işe karıştığımı

düşünmüyorsun değil mi?" "Hayır, hayır, sadece bu işi

çözmeye çalışıyoruz."

"Peki sen gittiğinde ne yapıyorlardı?" Lucas sordu.

Bergen ona baktı ve sonra, "Sen Sawyer County'de yaşayan cinayet masası elemanısın. Minneapolis'ten kovulan adam."

"Ne yapıyordun?" Lucas tekrarladı.

"Shelly?" Rahip şerife baktı, o da başka tarafa baktı. "Bunu çözmeliyiz Phil."

"Bay Davenport bir paralı asker, değil mi?" Bergen tekrar Lucas'a bakarak sordu.

"Ona ihtiyacımız var Phil," dedi Carr, neredeyse yalvarırcasına.

"Bu işi yapabilecek başka kimsemiz yok. Ve o iyi bir Katolik çocuk."

"Ne yapıyordun sen?" Lucas üçüncü kez sordu. Sesine cam koymuştu, keskin bir ton.

Rahip dudaklarını büzdü, bir içeri bir dışarı hareket ettirerek hem Lucas'ı hem de soruyu düşündü, sonra içini çekerek, "Ben ayrıldığımda iyiydiler.

En ufak bir sorun yoktu. Hemen buraya geri döndüm ve Shelly aradığımda hâlâ buradaydım."

"İtfaiyeciler saatin şaşmadığını söylüyorlar," dedi Lucas. "Eminler."

"Ben de eminim," diye tersledi Bergen.

Lucas: "Evde ne kadar kaldınız?"

"On beş dakika f a l a n ," dedi Bergen. Lucas'la daha doğrudan yüzleşmek için dönmüştü.

"Bir şey yedin mi?"

"Cupcake. Bir bardak da süt," dedi Bergen.

"Kekler sıcak mıydı?"

"Hayır ama aslına bakarsan biz konuşurken o da keklerin buzlarını çözüyordu." "Çıkarken herhangi bir yerde durdunuz mu?"

Hatta

durakladınız

mı?" "Hayır."

"Yani doğruca cipinize gittiniz, bindiniz ve yoldan çıkmak için makul görünen en hızlı şekilde sürdünüz."

"Şey... Ayrılmadan önce herhalde bir iki dakika cipin içinde oyalandım," dedi Bergen. Nereye gittiklerini biliyordu ve zamanı uzatmaya başladı. "Ama ayrılmadan önce herhangi bir sorun belirtisi görmedim."

"Televizyon açık mıydı?" Lucas sordu.

"Mmm, hayır, sanmıyorum."

"Peki ya radyo?"

"Hayır. Biz konuşuyorduk," dedi Bergen.

"Masanın üzerinde bir gazete var mıydı?"

"Hatırlayamıyorum," dedi Bergen, sesi yükselmişti. "Nedir bu sorular?"

"LaCourt'ların evinde gördüğünüz, hala orada olabilecek, yangından kurtulmuş olabilecek, bugüne özgü bir şey hatırlıyor musunuz? Masanın üzerinde duran bir kitap? Herhangi bir şey?"

"Şey ..." Rahip burnunun kenarını kaşıdı.

"Hayır, özellikle değil, bunu düşüneceğim. Bir şeyler olmalı." "Eve döndüğünüzde saate baktınız mı?"

"Hayır. Ama Shelly aradığında buraya geleli çok olmamıştı."

Lucas Carr'a baktı. "Shelly, LaCourt'ların evini arayıp birinin sana ulaşmasını sağlayabilir misin ve birine mutfağa gidip bir kase şekerleme olup olmadığını kontrol etmesini söyler misin?"

Başını tekrar Bergen'e çevirdi: "Krema bir kâsede miydi yoksa şu kutulardan birinde mi?"

"Kase."

Carr'a: Lavaboda ya da masanın etrafında bir krema kasesi ya da kek kutusu olup olmadığını kontrol et."

"Tabii, bulaşıkları yıkamış olabilir," diye önerdi Bergen. "Çok fazla zaman kalmış olamaz," dedi Lucas.

"Ofis telefonunu kullan Shelly," dedi rahip Carr'a.

O ve Lucas şerifin koridorda ilerleyişini izledikten sonra Lucas, "Siz çıkarken Frank LaCourt dışarı geldi mi?" diye sordu.

"Hayır. Kapıda veda etti. Aslında mutfak masasında. Claudia kapıya geldi. Katolik okullarına gittiniz mi?" "Liseye kadar," dedi Lucas.

"Sana bunu mu öğrettiler? Rahipleri sorgulamayı mı?"

"Senin rahip olman benim için bir şey ifade etmiyor," dedi Lucas. "Son birkaç yıldaki tüm skandalları gördün.

O şeyler yıllardır ortadaydı ve siz onları sakladınız.

Okulumda yarım düzine eşcinsel kardeş vardı ve bunu herkes biliyordu. Ve birkaç çocuktan daha fazlasını etkilediler."

Bergen bir an ona baktı, sonra yarı dönüp başını salladı.

"Frank LaCourt açık hava kıyafetleri giyiyor muydu ya da dışarı çıkmaya hazırlanıyor gibi görünüyor muydu?" Lucas sorulara geri dönerek sordu.

"Hayır." Bergen'in artık sesi kısılmış, sesi kararmıştı.

"Orada başka birini gördün mü?"

"Hayır."

"Frank'in yanında bir çift kar ayakkabısı var mıydı?" Lucas sordu.

"Gördüğüm kadarıyla yoktu."

"Kapının dışında hiç kar ayakkabısı izi gördün mü?"

"Hayır." Bergen başını salladı. "Ben görmedim. Ama kar yağıyordu." "Çıkarken hiç araba gördünüz mü?"

"Hayır. Nasıl uzak o o itibaren ve KÖŞE
tarafından ve İTFAİYE geri LaCourts'a?"

"Bir nokta bir mil," dedi Lucas.

Bergen başını salladı. "Ben dikkatli bir sürücüyüm. Köşeye çıkmanın bir iki dakika sürdüğünü söyledim ama iki dakika saatte otuz mil eder. Otuz mil yapmıyordum. Muhtemelen bundan çok daha yavaş gidiyordum. Ve römorkumu çekiyordum."

"Kar arabası mı?"

"Evet, Grant Scramblers kulübüyle dışarı çıkmıştım, onlara sorabilirsiniz."

Carr geri geldi: "Arıyorlar," dedi. "Tekrar arayacaklar."

Lucas Carr'a baktı. "Peder Bergen'in gitmesini bekleyen biri varsa ve Frank LaCourt'u bir şekilde dışarı çeker, hemen öldürür, sonra diğer ikisini öldürür, mekânı hemen yakar ve çılgınca dışarı çıkarsa ve itfaiyecilerin mekâna gelişiyle cesetleri bulmaları arasına biraz daha zaman koyarsak, neredeyse başarabiliriz."

Carr, Lucas'ın söylediklerini düşünüyor gibi görünen Bergen'a baktı.

Düşman olarak Lucas'ı seçmişti ama şimdi Lucas yön değiştirmişti.

"Tamam," dedi Carr başını sallayarak. Bergen'a: "Sana bunu söylemek istemezdim Phil ama ortada bir sorun var gibi görünüyor. Muhtemelen bunu çözebiliriz. Oradayken ne hakkında konuşuyordunuz? Yani, bu günah çıkarma meselesi değil, değil mi?"

"Aslında Salı ayinleri ve Home Baptist ile değişim konsepti hakkında konuşuyorduk. Bazı temel kuralları netleştirmek istedim."

"Oh." Carr şimdi rahatsız görünüyordu. "Bunu daha sonra çözebiliriz."

"Bütün bunlar ne hakkında?" Lucas sordu.

"Kilise meselesi, ortalıkta dolaşan bir tartışma," dedi Carr. "Bu yüzden biri öldürülebilir mi?"

Bergen irkildi. "Aman Tanrım, hayır! Bir partiye davet edilmeyebilirsin ama öldürülmezsin."

Carr ona baktı, kaşlarını çattı. Koridorda telefon çaldı ve rahip, "Dur ben bakayım," dedi. Bir süre sonra elinde taşınabilir bir ahizeyle döndü ve Carr'a uzattı. "Sizin için."

Carr aldı, "Ben şerif," dedi, sonra da "Evet." Bir süre dinledi, "Tamam, tamam, birazdan dışarıda görüşürüz..."

Tamam." Temizleme düğmesine bastı ve Lucas'a döndü: "Lavaboda krema yapmak için kullanılmış olabilecek bir kâse vardı. İçinde krema yoktu ama doğru türden bir kâseydi."

"Sana söylediğim gibi," dedi Bergen.

"Tamam," dedi Lucas.

"Burada işimiz bittiyse ben LaCourt'ların evine geri dönüyorum," dedi Carr.

Kar motosikleti kıyafetini aldı ve ayaklarının üzerine çekmeye başladı.

"Seni rahatsız ettiğimiz için üzgünüm Phil, ama sormak zorundaydık."

Rahip başını sallayarak, "Bu cinayetler... grotesk," dedi.

"Müstehcen. Bir cenaze töreni ve kasabaya söyleyecek bir şeyler düşünmeye başlayacağım."

"Bu biraz zaman alacak. Otopsi için onları Milwaukee'ye göndermemiz gerekecek," dedi Carr. "İrtibatta kalacağım."

Tekrar dışarı çıktıklarında Carr, "LaCourts'a geri dönecek misin?" diye sordu.

Lucas başını salladı. "Hayır. Orada benim için bir şey yok. Oraya bir çeki düzen vermeni öneririm. Meraklıları ve çakalları uzak tutmak için birkaç yardımcı gönder ve Madison'dakileri bekle."

"Bunu ben yaparım. Aslında buradan da yapabilirim ama . .-politika ."

Özür diler gibiydi. "Önümüzdeki birkaç gün orada olmam gerekiyor."

Lucas başıyla onayladı. "Şehirlerde de aynı

şekilde." "Peki ya Phil? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. Uzakta biri zincirli testereyi çalıştırdı.

İkisi de dönüp sesin geldiği sokağa baktı ama garaj ve bahçe ışıklarından başka bir şey görünmüyordu. Ses, konuşmanın altını çizen yıpratıcı bir unsurdu. "Hâlâ yeterli zamanımız yok. Pek sayılmaz. Kase olayı onu zor temizler. Ama kim bilir? Belki de büyük bir rüzgâr çatıyı uçurdu ve LaCourt'un üzerine iki dakika içinde o karı yağdırdı."

"Olabilir," dedi Carr.

"Bu Baptist olayı o kadar da önemli değil, öyle mi?"

Lucas sordu. "Onun anlattığından daha büyük bir

mesele," dedi Carr. "Pentekostallar hakkında ne

biliyorsun?" "Hiçbir şey."

"Pentekostallar Tanrı'yla doğrudan temasa inanırlar. Katolik Kilisesi, sadece Kilise'nin Tanrı'nın sözünün güvenilir bir yorumcusu olduğunu öğretmiştir. Kilise doğrudan erişim fikrine güvenmez. Geçmişte bu konuda çok fazla kötü şey yaşanmıştır. Ancak bazı Katolikler - her geçen gün daha fazla - geçerli bir deneyim yaşayabileceğinize inanıyor."

"Öyle mi?" Lucas'ın hiç haberi olmamıştı.

"Baptistler doğrudan erişime güveniyor. Claudia gibi bazı yerel Pentekostal Katolikler, Ruh'u paylaşmak için bazı Baptistlerle bir araya gelmekten bahsediyorlardı."

"Bu kulağa oldukça ciddi geliyor," dedi Lucas. Soğuk parkanın kenarlarından süzölmeye başlamıştı ve omuzlarını esnetti.

"Ama kimse bu yüzden adam öldürmez. Tabii benim bilmediğim bir çatlak yoksa," dedi Carr. "Phil, Claudia'nın Home Baptist'le konuşmasına kızmıştı ama onlar arkadaştı.", "Peki ya Frank? Bergen'in arkadaşı mıydı?" "Frank Chippewa'ydı," dedi Carr. Ayaklarını yere vurdu ve rahatsız edici zincirli testerenin olduğu yöne baktı.

"Hristiyanlığın eğlenceli olduğunu düşünürdü. Ama o ve Phil yeterince arkadaş canlısıydılar."

"Tamam."

"Peki şimdi ne yapacaksın?" Carr sordu.

"Bir motelde kalacağım. Birkaç günlük kıyafet getirdim. Yarın sabah organize olabiliriz. Sen birkaç kişi seçersin, ben de onları işe başlatırım. Dört ya da beş kişiye ihtiyacımız olacak. LaCourt'ların arkadaşlarıyla, okuldaki çocuklarla, Res'deki bazı insanlarla konuşmak isteyeceğiz. Ben de şu itfaiyecilerle konuşmak isteyeceğim."

"Tamam. Sabah görüşürüz o zaman," dedi Carr. Şerif Suburban'ına yöneldi ve çoğunlukla kendi kendine, "Tanrım, ne karmaşa" diye mırıldandı.

"Hey, Şerif?"

"Evet?" Carr geri döndü.

"Pentekostal. Kaba görünmek istemem ama gerçekten Holy Rollers gibi bir şey değil mi?"

Bir süre sonra Carr omzunun üzerinden bakarak başını salladı ve "Onun gibi bir şey" dedi.

"Nasıl oluyor da onlar hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?" "Ben bir taneyim," dedi Carr.

BÖLÜM 5

Sabah acı bir soğukla başladı. Bulutlar dağılmıştı ve alçak açılı, jilet gibi keskin bir güneş ışığı moteli koruyan kızıl çamların arasından süzülüyordu. Çok kısa bir yatak ve çok yağlı bir yastık yüzünden kaskatı kesilmiş olan Lucas parkasının fermuarını çekip eldivenlerini giydi ve dışarı çıktı.

Yüzü tıraştan dolayı yumuşak ve sıcaktı; hava ise buz gibi bir tokat gibiydi.

Grant'in en eski bölgesi, motelin karşısındaki otoyolun karşısındaki bir tepeye inşa edilmişti; arka bahçelerinde çamaşır ipleri olan küçük gri evler karla yıkanıyordu.

İki yüz teneke bacadan gri odun dumanları yükseliyor ve yanan meşe kabuğunun çürütücü kokusu kirli bir serseri gibi kasabanın içinden geçiyordu.

Lucas Minneapolis'te büyümüş, kentin Mississippi kıyısında, bacaların, elektrik hatlarının ve altı şeritli köprülerin gölgesinde, yağ tenekeleri, eskimiş lastikler ve ölü sazanların çamur düzlüklerinde yer paylaştığı bir ortamda balık tutmayı öğrenmişti. Bir yetişkin olarak ciddi para kazanmaya başladığında, Wisconsin'in Kuzey Ormanları'ndaki sakin bir gölde bir kulübe satın aldı.

Ve küçük kasabalar hakkında bir şeyler öğrenmeye başladı.

Herkesi tanımanın tuhaf rahatlığı ve rahatsızlığı hakkında; ailelerinin adını taşıyan yolları, gölleri ve tüm ilçeleri olan insanlarla konuşmanın. Geçimlerini ormanda turistlere rehberlik ederek, Noel ağaçları yetiştirerek, yem olarak sazan ve karakurbağası yakalayarak sağlayan insanlar.

Minneapolis değildi ama hoşuna gitmişti.

Esnedi ve güneşe karşı gözlerini kısarak kamyonetine doğru yürüdü, yeni kar ayaklarının altında çıtırdıyordu. Dost canlısı, tanıdık bir ağırlık

sol tarafında. Parka bel kılıfını kullanışsız kılıyordu, bu yüzden 45'liğini bir omuz askısına asmıştı. Tabanca sadece doğru hissettiriyordu. Bir tabanca taşımaya uzun zaman olmuştu. Sol eliyle montun fermuar etiketine dokundu, bir santim aşağı çekti ve sonra kendi kendine sırttı.

Prova yapıyordu. İhtiyacı olduğundan değil.

Ojibway İlçesi Minneapolis değildi. Eğer biri Qjibway County'de peşine düşerse, yanında bir geyik tüfeği ya da av tüfeği getirecekti, saçma sapan bir .22'lik saklanma silahı değil. Ve eğer biri dürbünlü bir .30- 06 ile gelirse, .45'lik bir taş kadar kullanışlı olurdu. Yine de iyi hissettiriyordu. Sol eliyle fermuar etiketine tekrar dokundu ve sağ elini zihinsel olarak montun içine kaydırdı.

Kamyonet gece boyunca acımasız soğukta durmuştu ama motelde yağlı tava ısıtıcıları için prizler vardı.

Lucas uzatma kablosunun fişini hem direktten hem de kamyonundan çekti, kabloyu arka koltuğa attı, motoru çalıştırdı ve bir fincan bedava kahve almak için motelin ofisine inerken çalışmasına izin verdi.

"Soğuk," dedi otel sahibine.

Adam, "Daha soğuk olursa, pirinç maymunumu içeri sokmak zorunda kalırım," dedi.

Bütün sabah bu cümleyi kurmaya çalışmıştı. "Bir de tatlı ekmek al, indirimimiz var."

"Teşekkürler."

Lucas kahve ve tatlı ruloyu dengeleyerek kamyonu döndüğünde soğuk hava hâlâ kamyonun kalorifer menfezlerinden akıyordu. Fanı kapattı ve şehre doğru yola koyuldu.

LaCourt cinayetleriyle ilgili sadece iki gerçek olasılık olduėunu dūřundū. Ya bir yabancı, gezgin bir katil tarafından soygunun bir parçası olarak iřlenmiřlerdi ve ev ıssız olduėu için seçilmiřlerdi. Ya da bir sebepten dolayı iřlenmiřlerdi. Yangın bir nedene iřaret ediyordu. Bir gezgin Frank LaCourt'un cesedini içeri tařımıř, kapıları kilitlemiř, ıřıkları sōndūrmūř ve gitmiř olabilir. Cinayetler ortaya çıkmadan gūnler önce gitmiř olabilir. Yangınla birlikte, on beř ya da yirmi dakikadan fazla uzakta olamazdı.

Yangın çıkaran yerel bir adam, ya psikopat bir kundakçı -olası değil- ya da bir şeylerin örtbas edildiği anlamına geliyordu.

Katili işaret eden bir şey. Parmak izleri. Sperm.

Kişisel kayıtlar. Ya da yangın soruşturmanın dikkatini dağıtmak için çıkarılmış olabilir miydi?

Claudia LaCourt'un yanında bulduğu ateşlenmemiş silah, LaCourt'ların bir şeyler olduğunu bildiklerini ama 911'i aramadıklarını dūřündürüyordu.

Durum biraz belirsiz olabilir ... Huh.

Ve kulaėı olmayan kız sorgulanmıř olabilir. Bir řeylerin dōndūėune dair bir bařka ipucu.

Ziploc pořetindeki kulaėın gōrūntūřu aklına geldi. Carr eėilmiř ve kusmuřtu ūnkū o da bir zamanlar LaCourt kızı gibi insandı. Dūn bu saatlerde hayattaydı, arkadařlarıyla telefonda sohbet ediyor, televizyon izliyor, kıyafet deniyordu.

Planlar yapıyordu. řimdi ise kōmūrleřmiř bir kabuktu.

Ve Lucas için o bir soyutlamaydı: bir kurban. Bu onu insandan daha az mı yapıyordu? i gōzlemci dūřūnceye yarı gūlūmsedi; i gōzlemden uzak durmaya çalıřıyordu. Saėlıėı için kōtūydū.

Ama gerçekte Lisa LaCourt için pek bir şey hissetmiyordu. Çok fazla ölü çocuk görmüştü. Çöp tenekelerinde ebeveynleri tarafından öldürülmüş bebekler; dövülmüş ve sakat bırakılmış küçük çocuklar; televizyon ekranından fırlamış bir hevesle birbirlerini vuran on üç yaşındaki çocuklar. Büyükleri de pek iyi değildi. Yumruklarla öldürülen eşler, çekiçlerle öldürülen kocalar, cinsel kıskançlık çılgınlığı içinde paramparça edilen eşcinseller.

Bir süre sonra hepsi birbirine karıştı.

Öte yandan, diye düşündü, eğer Sarah olsaydı... Ağzı ince bir çizgi halinde düzeldi. Yıllar boyunca biriktirdiği vahşi ölüm imgeleriyle kızını bir araya getiremezdi, bunlar birbirine uymazdı.

Ama Sarah artık neredeyse okula hazırdı, büyük dünyaya adım atacaktı.

Parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyaz olmuştu. Düşüncelerinden sıyrıldı ve pencereden dışarı baktı.

Grant'in Ana Caddesi, eski batıdaki bir kasaba gibi dirsek dirseğe dizilmiş, hafif salaş vitrinlerden oluşan üç blokluk bir sıraydı. Başka yerlerde garip gelebilecek kombinasyonlar North Woods için tipikti: Çamaşırhane-kitapçı-bar, Kızılderili hediyelik eşya dükkânı-bilgisayar satış mağazası, uydu cihazı-teslimatçı. İki fırın, bir mobilya mağazası, dağınık halde sigorta acenteleri ve emlak satıcıları, birkaç avukat vardı. İlçe adliyesi, Main'in sonunda alçak, taş ve çelikten yapılmış bir binaydı.

Arka taraftaki park yerinde bir grup şerif kamyonu duruyordu ve Lucas da onların yanına yanaşıyordu. Üzerinde tanıdık olmayan bir logo olan bir Bronco, kapının yanındaki ziyaretçi bölümüne park edilmişti.

Dışarı çıkan bir şerif yardımcısı ona başıyla selam verdi, "Günaydın" dedi ve kibarca kapıyı tuttu. Şerifin dış ofisi ikinci bir kapının arkasındaydı, kıvrılmış DARE uyuşturucu karşıtı posterler ve

yaşlanan nikotin ve kötü sinirler. Bir muhabir ve bir kameraman, sigara yanıkları ve jilet kesiğine benzeyen izlerle dolu yeşil deri sandalyelere çökmüşlerdi. Muhabir altın rengi bir kompakt ve küçük kırmızı bir fırçayla rujunu tazelemeye çalışıyordu. Lucas içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı.

Adam başını salladı, o da karşılık verdi. Muhabirin karşısındaki duvara çelik bir kapı ve kurşun geçirmez bir cam pencere yerleştirilmişti. Lucas pencereye gitti, arkasındaki boş masaya baktı ve pencerenin yanındaki çağrı düğmesine bastı.

"Bu sadece onları kızdırır," dedi muhabir. Küçük bir çenesi, iri gözleri ve geniş elmacık kemikleri olan konik bir tilki yüzü vardı, sanki özellikle televizyon için yetiştirilmiş gibiydi.

Dudaklarını birbirine sürttü, sonra pudrayı kapatıp çantasına attı ve ona refleks olarak gülümsedi. Kameraman uyuyordu, "Evet? Siz nerelisiniz?" Lucas sordu. Muhabir çok güzeldi, hareketli gözleri ve eğitilmiş ifadeleriyle son zamanların geysa kızlarını andırıyordu.

Hava durumu asla televizyon için çalışamaz, diye düşündü.

Onun Özellikler vardı çok ayırt edici. Olabilir olmak a Film
"Milwaukee" dedi. "Star-Tribune'den misin?"

"Hayır." Başını salladı ve ona hiçbir şey söylemedi.

"Bir polis." Muhabir canlandı.

"İlgili bir izleyici," dedi Lucas ona sırtarak. Etrafta çok
muhabir var mı?"

"Sanırım öyle," dedi kadın, kaşlarını çatarak.

"Sekiz'in telsizle konuştuğunu duydum, demek ki buralarda bir yerdeler ve Strib'in dün gece geldiğini duydum. Muhtemelen gölün oradadırlar.

Madison'daki laboratuvar çalışanlarından biri

misin?" "Hayır," dedi Lucas.

Telaşlı orta yaşlı bir kadın telaşla camın arkasına geçti, içeri baktı ve "Davenport mu?" dedi.

"Evet." Muhabir parfüm kullanıyordu. Hafif meyvemsi bir şey. "Sizi içeri alayım," dedi kadın.

"FBI mı?" diye sordu muhabir.

"Hayır," dedi adam.

İçerideki kadın giriş düğmesine bastı ve Lucas kapıdan içeri süzülürken muhabir seslendi: "Şerif Carr'a söyle, bizimle konuşsa da konuşmasa da bir şeyler yayınlayacağız."

Carr'ın otoparka, ilçe garajına ve Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma aşınmış bronz bir asker heykeline bakan köşede bir ofisi vardı. Bej renkli duvarlarda Carr'ın diğer politikacılarla birlikte çekilmiş bir düzine fotoğrafı, üç plaket, Wisconsin/River Falls Üniversitesi'nden alınmış bir lisans diploması ve gerçek pulları baskıların altındaki paspaslara monte edilmiş iki balık pulu baskısı asılıydı. Yan masada bir bilgisayar ve lazer yazıcı, geniş ceviz masanın bir köşesinde de otuz tuşlu, dekoratör mavisi, karmaşık bir telefon duruyordu.

Carr masanın arkasında oturmuş, Henry Lacey'ye bir teypten kasvetli bir şekilde bakıyordu.

"Muhabirleriniz var," dedi Lucas ofis kapısına yaslanarak.

"Geyik keneleri gibi," dedi Carr başını kaldırarak. "Günaydın. "Geyik kenelerinden alabileceğin tek şey Lyme hastalığıdır," dedi Lacey. "Muhabirler seni kovdurabilir."

"Evin fotoğraflarını çekmelerine izin vermeli miyim?" Carr, Lucas'a sordu.

"İçeri girmelerine izin vermem için başımın etini yiyorlar."

"Neden izin vermeyesin ki?" Lucas sordu. Ofise girdi ve bir ziyaretçi koltuğuna çöküp rahatladı.

Carr başını kaşıdı. "Bilmiyorum... bu doğru gelmiyor."

"Bak, bunların hepsi saçmalık," dedi Lucas. "Yanmış bir evin dışı kimse için bir şey ifade etmez, özellikle de Milwaukee'de yaşıyorlarsa.

Bunu bir düşün."

"Evet." Carr hâlâ isteksizdi.

Lucas, "Yerinde olsam küçük bir alan haritası çizer ve cesetlerin nerede olduğunu falan yazıp dağıtırdım," dedi. "Bu da bir bok ifade etmez ama senin iyi bir adam olduğunu düşüneceklerdir. Seni rahat bırakacaklardır."

"Biraz ara versem iyi olacak," dedi Carr. Tekrar başını kaşıdı, üzerinde çalışıyordu.

"Madison'daki adamlar buraya geldi mi?" Lucas sordu. "İki

saat önce," dedi Lacey. "Evin dışındalar." "Güzel." Lucas

başıyla onayladı. "Dışarısı nasıl görünüyor?"

"Dün geceki gibi. Daha çirkin. Frank'in kafasının altında süt kabı büyüklüğünde donmuş bir kan parçası vardı.

Cesetleri bir saat içinde çıkaracaklarmış ama evi incelemenin birkaç hafta sürebileceğini söylüyorlar."

"Onları zorlamalıyız: Orada ihtiyacımız olan bir şey var, yoksa adam evi yakmazdı," dedi Lucas sinirli bir şekilde. İki hafta mı?

İmkânsızdı. Hemen bilgiye ihtiyaçları vardı. "Yeni bir şey var mı?"

"Evet. Bir telefon aldık," dedi Carr. Masasına uzandı ve ses kayıt cihazının bir düğmesine bastı. Bir müzik patlaması oldu, bir kadın country-western şarkıcısı, sonra bir erkek sesi: FNR'deki o lanet olası düz kafalılara beyaz kadınlardan uzak durmalarını söyle yoksa LaCourt'un başına geleni onlar da yaşayacak.

Lucas alt dudağını uzattı ve başını salladı: Bu saçmalıktı.

Sanki biri ağzını telefondan ayırmış gibi müzik yükseldi, sonra yeni bir ses, "Hepsine altışar paket Schlitz ver ve onları zencilerle birlikte Chicago'ya gönder," dedi.

Müzik geldi, sonra birkaç ayırt edilemeyen kelime, havlayan bir kahkaha, bir tıklama ve ölü bir çizgi vardı.

"9-1-1 numarasını aradık, otomatik bir izleme aldık. Lejyon Salonu'ndaki ankesörlü telefona gittik.

Orada belki elli kişi vardı," dedi Lacey. "Çoğu sarhoştı."

"Öyle görünüyordu, sarhoşlar," diye onayladı Lucas. Zaman kaybı. "FNR nedir? Res mi?"

"Evet. For8t Noire," dedi Carr. For-A Nwa diye telaffuz etti. "Mesele şu ki, şehirdeki herkesin bundan önce çağrıdan haberi olacak.

Öğleden sonra. Mesaj merkezindeki kız adliyede her şeyi anlattı. Kabileden adamlar burada olacak. FBI'a haber vermemiz gerekecek. Muhtemel sivil haklar davası." "Ah, hayır," diye inledi Lucas gözlerini kapatarak. "FBI'a değil." "Mecbur kalacağız," dedi Carr başını sallayarak. "Onları uzak tutmaya çalışacağım ama bahse girerim hafta sonuna kadar buradadırlar."

"Ona windigo'dan bahset," dedi Lacey.

Carr daha da kasvetli bir ifadeyle, "Rezervasyonda kışın bir windigo yetiştirildiğine dair söylentiler var," dedi.

"Ben de duymuştum," dedi Lucas. "Ama bilmiyorum.

"Yamyam ruhlar, kar yığınlarında dolaşıp insanları yiyorlar," dedi Lacey.

"Eğer bir tane görürseniz, sorgulamak için getirin.

O ve Carr gülmeye başladılar, sonra Carr, "Histerikleşiyoruz," dedi. Lucas'a, "Hiç uyumadım.

Seninle çalışacak birkaç adam seçtim, altı kişi, elimizdekilerin en akıllıları. Kantindeler. Hazır mısın?"

"Evet. Hadi yapalım şu işi," dedi Lucas.

Memurlar yarım düzine köhne kare masanın etrafına dizilmiş, kahve içip şeker çiğneyerek Lucas'a bakıyorlardı.

Carr parmağıyla onları işaret etti ve isimlerini söyledi. Altı kişiden beşi üniforma giyyordu. Altıncısı, yaşlıca bir adamdı, kot pantolon ve kalın bir kazak giymişti ve göbeğinin hemen solunda çapraz çekme pozisyonunda otomatik bir tabanca taşıyordu.

11... Gene Climpt, dedektif," dedi Carr, onu işaret ederek. Climpt başıyla onayladı. Yüzü derinden yıpranmıştı, tıpkı bir göl odunu parçası gibi, gözleri dikkatli ve tetikteydi. "Onunla dün gece evde karşılaştın."

Lucas Climpt'e başıyla onay verdikten sonra odaya baktı.

Bölümdeki en iyi insanlar, demişti Carr. İki istisna dışında hepsi beyaz ve tıknazdı. Biri Kızılderiliydi ve dedektif Climpt bir paratoner kadar zayıftı. "Şerif ve ben dün gece birkaç yaklaşım üzerinde çalıştık," diye başladı Lucas. "Bugün yapacağımız şey insanlarla konuşmak. Eve ilk giden itfaiyecilerle konuşacağım. Ayrıca LaCourt'ların kişisel arkadaşlarını, kızlarının okuldaki arkadaşlarını ve Claudia LaCourt'un üyesi olduğu dini bir grupta yer alan insanları bulmalıyız." Yirmi dakika boyunca konuştular ve ön hazırlıkları paylaştılar. Climpt, LaCourt'ların arkadaşlarını izlemeye başlamak için iki yardımcısını yanına aldı ve LaCourt'un kumarhanede işle ilgili yaşayabileceği sorunlar hakkında kabile üyeleriyle konuştu. İki yardımcı daha -Russell Hinks ve Dustin 14

Bane, Rusty ve Dusty okulu alacaktı. Son adam göl yolundaki bütün evleri dolaşarak yangından önce olağandışı bir şey gören olup olmadığını soracaktı.

Bir gece önce Climpt acil olasılıkları araştırıyordu.

Lucas, "Gün içinde tekrar kontrol edeceğim," dedi. "Bir şey bulan olursa beni arasın. Her şeyi kastediyorum."

Yardımcıları paltolarını giyerek dışarı çıkarken Carr Lucas'a dönerek, "Gitmeden önce bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor. Seni yasal hale getirmek istiyorum."

"Elbette." Lucas Carr'ı koridorda takip etti ve diğer şerif yardımcılarından uzaklaştıklarında sordu, "Bu Climpt denen adam..."

Benimle çalışacak mı? Yoksa sorun mu çıkaracak?" Neden olsun ki?" Carr sordu.

"Onun almayı umabileceği bir işi yapıyorum." Carr başını salladı. "Gene yle biri değil. Hem de hiç."

Bergen tökezleyerek koridora çıktı, etrafına bakındı ve Carr'ı gördü.

"Shelly. . . ." diye seslendi.

Carr durdu, arkasına baktı. Bergen rzgr pantolonu,  parçalı parka, gündüz turuncusu bir avcı şapkası, kayak eldivenleri ve ağır hizmet tipi pac botlar giymişti. Bir rahipten çok, formunu kaybetmiş bir lumbe@ack'e benziyordu. "Phil, nasıl hissediyorsun?"

"Bilmen gerekir," dedi Bergen sert bir sesle, koridordan aşağı inerken eldivenlerini çıkarıp bacağına vurarak. "Bütün kasabada Bergen'in yaptığı konuşuluyor.

LaCourt'ları Bergen ldrd. Bu sabahki ayinde her zamanki cemaatin yarısı vardı. Yarın bunu bulabilirsem şanslıyım."

"Phil, bilmiyorum..." Carr başladı.

"Beni suçlama Shelly," dedi Bergen. "Bu ofisten çıkan haberlere göre. Baş şüpheli benim."

"Eğer bu ofisten bir söylenti çıkıyorsa, bunu durduracağım - çünkü baş şüpheli sen değilsin," dedi Carr. "Elimizde hiç şüpheli yok."

Bergen Lucas'a baktı. Alt dudağı titredi ve başını sallayarak Carr'a döndü: "Biraz geç kaldın, Shelly; ve sana söyleyeyim, buna katlanmayacağım. Benim bir itibarım var ve sen ve kiralık katilin" - tekrar Lucas'a baktı, sonra tekrar Carr'a- "bunu mahvediyorsunuz.

Buna iftira ya da hakaret denir."

Carr onu kolundan tutup, "Ofisime gel, Phil," dedi. Lucas'a, "Koridorun sonuna git ve Helen Arris'i sor." dedi.

Helen Arris kırklı, ellili ya da altmışlı yaşlarının başında olabilecek, sakız çiğneyen, ona canım diye hitap eden ve evrak işlerini beş dakikada halleden iri saçlı bir ofis müdürüydü. Evrakları bitirdikten sonra Polaroid fotoğraf makinesiyle fotoğrafını çekti, fotoğrafı plastik bir forma yerleştirdi, **f o r m u** sıcak bir prese soktu, presi kapattı, on saniye bekledikten sonra ona nane gibi yeni bir kimlik kartı verdi.

"Dışarıda dikkatli ol," dedi kadın, sesi televizyondaki polis dizilerinden biriymiş gibi çıkıyordu.

Lucas Explorer'dan bir not defteri aldı ve otoyolun bir blok gerisindeki Grant Hardware'e doğru yürümeye karar verdi.

Bu uzun bir gün olacaktı. Eğer cinayetleri aydınlatacaklarsa bunu bir hafta içinde yapmalıydılar. Ve ne kadar erken davranabilirlerse şansları o kadar artacaktı.

Köşede dolap büyüklüğünde bir kitap-gazete dükkânı vardı ve Wall Street Journal almak için durdu; bir tişört dükkânının, bir ayakkabı tamircisinin ve fırınlardan birinin önünden geçtikten sonra sokağın ortasındaki hırdavatçıya girdi. Dükkânın ön vitrininde bir yığın video kaset ve balkabağı renginde plastik kızaklarla birlikte bir kar püskürtme makinesi sergileniyordu. Lucas içeri girdiğinde kapının üzerinde bir zil çaldı ve havada sıcak kahve kokusu asılı kaldı. Kasiyer tezgâhının arkasındaki tahta taburede oturan bir adam People dergisi okuyor ve derin bir porselen fincandan kahve içiyordu. Lucas tezgâha doğru yürüdü, eskimiş ahşap zemin altında gıcırdıyordu.

"Dick Westrom?"

"Benim," dedi tezgâhtar. "Lucas

Davenport. Ben..."

"Dedektif, evet." Westrom ayağa kalktı ve el sıkışmak için tezgâha doğru eğildi. İri yapılıydı, boyuna göre elli kilo fazlaydı, beyaza çalan sarı saçları ve Lucas'tan uzağa bakan iri, sulu inek gözleri vardı.

Başını tezgâhın diğer ucundaki başka bir sandalyeye doğru eğdi.

"Kız arkadaşım dışarıda bir şeyler atıştırıyor ama etrafta kimse yok... Sorun olmazsa burada konuşabiliriz."

"Sorun değil," dedi Lucas. Ceketini çıkarıp tezgâha doğru yürüdü ve oturdu. "Dün gece tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor, bütün olayı."

Westrom, Frank LaCourt'un cesedini bulmuş, hortumu kamyondan indirirken neredeyse takılıp düşüyordu.

"Onu orada yatarken hemen görmedin mi?" Lucas sordu.

"Hayır. Işığın çoğu ateşten geliyordu, titriyordu, bilirsin işte, Frank'in üzerinde de kar tabakası vardı," dedi Westrom. Sanki bir hapishane avlusunda sırlarını anlatıyormuş gibi ağzının kenarından gizli bir konuşma tarzı vardı. "Tam üstüne geldiğinizde onu görmek kolaydı, ama birkaç metre öteden... lanet olsun, onu neredeyse hiç göremiyordunuz."

"Ölü insanlar olduğunu ilk o zaman mı anladınız?"

"İçeride birileri olabileceğini düşündüm, bir koku vardı, bilirsiniz. Oraya varır varmaz anladık ve sanırım Duane 'Ölü biri var' gibi bir şey söyledi. Westrom, rahibin alarmdan birkaç saniye sonra itfaiye istasyonunu geçtiğinde ısrar etti.

"Bakın. Phil Bergen'la bir alıp veremediğim yok," dedi Westrom, Lucas'a yan gözle bakarak. "Shelly Carr dün gece benden fazladan zaman almaya çalışıyordu, bu yüzden onun nerede olduğunu biliyorum. Ama sana şunu söyleyeyim: Birkaç jambonlu sandviç yiyordum.

"Öyle mi?" Lucas, Westrom'u oyalamak için tarafsız bir sesle, "Evet," dedi.

"Ve Duane, 'İşte Peder Phil gidiyor,' dedi. Dışarıda olmak için berbat bir gece." Duane ön pencerenin yanında duruyordu ve ben de Phil'in geçtiğini gördüm.

Tam o sırada mikrodalga fırının zili çaldı. Yani tam o sırada, arka lambalara bakarken. Dedim ki, 'O büyük bir Grand Cherokee'si olan büyük bir rahip, bu yüzden istediği zaman istediği yere gidebilir.'

"Görünüşe göre onu umursamıyorsun," dedi Lucas. Lucas da Westrom'u umursamıyordu, gözleri sürekli kayıyordu.

"Şahsen ben umursamıyorum. Ama bu ne burada ne de orada, o kendi işine bakabilir," dedi Westrom.

Onaylamaz bir tavırla dudaklarını büzdü. Gözleri Lucas'ın yüzüne değdi ve sonra uzaklaştı. "Her neyse, sandviçleri çıkarıyordum, şu selofan paketlerin içindeler, bilirsin işte, kenarlarından tutmaya ve yanmamaya çalışıyordum. 'Gel de al' dedim ve telefon çaldı.

Duane telefonu açtı ve 'Kahretsin' dedi ve çağrı cihazının kodunu girerek 'LaCourts arıyor, gidelim' dedi: Ben hala sandviçlerle orada duruyordum. Onları hiç açamadım. Phil on saniye bile geçmemişti.

Shelly bana bir, iki ya da üç dakika olduğunu söyletmeye çalışıyordu ama değildi. On saniyeden fazla değildi ve beş saniye de olabilirdi."

"Huh." Lucas başıyla onayladı.

"Duane'e sor," dedi Westrom. "O sana söyleyecektir."

"Duane senin arkadaşın mı?"

"Duane mi? Şey, hayır. Ondan hoşlanıyorum. Sadece, bilirsin... ilişki kurmuyoruz."

"Peder Bergen'in LaCourt'larla bir alıp veremediği var mı?"

"Hayır. Ama Claudia'ya yakındı," dedi Westrom, yakın kelimesine farklı bir anlam yükleyerek.

"Ne kadar yakındı?" Lucas başını eğerek sordu.

Westrom'un gözleri Lucas'ın etrafında dolaştı ama bir yere varamadı.

"Claudia'nın Frank'le evlenmeden önce bir ünü vardı. Etrafta dolaşıyordu.

O da güzel bir şeydi, büyük..."

Westrom ellerini göğsünde birleştirip birkaç kez zıplattı. "Ve Phil... O bir erkek. Rahip olmak falan, zor olmalı."

"Sence Claudia'yla oynıyor olabilirler mi?" Lucas sordu.

Westrom sandalyesinde öne doğru eğildi ve gizlice, "Bunu bilmiyorum. Öyle olsaydı muhtemelen haberimiz olurdu. Ama çok eskiye dayanıyor olabilir, Peder Phil'le ilgili bir şey. Belki Phil bu işi yeniden başlatmak istemiştir." Westrom'un burnu seğirdi.

"Ojibway İlçesinde kaç tane siyah cip var?" Lucas sordu. "Birkaç tane olmalı."

"Eminim yoktur, kışın olmaz. Grand Cherokee'ler değil, onlar daha çok yazlık arabalar. Phil'inkinden başka bir şey düşünemiyorum." Lucas'a merakla baktı: "Katolik misin?"

"Neden?"

"Çünkü Phil Bergen için bir bahane bulmaya çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Lucas'ın defterinin kapağında "Westrom, Yardımcı" yazıyordu. Westrom'un üzerine bir çizgi çekti, Explorer'ı çalıştırdı ve 77. Otoyol'dan itfaiye istasyonuna doğru yola çıktı.

Gündüz vakti, güneş ışığı ve yeni sürülmüş yollar sayesinde bir gece önceki yarım saatlik yolculuk on dakikaya inmişti.

Yolun yüksek noktalarından, donmuş göllerin gümüşü parıltısıyla kesilen zıt kara çam ormanlarının bulunduğu alçak araziye sonsuza dek görebiliyordu.

İtfaiye binası, otoyolun hemen dışındaki çam ağaçlarının arasına yerleştirilmiş, beton bir döşeme üzerine inşa edilmiş bronz renkli bir ahırdı. Binanın bir ucunda itfaiye araçları için üç büyük garaj kapısı bulunuyordu. Ofisin bulunduğu diğer uçta ise bir sıra küçük pencere vardı. Lucas sürülmüş dört yerden birine park etti ve ofise girdiğinde boş olduğunu gördü. Başka bir kapı ofisten arka tarafa açılıyordu ve Lucas kafasını içeri uzattı.

"Alo?"

"Evet?" Ağırbaşlı, sarışın bir adam çalışma masasında oturmuş, yüksek yoğunluklu bir lambanın ışığında bir balık makarasını söküyordu. Sivilceli yüzünü ince, neredeyse şeffaf bir sakal örtüyordu.

Gözleri mavi ve dikkatliydi. Arkasındaki bir duvar boyunca küçük bir mutfak alanı uzanıyordu. Odanın diğer ucunda, kırık dökük bir kanepa, iki eski koltuk ve iki ahşap mutfak sandalyesi

renkli televizyon. Dolaplar üçüncü bir duvarı kaplıyordu ve her dolabın üzerinde bir adamın soyadı yazılıydı. Bir başka kapı kamyon kulübesine açılıyordu. Bir kat merdiven yarım bir çatı katına çıkıyordu.

"Duane Helper'ı arıyorum," dedi Lucas.

"O benim. Siz de Davenport olmalısınız," dedi Helper. Ağır, neredeyse Cermen gibi bir sesi vardı ve el sıkışmak için ayağa kalktı.

Ellerini. Mavi bir iş gömleğinin üzerine geniş kırmızı askılı bir kot pantolon giymişti, elleri de vücudu gibi ağırdı ama nasırlarla kabuk bağlamıştı.

"Az önce göl yolundan bir televizyoncu kafilesi çıktı. Şerif evin fotoğraflarını çekmeleri için onları içeri aldı."

"Evet, bunu yapacaktı," dedi Lucas.

"Phil Bergen'in baş şüpheli olduğunu duydum." Helper bunu açıkça, meydan okur gibi söylemişti.

Lucas başını salladı. "Henüz elimizde bir şüpheli yok."

"Ben öyle duymadım," dedi Helper. Televizyonda bir oyun programı oynuyordu ve Helper uzaktan kumandayı alıp yumruklayarak kapattı.

"O zaman duydukların yanlış," dedi Lucas sertçe.

Helper bir avantaj arıyor gibiydi. Yüzü kapalıydı, gözleri küçüktü; parmaklarını sakalında gezdirdiğinde parmakları kalınlıklarına göre çok kısa, sosis gibi görünüyordu. Lucas yuvarlak masada onun karşısına oturdu ve zaman sıralamasına başladılar.

Helper, "Arabayı gördüğümü hatırlıyorum ama tam alarmin geldiği anda olduğunu hatırlamıyordum," dedi. "Belki de yukarı doğru yürüdüm ve

Pencereden dışarı baktım, arabayı gördüm, sonra başka bir şey hakkında konuştuk ve tekrar pencereye döndüm ve işte o zaman alarm çaldı. Dick böyle hatırlamıyor."

"Ne kadar eminsiniz? Her iki şekilde de mi?"

Yardımcı alını ovuşturdu. "Dick muhtemelen haklı. Bunun hakkında konuştuk ve o emindi."

"Pencereye iki kez gittiysen, iki yolculuk arasında ne kadar zaman vardı?" Lucas sordu.

"Şey, bilmiyorum, sanırım sadece bir ya da iki dakika olurdu."

"Yani iki kez gitmiş olsan bile uzun

sürmedi." "Hayır, sanırım öyle değil," dedi

Helper.

"Bergen'in cipinin göl yolundan çıktığını gerçekten gördünüz mü?"

"Hayır, ama öyle bir izlenim edindim. Yanından geçerken yavaş hareket ediyordu, karda bile ve hızlanıyordu. Sanki 77. caddenin köşesini dönmüş gibiydi."

"Tamam." Lucas ayağa kalktı, odanın içinde bir tur attı.

Merdivenlere baktı.

"Yukarıda ne var?" "En üstte bir ranza odası var. Ben arka tarafta yaşıyorum.

Buradaki tek profesyonel itfaiyeci benim."

"Günün yirmi dört saati görevde misin?"

Helper, "Gündüzleri ve akşamları erken saatlerde, gönüllüleri toplayabildiğimiz zamanlarda boş vaktim oluyor," dedi. "Ama evet, günün çoğunda buradayım.

zaman."

"Huh." Lucas odanın içinde bir tur attı, küçük tırnağını üst dişlerine bastırarak düşünüyordu. Zaman sorunu giderek zorlaşıyordu.

Yardımcı'ya baktı. "Peki ya Peder Bergen? Onu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Onunla altı kelime konuştuğumu sanmıyorum. İçki içer ama. Sarhoş araba kullanmaktan tutuklanmıştı ama. ." Sözünü kesti ve gözlerini kaçırdı.

Ama ne?" Helper bir şeyler saklıyordu ama Lucas'ın bunu bilmesini istiyordu.

Şerif Carr ilçe itfaiye kurulunda," dedi Helper.

"Öyle mi? Ne olmuş yani?" Lucas cevabını biraz kısa, biraz sert verdi.

"Bergen'le arası iyi. Dışarıdan olduğunu biliyorum ama konuşursam ve bu Shelly'ye ulaşırsa bana zarar verebilir."

Helper ifadenin orada öylece durmasına izin verdi.

Lucas bunu düşündü. Helper bir ittifak kurmaya ya da Carr'la arasını açmaya çalışıyor olabilirdi.

Ama ne için? Büyük ihtimalle tam da iddia ettiği sebepten dolayı endişeleniyordu: işi. Lucas başını iki yana salladı.

"Eğer gerekmiyorsa ona geri dönmez. Gerekirse bile kaynağı kendime saklayabilirim. Eğer makul görünüyorsa."

Yardımcı bir an için ona baktı, onu yargıladı, sonra pencereden yola doğru baktı. "Pekala. Öncelikle şu sarhoş araba kullanma meselesi.

Shelly tamir etti. Birkaç kez, belki de daha fazla tamir etti."

Lucas'a baktı. Daha fazlası da var, diye düşündü Lucas. Helper ceza kesme olayını bir test olarak anlatmıştı. "Başka ne var?" diye sordu.

Yardımcı konuyu kapattı. "Peder Bergen'in... eğer dikkatli bir babaysan oğlunun onun korosunda şarkı söylemesini istemeyeceğine dair söylentiler var."

"Eşcinsel mi?" Gay ilginç olurdu. Küçük kasaba geyleri her türlü baskıyı hissederdi, özellikle de gizlilerse. Ve bir rahip ...

"Ben de öyle duydum," dedi Helper. Dikkatli bir şekilde ekledi, "Bu sadece dedikodu. Hiç bu kadar düşünmemiştim. Aslında, doğru olduğunu sanmıyorum.

Ama bilemiyorum. Böyle bir olayda, bu cinayetlerde, muhtemelen her şeyi duymak istersiniz diye düşündüm."

"Elbette." Lucas not aldı.

Beş dakika daha konuştular, sonra LaCourt'ların evindeki görevlerinden dönen üç devriye polisi geldi. Üşümüşlerdi ve doğruca kahveye gittiler. Yardımcı yeni bir demlik hazırlamak için ayağa kalktı.

"Evde bir şeyler oluyor mu?" Lucas sordu.

"Pek bir şey yok. Madison'dan gelen adamlar etrafta geziniyor," dedi yardımcılardan biri. Yüzü çiğ bir biftek gibi kızarmıştı.

"Şerif aşağıda mı?"

"Ofise geri döndü, bazı televizyoncularla konuşacaktı."

"Pekâlâ."

Lucas tekrar kahveyle uğraşan Helper'a baktı.

Küçük kasaba itfaiyecisi. Bir şeyler duymuştu, her hafta yirmi otuz farklı itfaiyeciyi oturuyor, yapacak pek bir şey bulamıyordu.

"Teşekkürler," dedi. Helper'a başıyla selam verdi ve kapıya yöneldi, dışarı çıkarken telefonu çalıyordu. Rüzgâr onu yine ısırdı ve ona karşı kamburlaştı, kamyonun etrafında acele etti. Helper kafasını kapıdan uzatıp arkasından seslendiğinde anahtarlarını bulmaya çalışıyordu: "Seni arayan bir şerif yardımcısı."

Lucas içeri girdi ve telefonu açtı. "Evet?" "Ben Rusty, okuldan arıyorum. Hemen buraya gelsen iyi olur."

Grant Ortaokulu kırmızı tuğlalı bir dikdörtgendi ve bahçesinde mavi ladin desenleri vardı. Kar motosikleti kıyafeti giymiş bir adam düz çatıda karı iterek temizlemeye çalışıyordu. Sert kazıma sesleri soğuk havada sonsuza dek taşındı. Lucas ön tarafa park etti, parkasının fermuarını çekti ve kayak eldivenlerini giydi.

Sokağın aşağısındaki bankanın saat ve sıcaklık tabelasında 21 yazıyordu. Güneş güney gökyüzünde eski bir gümüş para kadar solgun bir şekilde yuvarlanıyordu.

Lucas içeri girdiğinde Bob Jones müdürün odasının dışında bekliyordu. Jones yuvarlak yüzlü, kel, pembe yanaklı, kısa siyah kötü adam bıyıklı ve profesyonel bir müdürün yatıştırıcı gülümsemesine sahip bir adamdı.

Mavi bir takım elbise ve sert yakalı beyaz bir gömlek giymişti ve kravatı vatansever bir şekilde kırmızı, beyaz ve mavi köşegenlerle çizgiliydi.

"Sizi gördüğüme sevindim," dedi el sıkışırken. "Hakkınızda çok şey duydum."

Harika bir rekor. Gelin, sizi konferans odasına götüreyim.

Çocuğun adı John Mueller." Okulun geniş koridorları kurumsal bir bej rengine boyanmıştı ve mantar panoların arasında taba rengi dolaplar vardı. Hava terli çorap, kâğıt ve kalemtırış talaşı kokuyordu.

Koridorun yarısında Jones, "Bu konuyu John'un babasıyla konuşmanı istiyorum. Onunla işin bittiğinde. Yasal bir sorun olduğunu sanmıyorum ama onunla konuşabilirsen..."

"Elbette," dedi Lucas.

Rusty ve Dusty konferans masasında oturmuş kahve içiyorlardı, Rusty ayaklarını masaya dayamıştı. İkisi de iri yarı, etli butlu, kare yüzlü, beyaz dişli, özenle yapılmış sıradan saçlara sahipti; Rusty bir Chippewa, Dusty ise saf bir İsveçlinin şeffaf solgunluğuna sahipti. Lucas ve Jones içeri girdiğinde Rusty ayaklarını aceleyle masadan çekti ve masanın üzerinde kirli bir su halkası bıraktı.

"Çocuk nerede?" Lucas sordu.

"Matematik sınıfında," dedi Dusty.

Jones, "Ben onu getiririm," diye gönüllü oldu. Hemen koridorda kayboldu, topukları mozaik zeminde yankılanıyordu.

Dusty dirseğiyle masanın üstündeki suyu sildi ve Lucas'a bir dosya uzattı. "Çocuğun adı John Mueller.

Kayıtlarını çıkardık. Hemen hemen A-B seviyesinde bir öğrenci.

Sessiz. Babası County N'de bir tahnitçi dükkânı işletiyor, annesi de Grotek's Bakery'de çalışıyor."

Lucas oturdu, dosyayı açtı ve karıştırmaya başladı. "Peki ya diğer çocuk? Telefonda başka bir çocuğun öldürüldüğünü söylemiştin."

Rusty başını salladı ve dosyayı Dusty'den aldı. "Jim Harper. Burada okula gidiyordu, yedinci sınıftaydı. Yaklaşık üç ay önce öldürüldü," dedi Rusty.

"20 Ekim," dedi Dusty. "Hikâyesi

nedir?" Lucas sordu.

"Boğulmuş. Önce kaza olduğunu düşündüler ama doktor cesedi Milwaukee'ye gönderdi ve onlar da boğulduğunu anladılar. Kimseyi yakalayamamışlar."

Rusty, "On dört yıl içinde yerel halktan birinin öldürüldüğü ilk cinayet," dedi. "Tanrım, kimse bana söylemedi," dedi Lucas. Başını kaldırıp onlara baktı.

Dusty omuz silkti. "Şey... Sanırım kimse bunu düşünmedi. Bu biraz utanç verici, gerçekten. Cinayetle ilgili elimizde hiçbir şey yok. Sıfır.

Sıfır. Üç ay oldu; sanırım insanlar bunu unutmak istiyor."

"Bu okula gidiyordu ve LaCourt denen kızla aynı sınıftaydı... Yani, Tanrım

Jones geri döndü ve genç bir çocuğu odaya soktu. Çocuk sıska ve sürahi kulaklı, olgun buğday renginde saçları, iri gözleri, ince bir burnu ve geniş bir ağzı vardı. Markasız spor ayakkabılarının üzerine flanel bir gömlek ve solmuş bir kot pantolon giymişti. Bir elfe benziyordu, diye düşündü Lucas.

"Nasılsın? John mu? Bu doğru mu?" Jones odadan çıkarken Lucas sordu. "Anladığım kadarıyla Lisa hakkında bazı bilgilere sahipsin."

Çocuk başını salladı, Lucas'ın karşısındaki sandalyeye kaydı ve başparmağını diğer iki yardımcısına çevirdi. "Bu adamlarla zaten konuştum," dedi.

"Biliyorum ama sorun olmazsa yeni bir şeyler duymak isterim," dedi Lucas.

Sanki bir yetişkinle konuşuyormuş gibi ciddi bir tavırla söylemişti bunu. John da aynı ciddiyetle başını salladı. "Peki, Lisa'yı nereden tanıyorsun?"

"Otobüse birlikte biniyoruz. Ben County N'de iniyorum, o da biniyor."

"Peki bir şey söyledi mi?" Lucas sordu.

"Gerçekten korkmuştu," dedi John dikkatle. Kulakları kızarmış, küçük frizbiler gibi kafasından dışarı fırlamıştı. "Elinde okuldan kalma bir resim vardı."

"Neydi o?"

"Bir gazeteden," dedi John. "Jim Harper'ın resmiydi, şu öldürülen çocuğun. Onu tanıyor musun?"

"Duymuştum."

"Evet, gerçekten de. . ." John gözlerini kaçırdı ve yutkundu, sonra geri döndü. "Yatakta çırılçıplak yatıyordu ve yanında da çıplak bir adam duruyordu, bilirsin işte, şey, şey, yani yapışmıştı."

Lucas ona baktı ve çocuk da ciddiyetle karşılık verdi.

"Ereksiyonu mu vardı? Adamın mı?" Lucas sordu.

"Evet," dedi John ciddiyetle.

"Fotoğrafı nerede?" Lucas bir karıncalanma hissetti: bu bir şeydi .

"Lisa onu eve götürdü," dedi John. "Annesine gösterecekti."

"Ne zaman? Hangi gün?" Lucas sordu. Rusty ve Dusty gözleri Lucas'tan çocuğa kayarak sorgulamayı izlediler.

"Geçen hafta. Perşembe, çünkü o gün mağaza gecesi ve annem geç saatlere kadar çalışıyor, ben eve geldiğimde de babam yemek yapıyordu."

"Resmi nereden aldığını biliyor musun?" Lucas sordu.

"Başka bir çocuktan aldığını söyledi," dedi John omuz silkerek. "Kimden aldığını bilmiyorum. Sanki elden ele dolaştırılmış gibi buruş buruştu."

"Adam neye benziyordu? Onu tanıdın mı?"

"Hayır. Kafası resimde yoktu," dedi çocuk. "Yani, bütün resim oradaymış gibi görünüyordu, ama sanki biri kamerayı doğru hedeflememiş gibi kafasını kesmişti."

Lanet olsun. "Yani sadece vücudunu görebiliyordunuz."

"Evet. Ve etrafındaki bazı şeyler. Yatak falan." dedi John. "Adam büyük müydü, küçük müydü? Vücudu?" Lucas sordu.

"Oldukça iriydi. Şişman sayılırdı."

"Saçları ne renkti?" diye sordu Lucas.

John başını eğdi, gözleri kısıldı. "Hatırlamıyorum."

"Göğsünde, karnında ya da kasıklarının etrafında çok fazla kıl fark etmedin mi?" Lucas çocuğun anlayabileceği bir kelime aradı: "Yani, gerçekten iğrenç gibi mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil... ama siyah beyaz bir fotoğraftı ve pek iyi değildi," dedi John. "Super Valu'da satılan gazeteleri bilirsiniz. "National Enquirer," dedi Rusty.

"Evet. Resim de onun gibiydi. Pek iyi değil."

Eğer saçlar ona iğrenç gelmediyse, o zaman adam muhtemelen sarışındır, diye düşündü Lucas. Ucuz kâğıttaki siyah saçlar leke bırakırdı. "Eğer çok iyi değilse, Jim olduğundan emin olabilir misin?" diye sordu Lucas.

1, J1 Çocuk başını salladı. "Jim'di, evet. Yüzünü görebiliyordun, Jim gibi gülümsüyordu. Jim bir parmağını kaybetmişti ve yakından bakarsan resimdeki çocuğun parmağının olmadığını görebilirdin.

Ve bir küpesi vardı ve Jim de küpe takıyordu. Okulda küpe takan ilk çocuktı."

"Mph. Lisa'nın korktuğunu mu söylüyorsun? Korktuğunu nereden biliyorsun?" "Çünkü bana gösterdi," dedi John.

"Ne?" Lucas bir şeyi kaçırmış gibi kaşlarını çatı.

"O bir kız. Ve resim -biliyorsun. . ." John sandalyesinde iki büküm oldu. "Eğer korkmasaydı böyle bir şeyi bir çocuğa göstermezdi."

"Tamam." Lucas soruların üzerinden bir kez daha geçti, çocuğun gördüğü resmin içeriğini araştırdı ama başka bir şey öğrenemedi. "Baban dükkânında mı?"

"Elbette, sanırım," dedi çocuk başını

sallayarak. Ona resimden bahsettin mi?"

"Hayır." John rahatsız görünüyordu. "Yani... ona bundan nasıl bahsedebilirim ki?"

"Tamam," dedi Lucas. "Oraya gidelim ve ona bizimle konuştuğunu söyleyeyim. Her şey yolunda gitsin diye. Ve bence bu aramızda kalmalı."

"Elbette. Başka kimseye söylemeyeceğim," dedi John.

"Bu konuda değil," dedi ciddiyle, gözleri irileşmişti.

"Güzel," dedi Lucas. Rahatladı ve gülümsedi. "Git eşyalarını topla ve senin evine gidelim."

"İyi iş çıkardık mı?" John gittikten sonra Rusty tembelce sordu.

"Evet, iyi iş çıkardınız," dedi Lucas.

İki şerif yardımcısı tokalaştı ve Lucas, "Lisa'nın arkadaşlarıyla işiniz bitti mi?" dedi.

"Evet, hepsi bitti," dedi Rusty.

"Harika. şimdi de diğer çocuğun arkadaşlarını halledin. Harper denen  ocuk.

Lisa ve Harper arasındaki bağlantıları araştır," dedi Lucas. "Ve eğer bu resim elden ele dolaştıysa, kimin dağıttığını bul."

Lucas  ğretmenler odasındaki ankesörlü telefonunu kullanarak şerifin ofisini aradı. Carr açtığında, "Sesin komik geliyor," dedi.

"Aktarılıyorsunuz. Ne istiyorsunuz?" "Karıştırıldık mı?"

"Pek sayılmaz."

"Seninle sonra konuşacağım. Bir şey  ıktı."

"LaCourt'lara gidiyorum."

"Ben de o tarafa gidiyorum, orada görüşürüz," dedi Lucas.

Bir an telefonu kapattı, sonra şerifin ofisini tekrar aradı, ofis müdürü Helen'a ulaştı ve ondan Harper cinayetiyle ilgili dosyaları araştırmaya başlamasını istedi.

John Mueller kitaplarını kaldırıp paltosunu ve botlarını almaya gitmişti.

Lucas ön kapıda onu beklerken zil çaldı ve çocuklar koridorlara doluştu. Öğrenci olmayan başka bir kafa, akıntıdaki diğerlerinin üzerinde sallanarak Lucas'ın gözüne çarptı. Doktor. Ona doğru bir adım attı.

Bir süredir kadın arkadaşı olmamıştı; kendini inzivaya çekerek, spor yaparak bu ihtiyaçtan kurtulabileceğini düşünmüştü.

Göğsündeki gerginliğe bakılırsa yanılıyordu... tabii kalp krizi geçirmiyorsa. Hava ona doğru gelirken şapkasını ve avuç içleri deri olan büyük boy eldivenlerini çekiştiriyordu. Başını salladı, durdu ve "İyi bir şey var mı?" dedi.

"Bir şey yok," dedi başını sallayarak. Güzel değil, diye düşündü, ama çok çekici. Biraz sertti, ara sıra yumruk yumruğa kavga etmekten hoşlanıyor gibiydi. Kiminle çıkıyor? Biri olmalı. Adam muhtemelen pisliğin teki; muhtemelen ayakkabılarında küçük püsküller var ve sabahları saçına köpük sürmeden önce onları düz tarıyor.

"Aşağıda T13 yamaları yapıyordum." Koridorun sonundaki açık çift kapıya doğru başıyla işaret etti. Bir spor salonu. "Ve bir çocuk gece birinin gelip onu öldüreceğinden ölesiye korkuyordu."

Lucas omuz silkti. "Bu işler böyledir." Bunu söyler söylemez yanlış olduğunu anlamıştı.

"Bay Liberal," dedi kadın, sesi düzdü.

Hey, bu konuda o pisliği yakalamaktan başka yapabileceğim bir şey yok," dedi Lucas sinirlenerek. "Bak, ben gerçekten. . ." Devam etmek üzereydi ama kadın arkasını döndü.

"Yap şunu," dedi ve kapıyı iterek dışarı çıktı.

Lucas sinirlenmiş bir halde girişteki ilan panosuna yaslanıp onun arabasına doğru yürüyüşünü izledi. Güzel bir yürüyüştü, diye karar verdi. John'u aramak için okula döndüğünde sarı saçlı bir kızın onu izlediğini gördü.

Kız bir sınıfın kapısında durmuş, sanki yüzünü ezberlemiş gibi tuhaf bir yoğunlukla ona bakıyordu. Uzun boyluydu ama zayıftı, köşeliydi ve ergen yuvarlaklığının ilk izlerini taşıyordu. Ve kağıt gibi solgundu. En ilginç şey, ayçiçeği yaprağı renginde opak bir sarı olan ve sık kırpılmış saçlarıydı. Sivri çenesi, iri eğik gözleri ve kısa saçlarıyla sanki kibrit satması gerekiyormuş gibi zayıf bir görünümü vardı. İnce, pamuklu, kısa kollu, yazlık, ev yapımı bir elbise giymişti.

Göğsüne yakın bir yerde üç kitap tutuyordu. Adam ona baktığında, kadın bir an için adamın gözlerini tuttu, sağlam bir cinselliği olan, spekülatif ama aynı zamanda incinmiş bir bakış, sonra döndü ve uzaklaştı.

John kürk astarlı kapüşonu ve eldivenleri olan ağır bir parka ile geldi.
"Polis arabanız var mı?" diye sordu.

"Hayır. Dört çarpı dört," dedi Lucas.

"Nasıl olur?"

"Burada yeniyim."

John'un babası sarı yün kazak ve kadife pantolon giymiş, yumuşak, yuvarlak yüzlü bir adamdı. "Neden bana söylemedin?" diye sordu oğluna. Yüksek bir tabureye oturdu. Tezgâhında, bir tilki tahta bir formun üzerine yarı uzanmış duruyordu.

John omuz silkti, deri wa gözlerini kaçırdı.

"Utaniyorum," dedi Lucas. "Bugün doğru olanı yaptı.

Onu sorguya çektiğimizi düşünmeni istemedik. Seni içeri almak için arayacaktık ama ben oradaydım ve o da .

"John'un başı derde girmediği sürece sorun yok," dedi babası. John'un başını okşadı.

"Hayır, hayır. O doğru olanı yaptı. O akıllı bir çocuk," dedi Lucas.

Resim kritikti. Bunu hissediyor, biliyordu. LaCourt'ların evine giderken kendi kendine ıslık çaldı. İlerleme var.

Lucas LaCourt'lara doğru giderken yardımcısı itfaiye istasyonunun otoparkında çalışıyor, hortumu makaraya sarıyordu. Bir şerifin arabası LaCourt'ların araba yolunun bir tarafındaki boş alana park etmişti ve bir şerif yardımcısı ona yol gösterdi. Yarım düzine adam, ordu brandalarıyla çadırlanmış ve zeytin rengi bir saman yığınının benzeyen evin etrafında çalışıyor ya da öylece duruyordu. Derme çatma direklere monte edilmiş elektrik hatları brandadaki boşluklardan geçiyordu. Lucas garaja park etti ve aceleyle içeri girdi. İki şerif yardımcısı, Madison'dan gelen bir suç teknisyeniyle birlikte sobanın başında ısınıyorlardı.

"Şerifi gördün mü?" Lucas sordu.

"Evde," dedi yardımcılardan biri. Teknisyene, "Bu Davenport," dedi.

"Ben de sizi arıyordum," dedi teknisyen yanlarına gelerek. "Ben burada laboratuvar şefiyim... Tod Crane." Crane açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Parmakları ve bilekleri ince, kemikliydi ve saçsız kafasının derisi kafatasının üzerine bir banjo örtüsü gibi gerilmiş gibiydi. El sıkıştıklarında beklenmedik bir kas ortaya çıktı: Bir çift kanal kilitli pense gibi bir tutuşu vardı.

"Nasıl gidiyor?" Lucas sordu.

"Tam bir karmaşıa," dedi Crane. Ellerini kaldırıp esnetti.

Bembeyazdılar ve soğuktan titriyorlardı. "Bunu her kim yaptıysa evin her tarafına gaz-yağ karışımı yaymış. Ona dokunduğunda, bom.

Bazı iç duvarlara doğru üflenmiş bir şeyler bulduk." "Teknelerden gelen ön karışım mı?"

"Evet, biz de öyle düşünüyoruz. Belki kar motosikletlerinden gelen gaz da olabilir. Üç tane altı galonluk teneke bulduk.

LaCourt'ların iki teknesi vardı, bir duba ve bir balıkçı teknesi ve yanlarında hiç benzin bidonu yoktu. Ve premiks, fitilli bir şişeye koyarsınız, buna molotof kokteyli denir."

"Adamımızın yaralanmış olma ihtimali var mı? Ya da yanmış olabilir mi?" Lucas sordu. "Bunu söylemenin bir yolu yok ama dikkatli olması gerekir," dedi Crane.

"Etrafa epeyce gaz yaymış. Öğleden sonra yangının nereden başladığını tespit etmek için bir kundakçı gelecek."

Lucas başıyla onayladı. "Bir kâğıt parçası arıyorum," dedi. "Bir resim, görünüşe göre bir dergi ya da gazeteden yırtılmış. Çıplak bir adamı ve arkasındaki yatakta yatan çıplak bir çocuğu gösteriyor. Evin içinde olabilir."

"Öyle mi? Bu yeni mi?" Crane'in kaşları havaya kalktı. "EVET."

"Sence onu yakmaya mı çalışıyordu?" Crane sordu.

"Bu düşünce aklımdan geçti."

"Sana hemen söyleyeyim, atılmış ve gazla ıslatılmış birkaç dosya 4 dolabı vardı ve kağıt eşyalar, fotoğraflar gibi şeylerle dolu bir dolaba biraz gaz attı. Aynı şeyi ebeveynlerin yatak odasındaki çekmeceli dolaplara da yapmış, onları da attıktan sonra."

"Yani belki. ."

"Orayı ateşe vermesinin bir nedeni olmalı. Yani, deli olmasının dışında," dedi Crane. "Eğer onları öldürüp gitseydi, birileri onları bulana kadar bir iki gün geçebilirdi. Bir mazeret uydurmak için zamanı olurdu."

Bu şekilde hemen ipucu vermiş oldu."

"Öyleyse gazeteyi bulun," dedi Lucas.

"Bakacağız," dedi Crane. "Aranacak belirli bir şeyin olması çok güzel."

Onlar konuşurken Carr içeri girdi. Sabahtan beri yumuşamıştı, yüzünde küçük, memnun bir gülümseme vardı. "Muhabirler gitti. En azından çoğu," dedi. "Puf."

"Muhtemelen daha iyi bir cinayet bulmuşlardır," dedi Lucas.

"Ofiste Helen'la konuştum," dedi Carr. "Jim Harper hakkında ne diyorsun?"

"Rusty ve Dusty ortaokulda Jim Harper'ın yetişkin bir erkekle seks fotoğrafları çektiğini söyleyen bir çocuk bulmuşlar," dedi Lucas. "Bu uzun süreli bir suç ve uğruna birini öldürmeye değer. Resim, kağıt hamurundan yapılmış bir dergi ya da gazeteden çıkmış. Bazı çocukların eline geçmiş ve okulda elden ele dolaşmış olabilir. Lisa

En son LaCourt almıştı. Perşembe günü eve götürdü ve benimle konuşan bu çocuğa gösterdi."

"Kim o? Okuldaki çocuk mu?"

"John Mueller. Babası bir tahnitçi," dedi Lucas. Carr başını salladı. "Tabii, onu tanıyorum. İyi bir ailedir. Kahretsin, bu şeyler bağlanabilir."

Lucas omuz silkti. "Bu da bir olasılık. Harper'ın ailesi buralarda mı?"

"Bir tanesi, yaşlı adam, Russ. Karısı yıllar önce California'ya gitti. Gerçi cenaze için geri döndü."

"Harper ne iş yapıyor?" Lucas sordu.

"Knuckle Gölü'nde bir Amoco istasyonu işletiyor."

"Tamam, ben oraya gidiyorum."

"Dur, dur." Carr başını salladı. "Yalnız gitmesen iyi olur. Geç mi kalkacaksın?"

"Elbette.

"Harper gece yarısına kadar açık. Mecbur kalmadıkça bizimle asla konuşmaz, bir polisle asla. Neden evinden Jim Harper'ın eşyaları için bir arama emri almıyorum ve birkaç şerif yardımcısı alıp geç saatte oraya gitmiyoruz? Benim kilisem var."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Harper pisliğin teki mi?"

"Öyle," dedi Carr başını sallayarak. Ve dedi ki, "Tanrım, eğer bu iki dava birbirine bağlıysa ve onları bir ya da iki gün içinde çözebilirsek..."

bu beni çok mutlu bir adam yapar."

"Peder Bergen bu gece ayininizde olacak mı?" Lucas sordu. "Muhtemelen gelmeyecek. Oldukça sarsılmış durumda. Bu sabah onu duydun."

"Evet." Lucas kollarını kavuşturmuş, Carr'ı izliyordu. "Mueller'ın çocuğu fotoğraftaki yetişkinin iri bir adam olduğunu söyledi. Ve muhtemelen sarışın ya da açık tenli.

Çocuk a d a m ı n k ı l l ı olduğunu hatırlamıyor, bu da muhtemelen fazla kılıklı olmadığı anlamına geliyor."

"Peder Phil gibi," dedi Carr yüzü kızararak. "Ama o Phil değildi.

Bu kasabada binlerce tıknaz sarışın var.

Ben de onlardan biriyim."

"İtfaiyecilerle konuştum. Westrom, Bergen'in yaptığını düşünüyor. Öyle diyor. Ve bu konuda konuşacak birine benziyor."

"Dick bütün kasabanın dedikodu merkezi," dedi Carr. Sonra sesi neredeyse fısıltıya dönüşerek, "Allah belasını versin," dedi.

"Bergen'in cinsel kaçamaklara karıştığına dair bir şey duydun mu hiç?"

Carr geri adım attı. "Hayır. Kesinlikle duymadım. Neden?"

"Muhtemelen saçmalık. Hem kadınlarla hem de erkeklerle ilişkiye girdiğine dair söylentiler var."

"Homoseksüel mi?" Carr şaşkına dönmüştü. "Bu çok saçma. Bunları nereden buluyorsun?"

"Sadece etrafa soruyorum. Her neyse, onunla tekrar konuşmalıyız," dedi Lucas.

"Ayinden sonra mı? Sonra Harper'ı vurabiliriz."

Carr endişeli görünüyordu. "P e k â l â . Saat dokuzda kilisede görüşürüz. Diğerleriyle saat beşte buluşacak mıyız?"

"Evet. Ama Rusty ve Dusty'nin fotoğraf olayını ortaya çıkarması dışında pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Phil'i yırtmayacaksın, değil mi?" Carr sordu.

"Burada senkronize olmayan bir şeyler var," dedi Lucas, doğrudan bir cevap vermekten kaçınarak. "Belki de bize bir şey söylemiyordur.

Bunu düşünmem gerek."

BÖLÜM 6

Sarı saçlı kız, kırık bacaklı bir kanepede oturmuş, filtresiz bir Camel tütürüyor, matematik problemleri üzerinde çalışıyordu; on problemi de bitiremezse, yaşlı Schiller kışına tekneyi basacaktı. Schiller'den nefret ederdi.

Onu utandırmanın bir yolunu bulurdu.

Koltuğun minderleri kola ve kahve döküntüleriyle lekelenmişti, minderler büzüşmüş döşemeler tarafından şekilden şekle sokulmuştu. Sarı saçlı kızın erkek kardeşi, yağmurlu bir gecenin geç saatlerinde kanepeyi sokakta oturmuş, her yıl yapılan bahar çöplerinin toplanmasını beklerken görmüş ve kendisi taşımıştı. Minderler dışında neredeyse yeni gibiydi.

Nefesini verdi, ağzı ve burnuyla dumanla oynadı, burnundan çekti.

Düşünmeye çalışıyordu. Odanın öbür ucunda, harf-kadın, adı neydi, sarışın, "Çarkıfelek "te harfleri çeviriyordu.

İki t'yi çevirdi ve seyirciler alkışladı.

Bir tren saatte yirmi beş mil hızla batıya gidiyor. Başka bir tren de doğuya doğru beş mil hızla gidiyor.

Saçmalık.

Sarı saçlı kız tekrar televizyona baktı. Mektupçu kadın derin yakalı, omuzları vatkalı, kumaşın üzerinde bir çeşit bindirme olan ipeksi beyaz bir elbise giymişti. Elbisenin içinde iyi görünüyordu; ama buna uygun bir teni ve vücudu vardı.

Sarı saçlı kız her sabah kapısının arkasındaki aynada kendini kontrol ediyor, küçük göğüslerini elleriyle kaldırıyor, göğüs dekoltesi oluşturmak için sıkıyor, kendine yandan ve düz bir şekilde, omuzlarının üzerinden sırtına bakıyordu. Rosie'nin ve kardeşi Mark'ın bütün tişörtlerini denedi. Mark'ın tişörtleri en iyisiydi.

Gelecek yaz onları şehir merkezinde, Juke'un yerinde sütyensiz giyecekti. Meme uçlarına hafifçe dokunduğunda sertleşiyor ve sırtını kamburlaştırdığında tişörtün kumaşını hafifçe çukurlaştırıyordu.

Çok seksi.

Eğer trenler iki yüz mil arayla hareket ederse, ...

Doritos çuvaları ayaklarının dibinde yere saçılmıştı. Yuvarlak karton bir tepsi, üzerinde çikolatalı kek kreması artıklarıyla cılız bacaklı bir televizyon yemek masasının üzerinde duruyordu. Alüminyum kül tablası sigara izmaritleriyle doluydu ve az önce yanan bir başka izmariti neredeyse boş bir kola kutusunun deliğine düşürmüştü. İzmarit dibindeki rutubete karışmış ve yanan ıslak tütünün pis kokusu havayı kesmişti; bunun altında da eski kahve telvesi, bozulmuş muz, çürümüş hamburger kokusu vardı.

"Çarkıfelek "te yarışmacılar T--- n-t---n-n- harflerini bulmuşlardı. Onlara baktı, dudaklarını oynattı. Dönüş mü? Hayır, "turn" olamazdı, sadece t ve n'leri görebildiğiniz için öyle olduğunu düşünmüştünüz.

Huh. İki tane olabilir. ?

Kamyon takırdayarak garaj yoluna girdi ve kızın kalbi yerinden fırladı.

Kız ayağa fırladı, pencereden dışarı baktı, adamın aşağı indiğini gördü ve nefesinin göğsünde yoğunlaştığını hissetti.

Farları hâlâ yanıyordu ve kamyonun ön tarafına doğru yürüyüp bir lastiğe baktı. Bazen genç kızın yaşlı gözlerine

aptal gibiydi. Çok kiloluydu ve sanki dünyayla pek bağlantısı yokmuş gibi bir görüntüsü vardı. Öfke nöbetleri geçirir ve pişman olduğu şeyler yapardı. Ona vurdu. İşareti vur. Her zaman özür dilerdi.

...

Diğer zamanlarda, onunla ya da Mark'la, Rosie'yle ya da diğerleriyle birlikteyken, sevişirken... o zaman farklıydı. Sarı saçlı kız bir keresinde hapsedilmiş bir kurt görmüştü. Kurt bir tel örgünün arkasında oturuyor ve sarı gözleriyle ona bakıyordu. Gözleri, "Keşke ben de orada olsaydım..." diyordu.

Onun gözleri de bazen böyleydi. Kadın ürperdi: O böyle baktığında aptal değildi. O başka bir şeydi.

Ve ona karşı iyiydi. Ona hediyeler getirmişti. Ondan önce hiç kimse ona hediye getirmemişti -en azından iyi hediyeler-. Annesi ona ikinci el bir elbise ya da K Mart'tan bir kot pantolon alabilirdi. Ama o ona bir Walkman ve bir sürü kaset vermişti, muhtemelen şimdi yirmi tane olmuştur. Ona sık bir kot pantolon ve bir büstiyer almış ve iki kez çiçek getirmişti.

Karanfiller.

Ve onu yemeğe götürmüştü. Önce kütüphaneden gümüş takımların çeşitlerini anlatan bir kitap aldı - et için dar çatallar, salata için geniş çatallar, tereyağı için küçük bıçaklar. Hepsini öğrendikten sonra, farklı salata çeşitleri, ana yemekler, çorbalar ve tatlılar hakkında konuştular. Çorba kaşığına kendinize doğru değil, kendinizden uzağa doğru kepçelemek hakkında; sol elinizi kucağınızda tutmak hakkında.

Hazır olduğunda, bunu gerçekten yaptılar. Rosie'den omzu açık bir elbise ve siyah bir babet aldı. Onu Duluth'a, Holiday Inn'e götürdü. Superior manzaralı yemek odası onu çok etkilemişti. İki çeşit şarap, kırmızı ve beyaz. Sonsuza dek hatırlayacaktı.

Onu seviyordu.

Babası iki yıl önce taşınmıştı, Rosie ve annesi tarafından kovulmuştu, kanser annesini öldürmeden altı ay önce. Babasının ona verdiği tek şey siyah gözleriydi ve bir keresinde yan tarafına, koltuk altının hemen altına öyle sert vurmuştu ki neredeyse bir ay boyunca nefes alamamış ve öleceğini düşünmüştü.

Rosie'ye karşı daha da kötüydü: Rosie'yi becermeye çalıştı ve herkes bunun doğru olmadığını biliyordu; Rosie onu becermeyince, onu birkaç lastik için Russ Harper'a vermişti.

Sarı saçlı kıza bakmaya başladığında, kendini göstermeye başladığında, onun geçeceğini bildiğinde banyo kapısı açıkken işemeye başladığında, kız duştayken içeri daldığında - işte o zaman Rosie ve annesi onu kovmuştu.

Buna gerek de kalmamıştı.

Yaşlı adam, genellikle kirle kaplı biçimsiz tulumlar ve göğsünden hamaktaki bir domuz gibi sarkan şişman karnını gösteren eski moda kolsuz atletler giyiyordu. Ona bakmak şöyle dursun, onunla konuşamıyordu bile. Eğer peşinden yatak odasına gelirse, onu öldürecekti.

Bunu ona söylemişti.

Öldürecekti de.

Bu adam farklıydı. Sesi yumuşaktı ve yüzüne dokunduğunda bunu parmak uçlarıyla ya da parmaklarının arkasıyla yapıyordu. Ona hiç vurmadı. Asla. Eğitimliydi. Ona bir şeyler anlatırdı; sofistike kadınlardan ve bilmeleri gereken şeylerden bahsederdi. Sofistike aşk hakkında.

Onu seviyordu ve o da onu seviyordu.

Sarı saçlı kız parmak uçlarına basarak iki katlı evin arka tarafına geçti ve yatak odasına baktı. Rosie yatakta yüzüstü yatmış uyuyordu, koridordan gelen bir ışık üçgeni sırtından geçiyordu. Bir bacağı yataktan aşağıya doğru uzanıyordu ve dizinden bileğine kadar ağır beyaz bir bandajla sarılmıştı.

Sarı saçlı kız kapıyı yavaşça kapattı ve sürgünün tık sesini duyana kadar kolu çekti.

Kız kapıya vardığında, adam kucağında bir çuval yiyeceklerle merdivenleri tırmanıyordu. Yerde bir soğuk su birikintisi vardı ve kadın ona bastı, "Kahretsin" dedi, ayağını bir bez parçasına sildi ve kapıyı açtı. Adamın ağır yüzü soğuktan kızarmıştı.

"Merhaba," dedi. Onu yanağından öpmek için parmak uçlarına kalktı: bunu televizyonda, eski filmlerde görmüştü ve çok... doğru geliyordu. "Rosie uyuyor."

"Soğuk," dedi adam, sanki bir soruya cevap veriyormuş gibi. Kapıyı iterek kapattı ve Rosie ondan uzaklaşarak ön odaya doğru yürüdü, kalçaları yastıklı ev ceketinin altında hareket ediyordu.

"Rosie hâlâ ağrıyor mu?"

"Evet, bütün gün sızlanıp duruyor. Doktor geri geldi ve drenajı çıkardı.

Ama dikişleri almadan önce bir hafta daha geçmesi gerekecek... Drenajı çıkarırken bütün evi kokuttu. Bacağından bir sürü pislik aktı."

"İğrenç," dedi. "Doğum günü partisi nasıldı?" "İyi,

Rosie'nin bacağı yüzünden çok şirret olması dışında."

Sarı saçlı kız bir gün önce on dört yaşına basmıştı.

Yerdeki pasta halkasına baktı. "Mark pastanın çoğunu yedi. Arkadaşında biraz ot vardı ve kafayı bulduk."

"Kulağa iyi vakit geçirmişsiniz gibi geliyor." Yanakları neşeli yaşlı Aziz Nick'inki gibi kızarmıştı. "İyi bir şey aldın mı? Doğum günün için?"

"Senden gelen elli dolar en iyisiydi," dedi elini tutup gözlerinin içine gülümseyerek. "Rosie bana bir Chili Peppers tişörtü ve Mark da Walkman için bir kaset verdi."

"Kulağa oldukça iyi geliyor," dedi. Yiyecekleri mutfak masasının üzerine bıraktı.

"Bugün okulda bir polis vardı, daha önce hiç görmediğim bir polis," dedi sarı saçlı kız.

"Öyle mi?" Çuvaldan altılı bir paket şarap soğutucusu çıkardı ama durup kıza baktı. "Adam pisliğin tekine benziyor, iri yarı biri mi?"

"Yakışıklı sayılırdı ama kötü biri gibi görünüyordu, evet," dedi.

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır ama ofiste birkaç çocuğu vardı" dedi. "Lisa'nın arkadaşları."

"Onlara ne söylediler?" Keskin biriydi, soruları art arda sıralıyordu.

"Kafeteryada herkes bu konu hakkında konuşuyordu."

Kimse bir şey bilmiyordu. Ama yeni polis John Mueller'i eve götürdü."

"Tahniçinin çocuğu mu?" İnce kaşları yukarı kalktı.

"Evet. John otobüse Lisa ile bindi."

"Huh." Adam market poşetini karıştırırken yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Polis doktorla konuşuyordu," dedi. "Rosie'ye bakan doktorla."

"Ne?" Adamın başı hızla döndü.

"Evet. Koridorda konuşuyorlardı. Koridorda konuşuyorlardı. Onları gördüm."

"Rosie hakkında mı konuşuyorlardı?" Koridorun aşağısındaki kapalı kapıya baktı.

"Bilmiyorum; o kadar yakın değildim. Sadece konuştuklarını gördüm."

"Hmm." Şarap şişelerinden birinin kapağını açıp sarı saçlı kıza uzattı.

"Kardeşin nerede?"

Kıskançlık içini tırmalıyordu. Mark'a düşküncü ve onun gelişimini keşfetmesine yardımcı oluyordu. "Ricky'lerde, araba üzerinde çalışıyor."

"Pinto mu?"

"Evet."

Adam sessizce güldü ama seste hoş olmayan bir ton vardı. Kıskanıyor muydu? Mark'la birlikte olduğu için Ricky'yi mi? Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Onlar için en iyisini diliyorum," dedi adam. Adam ona odaklanmıştı ve o da kanepeye doğru yürüyüp oturdu ve şarabını yudumlamaya başladı. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi ve kıpırdandı. Havalı görünmeye çalıştı.

H önünde diz çöktü ve bluzunun düğmelerini açmaya başladı, e ve göğsündeki kalınlığı tekrar hissetti, sanki su soluyormuş gibi. Şarap soğutucusunu yere bıraktı, bluzunu çıkarmasına yardım etti, etrafına uzanıp sütyeninin düğmelerini açmasına izin verdi; tek eliyle nasıl yapabildiğini göstermişti ona.

Kek gibi sert göğüsleri ve küçük, güdük meme uçları vardı.

"Harika," diye fısıldadı. Meme uçlarından birini okşadı, sonra ayağa kalktı ve eli fermuarına gitti. "Hadi bunu deneyelim."

Onun kendisini izlediğinin, niyetli mavi gözlerinin onu takip ettiğinin farkındaydı; saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Arkasında "Çarkıfelek "teki sarışın kadın son harflerin etrafında dönüyordu.

Tabelada İki Dakika Uyarısı yazıyordu.

Buz Adam oradan ayrıldıktan sonra arabasını ilçe yoluna, ilk dur işaretine sürdü ve orada oturup sigara içerek John Mueller ve Weather Karkinnen'i düşündü. Pek çok sıkıntılı yol açılıyordu. Onları zihninde takip etmeye çalıştı ve başarısız oldu: bir sıçan yuvası gibi birbirine dolanıyorlardı.

Fotoğraf ortaya çıkarsa ve onu teşhis ederlerse, onu seks suçundan tutuklayacaklardı. Durdurmak istediği tek şey buydu. Harper arayıp fotoğrafın Frank LaCourt'ta olduğunu ama içinde kimin olduğunu bilmediğini söylediğinde tek istediği fotoğrafı geri almaktı. Şerif almadan önce almak.

Sonra Claudia'yı çok çabuk öldürmüş ve fotoğrafı alamamıştı.

Şimdi fotoğraf, cinayetler için ona bakacakları anlamına geliyordu. Dahası, fotoğrafı gördüklerinde her şeyi anlayacaklardı.

Zaten soruşturmayı izlemek için mükemmel bir konumdaydı.

Fotoğrafı bulduklarında haberdar olacaktı.

Muhtemelen biraz zamanı olacaktı: Weather görene kadar.

Çocuğun fotoğrafı çekmesine izin vermekle delilik etmişti. Ama kendini görmek, kendini uzaktan düşünmek gibi bir şey vardı.

Şimdi: John Mueller görmüş müydü? Onda bir kopyası var mıydı ya da nereden geldiğini biliyor muydu?

Fotoğrafı bulurlarsa, başlamak için bir yerleri olurdu. Ve

yeterince insana gösterirlerse, onu yakalarlardı.

Onda olmalıydı. Belki de yangında yanmıştı. Belki de yanmamıştır.

Belki Mueller'in çocuğu biliyordu.

Ve Weather Karkinnen. Fotoğrafı görseydi, onu kesin tanırdı.

Lanet olsun.

Camı birkaç santim indirdi, sigarayı karın içine attı.

Bir keresinde kendini bir filmde görmüştü. Bir komedi filminde.

Hayalet Avcıları. Aptalca bir sahneydi; bir budala, kötü bir ruh tarafından ele geçirilmişti ve bir atla konuşuyordu. At arabası sürücüsü ona bağırduğında, nebbish hırlar ve gözleri kırmızı yanar ve güç sürücüye doğru alevlenir.

Gülmek için iyiydi ama Buzadam orada bir anlığına kendini görmüştü. Onun da içinde bir güç vardı ama bunun komik bir yanı yoktu. Bu güç güçlüydü, korkusuzdu, etkiliydi. Olayları mülayim, sevimsiz bir yüzün perdesi arkasından manipüle ediyordu.

Gerektiğinde ortaya çıkıyordu.

Sürekli gördüğü bir rüyada, sarışın bir kadın ona bakıyor, gözlerini üzerinde gezdiriyor, etkilenmiyordu.

O da gözlerindeki gücün parlamasına izin veriyordu, sadece bir titreşim, onu yakalıyor ve kadından gelen erotik tepkiyi hissedebiliyordu.

Weather'ı merak etmişti. Orada durmuş, hastane önlüğünün altında çırılçıplak, kadın onu muayene etmişti. Onunla birlikte ateşi söndürmüş, onu bir köşeye çekmeye çalışmıştı ama kadın bunu fark etmemiş gibiydi. Boşvermişti.

Bu karşılaşmadan sonra sık sık onu düşündü. Orada dururken onu nasıl gördüğünü merak ediyordu; bir şeyler düşünmüş olmalıydı, o bir kadındı.

Buz Adam farlarının ışığında donmuş kar manzarasına baktı.

Mueller'in çocuğu.

Hava Durumu Karkinnen.

BÖLÜM 7

Hava karardıktan bir saat sonra soruşturma grubu Carr'ın ofisinde toplandı.

Araştırmacı Climpt ve diğer iki adam LaCourt'ların arkadaşlarını araştırmış ve önemli bir şey bulamamışlardı. Bilinen bir kan davası ya da suç teşkil eden bir şey yoktu. Storm Lake yolu bir uçtan diğer uca taranmıştı ve cinayetlerin işlendiği sırada iki ya da üç kişi dışında herkes kendi hesabını verebilirdi; bu iki ya da üç kişi de pek olası görünmüyordu. Birkaç kişi Peder Bergen'i kızığını karavanına yüklerken görmüştü.

"Kumarhaneden ne haber?" Lucas Climpt'e sordu.

"Orada bir şey yok," dedi Climpt başını sallayarak. "Frank'in parayla işi olmazdı; paraya hiç dokunmazdı.

Hiçbir şeye hile karıştırmasına da imkân yoktu. Mekânın fiziksel güvenliğinden sorumluydu, çoğunlukla sarhoşlarla ilgilenirdi. Sadece sorun çıkarabilecek bir erişimi yoktu."

"Kabile halkı onun heteroseksüel olduğunu mu düşünüyor?"

"Evet. Bildikleri kadarıyla para sorunu yok. Kumar oynamazdı.

Uyuşturucu kullanmazdı. Yıllar önce içki içerdi ama bıraktı. Doğruyu söylemek gerekirse, çıkmaz sokak gibiydi."

"Pekala... Rusty, Dusty, şu fotoğrafa ne dersiniz?" "Onu

gördüğünü itiraf eden kimseyi bulamadık," dedi Rusty.

"Lisa LaCourt'un arkadaşlarıyla konuşuyoruz ama etrafta biraz grip var ve henüz herkese ulaşamadık."

"Zorlamaya devam edin."

Ertesi gün de aynı şeyin olacağına karar verdiler. Rusty ve Dusty'ye Lisa'nın arkadaşlarını kontrol etmeleri için başka bir adam yardım edecekti.

"Ve Jim Harper'ın arkadaşlarını sorgulamaya başlamanı istiyorum, eğer bulabilirsen."

Şerif departmanının müfettişleri bir köşe ofisi paylaşıyorlardı. Biri sosyal yardım soruşturmalarından başka bir şey yapmıyordu, yediden üçe çalışıyordu ve cinayet davasının dışındaydı. İkincisi kızlarından kabakulak kapmıştı ve hastalık izindeydi. Üçüncüsü Gene Climpt'ti. Climpt toplantı sırasında neredeyse hiçbir şey söylememişti. Parmaklarının arasında yanmayan bir sigara sarmış, Lucas'ı izliyor, onu tartıyordu.

Lucas kabakulak kurbanının masasına geçti ve Helen Arris kâğıtlar ve kişisel eşyalar için kilitlenebilir iki çekmeceli bir dosya dolabı getirdi.

"Sana Harper'ın dosyasını getirdim," dedi. Çok uzun saçları ve birkaç kat makyajı olan heybetli bir kadındı.

"Teşekkürler. Burada hiç kahve var mı? Otomat var mı?" "Ekip odasında kahve var, size gösterebilirim."

"Harika." Onun peşine takılmış, havadan sudan konuşuyordu.

Carr onu kimliği için yanına gönderir göndermez onun tipini tanımıştı.

Herkesi tanıyor ve departmanda olup biten her şeyi takip ediyordu. Formları, yasaları, eyalet yönetmeliklerini ve kimin kimi becerdiğini biliyordu.

Hayatınızın sorunsuz bir şekilde devam etmesini ve bir emeklilik maaşıyla sona ermesini istiyorsanız, onu hafife almamalıydınız.

Sahte cazibeye de kanmayacaktı. Lucas bunu denemedi bile: kahvesini aldı, ona teşekkür etti ve ofise geri götürdü,

kapıyı açık bıraktı. Memurlar ve birkaç sivil memur, her seferinde bir ya da iki tane olmak üzere yanından geçip ona baktılar. Altı yıldır ilçede işlenen ilk gerçek cinayetle ilgili kâğıt yığını karıştırırken bu ilgisiz geçit törenini görmezden geldi.

Jim Harper, Grant'in on yedi mil doğusundaki Bon Plaine'de bulunan Unocal istasyonunun erkekler tuvaletinde, aşağıya doğru çekilen bir havlu askısına asılı halde bulunmuştu.

Çocuk askılığın altında yerde oturuyordu, havlunun bir halkası boynundaydı. Levi's pantolonu ve Jockey şortu dizlerinin altına kadar çekilmişti. Kapı kilitliydi ama kapı açıkken içeriden kilitlenebilen ve kapı çekildiğinde kilitli kalan basit bir düğmeydi, yani bunun hiçbir anlamı yoktu.

Çocuk, istasyon sahibi tarafından sabah iş için açıldığında bulunmuştu.

Harper'ın babası iki kez sorgulanmıştı. İlki, cinayetten sonraki sabah, göstermelikti. Şerif müfettişleri bir mastürbasyon ritüeli sırasında kazara öldüğünü varsayıyorlardı ki bu duyulmamış bir şey değildi. Ön soruşturmadaki tek ilginç nokta Carr'a karalanmış bir nottu: Shelly, bundan hoşlanmadım.

Otopsi yaptırsak iyi olur. -Gene.

Climpt. Masası köşedeydi ve Lucas ona bir göz attı. Gümüş çerçeveli, eskimiş bir fotoğraf dışında masa özenle tutulmuştu ve kişisel değildi. Sandalyeyi geriye itti ve daha yakından baktı. Ellili yılların sonu ya da altmışlı yılların başındaki tarzda giyinmiş, kucağında bir bebek olan güzel bir kadın. Lucas Arris'i aradı, Climpt'i bulmasını istedi ve Harper dosyasına geri döndü.

Otopsinin ardından Milwaukee'den bir adli patolog ölümün boğulma sonucu meydana gelen bir cinayet olduğunu açıkladı. Russ Harper , çocuğun babası,

bu kez Wisconsin eyaletinden bir çift ağır suç müfettiŐi tarafından tekrar sorgulandı. Harper hiçbir Şey hakkında hiçbir Şey bilmediŐini söyledi. Jim  ıldırımıŐ, ciddi Şekilde içki içmiş ve belki de marihuana içmiŐti.

Bu konuda mutsuzdular ama bu işin peŐini bırakmak zorundaydılar. Russ Harper Şüpheli deŐildi -  ocuk  ld r ld Ő nde benzin istasyonunda çalışıyordu ve ilgisiz tanıklar buna yemin edeceklerdi. Ayrıca, üzerinde adının baş harfleri bulunan, bilgisayarda zaman damgalı suçlama fişleri de onun varlıŐını destekliyordu.

Eyalet müfettişleri Jim'in yaŐıtları da dahil olmak üzere bir düzine kiŐiyle daha görüŐtü. Hepsi onun arkadaşı olduŐunu reddetti. Biri Jim'in hiç arkadaşı olmadıŐını söylemişti. Kimse  ocuŐu kavŐaktaki benzin istasyonunda görmemişti.

 ld r ld Ő  gün, okuldan beri kimse onu görmemişti. "Benimle konuşmak istediŐini duydun mu?"

Climpt ellili yaşlarının ortasında, masmavi gözleri ve yanaklarında hafif bir pembelik olan iri bir adamdı. Mavi bir parka, açık, kahverengi pac botlar ve içine sokulmuş y n pantolon giyyordu ve bir çift geyik derisi eldiven taşıyordu. Krom bir tabanca sol kalça kemiŐinin çaprazında duruyordu ve direksiyonun arkasında otururken bile saÇ eliyle çapraz olarak  ekilebiliyordu. Sesi bir çakıl yükü gibi ydi.

Lucas başını kaldırıp, "Evet, bir saniye," dedi. Climpt'in Carr'a g nderdiŐi notu aramak için dosya k Őıtlarını karıştırdı. Climpt parkasını çıkarıp Lucas'inkinin yanındaki kancaya astı, kendi masasına doŐru ilerledi ve sandalyesinde arkasına yaslanarak oturdu.

"Nasıl gitti?" Lucas dosyaya göz gezdirirken sordu.

" oŐunlukla saçmalık." Kelimeler yavaş ve taŐralı çıkmıştı.

"Ne oldu?"

Lucas notu bulup ona uzattı: "Bunu Shelly'ye Harper'ın çocuğunun ölüm raporunu hallettikten sonra göndermişsin. Orada yanlış olan neydi? Neden otopsi istedin?"

Climpt nota baktı, sonra Lucas'a geri verdi.

"Bir kere çocuk yerde oturuyordu ve siki elindeydi. Kendimi asmayı hiç denemedim ama sonlara doğru bir şeylerin ters gittiğini anlayıp çırpınmaya başladığından şüpheleniyorum. Orada oturup ölene kadar pompalamazdın."

"Tamam." Lucas başını salladı, sırtıttı.

"Sonra zemin vardı," diye devam etti Climpt. "Oturacağım pek fazla erkek tuvaleti zemini yoktur ve burası da onlardan biri değildi. Benzin istasyonu sabahları temizlenir, belki. Otoyolun karşısında bir bar var ve adamlar geceleri bardan çıkıp benzin almak için istasyonda duruyorlar, soğuk hava onlara çarpıyor ve bir vızıltı almaları gerektiğini fark ediyorlar.

Yarı sarhoş olduklarından, nişan almaları her zaman iyi olmazdı. Her yere işerlerdi. Birinin orada gönüllü olarak oturduğunu düşünemezdim."

Lucas başıyla onayladı.

"Bir şey daha var," dedi Climpt. "O lanet fayanslar çok soğuktu. O fayansların üzerinde kışın donabilirdi. Yani, canın yanardı."

"Yani toplayamazdın." "Hepsi

bu kadar," dedi Climpt. "Bu

konuda bir fikrin var mı?"

"Eğer bu işe geri dönecek olsaydım Russ Harper'la konuşurdum," dedi Climpt.

"Onunla konuştular," dedi Lucas kâğıt yığınıni karıştırırken. "Eyaletteki adamlar konuştu."

"Şey... ." Gözleri Lucas'ın üzerindeydi, yargılıyordu: "Demek istediğim, onu atölyeme götürür, elini mendeneye sokar, altı tur kadar kapatır ve sonra ona sorardım."

Bu da işe yaramazsa öğütücüyü çalıştırırdım." Bunu söylerken gülümsemedi.

"Sence oğlunu kimin öldürdüğünü biliyor mudur?" Lucas sordu.

"Bana bu kasabada sinsi bir cinayet işlemesi en muhtemel adamı sorsanız Russ Harper derdim. Kesinlikle. Eğer oğlu sinsice öldürüldüyse... bana göre bu bir tesadüf değil. Russ onu kimin öldürdüğünü bilmiyor olabilir, ama eminim bazı fikirleri vardır."

"Bu gece oraya gidip Harper'la konuşmayı düşünüyorum," dedi Lucas.

"Belki onu dükkâna geri götürürüm."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum. Beni de davet et," dedi Climpt bacaklarını uzatarak.

"Onu umursamıyor musun?"

"O orospu çocuğunun kalbi alev alsa," dedi Climpt, "söndürmek için boğazına işmezdim."

Climpt akşam yemeği yiyeceğini ve Lucas Harper'ın peşinden gitmeye hazır olana kadar evde takılacağını söyledi. Helen Arris çoktan gitmişti ve departmanın çoğu karanlıktı. Lucas Jim Harper dosyasını yeni dosya dolabına attı ve çekmeceyi çarparak kapattı. Çekmece yerinden çıktı ve sıkıştı.

Tekrar çekip açmaya çalıştığında açılmadı. Diz çöküp inceledi, ince bir metal rayın eğildiğini gördü ve tırnaklarıyla çıkarmaya çalıştı. Çıkardı ama eli kaydı ve sol yüzük parmağındaki tırnağı yırtıldı.

"Anne-" Kan damlıyordu. Erkekler tuvaletine gitti, duruladı ve baktı. Tırnak yırtığı derine inmişti ve kesilmesi gerekiyordu. Etrafına bir kağıt havlu sardı, ceketini aldı ve adliyenin karanlık koridorlarında yürüdü. Bir köşeyi döndü ve süpürge iten yaşlı bir adam gördü, sonra bir kadın sesi yan koridorda yankılandı: "Ne gündü ama Odie," dedi.

Doktor. Hava durumu. Tekrar. Yaşlı adam başını salladı ve Lucas'la birlikte bulundukları koridora dik açıyla bakan bir koridora baktı. "Soğuk bir gün, miz."

Hâlâ çantasını taşıyarak kesişen koridordan çıktı, altından geçerken bir küre ışığı saçlarına vuruyordu. Saçları yonca balı gibi görünüyordu. Koridorda onun sesini duydu, ona doğru baktı, onu tanıdı ve durdu.

"Davenport," dedi. "Henüz kimseyi öldürmedin mi?"

Lucas onu gördüğünde otomatik olarak gülümsemişti ama "Bu oldukça sıkıcı olmaya başladı," diye kestirip attı.

"Özür dilerim," dedi kadın. Doğruldu ve belli belirsiz gülümsedi. "Ben demek istemedim ki... Ne demek istemediğimi bilmiyorum.

Her neyse, seni okulda gördüğümde de öyle demek istememiştim."

Ne? Az önce ne dediğini anlamamıştı ama bir özür gibi gelmişti. Boş verdi. "Sen de mi eyalet için çalışıyorsun?"

Kadın binanın etrafına bir göz attı. "Hayır, pek sayılmaz. Kurul, halk sağlığı hemşiresini işten çıkardı ve ben de onun eski işlerinden bazılarını yapıyorum. Gönüllü

bir şey. Etrafta dolaşıyorum ve taşradaki insanları görüyorum."

"Oldukça asilce," dedi Lucas. Cümle alaycı değil de şüpheli bir tonda çıkmıştı. Kız bir şey söyleyemeden Lucas elini kaldırdı.

"Özür dilerim. Yanlış söyledim."

Omuz silkti. "Sana bir borcum vardı." Adamın eline baktı.

Adam elini bel hizasında tutuyor, havluyu avucunun içinde sıkıyordu. "Eline ne oldu?"

"Tırnağım kırıldı."

"İyi bir akrilik sertleştirici kullanmalısın," dedi. Sonra hemen, "Tekrar özür dilerim. Bir bakayım."

"Ah..."

"Hadi ama."

Havluyu açtı ve parmağını elinde tutarak zayıf ışıktaki çevirdi. "İğrenç. İzin ver... ışığın altına biraz daha geleyim."

Çantasını açtı.

"Dinle, neden ben... Bu acıtacak mı?"

"Bebek gibi davranma," dedi. Tırnağın üzerinde bir çift cerrahi makas kullandı ve tırnağı kesti. Acımadı. Bir damla merhem sürdü ve yara bandıyla sardı.

"Size bir fatura göndereceğim."

"Şerife gönder, iş üstündeyken aldım," dedi. Sonra da: "Teşekkürler."

Kapıda durdular, dışarıdaki kara baktılar.

"Nereye gidiyorsun?" Lucas sordu.

Kadın kol saatine baktı. Yüzük yoktu. "Yiyecek bir şeyler alacağım." "Sana yemek ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

"Pekâlâ," dedi kadın basitçe. Ona bakmadı bile. Sadece kapıyı itti ve tamam dedi.

"Nereye?" diye sordu, onu verandaya kadar takip ederek. "Şey, altı seçeneğimiz var," dedi. "Bu bir tahmin mi?"

"Hayır." Yüzünde bir sırıtış belirdi ve parmak uçlarıyla restoranları saydı. Lucas onun parmaklarının bir piyanistin parmakları gibi uzun ve ince olduğunu fark etti. Ya da bir cerrahınki gibi.

"Al's Pizza var, Hardee's var, Fisherman Inn var, Uncle Steve's American Style var, Granddaddy's Cafe var ve Mill var."

"En klas yer hangisi?"

"Mmm." Başını eğdi, düşündü ve şöyle dedi: "Doldurulmuş ördek mi yoksa doldurulmuş balık mı tercih edersin? Duvarda yani, menüde değil."

"Bu zor bir soru. Balık sanırım." "O zaman Inn'e gidelim," dedi. "Piyano çalıyor musun?"

"Ne?" Durdu ve ona baktı. "Beni mi soruyordun?"

"Ha?" Adam şaşkıındı.

"Oynadığımı nereden

biliyorsun?"

"Bilmiyordum," dedi. "Sadece ellerinin... bir piyanistin
ellerine benzediğini düşünüyordum."

"Oh." Ellerine baktı. "Tanıdığım piyanistlerin çoğunun elleri ağırdır."

Z31 "Bir cerrahın elleri gibi o zaman," dedi.

"Çoğu cerrahın elleri sıradandır."

"Tamam, tamam." Gülmeye başladı.

"Sıradan. Öyleler."

"Neden bana homurdanıyorsun?" diye sordu Lucas.

Kadın omuz silkti. "Garip olmanın üstesinden gelmeye
çalışıyoruz. 4 İlk randevular her zaman zordur."

"Ne?" diye sordu Lucas, kaldırımından aşağı inerken. Az önce yanından bir
şeyin uçup gittiğini hissetti.

Restoran, birbirine dik açılarla yerleştirilmiş iki çift genişlikte karavandan
inşa edilmişti, her ikisi de yıpranmış ahşap kılığına girmiş vinil dış cephe
kaplamasıyla kaplıydı. Pencerede neon bir Coors tabelası asılıydı. Lucas
park yerine girip ışığı sındürdü, birkaç saniye sonra Weather da cipiyle
onu takip etti.

"Zarif," dedi.

Ayaklarını cipten çıkarıp pac botlarını çıkardı. "Ayakkabılarımı değiştirmek
istiyorum... şık mı, ne? Restoran mı?"

"Bence Coors tabelasının ışılıtıyla birleşen vinil dış cephe kaplaması ona belli bir Avrupa havası veriyor. İsviçre ya da muhtemelen Eski Amsterdam diyebilirim."

Weather, "Her masada şef garson tarafından bizzat yakılan kırmızı adak mumları ve selofanla sarılmış kraker ve galeta sepeti olduğunu öğrenene kadar bekle," dedi.

"Hey, burası gurme bir yer," dedi Lucas. "Daha azını beklemiyordum.

Eminim şarap seçenekleri de vardır."

11yup."

İkisi de aynı anda, "Kırmızı ya da beyaz," dedi ve güldü.

Weather ekledi: "Rose istersen, tamam derler ve barmenin bir şişe beyaz ve bir şişe kırmızıyla arka tarafa koştüğünü görürsün."

"Adını nereden aldın?" Lucas sordu.

"Babam bir yelkenli manyağıydı. Ev yapımı on dört metrelik sandallar ve yelkenliler.

Yazları garajda onları inşa ederdi," dedi. İkinci mokasen ayakkabısını çekti, pac botunu yolcu tarafındaki zemine fırlattı, ayağa kalktı ve arabanın kapısını otoriter bir şekilde çarptı.

Ve kilidi açık bıraktı. "Her neyse, annem onun hep havadan bahsettiğini söylüyor-'Hava tutarsa, hava dönerse.'" Bunun gibi.

Bu yüzden ben doğduğumda bana Hava

demişler." "Annen şehirde mi yaşıyor?"

"Hayır, hayır. Babam on yıl önce öldü, o da üç ya da dört yıl sonra gitti," dedi Weather hüzünlü bir ifadeyle. "Özellikle bir sorunu yoktu. Sadece bir şekilde öldü. Sanırım ölmek istedi."

Şef garson, düzgünce kesilmiş siyah bıyıkları ve Las Vegaslı tavırlarıyla tombul bir adamdı. "Merhaba Weather," dedi. Gözleri Lucas'ın boğazına kaydı ve daha yukarı kaldırmayı reddetti. "İki mi? Sigara yok mu?"

"Evet, iki," dedi Lucas. "Bir

kabin," dedi Weather.

Menülerle birlikte yanlarından ayrıldığında Weather öne eğilip mırıldandı, "Arlen'i unutmuşum. Şef garson.

Beni yatağa atmak istiyor. Aslında annemi ve çocukları terk etmek değil, anlıyorsun ya, sadece doktor hanımla biraz erkek erkeğe takılmak, tercihen Hurley gibi yakalanmayacağımız bir yerde."

"Onun şansı nedir?" Lucas sordu.

"Sıfır," dedi kadın. "Alfred Hitchcock profilinde beni rahatsız eden bir şey var."

Salata, üzerine bir avuç kruton serpilmiş, kedi sosu kokan bir Fransız sosuyla geldi.

"Minneapolis'ten ayrıldığınızda çıkan haberleri hatırlıyorum.

Bir polis hakkındaki tüm o hikayeler çok garipti. Acil servisteki pek çok kişi seni tanıyordu sanırım. Hepsi çok kızgındı. Bu beni çok etkiledi."

"Oraya sık sık gelirdim," dedi Lucas. "Benim için çalışan bu sokak çocukları vardı ve işleri bozulduğunda arayacak kimseleri olmazdı. Oraya gider ve onları düzeltmeye çalışırdım- 11

"Neden ayrıldın? Saçmalıklardan bıktın mı?"

"Hayır. ." Kendini açarken buldu, ona departmanda oynanan iç oyunlardan bahsetti.

Ve paranın cazibesinden: "Polis olduğunuzda, her zaman size bir tür hizmetkâr gibi davranan zengin pisliklerle karşılaşacaksınız. Hapiste olması gereken ama Lexus'larla, Cadillac'larla ve Mercedes'lerle dolaşan adamlarla." dedi şarabıyla oynarken. "İnsanlar sana, evet, ama sen kamu hizmeti yapıyorsun, falan filan diyorlar, ama yirmi yıl sonra, biraz paraya sahip olmanın senin için sorun olmayacağını fark ediyorsun Güzel bir ev, güzel bir araba."

"Bir Porsche'niz vardı. Onunla ünlüydün."

"O farklıydı. Zengin bir adamın Porsche'si varsa, bunu bir pislik olduğu için yapar. Bir polisin Porsche'si varsa, bu pisliklerle ilgili bir yorum gibidir," dedi. "Nt'deki her polis Porsche kullanmamdan hoşlanıyordu. Pisliklere bir gönderme gibiydi."

"Tanrım, zengin bir rasyonelleştirme yeteneğin var," dedi ona gülerek.

"Her neyse, şimdi ne yapıyorsun? Sadece danışmanlık mı?"

"Hayır, hayır. Aslında oyun yazıyorum. Paramı oradan kazandım. Ve küçük bir yan iş daha başlattım. .

"Oyunlar mı?"

"Evet. Yıllardır bu işi yapıyorum. Artık tam zamanlı olarak yapıyorum."

"Monopoly gibi mi?" diye sordu. "Dungeons and Dragons gibi, bazen de savaş oyunları.

Eskiden çoğunlukla kağıt üzerindeydi, şimdi çoğunlukla bilgisayarda.

Bilgisayar bilimlerinde yüksek lisans öğrencisi olan üniversiteli bir çocukla ortak çalışıyorum. Ben oyunları yazıyorum, o da programlıyor."

"Ve bu işten para kazanabiliyorsun?"

"Evet. Şimdi de polis kriz yönetimi ve sevkiyat görevlilerinin eğitimi için simülasyon yazılımları yazmaya başladım.

Bunların çoğu bilgisayarla yapılıyor. Ve bir kriz durumunda, sevkiyat görevlileri bir süreliğine işleri fiilen yürütüyorlar.

Bu yazılım bunu simüle etmelerini sağlıyor ve onlara puan veriyor. Bir nevi havalanıyor."

Weather, "Dikkatli olmazsan zengin olabilirsin," dedi.

"Öyle sayılırım," dedi Lucas kasvetle. "Ama lanet olsun, sıkıldım. Polis teşkilatının saçmalıklarını özlemiyorum ama hareketi özleyorum.

Ve daha sonra, bira hamurunda walleye: Weather, "Tıp fakültesinde okurken ve bunun için çalışırken ağır bir ilişkiyi bir arada yürütemezsin," dedi. Kadının bıçağıyla çalışmasını izlemekten keyif alıyordu. Bir cerrah gibi. "Sonra cerrahi ihtisası sizi öldürür. Hiçbir şey için zamanınız kalmıyor. Orada o t u r u p erkekleri düşünüyorsunuz ama bu imkânsız. Dalga geçebilirsiniz ama biriyle ciddi düşünmeye başlarsanız, iş ve ilişki arasında parçalanabilirsiniz.

Bu yüzden, sevebileceğiniz biriyle tanıştığınızda **g e r i d ö n m e y i** en kolayı olarak görüyorsunuz. Eğer bunu hemen, ilk tanıştığınızda yaparsanız geri çevirmek o kadar da zor değildir."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor," dedi Lucas.

"Evet ama sürekli çalışıyorsan ve haklı olduğuna inanıyorsan buna katlanabilirsin. Şu son şeyi de halledebilirsem, gelecek çarşambayı, gelecek ayı ya da kışı atlatabilirsem hayatıma devam edebilirim, diye düşünürsün. Ama zaman geçiyor.

Sinsice geçer. Ve birdenbire hayatınız size doğru koşmaya başlar."

"Ah... şu eski biyolojik saat," dedi Lucas.

"Evet. Ve bu sadece kadınlar için geçerli değil. Erkekler de aynı reklamı yapıyor." "Biliyorum."

Devam etti: "Hayatın onları geçip gittiğine karar verip işlerini ya da evliliklerini bırakıp kaçmaya çalışan kaç erkek tanıyorsun?"

Birkaç tane. Daha fazlası kapana kısılmış gibi hissetti ama hayata tutundu," dedi Lucas. "Ve gittikçe daha da üzüldüler."

"Sanırım benden bahsediyorsun," dedi.

"Herkesten bahsediyorum," dedi Lucas. "Ben kendimden bahsediyorum."

Bir sürahi şaraptan sonra: "Öldürdüğün insanlar için endişeleniyor musun?"

Şaka yapmıyordu. Bu sefer gülümsemedi.

"Her biri kıl yumağıydı."

"Yanlış sordum," dedi. "Sormak istediğim, insanları öldürmek kafanı karıştırdı mı?"

Bir an için soruyu düşündü. "Bilmiyorum.

Eğer kastettiğin buysa, onlar hakkında kara kara düşünmüyorum. Birkaç yıl önce depresyonla ilgili bir sorun yaşadım. O zamanki şef ...

Quentin Daniel," dedi. "Evet.

Onu tanıyor musun?"

"Onunla birkaç kez karşılaştım. Sen diyordun ki. .

"Bir psikiyatriste ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Ama ben bir psikiyatriste değil, bir filozofa ihtiyacım olduğuna karar verdim. Dünyanın nasıl işlediğini bilen birine."

"İlginç bir fikir," dedi. "Sorun sen değilsin, sorun Varlık."

"Tanrım, bu beni bir pislik gibi gösteriyor." "Carr iyi birine

benziyor," dedi Lucas.

"Öyle. Çok terbiyeli," diye onayladı Weather.

"Dindar."

"Hem de çok. Turta ister misin? Misket

limonluları var." "Ben kahve alayım, şıştim,"

dedi Lucas.

Weather garsona el salladı, iki kahve dedi ve Lucas'a döndü. "Katolik misin?"

"Herkes bana bunu soruyor. Öyleyim, ama ciddi ciddi Katolikliği

bıraktım," dedi. "Yani Salı toplantılarına gitmeyeceksin, öyle mi?"

"Hayır."

"Ama bu gece Phil'le konuşmak için oraya gideceksin." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

"Gerçekten istemiyorum.

Weather, "Bütün şehirde konuşuluyor," dedi. "Baş şüpheli o."

"O değil," dedi Lucas biraz sert bir ifadeyle.

"Benim duyduğum bu değil," dedi. "Ya da herkesin duyduğu gibi değil."

"Tanrım, bu çok yanlış," dedi Lucas başını sallayarak. "Sen

öyle diyorsan öyledir," dedi kadın.

"Bana inanmıyorsun."

"Neden inanayım ki? Bu gece Shelly salı ayininden çıktıktan sonra onu tekrar sorgulayacaksın."

Kahve geldi ve Lucas konuşmaya devam etmeden önce garson gidene kadar bekledi. "Kasabadaki herkesin bilmediği bir şey var mı?"

"Pek değil," diye itiraf etti Weather. "Şerif için çalışan altmış kişi var ve kışın kasabada sadece dört bin kişi yaşıyor. Anlarsın işte. Peki Shelly'nin Phil'i sorgulaması gerekirken neden Salı ayinine gittiğini merak ettiniz mi?"

"Sormaya korkuyorum," dedi Lucas.

"Çünkü Jeanine Perkins'i görmek istiyor. O ve Jeanine Hayward ve Park Falls'taki motellerde düzüşüyorlarmış."

"Ve kasabadaki herkes bunu biliyor mu?" Lucas

sordu. "Henüz değil. Ama öğrenecekler."

"Carr evli."

"Evet. Karısı deli," dedi Weather. "Uh. .

."

"Ciddi bir psikolojik rahatsızlığı var. Ev işi yapmadan duramıyor."

"Ne?" Gülmeye başladı.

Weather ciddiyetle, "Bu doğru," dedi. "Hiç komik değil, dostum. Yerleri ve duvarları ve panjurları ve tuvaletleri ve lavaboları ve boruları ve çamaşır makinesini ve kurutucuyu ve fırını yıkıyor. Ve sonra bütün giysileri tekrar tekrar yıkar. Bir keresinde kendi ellerini o kadar çok yıkadı ki derisinin bir kısmını ovaladı ve yanıklar için onu tedavi etmek zorunda kaldık."

"Aman Tanrım." Hâlâ bunun biraz komik olduğunu düşünüyordu.

"Kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yok. Terapiye gidiyor ama faydası olmuyor," dedi Weather. "Bir arkadaşım bana Shelly'yle seks yapmayacağını çünkü bunun ayıp olduğunu söyledi. Yani psikolojik olarak kirli değil ama bilirsiniz işte kirli. Fiziksel olarak kirli."

"Carr da sorununu Pentekostal grubundan bir kadınla birlikte olarak çözüyor."

"Sevişmek ne kadar romantik bir ifade; İngiliz, değil mi?" diye alay etti.

"Bir doktor gibi davranmıyorsun," dedi

Lucas. "Yani dedikodu yaptığım ve flört

ettiğim için mi?" "Mmmm."

"Burada bir süre yaşamak zorundasın," dedi sesinde biraz gerginlikle. Odanın etrafına, kırmızı adak mumlarının üzerinde konuşan insanlara baktı. "Çalışmaktan başka yapacak bir şey yok. Hiçbir şey."

"O zaman neden kalıyorsun?"

"Kalmak zorundayım," dedi. "Babam buraya Finlandiya'dan geldi ve hayatını ormanda, kereste işinde çalışarak geçirdi. Ve göllerde yelken açtı.

Hiç parası olmadı. Ama okulda her şeyde en üst seviyeye çıktım."

"Burada, Grant'teki liseye mi gittin?"

"Evet. Her neyse, üniversiteye gitmek için para biriktirmeye çalışıyordum ama zor görünüyordu. Sonra bazı öğretmenler bir araya gelip para topladı ve Adam'dan tanımadığım yaşlı bir ilçe komiseri Madison'a telefon edip torpil yaptı ve bana tam burs sağladı. Ve tıp fakültesi boyunca para gelmeye devam etti. Hepsini geri ödedim. Minneapolis'te çalışırken lisede küçük bir burs fonu bile kurdum ama herkesin istediği bu değildi."

"Seni buraya geri istiyorlardı," dedi Lucas.

"Evet." Kadın başını salladı. Boş şarap kadehini aldı ve elinde çevirdi. "Buralarda her şey kereste ve turizm, biraz da çiftçilik. Yollar pek iyi değil ve çok fazla içki içiliyor. Kereste kazaları korkunçtur; kereste fabrikasına doğru yuvarlanan bir kütüğün altında kalan birini görmelisiniz. Traktör kazaları ve tekne pervaneleriyle ezilen insanlar... Burada sizi helikopterle Duluth'a ya da Şehirlere götürecek kadar genel cerrahi yapabilen yaşlı bir adam vardı ve o burada olduğu sürece kendimi geri dönmek zorunda hissetmedim."

"Sonra emekli oldu."

"Atıldı," dedi Weather. "Kalp krizi. Altmış üç yaşındaydı. Her sabah tereyağlı ve pastırmalı altı krep yer, kahvesine krema koyar, öğle yemeğinde çizburger, akşam yemeğinde biftek yer, her gece bir bardak Johnnie Walker içer ve baca gibi sigara içerdi. Bu kadar uzun süre dayanması inanılmazdı."

"Başka kimseyi bulamadılar mı?"

Güldü, hoş bir kahkaha değildi, pencereden dışarı karlara baktı "Şaka mı yapıyorsun? Dışarıya baksana. Hava sıfırın altında yirmi beş derece ve hala yağıyor ve sinema kışın kapalı."

"Peki eğlenmek için ne yaparsınız?"

"Bu biraz kişisel," dedi sırtarak, elinin tersine dokunmak için masaya uzandı, "ilişkimizin bu aşaması için."

-Ne?"

8. BÖLÜM

Yemek Lucas'ı belli belirsiz bir şaşkınlık içinde bıraktı ama mutsuz etmedi.

Restoranın otoparkında garip bir şekilde vedalaştılar. Gitmek istemiyordu. Konuşma karda devam etti, hava o kadar soğuktu ki tıraş sonrası gibi hissettiriyordu. Sonunda ayrıldılar ve Weather cipine bindi.

"Görüşürüz," dedi.

"Evet." Kesinlikle.

Lucas onun gidişini izledi, şapkasını taktı ve altı blok ötedeki kiliseye doğru sürdü. Carr girişte iki kadınla birlikte bekliyordu, üçü de neşeyle sohbet ediyor, başlarını sallıyorlardı.

Kadınlardan biri Lucas kadar iri yarı ve sarışındı, üzerinde kar taneleri ve ren geyikleri olan kırmızı örgü bir şapka takıyordu.

Ceketinin düğmesinde Hayvanlara Özgürlük yazıyordu. Diğer kadın küçük ve esmerdi, saçlarında gri çizgiler, gözlerinin kenarlarında çizgiler vardı. Lucas geldiğinde Carr esmer olana Jeanine diye seslendi.

"Bu Lucas Davenport. . ." Carr öyle diyordu.

"Teğmen Davenport," dedi Jeanine. Yumuşak, sıcak elleri ve güçlü bir tutuşu vardı. "Ve arkadaşımız Mary. .

Mary yaltaklandı ve Lucas birkaç adım geri çekilerek Carr'a, "Gitsek iyi olacak," dedi.

"Evet, tabii," dedi Carr isteksizce. "Hanımlar, çalışmamız gerek."

Birlikte dışarı çıktılar ve Lucas Carr'a, "Bergen'la konuştun mu?" diye sordu.

"Ben değil, Helen Arris onu yakaladı. Eve geri dönmek zorunda kaldım.

Evin altını üstüne getiriyorlar."

"Peki ya Harper'ın arama emri?"

"Anladım." Carr göğsünü sıvazladı ve sonra esnedi. "Uzun bir gün olmaya başladı."

"Peki ya Harper'ların evi? Ne yapabiliriz?"

"Çocuğun odasına ve evin diğer ana odalarına girmemize izin var, herhangi bir ofis veya Harper'ın kendi yatak odası çocuklardan ayrıysa buna dahil değil.

Çocuğa ait olduğunu düşündüğümüz ya da Harper'ın çocuğa ait olduğunu söylediği her şeye bakabiliriz."

"Etrafı kurcalamak isterim."

"Ben de isterim ama yargıç bunu duymak istemedi," dedi Carr.

"Bizi çocuğun odasıyla sınırlayacaktı, ama diğer kişisel eşyalarını da dahil etmesini sağladım - ana odalardaki dolapların ve dolapların içine bakabiliriz.

Tabii ki, açıkça yasadışı olan bir şey görürsek ...

"Evet. Bu arada, Gene Climplt..." kendisini de davet etti, ki bu benim için sorun değil. Gene sert bir ihtiyardır. Lacey de geliyor; bunu kaçırmak istemediğini söyledi."

Kilisenin etrafından dolaştılar ve dikkatle küreklenmiş kaldırımdan papaz evine doğru yürümeye başladılar.

"Bergen kaç kaza geçirdi? Araba kazası mı?" Lucas sordu.

Carr kaşlarını çatarak ona baktı ve "Neden?" dedi.

"Onun için birkaç alkollü araba kullanma cezasını düzelttiğinizi duydum," dedi Lucas.

"Sadece bir şeye çarpıp çarpmadığını merak ettim." "Nereden duydun. .

"Söylentiler, Shelly. Hiç bir şeye çarptı mı?"

Kaldırımında durdular ve Carr bir süre ona baktı ve sonunda şöyle dedi: "Sana karşı bir kozum yok.

İşe ihtiyacın yok." "Yani..."

Carr tekrar yürümeye başladı. "Üç yıl önce tek arabalık bir kaza geçirmiş, bir köprünün sonundaki direğe çarpmış, araba hurdaya dönmüş. Sarhoşmuş. İki kez daha sarhoşken yakalandı.

Biri oldukça marjinaldi. Diğerinde ise kışının üstündeydi." "Onunla ilişkiniz konusunda dikkatli olmalısınız," dedi Lucas. "İnsanlar bunun hakkında konuşuyor. Araba kullanma sorunları."

"Kimler?"

"Sadece insanlar," dedi Lucas.

Carr içini çekti. "Lanet olsun,

Lucas."

"Bergen dün bana yalan söyledi," dedi Lucas. "Bana iyi bir sürücü olduğunu söyledi... küçük bir yalan ama söylediklerinin geri kalanı hakkında biraz şüphe uyandırıyor."

"Bunu anlamıyorum," dedi Carr. "Onun masum olduğunu içten içe biliyorum. Sadece ne sakladığını anlayamıyorum. Eğer bir şey saklıyorsa. Belki de sadece sıralamayı anlamıyoruz."

Papaz evinin kapısına gelmişlerdi. Carr kapının ziline bastı ve sessizliğe gömüldüler; elleri ceplerinde, gece havasına doğru uzun buharlar soluyorlardı. Bir süre sonra Carr kaşlarını çattı ve zile tekrar bastı.

İçeriden gelen çan seslerini duyabiliyorlardı.

"Burada olduğunu biliyorum," dedi Carr. Verandadan geri çekildi, ışıklı pencerelere baktı, sonra zile üçüncü kez bastı.

İçeriden bir ses, bir gümbürtü geldi ve Carr parmak uçlarında durarak kapıya yerleştirilmiş küçük pencereden içeri baktı.

"Olamaz," diye inledi. Fırtına kapısını çekip açtı ve Lucas arkasından gelirken iç kapıdan içeri girdi. Rahip koridorda durmuş, bir duvara yaslanmış, onlara bakıyordu. Üzerinde siyah pantolonundan sıyrılmış beyaz bir tişört ve gri yün çoraplar vardı. Saçları elektrik çarpmış gibi neredeyse dimdik duruyordu. Elinde bir bardak vardı ve oda burbon kokuyordu.

"Seni aptal," dedi Carr sessizce. Odanın öbür ucuna yürüdü ve bardağı rahibin elinden aldı. Carr sanki bardağı fırlatacak bir yer arıyormuş gibi Lucas'a doğru döndü.

"Ne dediklerini biliyorsun," dedi Bergen Carr'ın arkasından. "Benim yaptığımı söylüyorlar."

"Tanrım, ne zamandır deniyoruz..." Lucas başladı.

"Bu evde küfretme," diye bağırdı rahip.

"Bana sorun çıkarırsan kışına tekme basarım," diye bağırdı Lucas. Paltosunun koluna yapışan Carr'ın etrafından dolaşarak halının üzerinden geçti ve rahiple yüzleşti: "LaCourt'larda ne oldu?"

"Onları gördüğümde hayattaydılar!" Bergen bağırdı.

"Hayattaydılar, her biri!"

"Claudia LaCourt ile bir ilişkiniz var mıydı? Şimdi ya da daha önce?"

Rahip şaşırılmış görünüyor: "İlişki mi? Cinsel ilişki mi demek

istiyorsunuz?" "Demek istediğim bu," diye tersledi Lucas. "Onu

beceriyor muydun?"

"Hayır. Bu çok saçma." Nefesi kesildi ve sendeleyerek bir La-Z-Boy'a gidip içine çöktü, şaşkınlıkla Lucas'a baktı. "Yani, ben hiç... Ne soruyorsun?"

Carr mutfığa gidip elinde boş bir Jim Beam şişesiyle döndü ve şişeyi Lucas'a uzattı.

"İkinizin bir ilişkiniz olabileceğine dair söylentiler duydum."

"Hayır, hayır," dedi Bergen başını sallayarak. Gerçekten şaşırılmış görünüyor. "Papaz okulundayken komşu üniversiteden bir kadınla yattım. Ayrıca sarhoş oldum ve bir fahişeye seks yapmaya ikna edildim. Bir kez. Sadece bir kez. Papaz olduktan sonra, asla. Yeminimi asla bozmadım."

Ya viskiden ya da hesaplamadan dolayı yüzü donuklaşmıştı. "Hiç

homoseksüel bir ilişkiniz oldu mu?"

"Davenport. . ." Carr sesinde bir uyarı olduğunu söyledi.

"Ne?" Bergen yeniden ayağa kalkmıştı, yüzü kızarmış ve öfkeliydi.

"Evet ya da hayır," diye bastırdı

Lucas. "Hayır. Asla."

Lucas, Bergen'in yalan mı söylediğini yoksa doğruyu mu söylediğini anlayamadı. Sesi doğruymuş gibi geliyordu ama gözleri açılmıştı ve Lucas onun hesap yaptığını, vereceği cevapları tarttığını görebiliyordu.

"Peki ya içki? O gece LaCourt'larda içiyor muydun?"

Rahip döndü ve kendini sandalyeye bıraktı.

"Hayır. Kesinlikle içmedim. Bu bir yıldır içtiğim ilk şişe. Bir yıldan fazla oldu."

"Saatle ilgili bir sorun var," dedi Lucas. "Bize sorunun ne olduğunu söyle."

"Bilmiyorum," dedi Bergen. Başını ellerinin arasına aldı, sonra ellerini başının yarısına kadar götürdü ve saçları tekrar diken diken olana dek çekti. "Bir yolunu bulmaya çalışıyorum..."

"İçki içmiyordum."

"İtfaiyeciler. Onlarla bir sorununuz var mı?"

Bergen başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Dick Westrom beni pek umursamıyor. İşlerimi diğer hırdavatçıya götürüyorum, orası cemaatten birine ait.

Diğer adam, Duane. Onu pek tanımıyorum. Benimle ne alıp veremediği olduğunu düşünemiyorum. Belki benim bilmediğim bir şeydir."

"Peki ya yangını ihbar eden insanlar?" Lucas odanın diğer ucundaki Carr'a bakarak sordu. Carr hâlâ Jim Beam şişesini tutuyordu.

sanki bir jüriye kanıt sunuyormuş gibi.

"İyiler," dedi Carr. "Olayın dışındalar. Yangını gördüler ve ihbarda bulundular. Çok yaşlılar ve olaya karışamayacak kadar çok fiziksel sorunları var."

Üçü de birbirlerine baktı, başka bir soru bekliyorlardı ama yoktu. Zaman basitçe işlemiyordu. Lucas, Bergen'in yüzünü aradı. Mumlu donukluktan başka bir şey bulamadı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Belki başka bir cip vardı. Belki Duane daha önce Peder Bergen'in cipini göl yolundan aşağı inerken gördü ve aklına takıldı ve yanından bir araba geçtiğini görünce onun sizinki olduğunu düşündü."

Carr başını sallayarak, "Daha önce bir cip görmemiş," dedi. "Ona bunu sordum - Phil'in cipini göl yolundan aşağı inerken görüp görmediğini."

"Bilmiyorum," dedi Lucas, hâlâ rahibi inceliyordu. "Belki de... Bilmiyorum."

Carr Bergen'a baktı. "Şişeyi atıyorum Phil. Ve Joe'yu arıyorum."

Bergen'in başı öne eğildi. "Tamam."

"Joe kim?" Lucas sordu.

"AA sponsoru," dedi Carr. "Bu sorunu daha önce de yaşamıştık."

Bergen başını kaldırıp Carr'a baktı, sesi titriyordu: "Shelly, bu adam bana inanıyor mu bilmiyorum," dedi başını Lucas'a doğru eğerek. "Ama sana söyleyeyim: LaCourt'larla hiçbir ilgim olmadığına dair Kutsal Evharistiya üzerine yemin ederim."

"Evet," dedi Carr. Elini uzattı, Bergen elini tuttu ve Carr onu ayağa kaldırdı. "Haydi, Joe'yu çağıralım, buraya gelsin."

Joe esmer bir adamdı, sarkık siyah bıyıkları ve kalın kaşları vardı.

Başında Kore Savaşı'ndan kalma, yeşil, zeytin yeşili, kulak kepçeli bir şapka vardı. Lucas'a baktı, Carr'a başını salladı ve "Ne kadar kötü?" dedi.

"En az beşte birini içmiş," dedi Carr. "Ölmüş."

"Allah kahretsin." Joe önce eve, sonra tekrar Carr'a baktı. "Bir yıldan fazla oldu gideli. Senin ofisinden çıkan söylentiler yüzünden, Shelly."

"Evet, biliyorum. Durdurmaya çalışacağım, ama bilmiyorum. .

"Denesen iyi olur. Phil'de şimdiye kadar gördüğüm herkes kadar susuzluk var." Joe kapıya doğru bir adım attı, döndü, tam başka bir şey söyleyecekti ki, Bergen kapıyı arkasından çekti.

"Shelly!" diye seslendi. Sesi çok yüksekti. "Telefon, senin ofisin. Acil

bir durum olduğunu söylüyorlar."

Carr, Lucas'a bakıp, "Belki bir şey kırılmıştır," dedi.

Aceleyle içeri girdi ve Joe, Bergen'ı omzundan tutarak, "Phil, bunu halledebiliriz," dedi.

"Joe, ben... Bergen kendini kaybetmiş gibiydi, hâlâ kaldırımda duran Lucas'a cam gibi baktı ve Joe'yu içeri çekip kapıyı kapattı.

Lucas elleri cebinde bekledi, evde biriktirdiği sıcaklık yavaş yavaş dağılıyordu. Bergen zeki bir adamdı ve manipülasyona yabancı değildi. Ama gerçek bir sosyopat gibi, yüzeyin hemen altındaki cam gibi değildi.

O içeri girdikten otuz saniye sonra Carr dışarı fırladı.

"Hadi," dedi kısaca, Lucas'ın yanından geçip kamyonlara doğru yürürken.

"Ne oldu?"

"Şu konuştuğun çocuk, sana resimden bahsedene?" Carr omzunun üzerinden konuşuyordu.

"John Mueller." Sürahi arabalar, markasız ayakkabılar, utanmış.

"O kayıp. Bulunamıyor."

"Ne?" Lucas Carr'ın kolunu tuttu. "Söyle bana."

"Babası geç saatlere kadar otoyoldaki dükkânında çalışıyordu," dedi Carr.

Sokakta duruyorlardı. "Çocuğu evde televizyon izlerken bırakmış. Annesi eve geldiğinde çocuğun orada olmadığını görünce, onun dükkânda olduğunu düşünmüş. Anne ve babası bir araya gelene kadar çocuğun gittiğini fark etmemişler. Komşu çocuklardan birinin Nintendo'su varmış ve John haftada birkaç gece okuldan sonra oraya gidiyormuş, bazen de akşam yemeğine kalıyormuş. Komşuları aramışlar ama evde kimse yokmuş ve hepsinin Arby's'e gitmiş olabileceğini düşünmüşler. Komşuları bulana kadar arabayla dolaşmışlar ama onlar da onu görmemişler."

"Orospu çocuğu," dedi Lucas, Carr'ın yanından geçip

hiçbir şeye bakmadan. "Ona parmak basmış olabilirim."

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Carr, sesi asıktı.

Mueller'in evine doğru yola koyuldular, şerifin kamyonetine birlikte biniyorlardı, tepelerinde kıpkırmızı flaşörler çalışıyordu.

"Ona çok sert davrandın," dedi Carr aniden. "Phil'e karşı."

"Dört cinayet kurbanınız var ve şimdi de bu," dedi Lucas. "Ne bekliyordun, keman müziği mi?"

"Ne beklediğimi bilmiyorum," dedi Carr.

Şerif kamyonu itiyor, hızla ilerliyordu. Lucas banka tabelasını yakaladı: eksi yirmi sekiz.

Eğer yüksek sesle söylerse: "Aşağıda yirmi sekiz."

"Evet." Rüzgâr yeniden hızlanmıştı ve çatılardan ince kar tanelerini savuruyordu. Şerif direksiyonun üzerine eğildi. "Eğer çocuk dışarıdaysa, ölmüştür. Kimsenin onu öldürmesine ihtiyacı yok."

Bir an sessizlik içinde geçti. Lucas John Mueller'ı düşünemiyordu: Onu düşündüğünde zihnini bir karanlığın kapladığını hissediyordu.

Belki çocuk başka bir arkadaşının evindeydi, belki de... "Bergen

ne zamandır içki sorunu yaşıyor?" diye sordu.

"Üniversiteden beri. Bana ilk AA toplantısına içki içmesi yasal olmadan önce gittiğini söyledi," dedi Carr. Ağır yüzü gösterge panelinin ışıklarında soluk, sağlıksız bir yeşil renkteydi.

"Ne kadar kötü? DT'ler? Hafıza kaybı?

Bayılmalar?" "Öyle," dedi Carr.

"Ama kuru muydu? Son zamanlarda mı?"

"Sanırım öyle. Bazen bir adamın başını öne eğip eğmediğini anlamak zordur. Geceleri içebilir, gündüzleri kendini tutabilir. Ben de eskiden biraz içerdim."

"Pek çok polis içer."

Carr koltuğın karşısından ona baktı: "Sen de mi?"

"Hayır, hayır. Birkaç şeyi kötüye kullandım ama içkiyi değil. Her zaman uyuşturucudan hoşlanmışımdır."

"Kokain mi?"

Lucas'ın gülüşü kuru bir çingirak sesiydi: Çocuğun yüzü sürekli gözünün önüne geliyordu. Küçük, tatlı yüzlü bir çocuk. "Alnından boncuk boncuk terlerin döküldüğünü duyabiliyorum Shelly. Hayır. Bu boktan korkuyorum. Çok iyi olabilir, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Her alkolik ne demek istediğini anlar," dedi Carr.

"Zaman zaman biraz hız yaptığım olmuştur," diye devam etti Lucas, yolu kaplayan karanlık, özelliiksiz ormana bakarak. "Son zamanlarda değil.

Hız ve alkol farklı kişilikler içindir." "İkisinden biri seni

öldürür," dedi Carr.

Dışarıda üç kişinin durduğu bir video kiralama dükkânının önünden geçtiler; hepsi de şerifin kamyonetinin geçişini izlemek için döndüler. Lucas, "İnsanlar sarhoşken garip şeyler yaparlar.

Ve bazı şeyleri unuturlar. Eğer sarhoşsa, saati. .

.. . ..

"Sarhoş olmadığını söylüyor," dedi

Carr. "Bu konuda yalan söyler miydi?"

"İ Yapma. düşünmek Yani," Carr dedi. "Altında diğer koşullar, İçenler yeniden başlarken kendilerine yalan söylerler. Ama

Bu kadar ölü insan varken yalan söyleyeceğini sanmıyorum. Dediğim gibi, Phil Bergen ahlaklı bir adamdır. Zaten bu yüzden içiyor."

Mueller'larda üç şerif yardımcısıyla birlikte çoğu komşu yirmi kişi vardı. Kar motosikletli yarım düzine adam evin iki mil çevresindeki hendek ve patikalarda devriye geziyordu.

Lucas çaresizce kenarlarda sürüklenirken Carr içine daldı.

Kayıp aramaları hakkında hiçbir şey bilmiyordu, hele bu ormanda hiç bilmiyordu ama Carr bu konuda çok şey biliyor gibiydi.

Carr ve Lucas geldikten birkaç dakika sonra çocuğun babası kar arabası kıyafetini giyerek aceleyle bahçeye çıktı. Kapıda beyaz fırıncı elbisesi giymiş, ellerini yüzüne kenetlemiş bir kadın duruyordu. Bu görüntü Lucas'ın aklından çıkmamıştı: saf dehşetin etkisiydi.

Mueller, Carr'a bir şeyler söyledi ve bir süre konuştular, sonra Carr başını salladı. Lucas onun şöyle dediğini duydu: "Kuzeyde üç kişi. .

Baba, oğlu ormandan çıkabilirmiş gibi avluya bakıyordu. Çocuk yerine Lucas'ı gördü ve ona doğru adım attı. "Seni orospu çocuğu," diye bağırdı, gözlerini devirerek. Bir şerif yardımcısı onu yakaladı, itip kaktı ve aralarında kaldı. Avludaki yüzler Lucas'a doğru döndü.

"Nerede benim oğlum, nerede benim oğlum?" Mueller çığlık attı.

Carr geldi ve "Gitseniz iyi olur. Kamyonetimi al. Lacey'yi ara, Gene'i getirmesini söyle ve üçünüz Harper'ın evine gidin. Burada yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Bir şeyler olmalı," dedi Lucas. Bir yardımcısı Mueller'la konuşuyordu, Mueller'ın gözleri hâlâ Lucas'a sabitlenmişti.

"Hiçbir şey yok," dedi Carr. "Sadece dışarı çık. Planladığımız gibi Harper'ın yerine git."

Lucas, Lacey ve Climpt'le Grant'in on mil doğusundaki 77 Tap adlı barda buluştu. Bar eski bir bardı, kiremit kaplamalı basit bir küp, yukarıda birkaç karanlık pencere, üst katta da sahibi için bir oda vardı. Mekânın bir tarafında antika bir benzin pompası, diğer tarafında da paslanmış, kullanılmayan yem tankları duruyordu ve her yer karla kaplıydı. Bir Leinenkugel's tabelası dış aydınlatmanın çoğunu sağlıyordu.

İçeride bar kızarmış balık ve eski bira kokuyordu; müzik kutusunda bir Elton John şarkısı çalıyordu. Lacey ve Climpt üç kabinden birinde oturuyorlardı.

"Çocuktan iz yok mu?" Lacey kabinden kayarak çıkarken sordu.

Climpt masaya iki dolar attı ve tahta bir kibrit çöpünü çiğneyerek arkasında ayağa kalktı.

"Ben ayrıldığımda yoktu," dedi Lucas.

Lacey ve Climpt birbirlerine baktılar ve Climpt başını salladı. "Eğer birinin evinde değilse..."

"Evet.

"Bu senin hatan değil," dedi Climpt, Lucas'a sertçe bakarak.

"Ne yapman gerekiyordu?"

"Evet." Lucas başını salladı ve kapıya doğru gitmeye başladılar. "Bana Harper'dan bahset."

Lacey eldivenlerini giyiyordu. "O bizim yerel kabadayı.

Minnesota'da saldırı suçundan iki yıl hapis yattı -bu çok eskidendi, liseden mezun olduktan birkaç yıl sonra olmalı. O zamandan beri belki üç ya da dört kez hapse girdi."

"Neden?"

"Çoğunlukla kavgadan. Barlarda kavga etmek. Birini seçer, üzerine gider, kavgaya kışkırtır ve sonra da canını yakardı. Bu tipleri bilirsin.

Bildiğimiz kadarıyla bazı kadınları dövdü ama onlar bu konuda hiçbir şey yapmak istemedi.

Ya hala onunla birlikte olmayı umdukları için ya da korktukları için. Bilirsin işte."

"Evet.

"Ara sıra silah taşıyor, biraz marihuana içiyor, belki biraz kokain çekiyor, her ikisini de duyduk," diye devam etti Lacey. "Karakoldan eve para götürürken kendini korumak için silaha ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"O bir suçlu," dedi Lucas.

"Haklarını geri aldı," dedi Lacey. "Olmamalıydı. Paraya sıkıştığında Cities'e gidip bir içki dükkânını ya da 7-Eleven'ı soyduğuna dair söylentiler var. Belki de bu sadece bar muhabbeti."

"Belki," diye homurdandı Climpt. Lucas'a baktı: "Televizyondaki kabadayılar gibi değil. O bir kabadayı ama korkak değil. O kötü bir orospu çocuğu."

Climpt ve Lacey birlikte ata bindiler ve Lucas da onları takip etti, arada sırada telsizden kısık sesle polis konuşmaları geliyordu.

Buzlu virajlar ve kavşaklar dışında yollar açılmıştı ve soğuk yüzünden trafik hafifti. İyi zaman geçirdiler.

Knuckle Gölü otoyolun uzaklarında bulanık bir ışık topu olarak belirdi, parlıyordu ve 'u işine ayırıyordu işaretleri ve

yaklařtıķķa sokak lambaları yanıyordu. Dört köşeye dağılmış yarım düzine bina vardı: bir motel, iki bar, bir b a k k a l , bir kafe ve Amoco istasyonu. İstasyon parlak bir Ő e k i l d e aydınlatılmıştı, arka taraftaki mülk çizgileri boyunca yirmi metre yüksekliğinde kar yığılmıştı. Bir araba benzin pompasının önünde duruyordu, motoru çalışmıyordu, sürücüsü başka bir yerdeydi. Tek tamir bölmesinin pencerelerinden eski bir Chevy görünüyordu. Büyük pencerenin önünde durdular, diğer iki kamyon da arkalarından geldi. Yırtık pırtık bir trenķkot ve tenis ayakkabıları giymiş bir genç camdan onlara baktı: Tek başınaydı, iyi aydınlatılmış bir akvaryumdaki lepistes balığı gibiydi.

Lucas, Climpt'i içeri kadar takip etti. Climpt çocuğa başıyla selam verdi ve, "Merhaba Tommy. Nasılsın?" dedi.

"İyiyim, gayet iyiyim Bay Climpt," dedi çocuk. Gergindi ve saman rengi saçları saat başlığının altından dökölüyor, adem elması spazmodik bir şekilde sallanıyordu.

"Ne zamandır baygınsın?" diye sordu

Climpt. "Ah, iki aydır," dedi çocuk.

"Tommy eskiden araba ödünç alır, gezintiye çıkardı," dedi Climpt.

"Kötü bir alışkanlık," dedi Lucas kollarını kavuőturup Şeker makinesine yaslanarak. "Herkes sana kızıyor."

"Bıraktım," dedi çocuk.

"O iyi bir tamirci," dedi Climpt. Sonra da: "Russ nerede?" "Evin aşağısında, sanırım."

"Tamam."

"Onu aramazsan daha iyi olur," dedi Lucas. "Her

neyse," dedi çocuk. "Ben, bilirsin işte, her neyse."

"Her neyse," dedi Climpt. Parmağıyla çocuğun yüzünü işaret etti ve çocuk yutkundu. "Russ'a seninle konuştuğumuzu söylemeyeceğiz."

Dışarıda Climpt, "Aramayacak," dedi.

"Harper'ın evi ne kadar uzakta?" "Buradan iki dakika uzaklıkta," dedi Carr.

"Sence sorun olur mu?"

"Üstüne gidersek sorun olmaz," dedi Climpt. "Üniversite bursu falan kazanamaz ama koca bir ... ile başa çıkacak kadar da aptal değil.

aptal değil."

"Bir ekip," dedi Lucas.

Climpt kısa bir havlamayla güldü. "Doğru. Bir ekip."

John Mueller, Lucas'ın aklına, geçmeyen ama düzeltilemeyen bir diş ağrısı gibi geri geldi. Belki bir arkadaşındaydı; belki de onu çoktan bulmuşlardı....

Harper'ın evi huş ve kızılçam ağaçlarından oluşan bir koruluğun içinde, ışısız bir yan yolda tek başına duruyordu; arkada bağımsız bir garaj, tepesinde cıva buharlı bir bahçe lambası vardı. Evin arka tarafındaki pencereler yanıyordu. Climpt farlarını söndürüp **a r a b a y ı** yolun sonuna çekti ve Lucas da arkasından geldi.

Climpt ve Lacey inip kamyonetin kapılarını çarpmak yerine iterek kapattılar. "Taşıyor musunuz?" Climpt bir ked.

s -V eah.

"Biraz gevşeyebilir. Russ'ın yanında her zaman bir şeyler vardır."

"Pekâlâ." Lucas ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini eve dikmiş olan Lacey'ye döndü. "Henry, neden burada kamyonun yanında oturmuyorsun? Tüfeği al ve arkada bekle."

Lacey başıyla onayladı ve kamyonete doğru yürüdü.

Araba yoluna çıktıklarında Lucas Climpt'e, "Hemen onu biraz sıkıştırmaya çalışacağım," dedi. "Gerçek bir şey yapmayacağım ama yapabileceğimi düşünüyormuşsun gibi davranabilirsin."

Üzerlerine odun dumanı çökmüştü, burnu ve boğazı kesen keskin bir kokuydu bu. Verandanın önünü bir metre kar kaplamıştı. "Görünüşe göre ön kapıyı hiç kullanmıyor," dedi Climpt.

Evin yan tarafına doğru yürürlerken, Lacey av tüfeğinin kilidini açıp çıkarırken silah rafının takırdadığını duydular, sonra da on iki kalibrelik bir fişegin eve pompalanırken çıkardığı cırcır sesini. Lucas arka kapıdan televizyonun sesini duyabiliyordu; kelimeleri değil ama ritimleri.

"Aşağıda, seni görebileceği bir yerde dur," dedi Lucas Climpt'e. Verandanın tepesine çıkıp kapıyı çaldı, sonra da kenara çekildi. Bir an sonra verandanın sarı ışığı yandı ve ardından bir perde geri çekildi.

Pencere camının arkasında bir adamın başı belirdi. Climpt'e baktı, tereddüt etti, bir baş hareketi yaptı ve kapı koluyla oynadı.

"Biz iyiyiz," diye mırıldandı Lucas.

Harper iç kapıyı açtı, Lucas'ı gördü ve kaşlarını çattı.

Oval yüzlü bir adamdı, dar bir çenesi, kalın, kısa dudakları, alnında ve gözlerinin altında yara izleri vardı.

Gözleri on sent büyüklüğündeydi ve bir kertenkeleninki gibi siyahtı.

Tıraşsızdı. Fırtına kapısını iterek açtı, Climpt'e baktı ve "Ne istiyorsun Gene?" dedi.

"Seninle oğlunun ölümü hakkında konuşmamız ve Jim'in eşyalarına tekrar bakmamız gerekiyor," dedi Climpt.

Harper'ın kalın dudakları büküldü. "Arama izniniz var

mı?" "Evet, arama iznimiz var."

Uzun bir süre sonra Harper, "Şimdi benimle ne sikime uğraşıyorsun, Climpt?" dedi. Soru alçak bir sesle, kaba ve gırtlaktan, öfkeli ama korkusuzca geldi.

"Seninle uğraşmıyoruz," diye karşılık verdi Lucas. Sol eliyle fırtına kapısının koluna asıldı ve kapıyı sarsarak açtı. Harper bir santim geri çekildi, sonra da yumruk atmaya hazır bir şekilde dövüş pozisyonuna geçti. Yuvarlak omuzluydu ama sertti, kötü ışıkta granit grisi gibi görünen elleri vardı.

Lucas sağ elini cebinden çıkardı, 45'lik taşıyan çıplak bir eldi bu.

"Bana vurursan seni eşek sudan gelinceye kadar döverim," dedi.
"Kaybetmeye başlarsam da taşaklarını uçururum."

"Ne?" Harper sağ elini bırakarak geri çekildi. "Beni duydun, göt herif."

"Oh, evet," dedi Harper. Doğruldu, sol elini bıraktı.

"Sen büyük şehir adamısın, değil mi? Büyük şehir adamı, büyük şehir pisliği taşaklarımı uçuracak," Bir kez daha geri çekildi, öfkesi gözlerinden yüzüne yayılıyordu, tekrar gitmeye hazırdı.

"Haydi, orospu çocuğu," dedi Lucas. Elindeki 45'liği yana doğru kaldırdı. "Kendi oğlunu köşede şişman adamlara sakso çekerken yakaladın, bu kasabada kimse senin beynini evin her tarafına saçarsam beni suçlamaz. Yani yapmak istiyor musun? Hadi, hadi..."

"Sen kafayı yemişsin," dedi Harper. Ama sesi yine değişmiş, belirsizliği yüzeye çıkmıştı ve gözleri Lucas'tan Climpt'e kaydı. "Neden benimle uğraşıyorsun Gene?"

"Öldürülen LaCourt'un kızında senin oğlanın yetişkin bir erkekle çıplak bir fotoğrafı vardı," dedi Climpt.

Lucas silahını yanına bıraktı, bir ayağı içeride, omzunu kapıya dayayarak ilerledi ve Harper'ı geri çekilmeye zorladı.

"Etrafa gösterdi ve sonra aile yok oldu," dedi. "Jim'in eşyalarına bakmak istiyoruz, kim olduğunu gösterebilecek bir şey var mı diye."

"Ben olmadığım kesin."

"Sarışın ve biraz şişman bir adam arıyoruz," dedi Lucas. Fırtına kapısından geçip çamurluğa adım attı ve iç kapıdan mutfığa giren Harper'ı sıkıştırdı. Climpt bir adım gerisindeydi. "Böyle görünen hiç arkadaşın yok, değil mi?"

Climpt kamyonu seslendi, "Henry, hadi."

O arama emrini görmek istiyorum," dedi Harper, mutfığa doğru geri geri giderek. Mutfak soğan, bozuk et ve ekşimiş süt kokuyordu.

"Henry'nin elinde," dedi Climpt. Lacey yaklaşırken Harper Lucas'ın yanından geçti. Lacey cebinden bir kâğıt çıkarıp Lucas'a uzattı, o da Harper'a verdi. Harper kâğıda bakarken Lucas da 45'liğin horozunu indirdi. Mandal sesini duyan Harper başını kaldırıp, "Smith and Wesson. Bu .40'lık mı yoksa .45'lik mi?"

Lucas, "45'lik," dedi.

İki şerif yardımcısı Carr'ın arkasından gelirken Harper, "Ben olsam 40'lıkla giderdim," dedi. İşbirlikçi pislik moduna geçmişti.

Hapishanelerde öğrenilen, neredeyse fark edilmeyen sürünme.

"Doğru," dedi Lucas, yorumu görmezden gelerek. Tabancayı ceketinin cebine geri koydu. "Çocuğun odası nerede?"

"Silahlar hakkında bir şey bilmediğimi mi sanıyorsun? I. . ."

"Ne bildiğin sikimde bile değil," diye tersledi Lucas.

"Çocuğun odası nerede?"

Harper bir şeyler mırıldandı, elindeki arama emrini ufalayıp yere attı, döndü ve onları dar bir kemerli geçitten geçirerek oturma odasına götürdü.

Televizyon profesyonel güreşe ayarlanmıştı ve hazır spagetti yemeğinin sosundan turuncuya boyanmış karton bir tepsi, boş bir kahve fincanıyla birlikte yuvarlak meşe masanın üzerinde duruyordu.

Harper onun yanından geçerek koridora girdi. Sağdaki ilk kapı açıktı, bir banyoya açılıyordu; soldaki bir sonraki kapı yarı açıktı ve Harper onu kapattı. "Bu benim.

Jim'e ait hiçbir şey yok."

Sağdaki son kapıda durdu ve başparmağıyla işaret etti: "Bu Jim'indi."

Lucas kapıyı iterek açtı. Jim Harper öleli iki aydan fazla olmuştu ama odası bıraktığı gibiydi: kirli bir kot pantolon, bir tişört ve bir köşeye atılmış, artık tozla kaplanmış bir külot.

Yatak toplanmamıştı, rengi solmuş bir çarşaf ve sararmış bir çarşafın üzerine dolanmış zeytin rengi bir ordu battaniyesi vardı. Yastık küçük, gri renkteydi ve üzerinde kan olabilecek noktalar vardı. Lucas daha yakından baktı: kan, evet, ama sadece küçük noktalar halinde, sanki çocuğun sivilcesi varmış gibi.

ve yaraları karıştırıyordu. Kıyafetler tek kişilik çalışma masasının çekmecelerine sıkıştırılmıştı ve çekmecelerden ikisi açıktı.

Harper, Lucas'ın omzunun üzerinden, "Polisler çoktan karıştırmışlar," dedi. "Hiçbir şey bulamadılar."

Lucas koridorun sonundaki Lacey'ye baktı. "Henry, neden sen ve Bay Harper gidip oturup biraz televizyon izlemiyorsunuz?"

Gene ve ben etrafa

bakacağız." "Hey..." Harper,

"Kapa çeneni," dedi.

"Kapa çeneni," dedi Lucas.

"Odayı didik didik ettiler ve hiçbir şey bulamadılar," dedi Lucas Climpt'e. "Sen çocuk olsaydın ve bir şey saklasaydın onu nereye koyardın?"

"Düşündüğüm şey Russ'ın tam bir pislik olduğu, bir çocuk neden ondan bir şey saklasın ki? Çocuğun yapabileceği hiçbir şey onu fazla rahatsız etmez."

Lucas omuz silkti. "Belki de sırf kendinde kalsın diye bir şey saklıyordur."

"Bu da bir nokta," dedi Climpt. Bir süre sonra: "Ben eşyalarımı hep bodrumda saklardım. Sadece bir gecede ve küçük kirli dergiler gibi şeylerse belki bir dolaba. Sanırım tavan arası, eğer varsa."

"Şunu hızlıca bir gözden geçirelim, sonra belki biraz etrafa bakarız."

Ev, yer yer muşamba kaplı parke döşemeleri ve alçı sıvalı duvarlarıyla eski bir evdi.

Lucas çocuğun dolabını karıştırdı, bir yığın dergi ve çizgi romanı silkeledi, ayakkabılarını ve içinde asılı duran birkaç gömleği kontrol etti.

Gevşek döşeme tahtası yoktu ve alçı duvar çatlaktı ama sağlamdı. Climpt büroyu tekrar karıştırdı, her çekmeceyi çekip ters çevirdi, kalorifer peteğini kontrol etti ve sağlam olduğunu gördü. On dakika içinde odanın temiz olduğuna karar verdiler.

"Tavan arası mı bodrum mu?" diye sordu Climpt.

"Bakalım tavan arası ne kadar zahmetli olacak."

Tavan arasına banyodaki bir kapaktan çıkılıyordu.

Lucas bir sandalyenin üzerinde durarak kapağı itti ve üzerine toz ve asbest yalıtımı yağdı. Kapağı tekrar çekip kapattı ve aşağı inerek saçlarındaki kiri fırçaladı.

"Bir süredir açık değildi," dedi.

"Bodrum," dedi Climpt. Bodrum merdivenlerine yöneldiler, Harper bir sandalyeye yığılmışken Lacey'yi oturma odasında ayaklı bir gardırobu karıştırırken buldular.

"Bir şey var mı?" Lucas

sordu. "Yok.

"Biz bodrumda olacağız," dedi Lucas.

Harper onların gidişini izledi ama hiçbir şey söylemedi. Climpt, "Keşke o herif bana onu kafasına vurmam için bir sebep verse," dedi.

Bodrum örümcek ağları, toz, motor yağı ve kömür kokuyordu. Duvarların granit tarla taşı, ufalanan kumlu betonla harçlanmıştı.

Eski, yıpranmış tellerden sarkan iki çıplak ampul tüm ışığı sağlıyordu. İki küçük oda, kırsal bir yarım yüzyılın dağınıklığıyla doluydu: tozlu Top kavanozları, kırık çömlekler, antika bir çim biçme makinesi, pasla kaplı bir 22'lik kol. Bir düzine bacak tutma

Bir çiviye asılmış atlama tuzakları ve yanlarında, sicimle birbirine bağlanmış iki düzine küçük ayak asılıydı.

"Sincaplar," dedi Climpt, onlara dokunarak. Tüylar ürpertici bir rüzgâr çanı gibi sallanıyordı. "Eskiden eyalet onlara ödöl verirdi, ön ayakları için çift başına beş sent."

Bir köşeye, ucuna paslı bir mengene takılmış demiryolu bağından bir çalışma tezgahı sıkıştırılmıştı. Kocaman, eski bir kömür ocağı ana odanın ortasında ölü bir meşe gibi, taş gibi soğuk duruyordu. Bir zamanlar kömür odası olan yerde küçücük bir propan brölörü duruyordu, galvanizli kanallar yukarıdaki odalara açılıyordu. Kömür odası bodrumdaki en temiz yerdı, görünüşe göre fırın kurulduğunda temizlenmişti. Bir bakışta hiçbir şeyi saklayacak bir yer olmadığı anlaşılıyordu.

Lucas kömür ocağına doğru yürüdü, ocağın kapısını açtı, eski kül yığınınına baktı ve kapıyı kapattı. "Bu biraz zaman alabilir," dedi.

On beş dakika sürdü, Climpt tekrarladı, "Çabucak alabileceği bir yer. . ." Hiçbir şey bulamadılar ve tatmin olmamış bir halde merdivenleri çıkmaya başladılar. Bodrumun çok fazla kuytu köşesi vardı. "Şu tarla taşlarından biri yerinden çıkarsa..." Lucas başladı.

"Onu asla bulamayız: Onlardan iki bin tane olmalı," dedi Climpt.

Lucas, "Dur bir dakika," diyerek merdivenlerden aşağı indi ve propan brölörüne doğru baktı.

"Eğer orası kömür odasıysa, bir kömür oluşu olması gerekmez mi?" diye sordu. "Evet, olmalı," dedi Climpt.

Propan brölörünün arkasındaki duvarda, yerden bir metre yükseklikte ve kötü hava koşullarında neredeyse görünmez olan bir oluk kapısı buldular.

Işık.

Lucas arkasına uzanıp kapının kilidini açtı ve içeriyi yokladı. Eli bir kâğıt yığınının üzerine düştü.

"Bir şey," dedi. "Kâğıt." Kâğıtları çıkardı. Üç parlak seks dergisi ve iki seks çizgi romanı. Onları Climpt'e uzattı, hızlıca bir kez daha kontrol etmek için tekrar içeri uzandı ve yer imi olarak kullanılmış olabilecek boş bir defter kâğıdının küçük bir köşesini buldu. Lucas kâğıdı cebine soktu.

"Porno," dedi Climpt, asılı ampullerden birinin altında durarak. Dergileri silkelediler, içinde hiçbir şey bulamadılar.

"Kontrol et," dedi Lucas. "Yatakta yatan bir çocuk resmi arıyoruz."

Dergileri karıştırdılar ama resimlerin hepsinin ticari olduğu ve kadınları içerdiği belliydi. Mueller'in çocuğu gördüğü fotoğrafı gazete kâğıdına basılmış, kaba saba bir şey olarak tarif etmişti.

"Pek bir şey yok," dedi Climpt. "Yani, bir sürü amcık... Lanet olası Shelly kalp krizi geçirirdi."

Lucas son bir kontrol için kömür oluşuna geri döndü, içeriye doğru uzandı, bir plastik parçasının köşesini hissetti.

Onu çıkarmak için gerinmesi gerekti. Bir Polaroid.

Climpt gelip omzunun üzerinden baktı.

Genç bir çocuk, ince, çıplak, çömelmiş bir kadının önünde duruyor, ağzını itiyordu. Elleri kadının kafatasının etrafına sarılmıştı. Kadının görünen tek şeyi koyu renk saçları ve saçlarının alt kısmıydı.

Burnundan aşağıya doğru yüzü ve boynunun bir kısmı. Belli ki daha yaşlıydı, muhtemelen kırklı yaşlarındaydı.

Çocuğun sol eli görünüyordu ve bir parmağı yoktu. "Kadını tanı mıyorum, sadece bundan," dedi Climpt. "Ama onu Jim yapıyor."

"Hey, Lucas," diye seslendi Lacey üst kattan.

"Evet?"

"Sanki... ah, Tanrım!" Lacey ağzından kaçırdı.

Lucas Climpt'e baktı, o da omuz silkti ve merdivenlerden yukarı çıktılar.

Lacey oturma odasının kapısında duruyordu, yüzü bembeyazdı.

Harper bir sandalyede oturuyordu, yüzünde yarı eğlenmiş bir ifade vardı. Televizyona bakıyorlardı. Video ucuzdu, yeterince netti: iki adam bir yatakta uzanmış, birbirlerini okşuyorlardı.

"Bu boku satıyor musun?" Climpt, Harper'a homurdandı.

"Henry'ye söyledim, hepsi Jim'e aitti. Ben homo bokuna bakmam."

"Dolapta buldum," dedi Lacey. "Üzerinde hiç etiket yoktu." Lucas Polaroid'i

Lacey'ye uzattı.

"Sonofagun," diye fısıldadı Lacey.

"Evet," dedi Lucas. "Buna bakmak ister misin, Harper?"

Artık Russ ya da Bay Harper yoktu. Onu Harper'ın önüne uzattı, Harper ona uzandı ama Lucas onu geri çekti. "Sadece bak, dokunma."

Harper resme baktı ve, "Jim'e benziyor, biraz kafa yapıyor. Kahretsin, keşke onu tanısaydım -ne yaptığını biliyor gibi görünüyor."

Yüzünde hâlâ hafifçe eğlenmiş bir ifade vardı. Tam başka bir şey söyleyecekti ki Climpt, Lucas'ın yanından geçip Harper'ı gömleğinden yakaladı ve sandalyeden kaldırdı. "Seni orospu çocuğu."

Harper dirsekleriyle karnını kapattı ve ellerini yüzünün önünde tuttu. Canının yanmasını istemiyordu ama korkmuyordu, diye düşündü Lucas.

"Hey, hey," dedi Lacey araya girmeye çalışarak. "Bırak onu. ."

Climpt, Harper'ı Lucas'a doğru itti, Lucas onu yakaladı, hâlâ dengesi bozuktu, "Siktir, onu istemiyorum," dedi ve onu duvara doğru döndürdü. Climpt onu sekerken yakalayıp yakasından tutarak geriye doğru sürükledi ve Lacey, "Hey," diye bağırırken Harper'ın kafasının arkasını karşı duvara çarptı, sonra onu öne doğru çekti, Lucas elini Harper'ın suratına koyup onu sandalyeye yapıştırırken bıraktı.

"Kesin şunu," dedi Lacey.

"Kendi çocuğunu bu pisliğe bulaştırdın, değil mi?" Climpt yüzünü Harper'inkine bir santim yaklaştırarak konuştu. Harper ona tükürdü, bir tükürük püskürdü.

Climpt onu gömleğinin yakasından ve boynunun altındaki deriden yakaladı ve sandalyeden bir adım yukarı kaldırdı. "Kıçını ibnelere ve genç bir şeyler isteyen herkese sattı. Hapishanede sana ne yapacaklarını biliyor musun? Çocuk piçlere ne yaptıklarını biliyor musun?"

Yerlerde diz çöküp o heriflere sakso çekerek diz kapaklarını aşındıracaksın."

Yüzü kıpkırmızı olan Lacey, Climpt'i omzundan tutmuş, çekiştiriyordu. Lucas kolunu Harper ile Climpt'in arasına sokarak, "Gene, bırak onu. Gene.

Climpt kör bir ifadeyle Lucas'a baktı, sonra Harper'ı sandalyeye bırakıp arkasını döndü ve ön koluyla yüzünü sildi.

"Orospu çocuğu," dedi Harper gömleğini aşağı çekerek.

Lucas Lacey'ye döndü. "Shelly'yi telsize bağlayabilir misin? Polaroid'den doğrudan bahsetme ama ona bir şey bulduğumuzu söyle. Ve onu görmemiz gerektiğini söyle."

Lacey isteksizce geri adım attı. "Siz çocuklar...

"Hayır, hayır," dedi Lucas. "Ve dinle, ona Mueller'in çocuğunu sor, herhangi bir gelişme olup olmadığını."

"Mueller'in çocuğu ne olacak?" Harper sordu. "O

kayıp," dedi Lucas ona dönerek.

Lacey mutfağa doğru yürüyordu. Arka kapı çarparak kapandığında Lucas, Harper'ın yanına geldi. "Sanırım şerif yardımcısı Climpt'in yüzüne tükürdün ve kendimi biraz haksızlığa uğramış hissediyorum. Sen bana tükürmedin."

"Siktir git," dedi Harper. Lucas'tan Climpt'e ve tekrar Lucas'a baktı. "Benim haklarım var."

Lucas, Climpt'in yaptığı gibi onu gömleğinden tutup sandalyeden kaldırdı ve duvara doğru koşturup duvara çarptı.

Harper siper aldı, hâlâ direnmeye hazır değildi. Climpt onun sağ kolunu yakalayıp büktü. Hem Lucas hem de Climpt Harper'dan daha iriydiler ve onu duvara yapıştırdılar.

"Mengene hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?" Lucas yüzü yarı dönük bir şekilde Climpt'e sordu. Climpt homurdandı. "Şunu izle, bu iğrenç."

Baş ve orta parmaklarıyla Harper'ın burun deliklerinin arasındaki eti yakaladı ve tırnaklarını yumuşak ete geçirerek sıkıttı.

Harper'ın ağzı çığlık atacakmış gibi düştü ama Climpt'in eli kalkıp boğazını sıkıttı.

Lucas sıkıttı, sıkıttı ve sonra, "Resimdeki kadın kim?

Kim o?"

Vücudu sarsılan Harper başını salladı. "Bir dakikalığına boğazını bıraksan iyi olur Gene," dedi Lucas ve Harper'ın burnunu bıraktı.

Harper inledi, çırpındı, hava emdi ve Lucas sordu, "Kim o, pislik? Kadın kim?"

"Bilmiyorum..."

"Bırak ben deneyeyim," dedi Climpt ve Lucas'ın yaptığı gibi Harper'ın burnunu yakaladı, kalın sarı tırnakları sıkıyordu....

Harper'ın boğazından çıkan ses daha alçak perdeden çıksaydı bir çığlık olabilirdi. Bu haliyle bir tür kara tahta gıcırtısıydı ve Harper ürperdi.

"Kim o?" Lucas sordu.

"Yapma. ."

Climpt başını sallayan Lucas'a baktı ve ikisi de aynı anda onu bıraktı. Harper'ın yüzünden yaşlar akıyordu ve başını ellerinin arasına alıp dizlerinin üzerine çöktü. Lucas onun yanına çömeldi.

"Bazı şeyler biliyorsun," dedi Lucas. "Kadını tanıyorsun ya da kadını tanıyan birini tanıyorsun."

Harper bir ayağını altına aldı, sonra kendini yukarı kaldırdı. Gözleri kıpkırmızıydı ve gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı akıyordu.

"Orospu çocukları."

Climpt onu başının yan tarafından kelepçeledi. "Dinlemiyorsunuz."

Bu kadının kim olduğunu biliyorsun. Eğer adını söylemezsen.

.

"Ne yapacaksın? Beni dövecek misin?" Harper meydan okuyarak sordu. "Daha önce de dövüldüm, o yüzden devam et. Avukatımı getireceğim."

Climpt, "Evet, sen oraya lanet bir avukat koy, ben de bu lanet resmi Jim'in kışını sattığına dair bir notla birlikte lanet olası Super Valu'nun ilan panosuna asayım," dedi. "Senin o lanet derini burada bir ağaca asılı bulacaklar ve içinde sen olmayacaksın."

"Git kendini becer," diye hırladı Harper. Üst dudağında kan vardı ve burnundan aşağı damlıyordu.

Climpt elini geri çekti ama Lucas onu engelledi. "Bırak gitsin," dedi.

Dışarıda kamyonlara yüklenirken Lacey, "Harper nerede?" diye sordu.

"Muhtemelen yemek hazırlıyordur," dedi Climpt. Sonra, "O iyi, Henry, kendini telaşa kaptırma."

Lacey şüpheyi başını salladı ve sonra, "Şu Polaroid'i bir dakikalığına tekrar görebilir miyim?" dedi.

Lucas fotoğrafı ona uzattı ve Lacey kamyonetinin tavan lambasını açıp fotoğrafa baktı.

"Şuna bak, tam buraya," dedi Lacey. Tırnağıyla holografın kenarına dokundu. Lucas onu aldı.

p "Bir kılıfa benziyor."

"Kesinlikle öyle," dedi Lacey, fotoğrafı Lucas'ın yüzünden on santim uzakta tutarak.

"Şimdi, bu bir Spectra Polaroid. Spectra'lar uzaktan kumandalı, telsiz gibi bir şeyle gelir, o yüzden sadece ikisi olabilir. Ama eğer bu bir kılıfsa ve kameranın arkasında başka biri varsa...

Lucas, "Kamera açısı aşağı doğru," dedi. "Bu bir tripod için yüksek olurdu."

Yani onlardan bir sürü olmalı," dedi Lacey.

"Evet, muhtemelen," dedi Lucas başını sallayarak. "Zaten yanında iri yarı beyaz bir adam olduğunu biliyoruz ve işte bir kadın." "Lanet olsun, eğer bu bir grup insansa, bu kasabayı yerle bir edecek," dedi Climpt.

Lucas, "Bence ilçe zaten mahvolmuş durumda," dedi.

Climpt başını salladı: "Bu cinayetlerden de kötü olur, bir grup insan çocukları beceriyor. İnanın bana, buralarda bu daha kötü olurdu."

.

BÖLÜM 9

Kasabaya geri döndüler, Climpt Lucas'la birlikte gidiyordu. "Oradaki tarzın hoşuma gitti," dedi Climpt.

"Teşekkürler. Üzerinde çalıştım," dedi Lucas.

Telsiz geçirdi: Carr. Sizi adliyede görmek istiyorum. "Çocuğu buldun mu?" Lucas sordu.

Henüz bir şey yok, dedi Carr.

Lucas canlı yayında Climpt'e, "Her şeyi berbat ettim. Okul müdürü polislerin ailelerin izni olmadan çocuklarla konuşmasından endişe ediyordu. Babasına açıklayabilmek için çocuğu evine götürdüm. Allah kahretsın."

"Sen çuvallamadın," dedi Climpt. Buruşuk bir paketten bir sigara çıkardı ve kâğıt bir kibritle yaktı.

"Bu bilebileceğin türden bir şey değil. Deli bir adamla uğraşıyorsun. Ve senin bir şöhretin var. Buradaki insanlar senin Sherlock Holmes olduğunu düşünüyor."

"Değilim. Ama daha önce de psikopatlarla uğraştım. Bir tanığa ilgi göstermemem gerektiğini bilmeliydim," dedi Lucas. "I ...

Oh, kahretsın."

"Ne?"

"Doktorun evinin nerede olduğunu biliyor musun? Weather Karkinnen?" Lucas sordu, sesi aceleliydi.

"Elbette. Lincoln Gölü'nün aşağısında."

Weather dik, karla kaplı bir çatısı olan, beyaz fıçı tahtasından yapılmış derme çatma bir evde yaşıyordu. Çıplak sarmaşıklarla örölmüş taştan bir baca bir uca tırmanıyor, diğör uca da çiftö garaj demir atıyordu. Bir kızılçam korusu onu kuzey rüzgârından koruyordu. Birinin alt dalından bir ip sarkan iki büyük beyaz çam, arkada, donmuş gölün kenarında duruyordu. Komşu evler de Weather'inki kadar ya da daha büyüktü ve çoğunun gölün kenarında eskimiş tekne evleri vardı.

Lucas ve Climpt arabayı garaj yoluna çekerken, bir grup kar motosikleti gölün üzerinde hızla ilerleyerek en uçtaki bar tabelasına doğru gidiyordu.

Weather'ın evi karanlıktı.

Lucas, "Bir iki dakika sürer," dedi ama göğsünü üşüten bir endişe vardı ve kamyonetten inip aceleyle eve doğru ilerlerken daha da ağırlaştı. Kapının zilini çaldı ve cevap alamayınca ön kapıya vurup tokmağı tıkırdattı. Kapı kilitliydi. Verandadan geri adım attı ve garaj kapısını denemek niyetiyle kaldırımından aşağı inmeye başladı ki içeride bir ışık yandı.

Sırtından bir kaya parçası kaldırılmış gibi hissetti. Dönüp aceleyle kapıya gitti ve zili tekrar çaldı.

Birden yine gerildi, kadının onu kandırmak için geldiğini düşünmesinden korktu.

Bir an sonra Weather iç kapıyı açtı, fırtına kapısının camından baktı, sonra fırtına kapısını iterek açtı. Boğazından ayak bileğine kadar uzanan ağır bir bornoz giymişti. Dışarıya doğru eğilirken bornozu boynunda birleştirdi ve adamın yanından geçip hâlâ garaj yolunda ilerleyen kamyona bakarak, "Pekâlâ, ne oldu?" diye sordu.

Sırtından bir kaya parçası daha düştü. Hiç düşünmemiştir...

"Kayıp bir çocuk var -bugün okulda onunla konuştuktan sonra," diye ağzından kaçırdı Lucas. "Evinden uzaklaşmış olabilir ama kimse öyle düşünmüyor. LaCourt'ları kim yaptıysa onun tarafından kaçırılmış olabilir.

Birlikte biraz M!

birlikte vakit geçirdiğimizden beri, sen ve ben... Gördüğünüz gibi. . ." "Kamyonda kim var?" Weather sordu. "Gene Climpt."

Kamyona el salladı, sonra Lucas'a, "Biraz içeri gel ve bana anlat," dedi.

Lucas botlarındaki karı tekmeleyerek içeri girdi.

Ev hafiften fırın ve bitki kokuyordu. Girişe bakan yumurta kabuğu beyazı duvarda bir vazodolusu çiçeğin modern bir suluboya resmi asılıydı.

Lucas modern sanat hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama hoşuna gitmişti. "Çocuk kim?" Weather sordu.

"John Mueller," dedi Lucas. "Onu tanıyor musun?"

"Ah, Tanrım. Annesi fırında mı çalışıyor?"

"Sanırım. . ."

"Aman Tanrım, onu yukarıda ödevini yaparken gördüm.

Aman Tanrım. . ." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, parmak eklemleri bembeyaz olmuş bir halde bornozunun kollarını sıkıyordu.

"Eğer katil çocuğu aldıysa, o zaman kontrolden çıkmış demektir. Delirmiş," dedi Lucas.

Parkasının, botlarının, şapkasının ve eldivenlerinin içinde kendini iri ve garip hissediyor, bornozuyla ona bakıyordu. "Buradan gitsen iyi olur. En azından biz güvenliğı sağlayana kadar."

Weather başını salladı: "Bu gece olmaz. Ameliyatım var" -saatine baktı----
@"yedi saat sonra. Beş saat içinde kalkmam gerekiyor."

"İptal edebilir misin?" Lucas sordu.

"Hayır." Kadın başını salladı. "Hastam zaten hastanede, oruç tutuyor ve ilaç alıyor. Bu doğru olmaz."

"Şehir merkezine gitmem gerek," dedi Lucas. "Geri gelip senin kanepende yatabilirim."

"Başka bir deyişle, beni tekrar uyandır," dedi ama gülümsedi.

"Bak, bu iş gittikçe çirkinleşiyor." O kadar ciddiydi ki, onu durduğu yerde tutmak için göğsüne vurdu ve "Bir dakika bekle" dedi.

Evin karanlık kısmına doğru yürüdü ve bir ışık yandı. Bir anlık bir tıkırtı oldu, sonra elinde bir garaj kapısı açacağıyla geri döndü.

"Gel buraya... çizmelerindeki kar için endişelenme, o sadece su."

Onu oturma odasından koridora geçirdi ve koridordaki ilk kapıyı açtı.
"Misafir odası."

Garajdaki sağ bölme boş. Garaj kapısından mutfığa, oradan da buraya gel. Birkaç ışığı açık bırakacağım."

Lucas garaj kapısı açacağını aldı, başıyla onayladı, "Evinizin etrafında dolaşıp arkaya bakacağım. Kapılarınızı kilitli tutun ve içeride kalın."

Sürgüleriniz var mı?" "Evet." "O

zaman kapıları kilitle," dedi.

"Yatak odanızın kapısında kilit var mı?" "Evet,

ama sadece topuzlu bir kilit. Fazla bir şey değil."

"Birini yavaşlatabilir," dedi Lucas. "Kilitle. Bir silaha ne dersin? Silahın var mı?"

..... "22'lik bir tüfek. Babam onunla çatıdaki sincapları vururdu."

"Nasıl kullanılacağını biliyor musun? Hiç fişegin var mı?"

"Evet, silahla birlikte bir kutu da fişek var."

"Onu doldur ve yatağının altına koy," dedi Lucas. "Yarın sabah konuşuruz. Kalktığında beni uyandır."

"Lucas, dikkatli ol."

"Sen dikkatli ol. Kapıları kilitle."

Girişe gidip iç kapıyı açtı. Dışarı çıkmak üzereyken kolundan tutup geri çekti, parmak uçlarında durup onu öptü ve neredeyse aynı hareketle onu iterek fırtına kapısından dışarı çıkmasını sağladı.

"Sabah görüşürüz," dedi ve kapıyı kapattı.

Kilit sesini duyana kadar bekledi, sonra kamyonu doğru yürüdü, hâlâ dudaklarının üzerindeki geçici baskıyı hissediyordu.

"O iyi mi?" diye sordu Climpt.

"Evet. Feneri ver. Torpido gözünde."

Climpt homurdanarak torpido gözünü karıştırdı, feneri ona uzattı ve Lucas, "Hemen döneceğim," dedi.

Evin etrafındaki kar, görebildiği kadarıyla kırılmamıştı. Arkada, uzun sürgülü cam kapının önünde alçak, korkuluklu bir güverte uzanıyordu. Bir kuş yemliğinde yüzlerce kuş izi ve bir sincabın gelip gittiği görülüyordu ama daha büyük bir şey yoktu. Karda ağır ağır ilerleyip kamyonete dönerken gölde bir başka kar motosikleti sürüsü kükreyerek geçti ve Lucas, LaCourt saldırısında kullanılan kızağı düşündü.

Climpt kamyonun yanında durmuş, filtresiz bir Camel içiyordu.

Lucas'ın geldiğini görünce sigarasını araba yoluna bıraktı, üzerine bastı ve tekrar yolcu koltuğuna tırmandı.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Lucas

binerken. "Hayır.

"Buraya birini gönderip ona göz kulak olmasını sağlayabiliriz."

"Geri dönüp misafir odasında çantamı hazırlayacağım," dedi Lucas. "Belki yarın daha iyi bir şeyler düşünebiliriz.

Lucas arabadan indi ve birkaç dakika sessizlik içinde yol aldılar. Sonra Climpt yolcu tarafındaki kapıya yaslanarak, "Şu Weather çok güzel bir kadın. Güzel bir kızı var." Yarı gülümsüyordu. "O bekar, ben de bekarım. Tabii ben biraz daha yaşlıyım ama baharda kendimi oldukça hareketli hissediyorum," diye devam etti Climpt. "Onu aramayı düşünüyordum. Sence benim gibi yaşlı bir adamla çıkar mı? Ona hâlâ bir iki şey gösterebilirim."

Lucas ön camdan dışarı bakarak, "Çıkacağını sanmıyorum, Gene," dedi.

Karanlıkta hâlâ gülümseyen Climpt, "Öyle düşünmüyorsun, ha?

Bu çok utanç verici. Bence bir adama oldukça iyi vakit geçirebilir. Ve bana birazcık yüklenmek ona daha azını bırakacak gibi değil, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"İçine bir çorap sok, Gene," dedi Lucas.

Climpt yarı öksürükle karışık bir kahkaha attı ve bir dakika sonra Lucas da onunla birlikte güldü. Climpt, "Kapısına gittiğin zamanki haline bakılırsa, yarı yakalanmış sayılırsın dostum. Eğer tamamen yakalanmak istemiyorsan dikkatli olsan iyi edersin. Dikkatli olmak istiyorsan, Carr gri yüzlü, bitkin biriydi. Yaşlı.

Climpt ve Lucas ofisine girdiğinde, "Oraya, arama hattına geri dönmeliyim," dedi. Yanında Lacey ve diğer dört şerif yardımcısı vardı. "Bu bir karmaşa. Yardım etmek isteyen ama bunun için yeterli donanımına sahip olmayan insanlarımız var.

Bu soğukta olmaz. Çocuğu ararken ölüyor olacaklar." Climpt açıkça,

"Çocuk içeride değilse ölmüştür," dedi.

"Ve eğer içeride bir yerdeyse, onu dışarıda aramanın bir faydası olmaz."

Carr, "Bunu düşündük, ama gerçekten vazgeçemezsiniz, hele de bir şansınız varken," dedi. "Henry'nin bana bahsettiği şu fotoğraf nerede?"

Lucas cebinden çıkarıp Carr'ın masasının üzerinde çevirdi. Carr bir an fotoğrafa baktı ve "Aman Tanrım," dedi. Yardımcılardan birine, "Tony hâlâ koridorun sonunda mı?" diye sordu.

"Evet, sanırım öyle."

Carr telefonu aldı, dört numara tuşladı. Hepsi koridorun aşağısından gelen bir zil sesi duydu, sonra Carr, "Tony?

Ofisime gelir misin?" dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Lucas, "Weather Karkinnen ile yemek yedim ve insanlar bizi konuşurken görmüş. Gene ve ben onun evinde durduk. Şimdilik durumu iyi."

"Oraya birini göndereyim," diye önerdi Carr.

Lucas başını salladı. "Bu gece ben hallederim. Yarın bu iş çözülene kadar onu daha güvenli bir yere, belki de şehir dışına itmeye çalışacağım. Umarım kasabada herhangi bir dedikoduya yol açmaz."

Şerif omuz silkti. "Muhtemelen olur ama ne olmuş yani? Gerçek ortaya çıkar ve her şey yoluna girer."

"Başka bir sorun daha var," dedi Lucas. "Yaptığımız her şey birkaç dakika içinde tüm kasabaya yayılacak gibi görünüyor. Kapağı sıkı sıkıya kapatmalısın. Eğer John Mueller kayıpsa ve benimle konuştuğu için kayıpsa, katilimizin bunu bir öğretmenden ya da başka bir çocuktan duymuş olması mümkün."

Ama buradaki departmandan çıkmış olması da mümkün. Tanrım, yaptığımız her şey ..."

Carr başını salladı ve parmağıyla Lacey'i işaret etti. "Henry, bir not yaz. Bu dava hakkında herhangi biriyle yersiz konuşan herkesin işine son verilecek. Bunu duyduğum anda. Kimsenin telsizde önemli şeyler hakkında konuşmasını da istemiyorum. Tamam mı? Bu kasabada yüz tane polis telsizi olmalı ve söylediğimiz her kelime orada duyuluyor."

Lacey başını salladı ve bir şey söylemek için ağzını açtığı anda kısa boylu, siyah saçlı bir adam kafasını ofise uzatarak, "Şerif?" dedi.

Carr ona baktı, başını salladı ve, "Tony'yle bir dakika konuşmam gerek. Lucas ve diğerlerinin dışında herkesi buradan çıkarabilir miyiz?"

Henry mi?

Ve Gene, sen kal. Teşekkürler."

Diğerleri gidince Carr, "Kapıyı kapat." dedi.

Lucas'a: "Tony benim politikacım." Siyah saçlı adam kapıyı kapattığında Carr ona Polaroid'i uzattı ve "Şu resme bir bak" dedi.

Tony aldı, inceledi, çevirdi, "Huh," dedi ve bir küçük resmi kemirdi. Sonunda başını kaldırdı ve "Şerif?" dedi.

"Bu kadını tanıyor musun?" "Olabileceği yarım düzine insan var," dedi.

"Ama çenesiyle ilgili bir şey var.

"Adını söyle."

"Judy Schoenecker."

"Kahretsin," dedi şerif. "Görür görmez ben de öyle düşünmüştüm.

Gene?"

Gene fotoğrafı aldı, baktı ve başını salladı. "Olabilir, ama onu o kadar iyi tanımıyorum."

"Hadi kontrol edelim," dedi Carr. "Lucas, sen ne yapacaksın?

En azından bir süreliğine Mueller'in araştırmasından uzak dursan iyi olur."

Lucas saatine baktı. "Weather's'a dönüyorum. Zaten ölmek üzereyim." Masanın üzerinden uzanıp fotoğrafa dokundu. "Neden buna geçici kimlik tespiti demiyorsun ve bir arama emri çıkartmaya çalışmıyorsun?"

"Evlat, bunu yapmaktan nefret ederim. ." diye başladı şerif. Sonra: "Boş ver.

Yargıç yarın uyanır uyanmaz bir tane alacağım." dwwu@ P, "Biri

beni arasın," dedi Lucas.

"P e k â l â . Ve Lucas: "John Mueller denen çocuğa engel olamadın," dedi Carr. "Yani, eğer gittiye."

"Gerçekten yapamazdın," dedi Lacey.

Bunu söylediğin için minnettarım," dedi Lucas kasvetli bir sesle. "Ama ikiniz de saçmalıyorsunuz."

BÖLÜM 10

Uyumak her zaman zor olmuştu. Günün hakaretleri ve aşağılamaları onu saatlerce uyanık tutar, intikam planları yapardı; ve hakaretlerin ve aşağılamaların olmadığı çok az gün vardı.

Ve geceleri endişelenirdi. Buzadam'da güç vardı -hareket, odaklanma, netlik- ama geceleri, her şeyi yeniden düşündüğünde, gün içinde yaptığı şeyler her zaman akıllıca görünmüyordu.

Huzursuz yatağında uyanık yatarken, Buzadam üç aracın birbiri ardına geldiğini, yoldan karla dolu otoparka doğru sektiklerini duydu. Bir an dinledi, bir arabanın kapısının çarptığını duydu.

Komodinin üzerinde bir saatli radyo duruyordu: parlak kırmızı rakamlar saatin sabahın ikisi olduğunu gösteriyordu.

Gecenin karanlığında kim dışarıdaydı?

Buz Adam yataktan kalktı, başucu lambasını yaktı, kot pantolonunu çekti ve aşağıya indi. Yerler soğuktu ve eğilip yere düşürdüğü rıhtımları aldı, giydi ve merdivenlerden aşağı indi.

Bir dizi far hâlâ yan camında oynaşıyordu ve sanki otoparkta insanlar konuşuyormuş gibi bir motorun döndüğünü duyabiliyor ya da hissedebiliyordu.

Merdivenlerin dibine ulaştığında, farlar ve motor sesleri kesildi ve bir an sonra biri kapıya vurmaya başladı.

Buz Adam pencereye gitti, pötikareli perdeyi geri çekti ve dışarı baktı. Pencerenin ortasını bir buz tabakası kaplamıştı.

ama açık bir noktadan, mavi bahçe lambasının altında duran Russ Harper'ın Toyota kamyonetinin tavana monte edilmiş yardımcı ışıklarını görebiliyordu.

"Harper," diye mırıldandı. Kötü haber.

Kapı tekrar vurulmaya başlayınca Buz Adam "Bir dakika" diye bağırdı ve kapıya gidip kilidi açtı. Harper beton sahanlıkta botlarının üzerindeki karları temizliyordu. Buzadam kapıyı açtığı anda başını kaldırıp baktı ve tek kelime etmeden kapıyı i t e r e k içeri girdi, yüzü bir tahta parçası gibiydi. Kırmızı yün bir avcı ceketi ve deri eldivenler giymişti. Arkasında iki adam ve bir kadın daha vardı; hepsi de kapüşonlu parkalar, ağır kayak eldivenleri, kadife ya da yün pantolonlar ve pac botlar giymişlerdi; yüzleri kıştan solgun, stresten sertti.

"Russ," dedi Buz Adam, Harper yanından geçerken. "Andy.

Doug. Nasılsın Judy?"

"Konuşmamız gerek," dedi Harper eldivenlerini çıkararak. Diğer üçü Buz Adam'ın soran gözleriyle doğrudan karşılaşmadılar, onun yerine Harper'a baktılar. Buzadam'ın uğraşması gereken kişi Harper'dı.

"Neler oluyor?" dedi. Görünürde yüzü gevşek ve uykuluydu. İçindeki canavar kıpırdanmaya, gevşemeye başlamıştı.

"LaCourt'ları sen mi öldürdün?" Harper ona yaklaşarak sordu. Buzadam'ın kalbi yerinden fırladı ve bir an için nefes almakta zorlandı.

Ama o iyi bir yalancıydı. Her zaman iyi olmuştu.

"Ne? Hayır, tabii ki hayır. Ben buradaydım." Yüzünde şok ifadesi vardı ve Harper "Orospu çocuğu," dedi ve başını sallayarak arkasını döndü.

Adam dudağına dokunup yüzünü buruşturunca Buz Adam küçük bir kan parçasına benzeyen bir şey gördü.

"Neden bahsediyorsun Russ?" diye sordu. "Benim bu olayla hiçbir ilgim yok. Ben buradaydım, tanıklar vardı," diye yakındı. Kamu tüketimi: İsteyerek yapmadım; sadece düştüler .

. .

Sesi yükselirken Harper ceketini çıkarıyordu. Onu bir kart masasının üzerine fırlattı, pantolonunu düzeltti. "Orospu çocuğu," dedi tekrar ve dönüp Buz Adam'ı pijama gömleğinden yakaladı, ayak parmakları üzerinde öne doğru çekti, dengesi bozulmuştu.

"Seni orospu çocuğu, yapmasan iyi edersin," diye yüzüne doğru nefes aldı Harper.

Nefesi sosis ve çürük diş kokuyordu ve Buz Adam neredeyse kusacaktı. "Lanet olası yarım kışlı bir katille işimiz olmaz."

Buzadam ellerini omuz hizasına kaldırdı, omuz silkti, Harper'ın tutuşuna karşı koymamaya çalıştı, nefes almamaya çalıştı. Öldür onu şimdi...

Gruplarındaki insanlar arasında onu endişelendiren tek kişi Harper'dı.

Harper her şeyi yapabiliirdi. Harper'da bir çılgınlık, bir katil havası vardı: parlak alnında yara izleri, şişlikler. Öfkelenildiğinde de hesaplanmış bir şey yoktu. Bir motorcu barında karşılaşabileceğiniz bir kâbus gibiydi; can yakmayı seven, zarar görenin kendisi olabileceğini hiç düşünmeyen bir adamdı. Buzadam'ı endişelendiriyordu ama korkutmuyordu. Onunla kendi zamanında başa çıkabilirdi.

"Tanrı şahidim olsun Russ," dedi ellerini iki yana açarak. "Yani, sakın ol."

"Sakinleşmekte zorlanıyorum. Bu gece polisler evime geldi ve beni dümdüz ettiler," dedi Harper. "Minneapolis'ten gelen o lanet herif ve yaşlı Gene Climpt, kıcımlı yerden kaldırdılar, sana ne dediğimi anlıyor musun?" Ağzından tükürükler fışkırıyordu ve Buz Adam yüzünü kaçırdı. "Biliyor musun?"

"Hadi Russ. ."

Harper esnek değildi, onu bir santim daha yukarı kaldırdı, işle sertleştirilmiş eklemleri Buz Adam'ın çenesinin altındaki yumuşak eti kesti. "Ne yaptığımızı biliyor musun? Çocuklarla uğraşıyorduk. Lanet olası gençler, yaptığımız şey bu, hepimiz. Onlara şunu ya da bunu öğretmekle ilgili tüm o süslü saçmalıklar polisler için hiçbir şey ifade etmiyor. Hepimizi lanet olası bir hapis haneye koyarlar, ayların ormana sıçtığı kadar eminim."

"Benim yaptığımı düşünmek için hiçbir neden yok," dedi Buz Adam, sesine samimiyet katmaya çalışarak. Ve canavar fısıldadı: "Hadi öldürelim onu."

Şimdi, şimdi, şimdi...

"Saçmalık," diye hırladı Harper. Buzadam'ı sanki bir böcekmiş gibi uzaklaştırdı. "Bununla bir ilgin olmadığına emin misin?" Harper doğrudan onun gözlerinin içine baktı.

"Sana söz veriyorum," dedi Buz Adam, gözleri başka yöne, aşağıya, sonra tekrar yukarıya dönerek. Canavarı aşağı itti, "Dinle, şimdi sakın olma zamanı." diye nefesini tuttu.

Doug adındaki adam sakallıydı, eski yara izlerinin kenarları sakalının üzerinden görünüyor ve mor burnunu çukurlaştırıyordu. "Kızıl derililer bunu bir windigo'nun yaptığını düşünüyor," dedi.

"Bu duyduğum en aptalca şey," dedi Harper, düşmanlığını Doug'a yönelterek. "Lanet olası windigo."

Doug omuz silktili. "Ben sadece duyduklarımı söylüyorum. Res'de herkes bundan bahsediyor."

"Aman Tanrım."

Andy adındaki adam aniden, "Judy ve ben buradan gidiyoruz," dedi ve hepsi ona döndü. Judy başıyla onayladı. "Florida'ya gidiyoruz."

"Durun, eğer kalkarsanız. ." diye başladı Buz Adam.

"Tatile çıkmaya karşı bir yasa yok," dedi Andy. Yan gözle Harper'a baktı. "Ve biz bu işin dışındayız. Bütün anlaşımdan. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ne de diğerleriyle. Kızları alıyoruz."

Harper onlara doğru bir adım attı ama Andy korkmadan ayaklarını yere bastı ve Harper durdu.

"Ve polislerle konuşmayacağım. Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz, yani hepiniz güvendesiniz. Bizi aramaya gelmenizin hiçbir anlamı yok," diye bitirdi Andy.

"Kaçmak saçma bir fikir," dedi Harper. "Koşmak sadece insanları şüphelendirir. Eğer bir şey kırılırsa, Florida'da olmanın hiçbir faydası olmaz. Gelip seni yakalarlar."

"Evet, ama eğer biri gelip konuşmak isterse ve biz etrafta olmazsak... O zaman belki de unutup giderler," dedi Andy. "Her neyse, Judy ve ben karar verdik: biz buradan gidiyoruz. Komşulara söyledik bile. Onlara bu havanın çok fazla olduğunu, bir süreliğine uzaklaşacağımızı söyledik. Kimse hiçbir şeyden şüphelenmeyecek."

Bu konuda içimde kötü bir his var," dedi Doug.

"Dışarıdan bir araba geçti, ışıkları pencereden yanıp söndü, sonra uzaklaştı. Hepsi pencereye baktı.

Andy sonunda eldivenlerini giyerek, "Gitmemiz gerek," dedi. Buzadam'a, "Sana inansam mı inanmasam mı bilemiyorum. Senin yaptığını düşünseydim. .

"Neyi?"

"Bilmiyorum..." Andy dedi ki.

"Siz neden düşündünüz..."

"Frank LaCourt'un o lanet resmi yüzünden. Bildiğim kadarıyla konuştuğu tek kişi bendim. Ve benim konuştuğum tek kişi de sendin."

"Russ... I. . ." Buz Adam başını salladı ve yüzüne üzgün bir ifade yerleştirdi.

Andy'ye döndü. "Ne zaman gidiyorsun?" "Muhtemelen yarın gece ya da ertesi gün," dedi Judy.

Kocasının gözleri ona doğru kaydı ve başını salladı.

"Halletmem gereken birkaç iş var," diye mırıldandı.

Andy ve Judy önce çıktılar, kapüşonlarını kaldırdılar, park yerine gitmeden önce pencereden araba farlarına bakmak için eğildiler. Harper parkasının fermuarını çekerken, "Umarım bizimle dalga geçmiyoursundur," dedi.

"Dalga geçmiyorum." Buz Adam topuklarını birleştirmiş, parmak uçları pantolonunun cebinde, yüzünde sabitlenmiş, dürüst bir gülümsemeyle duruyordu.

"Çünkü eğer öyleyse, kendime bir bıçak alacağım ve buraya gelip fındıklarınızı keseceğim, onları pişireceğim ve size yedireceğim.

"dedi Harper. "Hadi

Russ..."

Doug ona bakıyordu ve sonra dönüp Harper'a baktı. "Onun yapıp yapmadığını bilmiyorum. Ama sana bir şey söyleyeyim: Shelly Carr iki eliyle ve bir el feneriyle kendi kışını bile bulamaz. Kim yapmış olursa olsun, soruşturmayı Shelly yaparsa yeterince güvende oluruz."

"Yani?"

"Yani Minneapolis'teki o polise bir şey olduysa Harper ona kertenkele bakışı attı. "Eğer ona bir şey olduysa, bu çok kötü olur, ama bir adamın bunu başkasına anlatması aptallık olur," dedi. "Başka birine.

"Doğru," dedi Doug. "Haklısın."

Onlar gittikten sonra Buz Adam odanın etrafında bir tur attı, canavar boğazında yükseliyordu. Bir elini saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığıyla bir sandalyeyi tekmeledi. "Aptal," dedi.

Bağırdı: "APTAL!"

Ve kendini tuttu. Kendini kontrol etti, gözlerini kapattı, kendini akışa bıraktı, nefesini düzenledi, kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Kapıyı kilitledi, ışıkları söndürdü, son araç otoparktan çıkana kadar bekledi, sonra tekrar merdivenleri tırmandı.

Bu gece 44'le birlikte Harper'a gidebilirdi. Çıkar onu. Harper ona bir hurda, bir çöp parçasıymış gibi davranmıştı. Evet, dedi canavar, al onu.

Hayır. Zaten çok fazla risk almıştı. Ayrıca, Harper işe yarayabilirdi. Harper suç ortağı olabilirdi.

Doug, Judy ve Andy... Bir sürü sorun.

Belaya giden bir sürü yol. Biri kırılırsa...

Judy'nin yüzü aklıma geldi. Sade bir kadındı, yüzü kırk beş kış Kuzey Ormanları'nda yaşamanın etkisiyle çizgilerle kaplıydı. Bir video kiralama dükkanında çalışıyordu ve herhangi birine benziyordu. Eğer onu bir K Mart'ta görseydiniz, fark etmezsiniz. Ama Buz Adam onu Harper'larla seks yaparken görmüştü, baba ve oğul, aynı anda, her iki uçta bir tane, kocası izlerken. Buzadam kızlarına düzgün oral seks yapmayı öğretirken onu izlemişti.

Kocasını kendi kızlarıyla görmüştü, Buz Adam'ı Rosie Harris, Mark Harris ve sarı saçlı kız Ginny Harris'le görmüştü.

Bunların hepsini görmüş, hepsini yapmıştı ama yine de bir K Mart'ta kendini kaybedebilirdi.

Tekrar ne yapması gerektiği sorununa yaklaştı. Savaşmak mı, kaçmak mı? Ancak bu kez sorun sonsuz bir olasılıklar yumağı olmaktan çok, karmaşık ama yönetilebilir tek bir organizma gibi görünüyordu.

Köşeye sıkışmış olmaktan çok uzaktı. Yapabileceği pek çok şey vardı. Aklına John Mueller'in görüntüsü geldi: beyaz üzerinde kırmızı lekeler, kalplerin sekizlisi gibi, çocuğun etrafındaki karda kırmızı.

John Mueller bir örnekti. Eylem

sorunları ortadan kaldırırdı.

Tekrar harekete geçme zamanı gelmişti.

....

BÖLÜM 11

Lucas sessizce eve girdi, botlarını çıkardı ve durup dinledi. Görünüşe bakılırsa fırın yeni çalışmıştı: ısıtma kanalları sıcak havayla dolup genişlerken tıkırdıyor ve çatırdıyordu.

Hava lavabonun üzerinde küçük bir 01 lambası bırakmıştı. Mutfak ve oturma odasından geçerek koridordan misafir odasına indi ve ışığı yaktı.

Oda kullanılmamış ve yalnızdı. Çalışma masasının tozu alınmıştı ama üstünde hiçbir şey yoktu ve çekmeceler boştu . Bir lamba ve küçük bir seyahat alarmı, bir kâğıt ve kalemle birlikte komodinin üzerinde duruyordu; kâğıda dokunulmamış gibi görünüyordu. Lucas odanın misafirler için hazır olduğunu düşündü ama hiç misafir gelmemişti.

Parkasını, gömleğini, pantolonunu ve termal iç çamaşırlarını çıkarıp masanın üzerine attı. Motelde durup tıraş takımını ve yeni iç çamaşırlarını almıştı.

Onları saatiyle birlikte komodinin üzerine koydu, 45'liğini kılıfından çıkardı, fişek yatağına bir mermi sürdü ve saatin yanına koydu. Açık yatak odasının kapısını bir süre daha dinledikten sonra ışığı söndürdü ve yatağa girdi. Yatak çok sert, çok yaylıydı, sanki içinde hiç yatılmamış gibiydi. Yastık başını yukarı itti. Asla uyuyamayacaktı.

Yatak sarktı.

Orada biri vardı. Bir an ne yapacağını şaşırdı, başını çevirdi, gözlerini açtı. Koridorda bir ışık gördü, ağırlığı hatırladı. Dirsekleriyle destek alarak yarı oturdu ve Weather'ı yatağın ucunda otururken buldu.

İş için giyinmişti, elinde bir fincan kahve vardı ve kahvesini yudumluyordu.

"Tanrım, saat kaç?"

"Altıdan biraz sonra. Ben  ı k ı y o r u m ," dedi. Taş gibi uyanıktı.

"Geldiğın için teşekkürler."

"Bırak da kalkayım."

"Hayır, hayır. Shelly yardımcısını gönderiyor. Kendimi

aptal gibi hissediyorum." "Yapma. Bunda aptalca bir şey

yok," dedi sertçe.

"Ve geceleri başka bir yere gitmelisin. Rastgele bir yer seç.

Park Falls'ta bir motel. Bize gideceğini söyle, biz de takip edilmediğinden emin olmak için otoyolda senin yerine Nil'i kontrol edecek birini bulalım."

"Bunu düşüneneğim," dedi. Adamın ayağını okşadı. "Sabahları ayı gibi görünüyorsun," dedi. "Ve uzun iç çamaşırın çok şirin.

Rengini beğendim."

Lucas uzun iç çamaşırına baktı; belli belirsiz pembeydi.

"Kırmızı bir gömlekle yıkadım," diye mırıldandı. "Ve bu lanet olası sabah değil. Sabah postacı geldiğinde başlar."

"Saat bire kadar gelmez," dedi Weather.

"O zaman sabah saat birde başlıyor," dedi. Tekrar yastığa uzandı. "John Mueller?"

"Onu hiç bulamadılar," dedi. "Şerif yardımcısı aradığında sordum."

"Ah, Tanrım."

"Korkarım gitmiş," dedi kadın. Saatine baktı.

"Ve benim gitmem gerek. Bütün kapıların kilitli olduğundan emin ol ve çıkarken garajdan çık. Garaj kapısı otomatik olarak kilitleniyor."

"Elbette. . "Ne?"

"Bu akşam benimle yemek yer misin? Yine mi?"

"Tanrım, beni acele ettiriyorsun," dedi. "Bir erkekte bunu severim. Elbette. Ama neden burada yemiyoruz? Ben pişiririm." "Harika olur."

"Saat altıda," dedi. Kapıdan çıkarken komodine başıyla işaret etti. "Bu büyük bir silah."

Garaj kapısının açılıp kapandığını duydu ve ondan sonra ev sessizliğe gömüldü. Lucas tekrar uykuya daldı, artık garip yatak odasında rahattı. Tekrar uyandığında saat sekiz olmuştu. Bir süre yatağın kenarında oturdu, sonra sendeleyerek koridordan banyoya gitti, tıraş oldu, yarı baygın bir halde duşa girdi, zahmetinin karşılığı olarak bir doz buzlu su aldı, su ısınana kadar plastik perdenin dışına büzüldü, sonra altında durup s u y u n yakıcı fiskeyelerinin boynuna vurmasına izin verdi.

Harper. Harper'ı sıkıştırmak zorundaydılar. Şimdiye kadar bir şeyler bilebilecek tek kişi oydu. Duştan çıktı ve ecza dolabında şampuan aradı. Hiç yoktu ama iki paket doğum kontrol hapi vardı. Onları aldı, ters çevirdi ve reçete etiketine baktı. İki yıldan daha eski.

Hah. Bir gün önce çıkarılmış olduklarını bulmayı ummuştu.

Kibir. Onları bulduğu yere geri bıraktı. Elbette, iki yıldır hap kullanmadığına göre, muhtemelen fazla bir şeyi yoktu.

Lavabonun altına baktı, bir şişe Pert buldu, tekrar duşa girdi ve saçlarını yıkadı.

Tek sorun Harper değildi. Hl zaman uyuşmazlığı vardı.

Orada bir şeyler olmuştu. Rahiple ilgili bir şeyler oluyordu. ocuk seksi olayına pek uymuyor gibiydi. Minnesota'da kilise çocuklarını taciz eden rahiplerle ilgili kötü şöhretli bir dizi vaka olmuştu, ancak bu vakalarda erkekler her zaman tek başlarına hareket etmişlerdi. Bir rahibin küçük bir topluluktaki konumu her türlü eteyi otomatik olarak engelleyecek gibi görünüyordu.

"Ah, hayır," diye kekeledi Lucas.

Bunu görmeliydi. Duştan ıktı, yüzünü sildi ve koridordan mutfağa doğru yürüdü, lw@

telefonu buldu. Carr'ı ofisinden aldı. "Hiç uyudun

mu?" diye sordu.

"Ofisteki kanepede birkaç saat," dedi Carr. "Judy Schoenecker'ın evi için arama emrimiz var. Oraya götürebilirsin."

"Gene'i de yanımda götürmek isterim. Harper'la arası oldukça iyiydi."

"Anladığım kadarıyla Russ'ın bu sabah burnu ağrıyormuş," dedi Carr.

"Soğuk hava yüzünden," dedi Lucas. "Dinle, Storm Lake Yolu'nun aşağısında, LaCourt'ların evinin ötesinde kaç kişi yaşıyor? Başka kaç ev var?"

"Hinp. Belki yirmi ya da otuz. Artı birkaç tatil köyü, ama onlar da kapalı tabii. Sahiplerinden başka kimse yok."

"Benim için bir liste bulabilir misin?"

"Elbette. Değerleme uzmanı bilir. Onun plaka defterlerini

alabiliriz. Ne arıyorsunuz?"

"Gördüğüm zaman anlarım. Yirmi dakika içinde orada olacağım," dedi Lucas.

Telefonu kapattığında donmakta olduğunu fark etti ve aceleyle banyoya dönüp duşa girdi. İki dakika daha sıcak suyla yıkandıktan sonra havlulandı, giyindi, Md'p ... gamma ve kendini evden dışarı attı.

Anne Carr içeri girdiğinde pudralı çöreklerden birini atıştırıyordu. Beyaz bir kâğıt torbayı göstererek, "Lucas'a bir tane ver. Yolun aşağısındaki bu isimleri neden istiyorsun?"

"Aşağıda ne olduğunu görmek için," dedi Lucas, poşetten bir çörek çıkararak. "Onları sen mi aldın?"

"George'a söyledim -o eksper- en kısa zamanda ihtiyacımız olduğunu söyledim, yani hazır olmalılar," dedi Carr. "Seni aşağıya götüreyim."

George uzun boylu, esmer, kel ve parmakları karga tüyü kalem gibi sivri biriydi. Gölün bir haritasını çıkardı ve sivri uçlu işaret parmağıyla yolun izini sürdü.

ve sakinlerini bebeklerine kadar işaretledi. Evlerden üçünde bekâr erkekler yaşıyordu.

11Bu adamları tanıyor musun?" Lucas üç bekâr adamın evlerine dokunarak Carr'a sordu.

"Evet," dedi Carr. "Ama iyi tanıdığım tek kişi Donny Riley, Ojibway Rod and Gun Club'da çalışıyor. Oldukça iyi bir adam. Emekli bir posta taşıyıcısı. Diğer ikisi, Bob Dell bir kereste fabrikasında çalışıyor ve Darrell Anderson da Stone Hawk Resort'u işletiyor."

"Evliler mi? Boşanmışlar mı, dullar mı? Ne?"

"Riley yıllardır evliydi. Karısı öldü. Darrell hastanedeki kızlardan biriyle gidip geliyor ama onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bob daha çok bekar bir çiftçi tipidir."

"İçlerinde Katolik olan var mı?" Lucas sordu.

"Şey ..." Carr değerlendiriciye baktı ve sonra ikisi de Lucas'a baktı. "Sanırım Bob Pazar ayinine gidiyor."

"Buralı mı?"

"Hayır, hayır, Milwaukee'den geliyor," dedi Carr. "Burada neye doğru ilerliyoruz?"

"Özel bir şey yok," dedi Lucas. "Hadi yukarı çıkalım." Ve ekspere, "Teşekkürler," dedi.

Lacey, Carr'ın ofisinde oturmuş, ayaklarını şerifin masasının köşesine dayamıştı. İçeri girdiklerinde hemen ayaklarını çekti, sonra bacak bacak üstüne attı.

"Masamı mahvedeceksin ve ben de bunu maaşımdan keseceğim," diye homurdandı Carr.

"Özür dilerim," dedi Lacey.

"Bütün bunlar da neydi şimdi? Aşağıda George'la mı?" Carr döner koltuğuna yerleşirken Lucas'a sordu.

"Phil Bergen'ın eşcinsel olduğuna dair bir söylenti var -sadece bir söylenti-. Bu yüzden dün gece ona hiç homoseksüel ilişkiye girip girmediğini sordum."

"Bu saçmalığın daniskası," diye patladı Carr. "Bu eşcinsel muhabbetini nereden duydun?"

"Bakın: LaCourt'lar öldüğünde neden LaCourt'larda olduğunu söylediğini anlamaya çalışıyorum," dedi Lucas.

"Neden bundan vazgeçmiyor. Ve düşündüm de, ya yolun aşağısında başka bir yerdeyse ama bunu söyleyemiyorsa?"

"Kahretsin," dedi Carr. Döndü ve yarı açık jaluzilerin arasından **p e n c e r e d e n** dışarı baktı. "Kirli bir zihnin var, Davenport."

"Özellikle birini mi düşünüyorsun?" Lacey sordu. Lucas üç ismi tekrarlardı. Lacey bir an ona baktı, sonra boğazını temizledi, sandalyesinde öne doğru eğildi ve şerife baktı. "Shelly, dinle. Karım Bob Dell'i tanır. Bir keresinde ona şaka olsun diye yakışıklı bir adam olduğunu söylemiştim, o da bana 'Bob kadınlara düşkün biri değil, sanırım' demişti." Söylediği buydu."

"Onun eşcinsel olduğunu mu söylüyordu?" Carr döndü, başını geriye çekti ve baykuş gibi yardımcısına bakarak sordu.

"Tam olarak değil," dedi Lacey. "Sadece kadınlarla ilgilenen bir tip olmadığını söyledi."

"Bu korkunç bir şey," dedi Carr, Lucas'a dönerek.

"Bu pek çok şeyi açıklar," dedi Lucas. "Eğer oradaki insanlar Bob Dell'in eşcinsel olduğunu biliyorlarsa... belki de Bergen oradaydı, bir yalanın içinde yakalandı ve sonra da bundan vazgeçemedi. İçki içmesine bakın.

Eğer masumsa, bu baskı nereden geliyor?"

"Bir kere bu ofisten," dedi Carr. Sandalyesinden kalktı, ofiste dolambaçlı bir yürüyüşe çıktı, bir parmak eklemine dişlerine bastırdı.

"Dell'i kontrol etmeliyiz," dedi sonunda.

"Bak bakalım doğum tarihini bulabilecek misin? NCIC ve Milwaukee'de sorgula, eğer oralıysa," dedi Lucas. "Ve bir düşün: Eğer bu Bergen'ın sorunuysa, o zaman cinayetten aklanmış demektir."

"Evet." Carr döndü ve kar yığınının, sürüklenmiş bir çite ve yan sokaktaki birkaç evin arkasına bakan penceresinden @1 baktı. "Ama geylik konusunda net olamazdı. Ve bu onu öldürür."

Hepsi bir dakika düşündükten sonra Carr, "Gene Climpt sizinle öğlen Mill'in restoranında buluşacak," dedi. Lucas'a bir arama izni uzattı.

Lucas şöyle bir baktı ve ceketinin cebine soktu. "John Mueller hakkında bir şey yok mu?"

Carr başını salladı: "Hiçbir şey yok. Şu anda bir ceset arıyoruz."

Lucas sabahı LaCourt'larda geçirdi. Elektrikli bir ısıtıcı garajı sıcak tutmaya çalışıyordu ama yalıtım olmadığı ve laboratuvar ekibinin gelip gittiği için buna yetişemiyordu. İçerideki herkes parkalarını, açık kıyafetlerini ya da kazaklarını giymişti; hava ancak eldiven giyilmeyecek kadar sıcaktı.

İkişer dörde bölünmüş tahtalar ve suntalarla derme çatma uzun bir masa inşa edilmişti ve masa kağıt, elektronik ekipman ve yazıcı bir bilgisayarla doluydu.

Ekip mutfak duvarında kötü bir şekilde deforme olmuş bir sümüklü böcek bulmuştu.

Tabanına ve ağırlığına bakılırsa, mermi çekirdeğinde bir miktar kayıp olduğu düşünülürse, teknisyenler bunun muhtemelen bir .44 Magnum olduğunu düşünmüşlerdi.

Kesinlikle 357 değil. Lucas'ın cinayet gecesi bulduğu silah ateşlenmemişti.

Bir teknisyen faksı okuyarak, "Kulağı kesildiğinde kız hayattaydı ve görünüşe göre yüzünün diğer bazı kısımları da hayattayken kesilmiş," dedi. "Otopsi tamamlandı, ancak hala yapılmamış pek çok test var."

Teknisyen diğer bulguları sıralamaya başladı.

Lucas dinliyordu ama birkaç saniyede bir aklı işten Weather'a kayıyordu. Her zaman zeki kadınlara ilgi duymuştu ama ilişkilerinin pek azı bir yere varmıştı. Çok sevmesine rağmen hiç sevmediği bir kadından bir kızı vardı. Kadın bir muhabirdi ve ortak bir baskı ve hareket bağımlılığı onları bir arada tutuyordu.

Polislik kariyeri tarafından tüketilen başka bir kadını sevmişti ya da sevmiş olabilirdi. Weather polis kalıplarına uyuyordu.

Ciddi ve sertti ama sağlam bir mizah anlayışı var gibiydi.

Weather'la bu işi berbat edemem, diye düşündü ve tekrar, bu işi berbat edemem.

Crane içeri girdi, buhar üflüyor, ayaklarını yere vuruyordu, Lucas'ın arkasından kahve um'a doğru yürüdü. "Yangını başlatmak için su ısıtıcısını kullanmış," dedi Lucas'ın kafasının arkasına doğru.

VTAAat?"

doom-__

Lucas sandalyesinde döndü. Hâlâ parkasına sarınmış olan Crane kendine bir fincan kahve dolduruyordu. "Sıcak su musluğu çamaşır k ü v e t i n i n üzerinden açılmış ve su ısıtıcısının etrafına bir sürü premiks sıçramış.

Isıtıcı berbat durumda elbette ama pilot portundan kömürleşmiş pamuk izleri çıkıyor gibi görünüyor."

"İngilizce söyle," diye önerdi Lucas.

Crane sıırttı. "Ön karışımını evin her tarafına sıçrattı, P1 bir bezi buna batırdı ve su ısıtıcısındaki brülörün üzerine koydu. Pilot ışığından uzak tutmaya dikkat etmesi gerekiyordu. Sonra sıcak su musluğunu açtı ve suyun damlamasına izin verdi. Çok hızlı değil. Sonra gitti. Birkaç dakika içinde depodaki su seviyesi düştü, soğuk su depoyu doldurdu .

.

"Ve brülör yanar." "Bum,"

dedi Crane.

"Bunu neden yapsın ki?"

VE "Muhtemelen dışarı çıkabileceğinden emin olmak için. Etrafa yayılmış on beş galon premiks olduğunu düşünüyoruz. İçine bir kibrit atmaya korkmuş olabilir. Ama bu, orayı yakmayı düşündüğü anlamına geliyor. Bu, orada dururken aklınıza gelebilecek bir şey değil... eğer olduysa tabii."

"Eğer olduysa, bu onun ayrılmasıyla yangının başlaması arasında bir gecikme olduğu anlamına gelir, değil mi?"

"Doğru." "Ne

kadar?"

"Bilmiyorum," dedi Crane. "Suyu açmadan önce su tankının durumunu bilmiyoruz - su zaten ne kadar sıcaktı. Musluğu çok fazla açmamış, sadece sabit bir damlama. Dört ya da beş dakikadan yirmi dakikaya kadar herhangi bir süre olabilir."

Daha fazla gecikme, diye düşündü Lucas. Cinayetlerle cipin itfaiye istasyonunu geçtiği an arasında daha fazla zaman vardı. Artık küçük bir hata, bir zaman karışıklığı için umut yoktu. Rahip LaCourt'lara gitmiş olamazdı.

"Hayatta kalan dosyalara baktım. . ." Crane kayıp fotoğrafın aranmasından bahsediyordu.

Lucas aniden, "Bir dosyanın içinde olamaz," dedi. "Onu Nod'a ulaşabilecekleri bir yere koymuş olmalılar -hem sıradan hem de güvenli bir yere. Birinin onu görmesi gerektiğinde, eline alıp 'İşte burada' diyebileceği bir yer."

" "Tamam. Ama nerede?" Crane

sordu. "Kurabiye kavanozu gibi."

"Mutfaktaki ve yatak odalarındaki eşyaların çoğuna baktık, hayatta kalanlara. Buna benzer bir şey bulamadık." "Tamam."

"Santim santim inceleyeceğiz," dedi Crane. "Ama bu zaman alacak."

Lucas iki telefon görüşmesi yaptı ve bir tanesini kabul etti. İlk telefon Twin Cities'deki bir rahibeye, eski bir arkadaşına, bir üniversite psikoloji profesörüne gitti.

Elle Kruger: Rahibe Mary Joseph.

"Elle, ben Lucas. Nasılsın?"

"İyi," dedi hemen. "61 Winston'dan yeni Grove of Trees'in yapım öncesi beta kopyasını aldım. Hafta sonu Rahibe Louisa'yla birlikte çalıştırdık ve hemen dondu, bir tür yığın taşması hatası."

"Kahretsin, bunu düzelttiklerini söylemişlerdi." Grove of Trees, yıllardır üzerinde çalıştığı Gettysburg savaşının karmaşık bir simülasyonuydu.

Yıllardır. Elle Kruger bir oyun manyağıydı.

"Rahibe Louisa'nın Radio Shack uyumlu oyununu oynuyorduk," dedi.

"O makinede bir tuhaflık var, çünkü aynı disk Compaq'ımda çalıştırdım ve gayet iyi çalıştı."

"Pekala, onlarla konuşacağım. Yine de her şeyle uyumlu olmalıyız," dedi Lucas. "Dinle, başka bir sorunum daha var ve Kilise'yle ilgili. Bana yardım edebilir misiniz bilmiyorum ama öldürülen insanlar var."

.....21

"Her zaman vardır, değil mi?" dedi. "Siz neredesiniz? Ve bunun Kilise ile ne ilgisi var?"

Sorunu hızlıca özetledi: rahip, _-7-:7-@ kayıp zaman, yolun sonundaki adamla ilgili soru.

"Lucas, Milwaukee Başpiskoposluğu'na başvurmalısın," dedi Elle.

"Elle, Kilise bürokrasisiyle uğraşacak vaktim yok ve olası bir skandal söz konusu olduğunda nasıl olduklarını biliyorsun.

İsviçre bankasından bilgi almaya çalışmak gibi bir şey. Bu rahip Bergen bizim yaşlarımızda ve eminim onu tanıyan birilerini tanıyorlardır.

Sizden tek istediğim birkaç telefon açıp arkadaşlarını bulmaya çalışmanız. Anladığım kadarıyla Marquette'e gitmiş. Bir okuma yap. Resmi bir şey değil, büyütülecek bir şey değil."

"Lucas, bu bana zarar verebilir. Kilise ile. İlişkilerim var." "Elle. ."

Lucas bastırdı.

"Bırak da bunun için dua edeyim."

"Öyle yap. Bu gece bana dönmeye çalış. Elle, öldürülen insanlar var, aralarında en az bir, belki de iki ortaokul öğrencisi de var.

Çocuklar istismar ediliyor. Yeraltı dergilerinde yayınlanan homoseksüel fotoğraflar var."

"Anladım," diye tersledi. "Beni dua etmem için bırak. Bırak beni.

Lucas telefonu kapatırken bir şerif yardımcısı geldi. "Shelly telsizdeydi. Çıkmak üzereymiş ve beklemeni istiyor."

Tamam.

İkinci arama Minneapolis polis departmanına, Carl Snyder adında bir hırsızlık uzmanına gitti.

"Evinde birkaç günlüğüne bir şey saklayan bir kadın olsaydın, kirli bir resim, komşuların görmeyeceği ama senin hemen ulaşabileceğin bir yere, onu nereye koyardın?"

"Mmin... kalemin var mı?" Snyder sordu. Snyder hırsızlık hakkında o kadar çok şey biliyordu ki Lucas onun saha araştırması yapmış olabileceğinden şüphelendi. Şehirlerde on iki yıl öncesine uzanan bir dizi son derece zarif para ve mücevher hırsızlığı olmuştu. Hiçbir şey ele geçirilememişti.

"Benimle konuşma," dedi Lucas. "Wisconsin Eyaleti Suç Laboratuvarı'n da n Crane adında bir adam var. Onu bağlayacağım."

Crane Snyder'la konuşurken sürekli evet diyor, başını sallıyordu ve telefonu kapattıktan sonra parkasını giyip, "Gelmek ister misin?" dedi.

"Olabilir. Nereye bakacağız?" Lucas sordu.

"Buzdolabının etrafına. Sonra da dolaptaki kutuların altına. Tabii orada pek bir şey kalmadı."

Evin dışındaki bahçe buz ve etrafında çalışan insan ordusu yüzünden dümdüz olmuştu. Donmuş toprağı çiğneyip ağır bir branda örtüsünü iterek geçtiler ve içeri girdiler. Üç ayaklı lambalar içerinin büyük bölümünü aydınlatıyordu; buzdolabı büyüklüğündeki iki elektrikli ısıtıcı içeriye belli belirsiz sıcak tutuyordu. Gevşek enkazın çoğu yerlerden temizlenmişti. Lucas çamurluğa açılan açık kapıdan 44'lük kurşunu buldukları deliğin etrafındaki beyaz tebeşirle çizilmiş daireyi görebiliyordu.

"Pekâlâ: buzdolabının etrafı, mutfak tezgâhı," diye mırıldandı Crane.

Plastik eldivenler giyerek mutfak tezgâhının üstündeki enkazı dikkatle incelemeye başladı. Tezgâhın üstü, örtülü olduğu yerler dışında sıcaktan sararmıştı. Bir kâse, bir fıstık ezmesi kavanozu, tuzluk ve biberliğin alt kısımları beyaza boyanmıştı.

"Kağıt yok... Peki ya buzdolabı?"

Crane buzdolabının kapısındaki manyetik mesaj levhasının arkasında fotoğrafın kalıntılarını buldu. Mesaj levhasını kapıdan kaldırdı, tam yerine koyacaktı ki, "Oha. ."

"Ne oldu?" Lucas karnında bir yumruk hissetti.

Crane onu pencereye taşıdı ve ışığa tuttu. Arduvazın arkasına katlanmış bir kare gazete kâğıdı yapıştırılmıştı, yarısı kömürleşmiş siyahtı.

ve erimiş plastiğin içine gömülmüştü. Diğer yarısı kahverengiydi.

Crane, "Bilmiyorum; belki de Madison'a gönderip ayırmalarını sağlamalıyız," dedi. Ama bunu söylerken parmağını gazete kağıdının bir kenarının altına soktu ve kaldırdı. Yanık çizgisinden kırıldı ve kahverengileşmiş kısım serbest kaldı. Crane elinde çevirdi.

"Bu biraz berbat bir şey," dedi. Plastiğin içinde erimiş olan kâğıda baktı. "Bunun bir kısmını kurtarabiliriz."

Kağıdın kahverengileşmiş kısmı, çıplak bir adamın sırtını ve kalçalarını gösteren bir fotoğrafın sol tarafıydı.

Fotoğrafın altında kalan yazıda şöyle yazıyordu: ŞU KOCA OĞLANA BAKIN. AKŞAM YEMEĞİ.

Fotoğrafın ve başlığın altında bir dizi espri vardı: Adam bara girer, kafası beyzbol topu kadardır, "Bana bir bira ver" der. Barmen bir bardak birayı barın öbür ucuna iter ve şöyle der: "Dinle dostum, bu beni ilgilendirmez ama senin gibi iri bir adam nasıl böyle ufacık bir kafaya sahip olabilir? " Adam der ki, "Jamaika'da sahilde yürürken bu şişeyi gördüm. Kapağını açtım ve lanet olsun, içinden bir cin çıktı. Yani, muhteşemdi. Pes etmeyen bir vücudu, harika bir poposu, karpuz büyüklüğünde göğüsleri vardı. Ve bir dilek tutabileceğimi söyledi. Ben de dedim ki, "Bak, ne dileyeceğimi biliyorsun, seninle sevişmek." Cin de, "Üzgünüm, bunu yapmaya iznim yok." dedi. Ben de dedim ki, "Tamam, küçük bir kafaya ne dersin? 7--"Böyle bir şeyi kim yapar?" Lucas sordu. Kâğıdı açık ellerinin üzerinde tutarak yazıya baktı. Nereden gelmiş olabileceğine dair hiçbir belirti yoktu.

bilgisayar, bir lazer yazıcı ve bir yarım ton tarayıcı. "Macintosh alabilen herkes birkaç bin dolarlık ekipmanla koca bir dergi kurabilir. Baskı değil, sadece yazı."

"Bunu azaltmanın bir yolu var mı?"

Crane omuz silkti. "Deneyebiliriz. Mümkün olan en iyi kopyaları çıkarır, elden ele dolaştırır, ne olacağını görürüz."

"Bunu yapın," dedi Lucas. "Fotoğrafı görmemiz gerek."

Crane fotoğrafı bir zarfa koydu ve onu garaja geri götürdüler. Carr otoparktan yukarı doğru yürüyordu ve onu garaj kapısında beklediler. Crane içeride ona fotoğrafın kalıntılarını gösterdi.

"Kahretsin," dedi Carr. "Eğer tamamını alabilseydik, bu bizi kurtarabilirdi." "İzini sürmeye çalışacağız ama hiçbir şey için söz veremem," dedi Crane.

Carr Lucas'a baktı ve, "Bir dakika dışarı gel," dedi.

Lucas parkasını tekrar giyip fermuarını çekti ve Carr'ı kapıya kadar takip etti.

"Bob Dell'in doğum tarihini DMV kayıtlarından bulduk ve NCIC'de arattık," dedi Carr. "Madison'da bira kez tutuklanmış, görünüşe göre orada okula giderken. Huzuru bozmaktan ve bir kez de saldırıdan.

Huzuru bozma olayları gösteriler içindi, saldırı ise bir bar kavgası içindi. Sulama mahkemeye çıkmadan düşmüş ve görünüşe göre pek bir şey ifade etmemiş.

Madison'ı aradım, sıradan bir bardı, gey bar falan değildi. Gösteriler bir tür politik olayla ilgiliymiş ama eşcinsel hakları falan değilmiş."

"Orada bir şey yok," dedi Lucas.

"Lacey'nin karısının Dell'in kadınlardan hoşlanmadığı hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?"

Onu arayıp ne demek istediğini sordum, duraksadı ve sonunda evet dedi, kasabadaki uygun kadınlar arasında Dell'in peşinden koşarak vaktini boşa harcayacağına dair söylentiler varmış."

"Söylentiler ne kadar sağlamdı? Açık bir şey var mıydı?" Lucas sordu. "Bildiği bir şey yok."

"Çalıştığı yer nerede?"

"Kereste fabrikası, buradan yaklaşık on dakika uzaklıkta," dedi Carr.

"Gidelim." Carr kereste fabrikasına doğru ilerledi, beton bir döşeme üzerinde sarı çelikten bir direk ahır vardı. Değirmene giden beton bir rampanın üzerinde otuz ayak yüksekliğinde meşe tomrukları istiflenmişti.

Değirmenin içinde sıcaklık donma noktasının biraz üzerinde seyrediyordu. Yarım düzine adam testerelerin etrafında çalışıyordu.

Carr iş sahibiyle konuşmak için kafasını ofise uzatırken Lucas çalışma bölümünde bekledi. Lucas onun şöyle dediğini duydu: "Hayır, hayır, hayır, bir sorun yok, Tanrı şahidim olsun, biz sadece son kalan..."

.

."

Sonra bir kesim başladı ve Carr geri gelene kadar testereleri izledi.

"Yeğin içindeki Bob," dedi Carr. "Kesim bitince onu getireceğim."

Dell uzun boylu bir adamdı, kot pantolon, kolsuz yelek, ağır deri eldivenler ve sarı bir baret giymişti. Tomruklarla çalıştım, onları kesmek için jokeylik yaptım. Kesim bittiğinde

onu dışarıya, değirmenin gürültüsünden uzağa götürdü. Uzun boylu adam bir sigara yaktı ve, "Sizin için ne yapabilirim Şerif?" dedi.

Lucas, "LaCourt'ların öldürüldüğü gece hiç ziyaretçiniz oldu mu ya da evinizin etrafında kimseyi gördünüz mü?" diye sordu.

Dell başını salladı. "Hayır. Kimseyi görmedim. Eve geldim, televizyon izledim, yemek yedim, sonra çağrı cihazım çaldı ve kışımı kaldırıp oraya gittim."

Carr parmaklarını şıklattı. "Doğru ya, sen itfaiyemensin."

Dell başını salladı. "Evet. Birini yakalamazsan er ya da geç buralarda olursun diye düşündüm. Yani, ben bekâr bir adamım ve o yolun hemen aşağısındayım."

"Sana sorun çıkarmak istemeyiz," dedi Carr. "Zaten

çıkardınız," dedi Dell, R-Mill'e dönüp bakarak.

"Yani o gece kimseyi görmediniz. İşten çıktığınız andan yangına gittiğiniz ana kadar kimseyi görmediniz," dedi Lucas.

"Hiç kimseyi.

"Peder Bergen uğramadı mı?" Lucas sordu. "Hayır,

hayır." Dell şaşırılmış görünüyordu. "Neden uğrasın

ki?" "Sen onun cemaatinden biri değil misin?"

"Ara sıra, sanırım," dedi Dell, "Ama pek uğramaz."

"Yani ona yakın değil misiniz?" "Konu nedir Şerif?" Dell, Carr'a bakarak sordu.

0:!! "Sana bir şey soracağım Bob, yemin ederim üçümüzden öteye gitmeyecek," dedi Carr. "Yani, sormaktan nefret ediyorum. .

F. "Sor," dedi Dell. Sertleşmişti; başına gelecekleri biliyordu.

"Kasabada eşcinsel olabileceğinize dair bazı söylentiler duyduk, sanırım öyle."

Dell onlardan uzaklaştı, ormana doğru baktı.

"Demek öyle, ha?" Ve bir dakika sonra, "Bunun konuyla ne ilgisi var?" Şerif bir dakika ona baktı, sonra Lucas'a bakıp, "Orospu çocuğu," dedi.

"Peder Phil'i hiç görmedim," dedi Dell. "Ne düşünürseniz düşünün, onu hiç görmedim. Onu üç haftadır görmedim ve bunun benim seks tercihlerimle bir ilgisi olmadığı kesin."

Şerif ona bakmadı. Onun yerine Lucas'a baktı ama Dell'e, "Eğer yalan söylüyorsan hapse gireceksin.

Bu kritik bir bilgi."

"Yalan söylemiyorum. Mahkemede yemin ederim," dedi Dell. "Hatta kilisede bile yemin ederim."

Carr şimdi ona bakıyordu, düzgün bir bakışla ve sonunda, "Pekâlâ. Lucas, başka bir şey var mı?"

"Şu anda yok." "Sağ

ol, Bob."

"Bu beni burada mahvedecek," dedi Dell sessizce. "Gitmek zorunda kalacağım." "Bob, yapamazsın.

"Evet, gideceğim," dedi Dell. "Ama bundan nefret ediyorum, çünkü burayı sevdim. Hem de çok. Arkadaşlarım vardı, eşcinseller değil, sadece arkadaşlar. O da gitti."

Arkasını döndü ve kereste fabrikasına doğru yürüdü. "Ne düşünüyorsun?" Carr onun gidişini izlerken sordu.

"Gerçek gibi geldi," dedi Lucas. "Ama daha önce de bana yalan söylendi ve ben buna inandım."

"Phil'e geri dönmek ister misin?" Lucas başını iki yana salladı. "Henüz değil."

İkisi de inkâr ediyor ve elimizde aksini gösteren bir şey yok. Bakalım kilise arkadaşım ne diyecek. Bu gece ya da yarın ondan haber alırım."

"Zamanımız yok. . ." Carr başladı.

Lucas, "Eğer zaman sorununun cevabı buysa, o zaman dava için kritik değil," dedi. "Bergen bu işin dışında kalacak."

"Üzücü bir gün," dedi Carr. Dell içeride kaybolurken değirmene baktı. "Bob kötü bir adam değildi."

"Eğer gerçek dostları varsa tutunabilirdi."

"Hayır, o haklı," dedi Carr. "İşi yüzünden er ya da geç buradan ayrılmak zorunda kalacak."

Lucas, Climpl'tle donmuş bir derenin kıyısına inşa edilmiş bir restoran-motel olan Mill'de buluştu. Restoran pencerelerinin altındaki eski değirmen göleti, buz pateni pisti yapmak için bir Zarnboni ile tamamlanmıştı. Bir düzine adam yemek tezgahındaki taburelerde oturuyordu ve bir düzine insan da yemek salonunun etrafındaki masalara ikişer üçer dağılmıştı.

Climpt, elinde bir fincan tavuk suyuyla pencerenin kenarında durmuş, Rus paltosu giymiş yalnız bir ihtiyarın buzun üzerinde daireler çizdiği değirmen havuzuna bakıyordu.

Lucas yanına yaklaştığında Climpt, "Buraya geldiğimden beri oradayım," dedi. "Bu yıl seksen beş yaşında."

"Artık her gün bir saatliğine, hava ne kadar soğuk olursa olsun," dedi bir garson kız, Lucas'ın dirseğine yaklaşarak. Yaşlı adam ellerini arkasında kavuşturmuş, yüzünü gökyüzüne çevirmiş, daireler çizerek sekizler çiziyordu. Gülümsüyordu, şiddetle ya da odaklanmış bir şekilde değil, dikkati dağılmış basit bir zevkle, geçmişten gelen bir ritimle hareket ediyordu. Garson kız bir süre onları izledikten sonra, "Kediye mi gidiyorsunuz, yoksa..." dedi.

"Bir fincan çorba alabilirim," dedi Lucas.

Garson kız hâlâ pistteki yaşlı adama bakarak, "Çocukken nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyor; en azından öyle diyor. Sanırım ölmeye hazırlanıyor."

Kadın uzaklaştı ve Climpt alçak sesle, "Arama emrini aldın mı?" diye sordu.

"Evet.

İçeri girmekte sorun yaşarsak diye bir levye ve kısa bir kızak getirdim."

"Yeterince iyi," dedi Lucas. Garson kız elinde bir fincan tavuk suyuyla geri geldi ve "Shelly'nin getirdiği dedektif sizsiniz, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Lucas.

"Sizin için dua ediyoruz," dedi kadın.

"Doğru," dedi tezgâhtaki adam. İri yarı bir adamdı ve ensesindeki yağlar flanel gömleğinin yakasına doğru katlanmıştı. Mekândaki herkes onlara bakıyordu. "Siz sadece o orospu çocuklarını bulun," dedi. "Ondan sonra onları bize bırakabilirsiniz."

Lucas ve Climpt, Schoenecker'ların evine Lucas'ın kamyonetiyle gittiler, şerifin minibüsünden daha az dikkat çekeceğini umuyorlardı.

"Peki bu insanlar hakkında ne biliyorsun?" Lucas yolda sordu.

"Özel ve sessiz insanlar," dedi Climpt. "Andy muhasebeci, kasabadaki işlerle ilgileniyor. Judy evde kalıyor.

Yirmi yıldır buradalar, sanırım Vilas County'den gelmiş olmalılar. Andy'nin ofisine girip çıktığını görmediğiniz sürece onları hiç göremezsiniz. Bildiğim kadarıyla sosyalleşmiyorlar. Kilise insanı olup olmadıklarını bilmiyorum ama sanmıyorum. İşte, burası onların araba yolu."

"Özel evleri de var," dedi Lucas.

Schoenecker'lar kasabanın kuzey ucundaki bir arazide, mavi süslemeli, sarı, düzgün bir evde yaşıyorlardı. Çimlerin etrafı özenle düzenlenmişti ve mavi ladin kümeleri evi hem rüzgârdan hem de gözlerden etkili bir şekilde koruyordu. Lucas arabayı garaja kadar sürdü ve park etti.

Garaj yolunda bir santimetrelik kesintisiz kar vardı.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," dedi Climpt. "Kimse girip çıkmayacak."

Lucas çizmeleriyle karı eşeledi. "Son fırtınadan sonra temizlediler. Bunların hepsi uçup gitmiş."

"Evet. Neredeler?"

Ön kapıya gittiler ve Lucas zili çaldı. İki kez daha çaldı ama ev boş gibiydi. "Kilitler sağlam," dedi Climpt, fırtına kapısının camından iç kapıya bakarak.

"Arka tarafı deneyelim, bakalım garaj kapısı var mı?" diye önerdi Lucas. "Onlar genellikle daha kolaydır."

Karla kaplı kaldırımını takip ederek arka tarafa gittiler. Arka kapının kilitleri ötekilerle aynıydı. Climpt kapı kolunu denedi, tıkırdattı, ağırlığını kapıya verdi. Kapı yerinden oynamadı. "Kırmak zorunda kalacağım," dedi. "Çubuğu getireyim."

"Bir saniye bekle," dedi Lucas. Garajın duvarına, elektrik düğmesi hizasında, çelik kapaklı bir priz yerleştirilmişti. Lucas kapağı kaldırıp içine baktı. Hiçbir şey yoktu. Arka güvertenin köşesinde sarı böcek ışıklı bir direk feneri duruyordu. Ona ulaşmak için derin karda yürüdü, dört kenarlı fenerin içine baktı, sonra cam parçalarından birini kaldırdı, etrafı karıştırdı ve bir anahtar buldu.

Climpt'e sırtarak, "Siktiğimin köylüleri," dedi.

Anahtar garaj kapısında işe yaradı. Garajla ev arasındaki kapının kilidi açıldı. Lucas içeri girdi ve Schoenecker'ların evinin içini de en az dışı kadar soğuk buldu. Her odayı kontrol ederek hızla içeri girdiler.

"Gitmiş," dedi Lucas ana yatak odasından. Dolapların ve şifonyerlerin yarısı boştu. Ebeveyn yatak odasındaki kral boy yatağın üzerinde bir yığın tel askı duruyordu. "Toplanmış."

"Ve aceleyle de dönmeyecekler," dedi Climpt koridorun sonundan.

"Şuna bak."

Climpt banyodaydı ve gözlerini tuvalete dikmişti. Lucas da baktı.

Klozet boştu ama antifrizle mor renge boyanmıştı. "Kışı geçirmişler."

"Evet. Bir süre burada olmayacaklar."

"Öyleyse hadi bakalım," dedi Lucas.

Ebeveynlerin yatak odasından başladılar ve hiçbir şey bulamadılar. İkinci yatak odası Schoenecker'ların kızları tarafından paylaşılıyordu. Yine boş çıktılar.

Banyoyu, oturma odasını, yemek odasını incelediler, mutfağı parçalara ayırdılar, bodrumda yarım saat geçirdiler.

Climpt başını kaşıyarak, "Hiçbir şey yok," diye homurdandı. Tekrar oturma odasındaydılar. "Hiç bu kadar boş bir ev görmemiştim."

"Tek bir video kaset bile yok," dedi Lucas. Koridordan geçip ana yatak odasına gitti ve oradaki televizyonu kontrol etti. Televizyonun tabanına bir kaset çalar yerleştirilmişti. Oturma odasında daha büyük bir televizyon ayrı bir kasetçalara bağlanmıştı. "İki video kaset oynatıcıları var ama kasetleri yok."

"Kiralayabilirler," dedi Climpt. "O

zaman bile. .

"Bodrumdaki kutular... bir dakika," dedi Climpt aniden ve bodrum merdivenlerinde kayboldu.

Lucas durgun ve soğuk evin içinde dolaştı, sonra garaja gidip kapıyı açtı ve içeri baktı. Climpt iki kutu taşıyarak merdivenlerden geri döndü ve Lucas, "İki arabaları var. Garajın iki tarafı da izleniyor."

"Evet, sanırım öyle."

"Aileler ne sıklıkla tatile çıkarlar ve sadece dört kişi oldukları halde iki araba alırlar?" Lucas sordu.

"Şuna bak," dedi Climpt. Kutuları Lucas'a doğru uzattı. Biri video kameranin kartonuydu. Diğeri de Polaroid Spectra fotoğraf makinesinin kartonuydu. "Bir video kamera ve hiç video kaset yok. Ve dün gece Henry Lacey Polaroid'in Spectra kamerayla çekildiğini söyledi."

"Tanrım." Lucas elini saçlarında gezdirdi. "Pekâlâ. Bak ne diyeceğim.

Faturaların olduğu dosya dolabını karıştır, bulabildiğin bütün kredi kartı numaralarını al. Özellikle de benzin kartı numaralarını ama hepsini al. Ben kızların odasına dönüyorum. Gençlerin bir şey bırakmadığına inanamıyorum." Odayı santim santim dolaşmaya başladı, tüm şifonyerlerin çekmecelerini çekip altlarına baktı, şişeleri ve kutuları kontrol etti, ilkokula kadar uzanan ev ödevi kâğıtlarını karıştırdı. Ayakkabıların içine baktı, yatağı kaldırdı.

Climpt içeri girdi ve şöyle dedi: "Sanırım ellerindeki tüm numaraları aldım.

Sunoco ve Amoco benzin kartları vardı. Ayrıca Russ Harper'dan da epey benzin almışlar, istasyonunun buradan on beş mil uzakta olduğunu düşünürsek bu oldukça garip."

Lucas şilteyi yerine bırakırken, "Fişleri sakla," dedi. "Ve dışarıda çöp olup olmadığını kontrol et."

"Pekâlâ."

Yarım düzine kitap, satranç şövalyesi şeklindeki malakit kitap ayracı tarafından birbirine bastırılmış bir şekilde masanın üstünde dik duruyordu. Lucas kitaplara baktı, onları çevirdi, sayfalarını aşağı doğru tuttu ve sayfalarını çevirdi. Kutsal Kitap'tan alüminyum folyo bir paket düştü. Lucas onu aldı, açtı, turuncu mürekkeple yazılmış bir telefon numarası ve Betty adını buldu.

Kitabı yerine koydu ve Climpt dışarıdan içeri girerken oturma odasına yürüdü. "Çöp yok. Evi temizlemişler, yaptıkları bu."

"Tamam." Lucas telefonu aldı ve sakız paketinin üzerindeki numarayı çevirdi.

Arama ilk çalışta cevaplandı. "Burası Ojibway Eylem Hattı. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ses kadındı ve profesyonelce neşeliydi.

"Qjibway Eylem Hattı nedir?" Lucas sordu.

"Kimsiniz?" Ses neşesinden bir parça kaybetmişti. "Bir şerif yardımcısı," dedi Lucas.

"Sen bir şerif yardımcısısın ve Ojibway Eylem Hattı'nın ne olduğunu bilmiyor musun?" "Yeni."

"Senin adın ne?"

"Lucas Davenport. Onunla konuşmak istersen Gene Climpt burada."

"Oh, hayır, sorun değil, seni duydum. Ayrıca, bu bir sır değil - biz ilçe insan hizmetleri için kriz hattıyız.

Telefon rehberinin hemen önündeyiz."

"Pekâlâ. Betty ile konuşabilir miyim?"

Bir an sessizlik oldu, sonra kadın şöyle dedi: "Burada gerçekten Betty diye biri yok Bay Davenport. Bu, cinsel istismar danışmanımızın kod adı."

12. BÖLÜM

Lucas, Weather'ın araba yoluna park etti, kamyonetten indi ve elinde bir şişe şarapla verandaya doğru yürüdü.

Weather kapıyı açtığı anda zile uzanıyordu.

"Yemeği siktir et," dedi Lucas içeri adım atarken. "Avustralya'ya giden bir uçağa binelim. Birkaç hafta sahilde uzanalım."

"Utanırım. O kadar kış beyazıym ki şeffağım," dedi Weather.

Şişeyi aldı. "İçeri gel."

Kadın epey zahmet çekmiş, diye düşündü. El yapımı bir bez kilim girişte boylu boyunca uzanıyordu; önceki gece orada değildi. Volkswagen büyüklüğündeki şöminede ateş çitirdiyordu. Ve havada biraz Chanel kokusu vardı. "Oldukça etkileyici, değil mi? Ateş ve diğer her şeyle birlikte?"

"Hoşuma gitti," dedi basitçe. Gülümsemedi. Gülümsemesinin bazen insanları korkuttuğu söylenmişti ona.

Hem utanmış hem de memnun olmuş görünüyordu. "Paltonu dolaba, botlarını da kapının yanına bırak. Yemek yapmaya yeni başladım. Biftek ve karides. Hepsini yersek ikimize de kalp bypass'ı gerekecek."

Lucas botlarını tekmeledi ve oturma odasında çoraplı ayaklarıyla dolaştı. Bir gece önce karanlıkta onu görmemişti ve sabah Bergen'i düşünerek aceleyle dışarı çıkmıştı....

"Ameliyat nasıl geçti?" diye seslendi mutfaktaki kadına.

"İyi geçti. Bazı bacak kemiklerini birbirine tutturmam gerekti. Kötü ama çok karmaşık değil. Kadının b i r i karı itmek için çatısına çıkmış ve düşmüş. Araba yoluna doğru. Topallaya topallaya

O gelmeden önce neredeyse dört gün boyunca etrafta dolaştı, lanet olası aptal. Röntgenleri gösterene kadar kemiğin kırık olduğuna inanmadı."

"Huh." Kanepe masasının üzerinde duran gümüş renkli resim çerçevelerinde, henüz genç olan bir kadın ve erkeğin elle boyanmış fotoğrafları vardı. Fotoğrafların yarısında yelkenliler görölüyordu. Anne ve babası. Küçük, abanoz bir kuyruklu piyano bir oyukta duruyordu, üstü desteklenmişti, müzik sehпасının üzerinde Erroll Gamer'ın "Dreamy" şarkısının notaları vardı.

Mutfağa geri döndü. Weather'ın üzerinde onu ilk kez gördüğü, sade, yumuşak omuzlu bir elbise vardı; uzun, ince bir boynu ve omurgası boyunca serpiştirilmiş çilleri vardı. Gülümseyerek, "Öyle güzel şeyler yapacağım ki ağzınız acıyacak," dedi.

"Yardım edeyim," dedi adam.

Ona bodrumdan, kısmen kürekle temizlediği arka güverteye bir ızgara taşıttı. Mangalı kömürle doldurdu ve  a l ı ş t ı r d ı .

Aynı anda ocağa bir tencere su koydu. Bir torba dolusu büyük boy, kabuklu karidesi bir süzgece koyup kenara ayırdı. Otlar ve bir kutu ayrıran salata sosu oldu; bir parça peynir kesme tahtasının üzerindeki mantar, kereviz, ceviz, su teresi ve elma yığınınna katıldı. Dilimlemeye başladı.

"Mantar sevip sevmediğini sormayacağım; başka seçeneğin yok," dedi.

"Şarabı hazırla. Bir süre nefes alması gerekiyor."

Dışarıdaki sıcaklık öğleden sonra artmaya başlamıştı ve şimdi sıfıra yaklaşıyordu. Bir esinti ortaya çıkmıştı ve yirmi derecenin altındaki havanın buruk kuruluşuna kıyasla neredeyse nemli hissettiriyordu. Lucas botlarını tekrar giydi ve kömürle ilgilenmeye başladı; her seferinde sadece birkaç saniye süren soğuk teninde iyi hissettiriyordu.

Salata ekşiydi ve tam kıvamındaydı. Karidesler öldürücüydü.

Onlardan bir düzine yedi ve sonunda biftekleri koyacak kadar masadan uzaklaştı.

"O zamandan beri böyle yememiştim. Ne zamandan beri bilmiyorum.

Yemek yapmayı seviyor olmalısın," dedi Lucas cam kapıların içinde durup ızgaraya bakarken.

"Sevmiyorum, gerçekten. Lisede Beş İyi Şey diye bir ders almıştım," diye itiraf etti. "Bana öğrettikleri buydu. Beş iyi şey nasıl yapılır. Bu da onlardan biri."

"Bu derse ihtiyacım var," dedi Lucas elinde bir tabakla dışarı çıkarken. Bifteklerin mükemmel olduğunu söyledi. İçi kırmızı, dışı biraz kömürleşmiş.

"Mueller yok mu çocuk?" diye sordu.

Adam başını salladı ve gecenin havası birden değişti. "Şu anda bunu düşünmem," dedi.

"İyi," dedi kadın aceleyle, onun ruh halini anlayarak. "Zaten berbat bir iş."

"Sana birkaç şey söyleyeyim," dedi. "Ama daha ileri gidemez."

"Olmayacak."

Olanları özetledi. Rahip ve zaman sorunu, homoseksüel sorunu ve Harper, Schoenecker'ların arayışı.

Kadın ciddiyetle dinledi ve sonunda şöyle dedi: "Phil Bergen'i çok iyi tanımıyorum ama bana hiç eşcinsel gibi gelmedi. Onunla konuştuğum birkaç seferde neredeyse utangaç görünüyordu. Bana tepki veriyordu."

"Bundan emin olamayız," dedi Lucas. "Ama bu pek çok şeyi açıklar."

"Peki Schoenecker'lara ne oluyor?"

"Carr şu anda cinsel terapistle Schoenecker'ların çocuklarıyla yapılan aramaları eşleştirip eşleştiremeyeceklerini görmek için görüşüyor - çocuklar aslında hiç gelmedi ama hiçbir şeye dönüşmeyen bir sürü isimsiz arama alıyorlar.

Aramalar kayda alınıyor, yani bir şeyler olabilir. Ve d71 kredi kartlarını kontrol ediyoruz, nerede olduklarını bulmaya çalışıyoruz Az önce gittiler, sözde Florida'ya."

7 4* @Rlivp" :Eğer tüm bunlar doğruysa, kasaba karışacak," dedi Weather.

"Kasaba bunun üstesinden gelecektir. Bu tür şeylerin daha önce de olduğunu gördüm," dedi Lucas. "Asıl soru şu: Katil ne kadar kontrolden çıkmış durumda?"

Ne yapıyor?"

"Hey, bana kâbuslar yaşatacaksın," dedi kadın. "Ye, ye."

Lucas bifteğinin yarısında pes etti ve şöminenin önündeki aşırı doldurulmuş kanepeye doğru sendeleyerek yürüdü. Weather iki bardağa birer ons konyak koydu, güverteye açılan sürgülü cam kapıları örten perdeleri açtı ve kanepeye dik açıyla oturan E-Z Boy'un içine çöktü' İkisi de ayaklarını kanepeyi boydan boya geçen yara bere içindeki sehpanın üzerine koydu.

"Blimp," dedi Lucas.

Ben mi?" dedi kız kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, ben. Tanrım, biri karnıma bir sözlük düşürse havaya uçarım. Şuna baksana." Lucas kapıları işaret etti, hilal şeklindeki ay gölün karşısındaki ağaçların üzerinden yeni yeni yükseliyordu.

"Sanki. ." diye başladı, aya bakarak. "Ne gibi?"

"Sanki bir maceraya başlıyormuşum gibi."

4ARA "Keşke öyle olsaydım," dedi Lucas. "Tek yaptığım yatmak." "Şey, oyun yazmak... Parasının oldukça iyi olduğunu söylemiştin. "Evet, sanki buraya çok para kazanmak için gelmişsin gibi."

"Tam olarak aynı şey değil," dedi kadın.

"Belki de değil," dedi Lucas. "Ama işe yarar bir şeyler yapmak istiyorum. Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Polisken bir şeyler yapıyordum. Şimdi sadece para kazanıyorum."

"Şimdilik yine polissin," dedi. "Birkaç haftalığına."

"Minneapolis'e dönmeye ne dersin?" "Bunu düşünüyordum," dedi Lucas. Konyağını bardağın içinde döndürdü ve bitirdi. "Geçen yaz New York'ta bir dava açmıştım. Şimdi de bu. Bazen bu işten bir şeyler kazanabileceğimi, sadece iş alabileceğimi düşünüyorum. Ama gerçekçi olduğumda, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Yapacak yeterince iş yok."

"Ah, şey. Kimse hayatın kolaylaşacağını söylemedi."

"Evet ama sen hep kolaylaşacağını düşünürsün," dedi Lucas. "Bir bakmışsın altmış beş yaşındasın ve Miami Sahili'nde yıkık dökük bir apartman dairesinde yaşıyorsun, bir sonraki takma dişinin parasını nasıl ödeyeceğini düşünüyorsun."

Weather bir kahkaha patlattı ve Lucas karanlıkta sırtarak onu dinledi, onu güldürdüğü için mutluydu.

"Adam iflah olmaz bir iyimser," dedi.

Hem Grant'te hem de Şehirlerde ortak tanıdıkları insanlar hakkında konuştular.

"Gene Climpt bir trajedi gibi görünmüyor ama öyle," dedi ona.

"Otoyol devriyesine girdikten hemen sonra lisedeki sevgilisiyle evlendi - Shelly'den önce devriyedeydi, çok eskiden, ben ortaokuldayken. Neyse, yeni yürümeye başlayan bir kızları vardı. Bir gün Gene'in karısı bebek için banyo yaptırıyordu, sadece sıcak su akıtıyordu ve daha sonra soğutmayı planlıyordu ki telefon çaldı. Kadın telefonu açmaya gitmiş ve çocuk tuvalete tırmanıp küvetin üzerine eğilmiş ve içine düşmüş."

"Aman Tanrım."

"Evet. Haşlanma yüzünden ölmüş. Sonra Gene cenaze evindeyken karısı kendini vurdu. Kendini öldürdü. Bebeğin ölmesine dayanamadı. İkisini birlikte gömdüler."

"Tanrım. Hiç yeniden evlenmedi mi?"

Kadın başını salladı. "Hayır. Yıllar boyunca birkaç kadınla takıldı ama kimse onu elde edemedi.

Birkaçı da denedi."

Weather, Minnesota Üniversitesi'nde cerrahi ihtisasını yaparken yedi yıl boyunca St. Paul-Ramsey General'da geceleri çalışmıştı ve sekiz ya da on St. Paul polisi tanıyordu. Onları sever miydi?

"Polisler de herkes gibidir, bazıları iyi bazıları da pisliktir.

Sizi dolandırma eğilimleri var," dedi.

Lucas, "Devriyedeyseniz ve getirdiğiniz kişi bir çocuk ya da ortağınız değilse, hastane takılmak için iyi bir yerdir," dedi.

"Sıcaktır, güvendesinizdir, bedava kahve içebilirsiniz. Etrafta güzel kadınlar var. Çalışırken gördüğünüz kadınların çoğu ya kurban ya da faildir. Yakışıklı bir kadının size hız cezanızı kışınıza sokmanızı söylemesi kadar güzel bir şey yok gününüzü soğutmak için."

Weather, "Haklısın, polisler cezaları yapıştırmalı," dedi. "Öyle mi?"

Adam bir kaşını kaldırdı.

"Evet. Polislerin ceza yazdığını görmek beni hep şaşırtmıştır. Şehirler parçalanıyor; her gece insanlar öldürülüyor ve bir dilenci sizden para sızdırmadan şehir merkezinde yürüyemiyorsunuz.

Ve çoğu zaman bir polis gördüğünüzde, elli beşlik alanda altmış beşle giden zavallı bir serseriye ceza kesiyor. O ceza yazarken bile tüm dünya altmış beşle geçip gidiyor. Polislerin bunu neden yaptığını bilmiyorum, bu sadece herkesi onlara kızdırıyor."

"Altmış beşle gitmek yasaları çiğnemektir," dedi Lucas yanak

diliyle. "Oh, saçmalık."

"Pekâlâ, saçmalık."

"Biletler için kota koymuyorlar mı?" diye sordu. "Yani, gerçekten mi?"

"Evet, ama öyle demiyorlar. Performans standartları var. Bir devriyenin ayda yaklaşık X sayıda ceza yazması gerektiğini söylüyorlar. Yani devriye gezen bir adam

cezalarını sayar ve "Kahretsin, on cezaya daha ihtiyacım var." der.

Böylece bir hız tuzağına gider ve on ceza almak için bir saatini harcar." kota var."

"Şşşt. Bu, şehir için aptal bir keş hırsızı yakalamaktan çok daha kârlı." Adamın ne istediğini söylemedi, çok utangaçtı ve hemşirelik okulundan çıkmalı on beş dakika olmuştu.

Sünnet derisinin onarılmasını istediği ortaya çıktı. Sünnet derisiyle seksin daha iyi hissettirdiğini duymuş ve buradan bir dikiş alıp şuraya bir etek koyabileceğimizi düşünmüş."

Lucas gülerek, Weather'ın polisler'e özgü bir mizah anlayışı olduğuna karar verdi, muhtemelen acil serviste gelişmişti; dünyanın yeterince kötü olduğu bir yerde, kendini kötü haberlerden ayırmayı öğrenecek kadar sık.

"Sadece bir yüksük dolusu konyak kaldı ve onu alıyorum," dedi Weather sandalyeden sıçrayarak.

"Alabilirsin," dedi Lucas.

Geri döndüğünde sandalyeye değil de kanepeye, onun yanına o t u r d u ve elini başının arkasına, karşı omzuna koydu.

"Şarabın neredeyse hiçbirini içmedin. Ben şişenin üçte ikisini içtim ve şimdi de konyağı bitiriyorum."

"Konyağın canı cehenneme," dedi Lucas. "Boyun eğmek ister misin?" "Bu pek romantik değil," dedi kadın sertçe.

"Biliyorum ama gerginim."

"Hâlâ biraz romantizme hakkım var," dedi kadın. "Ama evet, sarmaş dolaş olmak uygun olur sanırım."

Bir süre sonra, "Bu konuda çekingen davranmayacağım; yaşlanan sporcu-polis imajını tercih ediyorum," dedi.

"Yaşlanmak mı?"

"Senin saçların benden daha fazla beyazlamış, bu yaşlanmaktır," dedi. "Mmmm."

"Ama henüz seninle yatmayacağım," dedi. "Seni bir süre terleteceğim."

"Nasıl istersen."

Bir süre sonra "Peki çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Konuşmamız lazım," dedi.

Misafir odası kuzeye baktığı için serindi ve Lucas yatağa girmeden önce pijamalarını giydi.

n Birkaç dakika uyanık kaldı, acaba onun odasına bakmalı mıydı diye düşündü ama bakmaması gerektiğini hissetti. Akşamı sadece konuşarak bitirmişlerdi. Yatak odasına gittiğinde, onu -oturuyordu- önce dudaklarından, sonra alnından öpmüş, saçlarını karıştırmış ve evin arka tarafında gözden kaybolmuştu.

"Sabah görüşürüz," demişti.

Uyumak üzereyken yatağın yanında onun sesini duyduğunda şaşırdı: "Lucas." Eli omzuna dokundu ve "Dışarıda biri var," diye fısıldadı.

"Ne?" Anında uyandı. Gece tuvalete gitmek ya da su içmek için kalkmak zorunda kalırsa diye koridorun ışığını açık bırakmıştı ve yatağın yanına çömeldiğini görebiliyordu. Kadın

22'liği taşıyordu. Battaniyeleri geriye itti ve ayaklarını yere doğru salladı.

45'lik komodinin üzerinde duruyordu ve onu aldı. "Nereden

biliyorsun?"

"Hemen uyuyamadım."

"Ben de uyuyamadım." "Yatak odamda banyo vardı ve bir bardak su almaya gittim. Gölün dışından eve doğru yaklaşan bir kar motosikleti farı gördüm. Bu şekilde gelen bir patika yok.

İzledim ve far söndü ama onu ay ışığında görebiliyordum, hala geliyordu. Komşularının bir iskelesi var ve çimenlerinin üzerinde. Sanırım onun arkasında durdu. Kar motosikletleri yok. Aşağıda bir rüzgar perdesi var, şu çamlar. Onu bir daha görmedim."

Sakindi, neredeyse gerçekçi bir şekilde rapor veriyordu.

"Ne kadar önce?"

"İki ya da üç dakika. Delirdiğimi düşünerek izlemeye devam ettim. Sonra dış cephede bir şey duydum, tırmalamaya benzer bir şey."

"Belaya benziyor," dedi Lucas. 45'liğe bir mermi doldurdu. "Ne yapacağız?" Weather sordu.

"Haber verin. Buraya, göle ve yola birkaç adam gönder. İşler yoluna girmeden onu korkutmak istemeyiz."

"Yatak odamda bir telefon var, hadi," dedi.

Koridordan aşağıya doğru yürüdü, Lucas da onu takip etti. "Başka ne var?"

"İçeri girmek için bir yer bulmalı ve bu da biraz gürültü çıkaracak.

Seni mutfakta istiyorum, sadece dinle.

Tezgâhın arkasında, yerde kal. Ben oturma odasında, kanepenin yanında olacağım. Eğer onu duyarsan, gizlice geri dön ve beni al. Hadi arayalım."

Odasındaydılar ve telefonu eline aldı.

"Uh-oh," dedi ona bakarak. "Hat kesik. Bu hiç olmadı.

.

"Kabloları çıkarmış. Lanet olsun, o burada," dedi Lucas. "Mutfakta yere yat. I. .

"Ne?"

"Kamyonette bir ahize var." Garaj kapısına baktı; on saniyesini alırdı.

Ön odadan gelen yüksek sesli bir tıkırtı onu geri döndürdü. "Ne?"

diye fısıldadı Weather. "Bu güvertenin kapısı."

"Geride kal." Lucas koridordan aşağı kaydı, bir köşede durdu, etrafına baktı ama hiçbir şey göremedi. Ayı görebilmek için perdeleri açık bırakmışlardı ama evin dışındaki güvertede görünürde hiçbir hareket yoktu, cama bastırılmış bir yüz yoktu. Karanlık bir dikdörtgenden başka bir şey yoktu. Kapı tekrar çalınmaya başladı, sanki biri kapıyı zorlamaya çalışıyormuş gibi değil de Weather'ı uyandırmaya çalışıyormuş gibi.

"Hey..." Bir adamın sesi, üç bölmeli camdan boğuk geliyordu.

"Ne?" Weather ayağa kalkmış, mutfaktan oturma odasına doğru yürüyordu.

"Yere yat lan," diye fısıldadı Lucas ısrarla, tabancasını ona doğru sallayarak.

"Yere yat."

Kadın tereddüt etti, hâlâ ayaktaydı ve Lucas odanın öbür ucuna seğirtip sol eliyle bileğini yakaladı ve onu aşağı, duvara doğru çekti.

"Birinin yardıma ihtiyacı var," dedi kadın.

"Saçmalık: telefonu unutma," dedi Lucas. İkisi de bir köşeye doğru ilerlediler.

Sanki uzaktan gelen bir başka çağrı. "Hey oradaki. Hey, bir kaza var, bir kaza var," ve üç kez daha kapı çalındı. Lucas Weather'ın bileğini bıraktı ve köşeden hızlıca bir göz attı.

"Bu o olamaz, beni arayan biri var," dedi Weather. Beyaz geceliği koridordan yansıyan loş ışıktaki hayalet gibi görünerek onun yanından geçti.

"Tanrım," dedi Lucas. Köşede yerde oturuyordu ve onun kolunu yakalamak için uzandı ama kadın güverteden görüş alanına girdi, camdan sekiz adım uzaktaydı.

Pencere patlayarak odayı cam yağmuruna tuttu ve bir parmak ateş Weather'a doğru ilerledi. Lucas onu çoktan geri çekmişti ve Weather ayağa kalkıp yayıldı, tamam, Lucas, "Av tüfeği, av tüfeği..." diye bağırdı ve kapıya doğru üç el ateş etti, pat-pop-pop ve geri çekildi.

Tüfek tekrar kükreyerek odanın her tarafına daha fazla cam fırlattı, saçmalar deri kanepenin ucunu parçalayıp uzak duvara gömüldü. Lucas hızlıca bir göz attı, sonra bir kez daha baktı ve dördüncü kez ateş etti.

Weather elleri ve dizleri üzerinde mutfığa doğru hamle yaptı ve orada bıraktığı 22'lik tüfeği alıp geri döndü.

"Şerefsiz!" diye bağırdı.

"Yerde kal, bu on iki kalibrelik," diye bağırdı Lucas.

Beş saniye arayla bir pompalı tüfek daha patladı, sonra bir tane daha, ilkinin namludan çıkan parıltısı odanın önünü aydınlattı. İkincisinin parıltısı daha sönük görünüyordu, saçmalar taş şöminenin etrafında sekiyordu.

Beş saniye başka bir atış olmadan geçti. "Kaçıyor," dedi Lucas.

"Sanırım kaçıyor."

Ayağa kalkıp Weather'ın yatak odasına koştu ve çimenlere baktı. Adamı orada görebiliyordu, yüz metre ötede, ağaçlığın sığınağından yirmi metre, on beş metre ötede. "Allah k a h r e t s i n ." Geri çekildi ve pencerenin camına iki el ateş ederek camı kırdı, sonra kaçan adama bir el daha ateş etti, umutsuz bir atıştı.

Adam ağaçların arasında kayboldu. Lucas onu gördüğü son noktaya son bir el daha ateş etti ama şarjör boştu.

"Yakalamak mı? Yakalamak mı?" Weather elinde tüfekte oradaydı.

Tüfeği ondan kaptı ve koridordan oturma odasına koştu, güverteden geçip karların içine daldı. Avluyu boydan boya geçti, karda boğuldu, izleri takip etti, ağaçların arasından geçti...

ve üç ya da dört yüz metre ötede gölün üzerinde süzülen bir kar motosikletinin kırmızı arka lambasını gördü. Tüfek o mesafeden işe yaramazdı.

Donuyordu. Soğuk onu yakaladı, iki büklüm etti.

Döndü ve eve doğru koşmaya başladı, ama soğuk onu hırpalıyordu ve yavaşladı, çıplak ayaklarıyla ilerliyordu.

Pijamaları üzerinden sarkıyordu.

"Tanrım, Lucas, Lucas. . ." Weather onu kollarının altından yakalayıp evin içine çekti. Kontrolsüzce titriyordu.

"Ahize kamyonetimde. Getir onu," diye homurdandı.

"Sen şu lanet duşa gir, gir işte."

Dönüp garaja doğru koştu ve giderken ışıkları yaktı.

Lucas sıırıslıklam pijamasının üstünü çıkardı, o kadar yorgundu ki zar zor hareket edebiliyordu, sendeleyerek banyoya doğru geri döndü. Gece havası kırık camlardan içeri girerken evin içindeki sıcaklık düşüyordu ama banyo hâlâ sıcaktı.

Duşa girdi, sıcak suyu açtı, sırtından aşağı akmasına izin verdi, pijama pantolonunu bacaklarına yapıştırdı. Weather ahizeyle geri döndüğünde duş başlığına tutunuyordu.

"Merkez."

"Ben Davenport, Weather Karkinnen'in evindeyim.

Az önce pompalı tüfekli bir adam tarafından vurulduk. Kimse yaralanmadı ama ev darmadağın. Adam kar motosikletiyle Lincoln Gölü'nün batısına doğru gidiyor.

Yaklaşık iki dakika önce gitti, belki de üç."

N R_ 4, "Weather, bu Carr'ın söylediği en aptalca şey," diye söze başladı ama Weather başını iki yana salladı ve pencereden dışarıya baktı. "Gitmeyeceğim," dedi. "Durum böyleyken olmaz. Bir yolunu bulacağım."

.F.5 Lucas bir kar arabası kıyafeti giymişti. Carr başını salladı ve, "P e k â l â , Donanım Hank'ten birini çağıracağım," dedi.

Burada."

Silahlı adam da LaCourt katili gibi kar ayakkabısıyla gelmişti. Alarm verildiğinde, Weather'ın evinin iki ya da üç mil ötesindeki patikalarda hala kar motosikleti kullanan düzinelerce kişiden herhangi biri olabilirdi. Görevli iki şerif yardımcısına kızakları durdurmaları ve isim almaları söylendi.

Kimse bundan bir şey çıkacağını düşünmüyordu.

Carr Lucas'a, "Vurulma haberini aldığında Phil Bergen'ı aradım," dedi.

"Öyle mi?"

"Evde kimse yok," dedi Carr.

Bir an sessizlik oldu, sonra Lucas, "Tüfeği var mıydı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gerçi herkes silah alabilir."

"Neden birine kızıağı kontrol ettirip evinde olup olmadığına baktırmıyorsun? Bak bakalım dışarıda mı?"

"Bu yapılıyor," dedi Carr.

Madisow olay yeri teknisyenleri kar motosikleti izlerinin, kar ayakkabısı izlerinin fotoğraflarını çekiyor ve kardan av tüfeği kovanlarını çıkarıyorlardı. Hâlâ soğuktan titreyen Lucas, Weather'la birlikte oturma odasına doğru yürüdü. Çifte saçmalardan biri anne babasının fotoğraflarından birinin çerçevesine isabet etmişti ama fotoğrafta bir şey yoktu.

"Neden böyle yaptı, neden... "Bunu düşünmem gerek," dedi Lucas.

"Hakkında... "Seni o pencerelerin yanında istedi. Eğer bir kapıya gitmiş olsaydı, onu içeri almayabilirdin. Ve o meşe kapılardan ateş edip seni yakalayacağından emin olmak için çok iyi bir silaha ihtiyacı vardı. Asıl soru şu: Kapıları biliyor muydu?"

Weather bir dakika sonra, "Bence camlar onun istediği şekildeydi," dedi. "Gölden yukarı çıkabilirdi, kimse onu görmezdi."

"Bu da mümkün. Onu görmemiş olsaydın, telefonlardan haberimiz olmasaydı, cama doğru yürüyebilirdin."

"Neredeyse yapıyordum zaten," dedi.

Carr geri geldi. "Phil'i bulamıyoruz ama kızıağı garajda. Arabası gitmiş."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Lucas.

"Ben de bilmiyorum ama Hayward'daki Park Falls'u aradım. Arabası için parmaklıkları kontrol ediyorlar."

Hırdavatçı Hank üç yaprak kontrplak ve bir Skil testere getirdi, Weather'ın yatak odasındaki cam kapıların ve pencerenin cam parçalarını kırdı, açıklıkları kontrplakla kapattı ve çivilerle yerine yerleştirdi.

Ayrılırken, "Bu gecelik bu kadar yeter," dedi. "Yarın kalıcı bir şeyler için tekrar kontrol edeceğim."

O sabah saat üçe doğru olay yeri teknisyenleri toparlanıyordu ve telefon şirketi gelip gitmişti.

Bergen hâlâ bulunamamıştı.

"Ben eve gidiyorum," dedi Carr. "Birini bırakacağım."

"Hayır, biz iyiyiz," dedi Weather. "Lucas'ın 45'liğı ve benim de tüfeğim var... ve onun tekrar döneceğinden ciddi olarak şüpheliyim."

"P e k â l â ," dedi Carr. Yüzü hafifçe kızardı. Lucas, onun Weather'la birlikte yatakta olduklarını varsaydığını fark etti.

"Telsizde kal."

"Evet," dedi Lucas. Sonra Weather'a bakarak Carr'a, "Gel de bir dakika konuşalım. Özel olarak."

"Ne?" Weather ellerini kalçalarına götürerek

sordu. "Kolluk kuvvetleri konuşması," dedi

Lucas.

Carr onu misafir yatak odasına kadar takip etti. Lucas omuz kılıfını aldı ve tabancasını çıkardı. Duştan çıktıktan sonra yeniden doldurmuştu ve şimdi mermi yatağını delip şarjöre yerleştirdi.

"Bergen'i bu gece bulamazsak yarın linç edilebilir," dedi.

"Bunu biliyorum," dedi Carr. "Bir yerlerde sarhoş olması için dua ediyorum. Bunun için ilk kez."

"Ama söylemek istediğim asıl şey, Weather'ı kasabadan çıkarmamız gerektiğı.

Buna karşı koyacak ama ben onu kirlettim.

Nedenini tam olarak düşünemiyorum ama

sanırım bulaştırdım." "Öyleyse onun üzerinde

çalış," dedi Carr.

Lucas yerdeki çantasını ve buruşmuş yatak örtülerini işaret etti.

"Sandığın kadar arkadaş canlısı değiliz Shelly."

Carr tekrar kızardı, sonra, "Yarın onunla konuşurum, bir şeyler ayarlarız. Bütün gün yanında bir adamım olacak."

"Güzel." Son adam da gittiğinde Weather kapıyı itip Lucas'a baktı.

"O küçük boğa seansı ne hakkındaydı?" diye sordu şüpheyile.

"Bazı rutin sorular sordum ve Shelly'nin kıyafetlerime, saatime ve misafir odasındaki buruşuk yatağa iyice bakmasına izin verdim," dedi Lucas. Ürperdi.

Kadın bir süre ona baktıktan sonra, "Bunu takdir ediyorum. Sanırım. Hâlâ üşüyor musun?"

"Evet. Donuyorum. Ama iyiyim."

"Bu hayatımda gördüğüm en aptalca şeydi, çıplak ayaklarınla karda öylece yuvarlanıyordun. Seni buraya geri getirdiğimde başının belada olduğunu düşündüm, kalp krizi geçireceğini sandım."

"O anda yapılacak şey gibi göründü," dedi.

Oturma odasına geri döndü, hasarlı duvarlara baktı ve "Gerçekten sarhoşum, Davenport. Kızgın ve sinirli. Bu sabah yapacağım histerektomiye yeniden planlamak zorunda kalacağım... belki öğleden sonraya erteleyebilirim. Tanrım, çok gerginim."

"Vücudunda yaklaşık iki litre adrenalin var. Bir saat içinde dağılırsın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" İlgilenmişti. "Hey, duvardaki deliklere bak Tanrım."

Hastanenin gece sorumlu hemşiresini aradı, sorunu anlattı, ameliyatı yeniden planladı, 22'liğini boşaltıp yeniden doldurdu, Davenport'tan 45'liğini göstermesini istedi, tekrar tekrar saçma deliklerine gitti, işaret parmağıyla onları dürttü, geçip geçmediklerini görmek için dışarı çıktı. Deri kanepesinde üç delik buldu ve yeniden öfkelendi. Lucas onu bıraktı. Mutfağa gitti, bir kâse şehriyeli tavuk çorbası yaptı, hepsini yedi, oturma odasına geri döndü ve kanepeye çöktü.

"Peki ya ateş ettiğin silahlar? Gölün karşısındaki birine çarpmış olabilir misin?" diye sordu. Elinde şarjör vardı.

.45 ve şöminenin üzerindeki aynada kendi görüntüsüne doğrultuyordu.

"Hayır. Bazı insanlar 45'lik kurşuna uçan kül tablası der. Şişman, ağır ve yavaştır. Yakın mesafeden seni yere serer ama uzun menzilli bir silah değildir. Buradan, bu seviyeden ateşlenirse, yolun yarısını bile geçemez."

"Onu vurma şansın var mı?" diye sordu.

"Hayır... Sadece tüfekte kapıdan içeri dalmasını istemedim. Onu vurabilirdim ama o da bizi vurabilirdi."

"Tanrım, çok gürültülüydü," dedi. "Silah sesleri neredeyse kulak zarımı patlatacaktı."

"Kulak koruman olmadan her ateş ettiğinde yüksek frekanslı işitme duyunu biraz kaybedersin, bu bir gerçek," dedi Lucas.

Benzini bitmişti. Birdenbire. Konuşmayı kesip yanına geldi ve kanepede onun yanına yığıldı.

"Sarıl bakalım," dedi adam ve onu kendine çekti. Bir süre sessizce yattı, sırtı ona dönüktü, sonra usulca ağlamaya başladı. "Lanet olsun ona, evimi vurdu," dedi.

Vücudu bunun öfkesiyle sarsıldı ve Lucas kolunu ona sarıp tutundu.

13. BÖLÜM

Buzadam donmuş gölün üzerinde, rayların dışında çılgınca at sürüyordu; kendisini Circle Lake kavşağına götürecek uzun, kıvrımlı dönüşlerden geçerken kızağın arkasından yükseklerle doğru bir kar bulutu savruluyordu. Kasabadan aşağıya doğru akan polis flaşörlerini görebiliyordu ama onları duyamıyordu: ve kesinlikle onu göremiyorlardı. Işıksız koşuyordu, kızağı kar motosikleti kıyafeti kadar siyahtı, gecenin içinde görünmezdi.

Silahlı çatışma onu şaşırtmış ama korkutmamıştı.

Sadece gerçeği görmüştü: bu gece olmaz. Bu gece ona ulaşamazdı, çünkü kalırsa, içerideki her kimse onunla kavga ederse -ki bu kesinlikle Minneapolis'ten gelen polisti- yaralanabilirdi. Ve yaralanmak ölmek demektir.

Zaman zaman zaman ...

Zaman tükeniyordu. Parmaklarının arasından süzüldüğünü hissedebiliyordu. Davenport ve Crane LaCourt'ların evinden bir şey almışlardı ve bu neredeyse kesinlikle fotoğraftı. Ama Madison'daki laboratuara göndermişlerdi: belki de yangında mahvolmuştu.

Fotoğrafı inceledikleri sırada orada bulunan polislerle konuşmuştu ama ellerinde kesin bir ayrıntı yoktu. Sadece bir kağıt parçası olduğunu söylediler.

Eğer Weather Karkinnen fotoğrafı görürse, onun peşine düşeceklerdi.

Weather: Davenport neden onun evindeydi? Onu koruyor muydu? Onu beceriyor muydu?

Neden onu koruyor olsunlar ki? Onlara bir şey mi vermişti? Ama onlara vermesi gereken tek şey kimliği idi ve eğer bunu vermiş olsaydı, kapısını çalıyor olurlardı.

İki belirgin pembe sodyum buharlı ışıkla işaretlenmiş kavşak ortaya çıktı. Şanslıydı: geçitte başka kızak yoktu. Onu karartılmış bir kızakla koşarken görselerdi, merak ederlerdi.

Kavşaktan geçti, tekne iskelesine çıktı, iskele yolundan aşağı indi, yolun yanındaki hendeğe inşa edilmiş patikaya girdi. Bir dakika sonra Circle Creek'e döndü, yolun altından geçti ve iki dakika sonra göle ulaştı. Dere yatağında ışıklarını yaktı ama vites değiştirmeye devam etti. Circle Gölü'nde başka kar motosikletleri de vardı ve güneye ve batıya doğru ilerleyerek onlarla yollarını kesişirdi.

Seçeneklerini gözden geçirdi: Kaçabilirdi. Arabaya binebilir, birkaç günlük yokluğu için bir mazeret uydurabilir ve asla geri dönmeyebilirdi. Onu aramaya başladıklarında Alaska'da ya da Kuzeybatı Toprakları'nda gömülü olurdu. Ama kaybolursa, polislerin ne olduğunu anlaması uzun sürmezdi. Ve eğer kaçarsa, sahip olduğu neredeyse her şeyden vazgeçmek zorunda kalacaktı. Sadece arabaya sığacak kadarını alır ve birkaç gün içinde arabayı terk etmek zorunda kalırdı. Ve yine de yakalanabilirdi: Ellerinde resmi ve parmak izleri vardı.

Kulübün diğer üyelerinin peşine düşebilir, bir gecede hepsini haklayabilirdi. Sorun şuydu ki, bazıları çoktan kaçmıştı. Schoenecker'lar: Onları nasıl bulacaktı? Hiç iyi değildi.

Kalmak zorundaydı. Fotoğrafı bulmalıydı.

Weather için geri dönmeliydi. Onu iki kez kaçırmıştı ve bu konuda huzursuzdu. Çocukken, okul bahçesinde çalışırken, asla ulaşamadığı birkaç kişi hep olmuştu. Onu her zaman alt etmişler, her zaman engellemişler, bazen de başını belaya sokmuşlardı.

Hava da böyleydi: ona ulaşması gerekiyordu, ama hava onu geri çeviriyordu.

Başka bir kavşaktan yukarı çıktı, yerel kar motosikleti kulübü tarafından ormanın içinden temizlenen uzun ve engebeli bir şeritten aşağı indi, bir sonraki göle ulaştı ve karşıya geçti. Gölden çıktı, tekne iskelesi yolundan otoyola çıktı, bir süre oturdu, sonra sola döndü.

Sarı saçlı kız bekliyordu. Kardeşi Mark da öyle. Siyah saçlı ve iri kahverengi gözlü Mark.

Sarı saçlı kız onu içeri aldı, kar motosikleti kıyafetini çıkarmasına yardım etti. Mark gergin bir şekilde gülümsüyordu: o böyleydi, sakinleştirilmeye ihtiyacı vardı. Buzadam Mark'la çalışmayı direniş yüzünden seviyordu.

Eğer sarı saçlı kız orada olmasaydı... "Hadi

odama geri dönelim," dedi. "Rosie nerede?"

"İçmeye gitti," dedi sarı saçlı kız. "Benim gitmem

gerek," dedi Mark.

"Nereye gidiyorsun?" Gülümseyerek, sessiz. Ama vurulma olayı hâlâ kanını kaynatıyordu. Tanrım, Weather'ı yalnız bir yere götürebilse, ona bir süreliğine sahip olabilse...

"Bob'la dışarı," dedi Mark.

"Dışarısı soğuk," dedi.

"İyi olacağım," dedi Mark. Onunla göz göze gelmedi.

"Beni alacak."

"Ben de burada olacağım," dedi sarı saçlı kız. Üzerinde eski ve tüylenmiş bir eşofman vardı, keşke onun için daha şık bir şey olsaydı.

Pantolonun paçasını çekiştirdi, adamın söyleyebileceklerinden korkuyordu; sözlerindeki zalimlikten.

Ama o, "Bu harika" dedi. Başına dokundu ve kadının içinden bir sıcaklık aktı.

Akşaman ılerleyen saatlerinde yatağında uzanmış sigara içiyordu. Weather'ı, Davenport'u, Carr'ı, resmi d ü ř ü n d ü ; Weather'ı, Davenport'u, dönüp dolaşıp ...

Sarı saçlı kız yanında usulca nefes alıyordu, eli karnındaydı.

Fotoğraf hakkında bilgi edinmek için zamana ihtiyacı vardı. Onları birkaç gün erteleyebilirse, öğrenebilirdi. Ayrıntıları öğrenebilirdi.

Fotoğraf olmadan bağlantı kurulamazdı ama zamana ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 14

Mutfaktaki telefon çaldı.

Lucas çalmasına izin verdi, telesekretere konuşan bir ses duydu.

Açması gerektiğini düşündü. Yuvarlandı ve başucundaki saatin üzerindeki yeşil ışıklı rakamlara baktı. Dokuz, on beş.

Tek tük birkaç dakikalık uykuyla birlikte dört saattir uyanıktı. Evin havası serin, neredeyse soğuktu ve battaniyeleri kulaklarına kadar çekti. Telefon tekrar çaldı, iki kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girince durdu. Bu sefer konuşma yoktu. Arayan her kimse telefonu kapatmıştı.

Bir dakika sonra telefon tekrar iki kez çaldı. Sinirlenen Lucas kalkmayı düşündü. Zil sesi kesildi ve bir dakika sonra yeniden başladı, iki kez daha çaldı. Artık sinirli bir şekilde yataktan çıktı, yorganı omuzlarına sardı, koridordan mutfığa doğru yürüdü ve telefona ters ters baktı.

On saniye geçti. Tekrar çaldı ve telefonu kapı. "Ne?" diye

hırladı.

Rahibe memnuniyetle, "Uyuyacağını biliyordum," dedi. "Bu arada

telesekreterde bir mesajınız var."

Lucas makineye baktı ve yanıp sönen kırmızı ışığı gördü. "Kıçım donuyor. Yapamadım.

"Mesaj benden değil. Bir mesajın olduğunu biliyorum çünkü telefonun, makine cevap vermeden önce dört beş kez çalmak yerine sadece iki kez çalıyor," dedi kendinden daha da memnun bir sesle.

"Numarayı nereden buldun?"

"Şerif'in sekreteri," dedi Elle. "Bana dün gece neler olduğunu ve oldukça çekici bir bayan doktorun cesedini koruduğunuzu söyledi. Bu arada sen iyi misin?"

"Elle. ." Lucas sabırsızlıkla, "Bunun bir dedikodu görüşmesi olamayacak kadar kendini beğenmiş görünüyorsun," dedi.

"Bugün burada olmayacağım ve seninle konuşmak istedim," dedi Elle. "Phil Bergen'in birkaç arkadaşını buldum. Telesekretere vermek istemedim."

"Ne dediler?"

"Kadınların yanında beceriksiz olduğunu ama kesinlikle onlara yöneldiğini söylediler. Erkeklerle ilgilenmiyormuş.

"Kesin mi?" Lucas, "Kahretsin," diye düşündü.

"Evet. Soruyu sorduğumda içlerinden biri güldü.

Bergen tam bir 'fobi' değil ama homoseksüellere ve homoseksüelliğe karşı bir tiksintisi var. Eğer bana bunu soracaktıysan, bu tavrı gizli bir ilgiyi örtmek için değildi."

Lucas alt dudağını çiğnedikten sonra, "Tamam. Yardımın için minnettarım," dedi.

"Lucas, bunlar bilebilecek insanlar," dedi Elle.

"Biri Bergen'ın üniversitedeki günah çıkarma papazıydı. Günah çıkarma sırasında eşcinsellik konusu açılsaydı benimle konuşmazdı, o yüzden açılmamış olmalı. Ve öyle de olurdu."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Lanet olsun. Bu işleri daha da

zorlaştırıyor." "Üzgünüm," dedi kadın. "Gelecek hafta gelecek

misin?"

"Burada işim biterse."

"O zaman görüşürüz. Bir maç ayarlarız. Bu arada, şerifin ofisinde ciddi bir şeyler oluyordu.

Kimsenin benimle konuşacak vakti yoktu, kayıp bir çocukla ilgili bir şeydi.

"Aman Tanrım," dedi Lucas. "Elle, seninle sonra konuşuruz." Telefonu kapattı, şerifin ofisinin numarasını tuşlamaya başladı, telesekreterin yanıp sönen ışığını gördü ve dürttü.

Hoparlörden Carr'ın sesi geldi: "Davenport, hangi cehennemdesin? Mueller'in çocuğunu bulduk.

Ölmüş ve bu bir kaza değilmiş. Seni uyandırması için birini göndereceğim."

Telefon kapanmadan hemen önce Carr arka plandaki birine seslendi: "Gene'i Weather Karkinnen'in evine götür."

Dışarıdan bir motor sesi geldi. Lucas iki parmağıyla mutfak lavabosunun üzerindeki perdeyi araladı ve dışarı baktı.

Bir şerif kamyonu garaj yoluna giriyordu. Lucas aceleyle Weather'ın yatak odasına gitti. Kapı kilitli değildi ve açıp kafasını içeri soktu. Kuştüyü yorganın altında kıvrılmıştı, küçük ve masum görünüyordu.

"Weather, uyan," dedi Lucas.

"Ha?" Yarı uykulu bir halde yuvarlandı ve ona baktı.

"Mueller'in çocuğunu bulmuşlar ve ölmüş," dedi Lucas. "Ben gidiyorum."

Anında uyanarak doğruldu ve yatak örtülerini üzerinden attı.

Üzerinde uzun kollu, beyaz pazen bir gecelik vardı. "Ben de seninle geliyorum."

"Ameliyat olacaksın."

"İyi olacağım, birkaç saat yeter."

"Gerçekten bilmiyorsun."

"Ben adli tabibim, Lucas," dedi, "zaten gitmem gerekiyor."

Saçları kafasından bir korona gibi ayrılmıştı ve yüzü hâlâ sabah solgunluğundaydı. Bir yanağında kırmızı bir yastık kırıksıklığı vardı. Pamuklu geceliği, yumuşak kumaşı şekillendiren ve hareket ettiren kalçaları dışında tüm vücudunu gizliyordu. Yatak odasından açılan banyoya doğru ilerledi, adamın kendisini izlediğini hissetti ve "Ne?" dedi.

"Harika görünüyorsun."

"Tanrım, ben bir enkazım," dedi. Ona doğru geri adım attı, öpmek için parmak uçlarında durdu ve Climpt kapıya vurmaya başladı.

"Bu Gene," dedi Lucas koridora doğru geri adım atarak. "Beş dakika."

"Fen," dedi kadın. "Yani, John Mueller için bir şey fark etmeyecek."

Bir cerrah ve ölümle ilgilenen bir adli tabip olarak bunu rahatça söylemişti.

Ama Lucas sarsılmıştı. Bunu onun yüzünde gördü, hızla gerildi ve, "Tanrım, Lucas, öyle demek istememiştim," dedi.

"Yine de haklısın," dedi adam, sesi sertleşmişti.

"On dakika. Çocuk için hiçbir şey fark etmeyecek."

Lucas Climpt'in içeri girmesine izin verdi ve şerif yardımcısı geceki çatışmadan kalan hasara bakarken, hızlı bir temizlik için banyoya gitti.

Geri döndüğünde Weather koridordan geliyordu, üzerinde izolasyonlu bir kot pantolon ve yün bir gömlek vardı, LaCourt'lardan aldığı çantayı taşıyordu. "Hazır mısın?"

"Evet.

"Dün gece şanslıydın," dedi Climpt. Oturma odasında durmuş sigara içiyor ve çatışmadan kalan hasara bakıyordu.

"Şansla ilgili bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Weather. "Ne yaptığına bakın."

"Orada ben olsaydım, ölmüş olurdun. Sen kapıya gelene kadar beklemeliydi."

"Onu gördüğümde söylerim," dedi Lucas.

John Mueller'ın cesedi Chequamegon Ulusal Ormanı'nda, evinden on beş mil uzakta, asfalt bir devlet yolunun kenarındaki terk edilmiş bir kum havuzuna atılmıştı. Yarım düzine şerif aracı sapakta sıkışmış ve çukura doğru yürüyen insanlar tarafından kar dövülmüştü.

"Shelly çıldırmış," dedi Climpt, yeni bir sigara yakarak konuşurken.

"Bugün ayinde bir şey oldu."

"Bergen'i mi buldular?"

"Evet, sanırım. Oradaydı."

Şerifin kum havuzunun hemen içinde şişman, karanlık bir korkuluk gibi tek başına durduğunu görebiliyorlardı. Weather, "Bu onun en kötü kâbusu," dedi.

Climpt başını salladı. "Tek istediği emekliliğine kadar güzel ve kolay bir yolculuk yapmak, insanlarla ilgilenmekti. Ki bu konuda oldukça iyidir."

Park ettiler ve kum havuzunun kenarındaki polis kümesine doğru gitmeye başladılar. Turuncu parkalı bir sivil kenarda, bir kar motosikletinin yanında durmuş, başka bir şerif yardımcısıyla konuşuyordu. Carr geldiklerini gördü ve onları karşılamak için yeni çığnenmiş patikadan aşağı doğru yürüdü.

"Nasılsınız?" Carr Weather'a sordu. "Hiç uyuyabildin mi?" "Çok az," dedi Weather. "Çocuk... ."

"İşte orada. Ailesini henüz aramadık." Carr Lucas'a baktı. "Bu adamı yakalamak ne kadar sürer?"

"Bu mantıklı bir soru değil," diye tersledi Weather.

Ama Lucas yukarıya, cesedin etrafındaki polis kümesine baktı. "Üç ya da dört gün," dedi birkaç saniye sonra.

"Adam kontrolden çıkmış. Bu çocukla ilgili büyük bir bağlantıyı gözden kaçırmadığımız sürece, onu öldürmek için hiçbir neden yoktu. Hiçbir kazanç elde etmeden büyük bir risk aldı."

"Daha fazla insan öldürecek mi?" Carr sordu. Sesi öfke, gerginlik ve üzüntünün bir bileşimiydi, sanki cevabı bulmuş gibiydi.

"Öldürebilir." Lucas başını salladı ve Carr'ın kuru, bitkin gözlerinin içine baktı. "Evet, bence de yapabilir. Schoenecker'ları bulsan iyi olur. İşin içinde onlar varsa ve onlara ulaşabileceği bir yerdeyseler.

.

."

"Florida'dan Arizona'ya kadar güneyin her yerinde b ltenlerimiz var.

Arkadaşlarıyla görüşüyoruz."

Weather cesede doğru ilerliyordu ve Lucas da onun peşinden gitti.

Carr onun dirseğine asıldı. "Bir şeyler yapmanın bir yolunu bulmalısın, Lucas."

"Biliyorum," dedi Lucas.

John Mueller'ın cesedi turuncu parkalı kar motosikletęisi tarafından bulunmuştu.

O bölgede çalışan iki  akal görmüş ve bir geyik öldürdüklerini düşünmüştü.

Geyiğin erkek olup olmadığını ve hala boynuzları olup olmadığını görmek için durmuştu. Köpekleri kovalamış, çocuğun montunu görmüş ve şerif departmanını aramış.

Olay yerine gelen ilk şerif yardımcısı bir  akalı vurmuş ve çocuğu plastik bir muşambayla örtmüştü.

"Kötü," dedi Weather muşambayı kaldırdığında. Etraflarındaki herkes cesedin üzerine çömelmiş onlara bakarken konuşmalar kesildi. "Bu o mu?"

Lucas  ocuğun yarısı yenmiş yüzünü inceledikten sonra

başını salladı. "Evet, bu o. Neredeyse eminim. Aman

Tanrım."

Bununla başa çıkamayarak uzaklaştı. Devriyedeki    nc  haftasından beri böyle bir sorunu olmamıştı: polisler  l  insanlara bakardı, o kadar.

"Sen iyi misin?" Climpt sordu.

"Üstüme çıktı," dedi Lucas.

Madison'dan gelen olay yeri teknisyeni Crane'i yolda yürürken gördüğünde arabalara doğru yolu yarılammıştı.

"Benim için bir şey var mı?" Crane sordu.

"Sanmam. Olay yeri epeyce parçalanmış ve çakallar cesede saldırmış. Nasıl öldürüldüğünü anlamak için bir ME gerekecek

bir ME gerekecek."

"Metal dedektörüm var, mermi olup olmadığını kontrol edeceğim.

Dinle, bu sabah sana bazı haberlerim var. Aramaya çalıştım ve buraya doğru yola çıktığınızı söylediler. Madison'a gönderdiğimiz porno dergisinin yanmış sayfasını hatırlıyor musun? Hani şu istediğin resmin olduğu?"

"Öyle mi?" "Wisconsin, "EM.Pa A00.51, L;@ Illinois ve Minnesota'daki tüm büyük departmanlara gönderdik ve aslında bir geri dönüş aldık. Adı . . ." Crane ceplerini yokladı, bir eldivenini çıkardı, birini içine daldırdı ve ince bir muhabir defteri çıkardı. Milwaukee Polisi'nden Curt Domeier adında bir adam. Yayıncıyı tanıyor olabileceğini söyledi. Onu aramanı söyledi."

Lucas defterin sayfasını aldı: Yapacak bir şey vardı. Kamyona doğru yürüdü, memuru aradı ve Milwaukee'ye bağlandı.

Domeier seks biriminde çalışıyordu. Ofisinde değildi ama bir sayfadaki telefonu açtı. Lucas kendini tanıttı ve "Madison'dakiler gazeteyi kimin çıkardığını bilebileceğinizi söylüyorlar." dedi.

"Evet. Bu gazeteyi görmedim ama hikayelerin sonunda o küçük dingbats'ları -onlara dingbats diyorlar- kullanıyor. Oyun kartlarına benziyorlar. Kupa, karo, maça,

ve kulüpler. Bunu başka hiçbir yerde görmedim ama bu adamda gördüm." Domeier'in sesi paslı ama rahattı, kahve içerken sakız çiğneyen bir polis gibiydi.

"Onu yakalayabilir miyiz?" Lucas sordu.

"Sorun değil. 1-43'ün kuzey tarafındaki dairesinde çalışıyor. Sakat bir adam, Macintosh servisleri yapıyor."

"Macintosh mu? Bilgisayar gibi mi?"

"Aynen öyle. Dergi işleri yapıyor, ucuz," dedi Domeier. "Makyaj, mizanpaj, o tür şeyler."

"Burada dört ölü var," dedi Lucas.

"Bu konuda bir şeyler okuyordum. Ben üç olduğunu sanıyordum."

"Yarın sabah gazetede bir tane daha olacak, küçük bir çocuk." "Bir bok yok mu?" Kibar bir ilgi.

"O sayfadaki resim yüzünden katilin aileyi vurmuş olabileceğini düşünüyoruz," dedi Lucas.

"Bu adamla hemen şimdi konuşabilirim ya da sen aşağı gelirsın ve ikimiz de onu görmeye gideriz," dedi Domeier. "Nasıl istersen."

"Neden aşağı gelmiyorum?"

"Yarın mı?"

"Öğleden sonra ya da bu akşama ne dersin?" dedi Lucas.

"Fazla mesai konusunda buradaki biriyle konuşmam gerekecek ama şefiniz ararsa... Bu para işime yarayabilir."

"Aramasını sağlarım. Nerede buluşacağız?" Lucas

sordu. "Otoyolun hemen çıkışında bir çörekçi var."

Carr yolculuktan memnun değildi: "Burada baskıya ihtiyacımız var. Başka birini gönderebilirim."

"Bu adamla konuşmak istiyorum," dedi Lucas. "Düşünsene, adamımızı görmüş olabilir. Onu tanıyor olabilir."

"Pekâlâ. Ama acele et, tamam mı?" Carr endişeyle, "Phil'i duydun mu?" dedi. "Phil'den haberin var mı?"

"Bergen mi? Neyi?"

"Ayine geldi. Onu arıyorduk, bulamadık, sonra ayinden yarım saat önce geldi, bizimle konuşmadı. Bu sabahki ayinde her zamanki vaazından sonra bizimle dost ve komşu olarak konuşması gerektiğini söyledi. Ve ağzındaki baklayı çıkardı: Kasabadaki konuşmalardan haberi olduğunu söyledi. LaCourt'larla ya da John Mueller'le hiçbir ilgisi olmadığını ama bu şüphenin onu öldürdüğünü söyledi. Onu bulduğumuz gece sarhoş olduğunu ve dün gece Hayward'a gidip tekrar içmeye başladığını söyledi. Tam sınıra geldiğini, geri dönemeyeceği bir yere geldiğini ve durduğunu söyledi.

İsa'yla konuştuğunu ve içmeyi bıraktığını söyledi. Onun için dua etmemizi istedi."

"Ve sen ona inanıyor musun?" Lucas sordu.

"Kesinlikle. Ama bunu anlamak için orada olmanız gerekirdi.

Adam İsa Mesih'le konuştu ve o bizimle konuşurken Kutsal Ruh kilisenin içindeydi. Bunu hissedebiliyordunuz - bir sıcaklık gibiydi.

sıcaklık gibiydi. Phil ayinden sonra mihraptan uzaklaşırken yıkıldı ve ağlamaya başladı ve Ruh'un indiğini hissedebiliyordunuz."

Carr olayı yeniden yaşarken gözleri parlıyordu. Lucas ürkmüş bir halde uzaklaştı.

"Rahibe arkadaşşımdan bir telefon aldım," dedi Lucas. Carr.

kendini şimdiki zamana geri döndürdü. "R bazı kilise kaynaklarını kontrol etmiş. Bergen'in heteroseksüel olduğunu söylüyorlar. Erkeklere karşı hiçbir zaman cinsel ilgi duymamış. Elbette bu yüzde yüz değil."

Carr, "Bu da bize Bob Dell sorusunu bırakıyor." dedi.

"Bergen'la tekrar konuşmalıyız. Bunu bugün yapabilirsin ya da ben dönene kadar bekleyebilirsin."

"Beklemek zorundayız," dedi Carr. "Bu sabahtan sonra Phil beni aşar."

"Bu gece dönmeye çalışacağım," dedi Lucas. "Ama gelemeyebilirim de. Gelemezsem Weather'ın yanına birini verebilir misin?"

"Evet. Gene'i oraya gönderirim," dedi Carr. Weather,

John Mueller'ın şüpheli bir şekilde öldüğünü ilan etti.

ve cesedin Milwaukee'deki adli patolog IM'e gönderilmesini emretti. Lucas ona gideceğini söyledi, açıkladı ve geri dönmeye çalışacağını söyledi.

"Gidiş dönüş on iki saat sürer," dedi kadın. "Sakin ol. "Gene beni

şehre götürecektir. Shelly ile birlikte gidebilir misin?"

"Elbette." Climpt'in kamyonetinin yanında, Climpt ve Carr'dan birkaç adım ötede duruyorlardı. Adam binmek için döndüğünde, Shelly onu yakaladı ve

onu öptü. "Ama çabuk dön."

Dönüş yolunda Climpt, "Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?" diye sordu.

"Benim bir tane var. Bir kızım var," dedi Lucas. Sonra da Weather'ın Climpt'in kızıyla ilgili hikâyesini hatırladı.

Climpt başını salladı, "Şanslı adam. Benim de bir kızım vardı ama bir kazada öldü."

"Weather bana bundan bahsetmişti," dedi Lucas.

Climpt ona baktı ve sıırttı. Bir Marlboro reklamında oynayabilirdi, diye düşündü Lucas. "Herkes benim için üzüılıyor. Otuz yıl gibi bir süre sonra insan üzüılıyor," dedi Climpt.

"Evet.

"Her neyse, söyleyeceğim şey... LaCourt'un kızına ve şimdi de Mueller'in çocuğuna yaptıkları yüzünden bu pıslığı öldürebileceğimi düşünüyorum.

Eğer onu yakalarsak ve bunu yapabileceğimiz bir yere getirirsek, sadece başını çevir." Sesi yumuşak ve dikkatliydi.

"Bilmiyorum," dedi Lucas pencereden dışarı bakarak. "Bunu

yapmak zorunda değilsin -sadece beni durdurma," dedi

Climpt. "Kızını geri getirmeyecek, Gene."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı Climpt. "Tanrı aşkına,

Davenport." "Özür dilerim.

Uzun bir sessizlikten sonra, kar lastiklerinin bozuk yolda çıkardığı gürültüyü dinleyen Climpt, "Çocukları öldüren insanlarla başa çıkamıyorum.

Gazetede okuyamıyorum ya da televizyonda dinleyemiyorum bile.

Bir çocuğu öldürmek yapabileceğiniz en kötü şeydir. Kesinlikle en kötüsü."

Milwaukee'ye gidiş uzun ve karmaşıktı; köy yolları ve iki şeritli otoyollardan oluşan bir ağ Green Bay'e kadar uzanıyor, sonra da 1-43 üzerinden göl boyunca güneye doğru hızlı bir yolculuk yapıyordu. Domeier ona çıkışları sıralamıştı ve ilk seferinde doğru çıkışa saptı. Donut dükkânı, sürekli durgunluk içindeymiş gibi görünen düz çatılı bir alışveriş merkezinin yarısındaydı. Lucas park etti ve içeri girdi.

Milwaukee polisi, uzun yün bir palto ve uzun denizci şapkası giymiş, bodur, kırmızı yüzlü bir adamdı. Tezgâhta oturmuş, bir fincan kahveye çörek batırıyor, ruj bulaşmış sigarasının ardından sırtarak konuşan aynı derecede bodur bir garsonla ilgileniyordu. Lucas içeri girdiğinde kadın sigarayı ağzından kaptı ve elini tezgâh seviyesinin altına indirdi. Domeier omzunun üzerinden baktı, gözlerini kısarak, "Sen Davenport olmalısın," dedi, "Evet. Telepatik misin?"

Domeier, "Bir kuyucunun kışından daha soğukmuşsun gibi görünüyorsun," dedi. "Duyduğuma göre orası bir kuyucunun kışı kadar soğukmuş."

"Bu doğru," dedi Lucas. El sıkıştılar ve Lucas tezgâhın üzerindeki menüye göz attı. "Bana iki vanilyalı, biri hindistan cevizli, diğeri fıstıklı ve bir de büyük boy sade kahve ver," dedi ve Domeier'in yanındaki tabureye çöktü.

Kahve dükkânı ona kendini yeniden bir metropol polisi gibi hissettirdi.

Garson kız kahve getirmeye gitti, sigarası tekrar ağzındaydı. "Burası o kadar soğuk değil mi?" Lucas Domeier'e sohbeti açarak sordu.

"Ah, soğuk, altı ya da sekiz derece, ama seninki gibi değil," dedi Domeier.

Lucas çörekleri yerken konuştular, birbirlerini anlamaya çalıştılar. Lucas Minneapolis'ten, emeklilik maaşından ve ikramiyelerden bahsetti.

Domeier, "Emekli maaşı ve ikramiyeyi transfer etmenin bir yolunu bulabilirsem daha sıcak bir yere gitmek isterim," dedi. "Bilirsiniz, güneybatıda bir yer, ne çok sıcak ne de çok soğuk. Kuru. Seks adamına ihtiyacı olan ve ilk yıl üç hafta izin verecek bir yer."

"Taşınmak seni geri götürür," dedi Lucas. "Kasabayı tanımıyorsun, polisleri ya da pislikleri bilmiyorsun. Devriyeye çıkmadığın bir yer aynı değildir."

Domeier abartılı bir ürperti ile "Üniformaya geri dönmekten nefret ederim," dedi. "Hız cezası kesmekten, kavgaları ayırmaktan nefret ederdim."

"Ve burada harika bir işin var," dedi garson kız.

"Polaroid Peter olmasaydı ne yapardın?" "Polaroid kim?" diye sordu Lucas.

"Peter," dedi Domeier, yüzünü ellerinin arasına alarak.

"Beni öldürmeye çalışan bir adam."

Garson kız kıkırdadı ve Domeier, "Teşhirci gibi bir şey. Kendi evinin mahremiyetinde, sikiinin Polaroid fotoğrafını çekip bırakıyor. Oldukça sıradan bir alet, neyle övündüğünü bilmiyorum.

Sonra fotoğrafı bir liseye, alışveriş merkezine ya da bir sürü genç kızın olduğu bir yere bırakıyor. Kızın biri onu alıyor ve çakıyor. Muhtemelen buralarda bir yerde izlediğini düşünüyoruz. Bundan zevk alıyor."

Lucas gülmeye başlamıştı ve neredeyse bir parça rekle boğuluyordu.

Domeier dalgınca onun sırtına vurdu.

"Bir adam resmi eline aldığında ne olur?" Lucas sordu.

"Erkekler almaz," dedi Domeier asık suratla. "Ya da alırlarsa da kimseye söylemezler. Bu tür şeyler hakkında iki düzine telefon aldık ve her seferinde resmi bir genç kız aldı. Kaldırımında durduğunu görüyorlar ve bakmak zorunda kalıyorlar. Eğer yirmi beş ağrı aldıysak, bu adam yüz kez vurmuş olmalı."

"Yirmi beş ağrı aldıysanız muhtemelen beş yüzdür," dedi Lucas. "Bizi deli ediyor," dedi Domeier kahvesini bitirirken.

"Büyük mesele," dedi Lucas. "Aslında kulağa eğlenceli geliyor." "yle mi?"

Domeier ona baktı. "Bunu belediye başkanına söylemek ister misin?" "Uh-oh," dedi Lucas.

"Televizyona ıktı ve adamı yakında yakalayacağımıza söz verdi," dedi Domeier.

"Bütün seks birimi sıalım mı yoksa kr m olalım diye tartışıyor."

Lucas tekrar gülmeye başladı ve "Hazır mısınız?" dedi.

"Gidelim," dedi Domeier.

Bobby McLain bej ve kahverengiye boyanmış beton bloklardan inşa edilmiş iki katlı bir apartman kompleksinde, eski püskü kahverengi tuğlalı apartmanlarla yeni püskü tuğlalı apartmanların dönüşümlü olarak sıralandığı bir mahallede yaşıyordu.

beton blok apartmanlar. Sokaklar kasvetliydi, kaldırımların üzerine kar yığılmıştı, yetmişli yıllardan kalma paslanmış büyük sedanlar kar yığınlarının yanına park edilmişti. Ağaçlar bile karanlık ve kabuklu görünüyordu. Domeier, Lucas'la birlikte yola çıktı ve kompleksin batı tarafındaki güvenlik lambasının altındaki el boyaması Chevy minibüsü işaret etti. "Bu Bobby'nin. Rulo ile boyanmış."

"Ne renk bu?" Yanına yanaştıklarında Lucas sordu.

"Üzümsü," dedi Domeier. "Etrafta o kadar çok üzümsüz kamyonet göremezsin. En azından NNW'de Ölü Kafa etiketi olmayanları."

Dışarı çıktılar, caddenin yukarısına ve aşağısına baktılar. Görünürde kimse yoktu: kendilerinden başka hiç kimse. Kapıda, içeriden gelen televizyon sesini duyabiliyorlardı. Lucas kapıyı çaldı ve televizyonun sesi kesildi.

'AT kim' Ses yeni yetme bir ergeninki gibi cızırtılıydı.

"Domeier. Milwaukee Polisi." Bir anlık sessizlikten sonra Domeier, "Aç şu lanet kapıyı Bobby," dedi.

"Ne istiyorsun?"

Lucas sola doğru bir adım attı, Domeier'in sağa doğru, kapının tam hizasından uzaklaştığını fark etti.

"Şu lanet kapıyı açmanı istiyorum," dedi Domeier.

Kapıyı tekmeledi ve diğer taraftaki ses, "Tamam, tamam, tamam. Sadece bir dakika."

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Bobby McLain kalın gözlüklü ve kısa sarı saçlı şişman bir genç adamdı. Bol haki bir pantolon ve kirli sarıya boyanmış beyaz bir tişört giymişti. El gücüyle çalışan eski bir tekerlekli sandalyede oturuyordu.

"İçeri gel ve kapıyı kapat," dedi kendini geriye doğru çekerek.

Önce Domeier olmak üzere içeri girdiler. McLain'in dairesi eski pizza ve kedi boku kokuyordu. Zemin, bir zamanlar kayısı renginde olabilecek lekeli bir tüylü halıyla kaplıydı. Bulundukları oturma odası bir bilgisayar ofisine dönüştürülmüştü; iki büyük Macintosh kütüphane masalarının üzerinde duruyor, etrafları kâğıtlar ve tanımlanamayan başka makinelerle çevriliydi.

Domeier mutfağa odaklanmıştı. Lucas kapıyı ayağıyla iterek kapattı. "Biri arkadan mı kaçtı?" Domeier sordu.

"Hayır, hayır," dedi McLain ve mutfağa doğru baktı. "Gerçekten. . ."

Domeier rahatladı, "Tamam," dedi ve mutfağa doğru adım atıp içeri baktı. McLain'e dönüp bakmadan, "Oradaki adamın adı Davenport, kuzeydeki Ojibway County'den bir şerif yardımcısı ve çoklu bir cinayeti araştırıyor. Senin de işin içinde olabileceğini düşünüyor."

"Ben mi?" McLain'in gözleri yuvarlaklaşmıştı ve Lucas'a dik dik bakıyordu. "Ne?"

"Bazı insanlar senin porno dergilerinden biri yüzünden öldürüldü, Bobby," dedi Lucas. Macintosh'lardan birinin yanındaki sandalyeye bilgisayar kâğıtları yığılmıştı. Lucas kâğıdı aldı, masanın üzerine fırlattı ve sandalyeyi çevirerek üzerine oturdu. Yüzü McLain'inkinden sadece bir adım uzaktaydı. "Elimizde sadece bir sayfadan bir parça var. Derginin geri kalanına ihtiyacımız var," dedi.

Domeier sakat adamın yanına gitti ve ona orijinal sayfanın Xerox kopyasını uzattı. Aynı anda McLain'in tekerlekli sandalyesinin arkasındaki kollardan birini tutup salladı. McLain endişeyle başını kaldırıp baktı ve sonra Xerox kopyasına geri döndü.

"Bilmiyorum," dedi.

Domeier, "Hadi ama Bobby, burada hapisane gibi ağır işlerden bahsediyoruz," dedi. Sandalyenin kolunu tekrar salladı.

"O lanet şeyin nereden geldiğini hepimiz biliyoruz."

McLain elindeki sayfayı çevirdi, boş arka yüzüne baktı ve sonra, "Belki," dedi. Domeier Lucas'a baktı ve sonra Bobby, "Bunun içinde benim için ne olduğunu bilmem gerek," dedi.

Domeier yaklaştı ve, "Öncelikle, seni bu sandalyeden o şişman, fiziksel engelli kışının üstüne atmayacağım," dedi.

"Ve polislerden çok iyi niyet görüyorsun," dedi Lucas. "Bastığınız bu şeyler, çocuk pornosu, bunlar suç olabilir. Ve bir suça alet olan her şeye el koyabiliriz. Eğer kızsarsak, bu bilgisayarlara elveda diyebilirsiniz."

Bobby endişeyle fotokopiye baktı, sonra başını Domeier'e çevirdi ve sinirli bir şekilde, "Koltuğumla oynamayı bırak," dedi.

"Nerede bu dergi?"

McLain başını salladı, sonra da "Koridorun sonunda, lanet olsun" dedi.

Sandalyesini döndürdü ve kısa bir koridorda yuvarlanarak banyoyu geçip tek yatak odasının kapısına vardı, tekerlekli sandalyeyi içeri taşıdı. Yatak odası karmakarışık; giysi parçaları sandalyelerin ve çekmecelerin üzerine serilmişti, zemin bilgisayar dergileri ve baskı kitaplarıyla doluydu. Yüksek yoğunluklu bir okuma lambası yatağın köşesine vidalanmıştı; pencereler raptiyeyle tutturulmuş siyah kâğıtlarla kaplıydı. McLain bir yığın eski spor ayakkabısını iterek yoldan çekti ve çift genişlikteki dolabı açtı. Dolap göğüs hizasında siyah-beyaz pulp dergilerle doluydu. "Bakmanız gerekecek ama elimdekilerin hepsi bu kadar," dedi. "Her sayıdan üç ya da dört kopya olmalı."

Lucas bir yığın dergiyi aldı ve karıştırdı. Yarısi seks ya da fetişizm hakkındaydı. İkiisi farklı beyaz üstünlükçü sayfalardı, biri bir bilgisayar korsanının yayınıydı, bir diğeri de yeraltı radyosuyla ilgiliydi. Hepsi hemen hemen aynı görünüyordu, en ucuz gazete kağıdına siyah-beyaz olarak özenle basılmış, amatörce bir mizanpaj ve hazır grafikler. "Bunlar hangi sayıdaydı?"

"Hemen bilemiyorum. Yaptığım şey, kitapçılara gidip bu yetişkin romanlarını almak. İçlerinden bir şeyler alıyorum, sütunlara yazıyorum -bazen biraz yeniden yazıyorum- ve insanların bana gönderdiği resimleri ekliyorum. Bir post 0 ce kutum var."

"Abonelik listeniz mi var?" Lucas sordu.

McLain, "Hayır. Bunlar yetişkin mağazalarına gidiyor," dedi. Başını kaldırıp Lucas'a baktı. "Şu kopyaya bir daha bakayım."

Lucas ona uzattı ve sayfanın altına bir göz attıktan sonra, "Bir dakika," dedi.

"Peki ya bu Nazi saçmalığı?" Domeier sayfalara bakarak sordu.

"Kitapçılarda satılıyor mu?"

McLain kendini yatağın yanındaki kitaplığa atmış, bir yığın Playboy'u karıştırıyor, orta boyların arkasındaki parti esprilerine bakıyordu. "Hayır, bunların hepsi ısmarlama şeyler. Nazi dergileri, korsan ve hacker dergileri, askeri dergiler, hepsi ısmarlama. Ben sadece seks ve fetiş yapıyorum."

Fönle kurutulmuş kasık kılları olan bir sarışının arka tarafını taradı, sonra kapağa baktı. "İşte... Bir köşe dolmadığında Playboy'dan espriler aşırıyorum. Bu Ağustos sayısı ve işte sayfanızın altındaki esprilerden bazıları. Yani son altı ay içinde basılmış bir şey arıyorsunuz, bu da belki ilk elli ya da altmış dergi olabilir."

Domeier resmi on dakika sonra, Very Good Boys adlı bir derginin yarısında buldu: "İşte burada."

Lucas resmi aldı, başlığa ve küçük kafa şakasına baktı. Haklıydılar.

Sayfanın en üstündeki fotoğrafta, ereksiyonunu göstermek için yarı yan dönmüş çıplak bir adam vardı. Arka planda, bir oğlan çocuğu yapılmamış bir yatağa yayılmış, kameraya sırtıyordu.

Saçları alnına doğru dökülmüştü, göğsü ve bacakları inceydi. Çok genç görünüyordu, olması gerekenden daha genç. Başı, kulak memesindeki bir küpenin görülebileceği kadar dönüktü. Sol elinde bir sigara tutuyordu.

Sol bileği kalçasının üzerinde duruyordu, eli hafifçe sarkmıştı. Bir parmağı eksikti.

Fotoğraf iyi değildi ama çocuk tanınabilir durumdaydı.

Ön plandaki adam tanınmıyordu. Kalçasından dizlerine kadar görünüyordu ve hafifçe odak dışı kalmıştı: kamera çocuğa odaklanmış, adamı cinsel bir obje haline getirmişti.

"Çocuğun öldüğünü mü söyledin?" Domeier, Lucas'ın omzunun üzerinden bakarak sordu.

"Evet."

"Orada pek bir şey yok, dostum," dedi Domeier.

"Hayır." Yoktu: Yatağın ne başı ne de ayağı vardı, ayrıca bej ya da taba rengi bir halı ve sol tarafta bir çift spor ayakkabısı dışında başka bir eşya da görünmüyordu. Resim siyah-beyaz olduğu için renklerin hiçbiri belli olmuyordu.

Lucas McLain'e baktı. "Orijinali nerede?" McLain omuz

silkti ve sandalyesini birkaç santim geriye çekti.

"Onu parçaladım ve attım. Bu pisliği yanımda taşısaydım kâğıtlara gömülürdüm."

"O zaman bunu neden saklıyorsun?" Lucas dolaptaki kâğıt yığınının göstererek sordu.

"Bu referanslar... ne yaptığımı bilmek isteyen insanlar için," dedi McLain.

Lucas başını Domeier'e çevirip, "Bu pisliği biraz tokatlasak, belki de küvete atsak, sence insanlar sinirlenir mi?" dedi. ii Domeier önce McLain'e, sonra Lucas'a baktı.

"Kime inanacaklar, iki polise mi yoksa böyle bir serseriye mi? Onu atmak mı istiyorsun?"

"Bir dakika bekle," diye yakındı McLain. "İstediğin şeyi sana veriyorum."

"Lanet olası orijinalini istiyorum," diye tersledi Lucas.

McLain bir adım daha geri gitti. "Dostum, o bende değil."

Lucas onu takip etti, üzerine eğilip yüzünü yaklaştırdı. "Ve ben de buna inanmıyorum."

McLain bir adım daha geri çekilip, "Bekle, sen mutfağa git," dedi. i come -MMER Onu koridorda, oturma odasından mutfağa kadar izlediler. McLain sandalyesini arka kapının yanındaki plastik çöp torbasının bulunduğu odaya götürdü, torbanın bağını çözdü ve kâğıtları çıkarmaya başladı.

"Gördün mü, bunlar sonuncunun yapıştırımları. Lazer yazıcıdan çıktı alıyorum, resmi tarıyorum, yapıştırıyorum ve gönderiyorum. Orijinalleri parçalıyorum. Bak, burada bir orijinal var."

Lucas'a birkaç şerit parlak plastik kâğıt uzattı. Parçalanmış bir Polaroid. "Burada biraz daha var."

Lucas, Doğu'ya özgü bir halının üzerinde oturan çıplak bir kadının arka yarısını gösteren plastik şeritlere baktı.

Sonra McLain, Jim Harper'ın fotoğraflarında olduğu gibi kalçaları ve dizleri kesilmiş bir adama oral seks yapan kadının ön yarısını gösteren birkaç şerit daha uzattı. McLain yırtılmış bir pizza kartonunu yere attı ve birkaç orijinal parça daha buldu.

"Peki ya lazer yazıcı kopyaları?" Lucas sordu.

"Yapıştırılmış kopyaları geri alıyorum ve onları da parçalıyorum," dedi

Bobby. "Neden onları parçalıyorsun?"

"İ Yapma. istiyorum çöpçüler bulma KİRLİ resimler ve McLain, "Domeier'i arıyorum" dedi.

"Hiç saklamıyor musunuz?" Domeier sordu.

McLain çöp torbasından başını kaldırdı. "Dinle, bu saçmalıkları o kadar çok görüyorsun ki, bir süre sonra 29 sentlik pullar gibi oluyorlar. Ve bu şeyleri bağışlayan bazı insanlar pek iyi değil, bu yüzden etrafta adresli zarflar ya da bu tür şeyler bırakmak istemiyorum. Başlarına bir şey gelmesini istemem."

"Pekâlâ," dedi Lucas. Polaroid şeritlerini McLain'e geri fırlattı. "Çocuğun fotoğrafını çeken adamı hiç görmediğini mi söylüyorsun?"

"Bu doğru. İnsanlar bana mektup gönderiyor ve bazılarında resim var.

Eğer çoğaltılabilirse mektubu ve resmi koyarım. Resimlerin çoğunun ne kadar kötü olduğunu görseniz şaşırırsınız."

Birkaç soru daha sorduktan sonra McLain'den ayrıldılar ve McLain'in derginin dört kopyasını alarak Lucas'ın dörde dörtlük evine geri döndüler.

"İyi iş çıkardık mı?" Domeier sordu.

"İyi iş çıkardınız ama ben kendi ayağıma kurşun sıktım," dedi Lucas. Tavan lambasını yaktı, dergiyi tekrar açtı ve resmi inceledi. "Olaylar nasıl gelişti -çocuk öldürüldü, sonra LaCourt'lar çocuğun resmini ele geçirdi-resimde bir şey olması gerektiğinden emindim.

Bir şeyler. Ama burada hiçbir şey yok."

Sadece ön planda bir adamın ve arka planda çocuğun bulanık bir fotoğrafı.

"Belki aletin ne kadar uzun olduğunu anlayabilirsin, elinde bir cetvelle dolaş," dedi Domeier yüzünü ekşitmeden. "Bilirsin işte, erkekler tuvaletinde takılırsın."

"Fena fikir değil. Neden yukarı gelmiyorsun?"

Lucas derginin fotoğraf sayfasını yırttı, kâğıdın geri kalanını kamyonundan otoparka attı, sayfayı IBM= katladı ve ceketinin cebine soktu. "Allah kahretsin. Daha fazlasını alabileceğimizi düşünmüştüm."

15. BÖLÜM

Green Bay'in hemen güneyinde, karanlıkta olabildiğince hızlı ilerleyen Lucas, ıslak, çeyrek büyüklüğünde taneler bırakan kar fırtınalarıyla karşılaştı. Green Bay'in kenarındaki bir McDonald's'ta durdu, bir çizburger ve kahve aldı ve yoluna devam etti. County F'deki Park Falls'un batısında, bir otoyol kazası olduğunu düşündüğü şey için yavaşladı, iki araba ve bir pikap hiçbir yerin ortasında yolda.

Kutup parkalı bir adam ona el sallayarak geçmesini işaret etti ama o durdu ve camını indirdi.

"Bir sorun mu var?"

Adamın yüzü kürkle çevrili küçük bir ovaldi ve aynı anda sadece bir gözü görünüyordu. Bir kar kümesinin etrafında toplanmış bir grup insanı işaret etti. "Bir geyik vuruldu. Nerede olduğunu bilmiyormuş gibi yolda yürüyordu ve sürekli düşüyordu.

Sanırım açlıktan."

"Ben polisim, tabancam var."

"Onu bağlayıp kasabaya götürmeye ve karnını doyurmaya çalışacağız.

O sadece genç biri." "İyi

şanslar."

Price County'den Lincoln'e doğru yola çıktığında kar daha da ağırlaşmıştı.

Kasabaya döndüğünde, sokak lambalarının altında, iri taneler etrafı bayat bir Noel reklamına çevirmişti.

Weather ve Climpt'i onun evinde, oturma odasında okey oynarken buldu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Climpt. Elini bakmadan yere bıraktı.

"Resmi bulduk ama içinde pek bir şey yok," dedi Lucas. Dergiden kopardığı kopyayı çıkarıp Climpt'e uzattı. Climpt açtı, baktı ve, "Bu da beyaz adamların sayısını azaltıyor," dedi.

İ Lucas başını salladı ve Weather fotoğrafa uzandı ama Climpt fotoğrafı ondan uzak tuttu. "Bayanlar için değil," dedi.

r "Kıçımı öp Gene," dedi Weather.

Climpt kuru bir kıkırdamayla, "Evet hanımefendi, siz nasıl isterseniz," dedi. Ama fotoğrafı Lucas'a geri verdi. "Yine burada mı çanta taşıyacaksın?"

"Evet," dedi Lucas. "Ama onu kimsenin bilmediği bir yere koymak istiyorum."

Weather ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Doğru, etrafımda konuşun, ben bir lambayım," dedi.

Climpt ona baktı, içini çekti ve "Lanet olası feministler," dedi. Ve

Lucas'a: "Onu benim yerime koyabilirsin."

"Kasabadaki herkes bunu on dakika içinde öğrenir," dedi Weather.

"Arabamı biliyorlar, senin programını biliyorlar... çalışman gereken saatte evinde ışıklar yanıyor olsaydı polisi ararlardı."

"Evet."

Weather birinden diğetine bakarak, "Siz burada olduğunuz sürece ben iyiyim," dedi.

Climpt gittiğinde Weather Lucas'ı yakasından tutup öptü ve "Bana resmi göster," dedi.

Lucas ceketini aldı ve ona uzattı.

"Ne güzel bir gösteri," dedi kadın resme bakarak. Kadın başını salladı.

"Muhtemelen aşağı yukarı buna benzeyen otuz hastam var - göbek ve şişman popo. Onları bundan nasıl teşhis ediyorsunuz?" Başını iki yana salladı.

"Benden hiçbir yardım alamayacaksın."

Lucas bir elini IM saçlarında gezdirerek, "Bu beni üzüyor," dedi.

"Basıncı artırmanın bir yolunu bulmalıyız. Resmin içinde bir şey olacağını düşünmüştüm. Adamın kimliği olmasa bile bir şeyler olurdu."

"Sana bir şey söyleyeyim," dedi kadın, fotoğrafı ona doğru iterek. "Jim Harper bir seks çetesine karıştıysa, Russ'ın bundan haberdar olmadığına inanamıyorum. Eğer birinin aklına şantaj yapmak gelseydi, bu Russ olurdu."

Lucas fotoğrafı geri aldı, gözlerini dikip düşündü.

Sonra: "Haklısın. Onu sıkıştırmalıyız. Onu halkın gözü önünde sıkıştırmalıyız. Belki bizim göt herif onun peşine düşer ya da belki Harper onu yakalayabilir."

Oturma odasında dolaştı, onun eşyalarına dokundu: anne babasının fotoğrafları, bir Hummel bebeği, düşündü. "Eğer bu Schoenecker'ları Harper'a karşı oynarsak... Huh. .

Fotoğrafı dikkatlice katladı, cebinden hesap cüzdanını çıkardı ve fotoğrafı her ödeme yaptığında görebileceği bir yere sıkıştırdı. "Nasılsın?" Omuz silkti. "Yorgunum ama uyuyamıyorum. Sanırım biraz korkuyorum."

"Dışarı çıkmalısın. Şehirdeki arkadaşlarını ziyaret etmelisin."

Başını iki yana salladı. "Olmaz. Üzerime çıkmayacak." "Bu biraz aptalca."

"Yine de durum böyle," dedi. "Peki ya sen? Yorgun musun?"

"Yolculuktan dolayı biraz yorgunum," dedi Lucas. Esnedi ve gerindi.

"Burayı satın aldığımda yaptığım tek büyük değişiklik banyomu düzeltmek oldu. Arkada büyük bir jakuzili küvetim var. Neden içeri girip biraz sıcak suya girmiyorsun?"

Ben de atıştırmalık bir

şeyler hazırlayayım."

"Harika," dedi.

Küvet siyah mermerden yapılmış gibi görünüyordu ve rahatlıkla iki metre uzunluğundaydı. Yarıya kadar doldurdu, jakuzi fışkiyelerini çalıştırana kadar bir kontrol paneliyle oynadı, sonra kendini içine bıraktı. Başını arkadaki çıkıntıya yaslayabildiğini ve sıcak suyun içinde serbestçe yüzebildiğini fark etti. Sıcaklık onu yumuşattı, kamyonetten çıkardı.

Anahtar fotoğraf olmalıydı ve şimdi fotoğraf elindeydi. Neden göremiyordu? Neydi o fotoğraf?

Kapı açıldı ve Weather bir bornoz giymiş, elinde bir şişe şarapla içeri girdi. Lucas utanarak ayağa kalktı ama Weather bornozu çıkardı.

Çıplaktı, ayağıyla suyu test etti. Küçük, dolgun göğüsleri, pürüzsüz, esnek bir sırtı ve uzun bacakları vardı.

"Sıcak," dedi küvetin en ucuna doğru adım atarken.

Yüzü kızarmış olabilirdi ya da sıcak sudan da olabilirdi. "Peki ya atıştırmalık?" Lucas sordu.

"Sen ona bakıyorsun tatlım," dedi kadın.

Soruşturmanın dördüncü tam günüydü: sanki sonsuza dek Ojibway Kasabası'ndaymış gibi hissediyordu. Weather'ı sonsuza dek tanıyacakmış gibi hissediyordu.

Lucas sekizi birkaç dakika geçe şerifin ofisine varmıştı. Gün daha sıcaktı, sıfırın üzerindeydi, buz çözücü kimyasalların karı kestiği sokaklarda nemli noktalar vardı. Gökyüzü aşılmaz bir griydi. Tepesinde asılı duran bulutlara rağmen Lucas

...

hafif.

Farklıydı. Hâlâ Weather'ın kokusunu alabiliyordu ama bu kokunun gerçek mi yoksa ezberlediği ve tutunduğu bir şey mi olduğundan emin değildi.

Carr'da hafif olan hiçbir şey yoktu. LaCourt cinayetinde bile ağır ve pembeydi. Şimdi gri yüzlü ve bitkin görünüyordu. Aç ya da açlıktan ölmek üzere değil, susuzluktan ölüyormuş gibi kurumuş görünüyordu.

Lucas içeri girdiğinde, "Anladın mı?" diye sordu.

Lucas ona porno derginin Jim Harper'ın olduğu sayfaya kadar katlanmış bir kopyasını uzattı. "Bu o mu?" Carr fotoğrafı inceleyerek sordu.

"İşte bu. LaCourt'larda olan buydu zaten," dedi Lucas.

Carr ekstra ışık için fotoğrafı pencereye doğru tuttu. Henry Lacey içeri girip Lucas'a başıyla selam verdi ve Carr fotoğrafı ona uzattı. "Kim o, Henry?"

"Şu şişman adam kim?"

Lacey önce fotoğrafa, sonra Lucas'a baktı. "Ben bir şey göremiyorum. Bir şey mi kaçırıyorum?"

. anne "Sanmıyorum," dedi Lucas. Carr başparmağını ağzına götürdü, tırnak etlerini kemirmeye başladı, sonra elini hızla masasına geri koydu, hareketleri sarsıntılı, senkronize değildi.

Kendinden geçmişti. "En son ne zaman uyudun?" Lucas sordu.

"Hatırlayamıyorum," dedi Carr belli belirsiz. "Biri bana ne yapacağımı söylesin."

Lucas, "Register'ın editörüyle aranız ne kadar iyi? Ve radyo istasyonuyla."

"Aynı şey," dedi Carr. Sandalyesinde döndü ve pencereden şehir garajına doğru baktı. "Cevap, oldukça sıkı. Danny Jones, Bob Jones'un kardeşi."

"Ortaokul müdürü mü?"

"Evet. Biz oynadı poker en çok Çarşamba Geceler. Önce Bu bir şekilde oldu," dedi Carr.

"Gazetede ya da radyoda ne istediğinizi açıkça söyleseydiniz ve bu davayı çözmek için buna ihtiyacınız olduğunu açıklasaydınız, bunu yutar mıydı?"

Carr hâlâ pencereden dışarı bakarak düşündü ve sonra, "Bu durumda - muhtemelen," dedi.

Lucas önerisini özetledi: Jim Harper'ın buldukları fotoğraflarıyla birlikte bölge savcısına gidecekler ve Russ Harper için tutuklama emri çıkartacaklardı. Harper'ı çocuk pornografisini teşvik etmekle suçlayıp hapse atacaklardı.

Lacey, "Yirmi dakika içinde kefaletle serbest kalır," diye itiraz etti.

"Doğru çalışırsak kaçmaz," dedi Lucas. "Onu öğleden sonra alırsak, sorgularız ve bu gece suçlarız. Pazartesiye kadar onu mahkemeye çıkarmak zorunda kalmayız. Register'a LaCourt cinayetleri soruşturması sırasında ortaya çıkardığımız bir pornografi çetesiyle bağlantılı olarak tutuklandığını söyleriz. Ayrıca Harper'ın, çetenin diğer üyelerini ihbar etmesi halinde dokunulmazlık anlaşması yapmaya çalıştığını da sızdırıyoruz. Harper'a, Schoenecker'lar önce gelmezse ona dokunulmazlık vereceğimizi söyleyeceğiz. Bu arada Schoenecker'lar hakkında bir şey var mı?"

"Henüz bir şey yok," dedi Carr başını sallayarak. "Russ Harper hakkında söylediğin şey... ona tuzak kurduğumuz. Yani, suçlamalar su götürmez."

"Ona tuzak kurmuyoruz. Onu bir şeyler yapmak için kullanıyoruz," dedi Lucas. "Ve kim bilir? Belki katil hakkında bazı fikirleri vardır."

"Eğer yoksa, kıcımıza dava açar. Zaten muhtemelen bizi dava edecektir," dedi Carr.

"İyi bir avukat onu mahkemeye verir ve Jim'in o resimlerini kıcına sokar," dedi Lucas. Lucas güverteye doğru eğildi.

"Sana söyleyeyim Shelly, LaCourt cinayetlerinin, Mueller'in çocuğunun ve Jim Harper'ın bu seks çetesiyle hiçbir ilgisi olmama ihtimali var.

Mümkün, ama ben buna inanmıyorum. Bir bağlantı var. Sadece henüz bulamadık.

Ve Weather dün gece Harper gibi bir adamın çocuğunun neyin peşinde olduğunu bilmediğine inanmadığını söyledi."

"Bunu yapmak zorundayız Shelly," dedi Lacey kasvetli bir sesle. "Elimizde başka hiçbir şey yok. Hiçbir şeyimiz yok."

"Yapalım o zaman," dedi Carr. Lucas'a baktı, gözlerinde yorgunluk vardı. "Ve sen ve ben, gidip Phil Bergen'la tekrar konuşmalıyız."

Bergen onları bekliyordu. Carr gibi o da değişmişti. Ama Bergen dinlenmiş, temiz yüzlü görünüyordu. Ayık.

"Ne için burada olduğunuzu biliyorum," dedi onları papaz evine aldığında. "Bob Dell beni aradı. O arayana kadar homoseksüel olduğunu bilmiyordum."

"Sen hiç. . ." Lucas başladı.

"Asla." Bergen Carr'a döndü. "Shelly, senin böyle düşüneceğine asla inanmazdım. . ."

"Buna inanmadı," dedi Lucas. "Konuyu ben açtım. Gl yolunun haritasına baktım, Dell'in evini gördüm, biraz araştırma yaptım ve belki de yanlış bir sonuca vardım."

"Öyle yaptın."

Lucas omuz silkti. "LaCourt'larda olmadığınız halde neden orada olduğunuzu iddia ettiğinizi ve bize neden söyleyemediğinizi anlamaya çalışıyordum."

Girişte duruyorlardı, paltoları, eldivenleri ve şapkaları hâlâ üzerlerindeydi. Bergen onları ayakta karşıladı, oturmaya davet etmedi.

"LaCourt'lardaydım. Oradaydım," dedi Bergen.

Lucas ona baktı, sonra başını salladı. "Erkekler hâlâ bir sorunumuz var," dedi. "Benim zamanım."

"Zamanı unut," dedi Bergen. "Yemin ederim: Ben oradaydım ve onlar hayattaydı. Katilin tam ben ayrılırken geldiğine inanıyorum -belki de ben ayrılmadan önce oradaydı ve ben gidene kadar bekledi- ve onları öldürüp gazı etrafa yaydı, ama yanlışlıkla çok erken patlattı. İtfaiyeciler birkaç dakika yanıldıysa, o zaman zaman işe yarıyor ve siz yanlış ağaca havlıyorsunuz. Ve bu süreçte bana ciddi şekilde... zarar vermeyi başardın."

Carr Lucas'a baktı. Lucas uzun bir süre Bergen'a baktı, başını salladı ve "Belki," dedi.

Bergen Lucas'tan Carr'a bakıp bekledi ve Carr sonunda, "Gidelim," dedi. Bergen'a: "Phil, bunun için üzgünüm. Üzgün olduğumu biliyorsun."

Bergen başını salladı, ağzı sıkı, affetmiyordu.

Dışarıda Carr sordu, "Şimdi ona inanıyor musun?" "Eşcinsel olmadığına inanıyorum."

"Bu da bir başlangıç." Sessizce arabaya doğru yürüdüler, sonra Carr yorgun bir sesle, "Bob Dell'in suçunu üstlendiğin için teşekkürler."

Belki bu iş bittiğinde Phil'le aramız düzelir."

"Ben Gene'i alıp Harper'ı götüreceğim. Neden birkaç saat kestirmiyorsun?"

"Olmaz. Karım temizlik yapıyor olacak," dedi Carr. "Oldukça gürültülü. O çalışırken gözüme uyku girmiyor."

Lucas telsizden Climplt'i aradı ve adliyeye doğru yola çıkmasını sağladı. Carr ofisine dönerken Lucas, Henry Lacey'yi bir şerif yardımcısıyla konuşurken buldu.

"Seninle bir dakika konuşmam gerek," dedi.

Lacey başını sallayıp, "Sonra görüşürüz, Carl," dedi. Ve Lucas'a, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Shelly'nin kilisedeki bir kadınla ilişkisi olduğuna dair söylentiler var. Sanırım geçen gece onunla tanıştım."

"Yani... Lacey savunmaya geçti.

"Evli mi, değil mi?"

Lacey isteksizce, "Dul," dedi.

"Shelly'yi onun evine götürebilir misin? Gizlice? Onu uyutur, biraz okşamasını sağlar mısın? Adam kötü bir şeyin eşiğinde."

Lacey gülümsedi ve başını salladı. "Ben yaparım. Bunu düşünmeliydim."

Lucas, Climpt ve John Mueller'la ilk kez okulda konuşmuş olan genç şerif yardımcısı Dusty, hava kararmadan hemen önce, saat dört buçukta Harper'ı benzin istasyonundan aldılar.

Lucas ve Climpt uzun bir öğle yemeği yediler, LaCourt'un evindeki Madison laboratuvar ekibinden gelen en yeni bilgileri gözden geçirdiler, bölge yargıcı adliyeden ayrılana kadar oyalandılar, sonra Dusty'yi alıp Knuckle Gölü'ne doğru yola çıktılar. Climpt'in Suburban'ıyla istasyona girdiklerinde, Harper'ı benzin istasyonunun penceresinden kasaya bozuk para sayarken görebildiler. Hırlayarak dışarı çıktı.

"Eğer arama emriniz yoksa mülkünden çıkmanızı istiyorum," dedi.

-Climpt, "Tutuklusun," dedi.

A Harper o kadar hızlı durdu ki neredeyse savruluyordu. "Ne dedin?"
"Çocuk pornografisini teşvik etmekten tutuklusunuz. Ellerini arabanın üzerine koy."

Şaşkınlık içindeki Harper kamyonun üzerindeki pozisyonunu aldı.

Dusty onu silkeledi, sonra da ellerini kelepçeledi. Tamirhanede çalışan bir çocuk, yağlı bir bezle ellerini sinirli bir şekilde silerek izlemeye geldi. "Açık kalmasını mı yoksa kapatılmasını mı istiyorsun?"

Climpt sordu.

"Normal paydos saatine kadar açık kalacaksın ve kasada son kuruşuna kadar olsa iyi olur," diye bağırdı Harper çocuğa. Döndü ve Lucas'a baktı. "Seni orospu çocuğu." Sonra tekrar çocuğa: "Seni ararım. Çok çabuk çıkmam lazım."

"Pazartesiye kadar kefalet duruşması yok. Mahkeme kapandı," dedi Climpt ona.

"Sizi pislikler," diye hırladı Harper. "Beni öldürmeye çalışıyorsunuz." Ve çocuğa bağırdı: "Hafta sonu boyunca yetki sende. Ama her kuruşunu sayacağım."

Kasabaya dönerken Lucas dönüp arkadan kelepçelenmiş olan Harper'a baktı. "Sana iki şey söyleyeceğim, bunları avukatınla konuşabilirsin. Birincisi, Schoenecker'lar. Onları bir düşün.

İkincisi ise, birileri ifade vermek için dokunulmazlık alacak. Ama sadece bir kişi."

"Kıçımı öpebilirsin."

Harper hapishanenin kayıt odasından bir avukat çağırdı.

Avukat banka binasının karşısındaki caddeye koştı, Harper'la on dakika özel olarak konuştu, sonra da bölge savcısıyla kefalet konusunu görüşmek üzere dışarı çıktı.

Bölge avukatı, "Pazartesi günü mahkemede yargıçtan kefaleti çeyrek milyon olarak belirlemesini isteyeceğiz," dedi. Açık kahverengi gözleri ve soluk kahverengi saçları olan hafif şişman bir adamdı ve orta kahverengi bir takım elbise ile parlatılmış doğal mokasen ayakkabılar giyiyordu.

"Çeyrek milyon mu? Eldon, lordum, Russ Harper bir benzin istasyonu işletiyor," dedi Harper'ın avukatı. Uzun sarı saçları ve yıpranmış elleri olan zayıf, yıpranmış bir adamdı.

"Gerçekçi olun. Ve bunun, hakimi yarın sabah buraya getirebilecek kadar önemli olduğunu düşünüyoruz."

"Onu cumartesi günü aramak istemezdim. Cumartesi günleri balık tutmaya gider ve o kulübede otururken epeyce kafa bulur," dedi bölge savcısı. "Russ'ın istasyonu çeyrek milyon değerinde olabilir. Belki de."

"İmkânı yok."

"Pazartesi günü yargıçla konuşacağız," dedi bölge avukatı.

"Bana bu beyefendinin" -Harper'ın avukatı Lucas'a başıyla işaret etti----@ "ve Gene Climpt'in müvekkilimi zaten bir kez dövdükleri söylendi- ve bu daha fazla taciz."

"Russ Harper çok güvenilir bir kaynak değil ve burada çocuk pornografisinden bahsediyoruz," dedi bölge savcısı. Ama Lucas ve Climpt'e baktı. "Ve Bay Harper'ın hafta sonu hapishanede tamamen güvende olacağını garanti etmeye hazırım. Eğer güvende olmazsa, içeride onunla birlikte bir başkası daha olacak."

"O yeterince güvende," dedi onlara katılan Lacey.

"Kimse ona elini bile süremez."

Carr ofisindeydi ve gözle görülür biçimde daha parlak görünüyordu.

"Biraz uyuyabildin mi?" Lucas sordu. "Daha iyi görünüyorsun."

-Üç, dört saat. Henry beni ikna etti," dedi Lucas, sesinde suçluluk ve zevk karışımı bir his vardı. "Bir haftaya ihtiyacım var. Harper'la işin bitti mi?"

"O içeride," dedi Lucas.

"Güzel. Dan'i aramak ister

misin?"

Dan Jones lise müdürünün mükemmel bir ikiziydi.

"Biz ikiz kardeşiz," dedi. "O eğitime gitti, ben gazeteciliğe."

Dan eyalet beyzbol şampiyonuydu, Bob eyalet futbol şampiyonuydu. Sizin ortalığı kasıp kavurduğunuz zamanları hatırlıyorum," dedi Carr, yüzü canlanmıştı.

Ve Lucas düşündüm: O yok gibi o, ve iyi yaşlı çocuksiyasi geyik muhabbeti.

"Zafer günleri," dedi Dan. Lucas'a: "Sen oynadın mı?"

"Hokey," dedi Lucas.

Dan sırtarak, "Evet, tipik Minnesota," dedi. Sonra Carr'a döndü ve sordu: "Tam olarak ne istiyorsun Shelly?" j Carr, Jones'a Harper hakkında bilgi verdi ve Jones bir muhabir defterine notlar aldı. "Sizi yanlış yönlendirmek istemiyoruz," dedi Carr, biraz resmi bir ifadeyle. "Russ'ın LaCourt'ları öldürdüğünü söylemiyoruz, aslında öldürmediğini biliyoruz. Ama arka plan olarak, yanlış yola sapmamanız için, porno çetesiyle ilgili bilgileri cinayet soruşturmasının dışında geliştirdiğimizi bilmenizi istiyoruz."

"Yani ikisinin bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Carr, "Bu çok mümkün... eğer bu yönde bir eğiliminiz varsa, sorun olmaz," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse - saçmalık yok - bu hikayenin ortaya çıkmasını istiyoruz ki bu çocuk tacizcisi grubun diğer üyeleri üzerinde baskı oluşturalım, her kimlerse. Bir şeyleri açığa çıkarmamız gerekiyor ama bunu sizin söylemenizi istemiyoruz," dedi Lucas. "Harper'ın anlaşma yapmaya çalışma ihtimali olduğunu düşünüyoruz. Dokunulmazlık ya da suçlamalarda indirim isteyebilir. Bu önemli olabilir. Ama biz bunun söylenti olarak kalmasını istiyoruz," dedi Lucas.

Climpt masasını karıştırıyordu, Milwaukee'den gelen porno dergiyi buldu, "Buna atıfta bulunabilirsiniz ama içinde ne olduğunu doğrudan söyleyemezsiniz," dedi ve gazete editörüne uzattı.

Jones geri çekildi. "Tanrı aşkına," dedi. Hatırladı ve Carr'a

baktı: "Özür dilerim Shelly." "Ne demek istediğini

anlıyorum," dedi Carr beceriksizce.

At boku üremesi," dedi Jones, elindeki kâğıdı çevirerek. "Bu tuvalet kâğıdı gibi."

"Birden fazla açıdan," dedi Carr. "Peki ya hikâye? Onunla bir şeyler yapabilir misin?"

Jones ayağa kalktı. "Tabii ki evet! Russ Harper'ın tutuklanması büyük bir olay.

AP bunu isteyecektir, ben de Milwaukee ve St. Paul'e kadar yayabilirim. Tabii. İnsanlar o kadar korkmuş ki, ihtiyar Donohue ile konuştum. . ."

Climpt Lucas'a, "Donohue gazetenin sahibi." dedi.

". . . fazladan bir gazete çıkarma konusunda. Johnny Mueller ve şimdi de bu, bu gece onunla konuşacağım, bakalım Pazar sabahı çıkarabilecek miyiz?

Russ hakkındaki tutuklama raporlarına ihtiyacım olacak."

Carr, "İşte burada," dedi ve ona tutuklama kayıtlarının fotokopilerini uzattı.

"Teşekkürler. Donohue fazladan gelse de gelmese de yarım saat içinde radyoda y a y ı n l a y a c a ğ ı z . Bir saat içinde tüm kasabaya yayılır."

Jones gittikten sonra Carr sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve, "Sence bir şeyleri sallar mıyız?" dedi.

"Bir şey," dedi Lucas.

BÖLÜM 16

Weather Karkinnen önlüklerini çamaşır askısına fırlattı ve duşa girdi. Meme uçları acıyordu ve merakla onları kaşıdı, sonra fark etti. Sakal yanığı.

Davenport küvette ona saldırdığında bütün gün tıraş olmamıştı ve kirpi gibi bir sakalı vardı.

Kendi kendine güldü, yıllardır kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Lucas enerjik bir sevgiliydi ama aynı zamanda zaman zaman garip bir şekilde yumuşaktı, sanki onu incitmekten korkuyormuş gibi.

Bu kombinasyon karşı konulmazdı. Sert hastane havlularından biriyle kurulanırken tekrar küveti düşündü: Bu şimdiye kadar tasarladığı en yapmacık girişti.

Şarap şişesi, bornozun kayması...

Yüksek sesle güldü, kahkahası cerrahların soyunma odasının fayanslarında yankılandı.

Aceleyle çıktı: neredeyse altı buçuktu. Lucas, Harper'la işinin altı ya da yediye kadar biteceğini söylemişti. Belki akşam yemeği için Hayward'a ya da Teal Gölü veya Lost Land Gölü kıyısındaki yerlerden birine gidebilirlerdi. Oralarda güzel restoranlar vardı.

Soyunma odasından çıkarken, sabahki son listeyi almak için hemşire istasyonuna uğradı. Siviller bazen cerrahların her hafta ya da iki haftada bir, hasta üzerinde kapsamlı bir çalışma yaptıktan sonra çalıştıklarını düşünürlerdi.

Çoğu zaman her gün, bazen de günde iki ya da üç kez, hastayla çok az etkileşim kurarak çalışıyorlardı. Weather, Kuzey Ormanları'nda ün kazanmaya başlamıştı.

tüm komşu ilçelerden. Bazen bunun, sevk eden doktorların onu meşgul etmek ve sıkıştırmak için kurdukları bir komplo olduğunu düşünüyordu.

... Charlie Denning, ayak parmağını düzeltiyor," dedi. "Zorlukla yürüyebiliyor, o yüzden arabasına tekerlekli sandalye götürmeniz gerekecek. Karısı onu getiriyor."

Onlar bu işlemleri yaparken sorumlu hemşirenin yüzünde küçük bir gülümsemeye onu kontrol ettiğinin farkındaydı. Herkes Lucas'ın bir şekilde onun evinde kaldığını biliyordu ve Weather gün içinde birkaç hemşirenin bu kapasiteyi anladığından şüpheleniyordu. Umurunda değildi.

Muhtemelen onu temizlemek zorunda kalacağım ve tüm bölgenin tıraş edilmesini istiyorum.

Çok iyi bir iş çıkardığından şüpheliyim, oldukça yaşlı ve ona ne kadar net anlatabildiğimden emin değilim."

Hemşire on yaş büyük olmasına rağmen, sorumlu hemşirenin ailesi onun ailesinin arkadaşıydı. Yine de arkadaşlıklar ve Weather iş listesini bitirdiğinde kapıya yöneldi, sonra döndü ve "O kadar belli mi?" dedi.

"Oldukça açık," dedi hemşire. "Onu gören diğer kızlar iyi ayarlanmış bir adam olduğunu söylüyorlar."

Weather güldü. "Tanrım, küçük kasabalar, onlara bayılıyorum."

Tekrar uzaklaşmaya başladı. Hemşire, "Onu yormayın, Doktor," diye seslendi ve kapıdan çıkarken Weather hâlâ gülüyordu.

zqg -i'@negip ram- Refakatçisi Arne Bruun adında asık suratlı, ağırbaşlı bir şerif yardımcısıydı.

Lisede ondan iki yıl gerideydi. Genç Cumhuriyetçiler Kulübü'nün başkanıydı ve iddiaya göre K şimdi

Cumhuriyetçilerin onu kabul etmeyeceği kadar sağa kaymıştı. Kadın lobiye girdiğinde ayağa kalktı, Guns and Ammo'nun bir nüshasını yuvarladı ve ceketinin cebine soktu.

"Gitmeye hazır mısın?" Yeterince hoş biriydi ama marjinal bir paranoyağın güçlü çene kası kompleksine sahipti.

"Gitmeye hazırım," dedi.

Adam kapıdan önce girdi, etrafına bakındı, ona el salladı ve birlikte otoparka doğru yürüdüler. Günler uzamaya başlamıştı ama hava tamamen kararmıştı ve termometre yine düşmüştü.

Kızılderililer buna "Soğukların Düştüğü Ay" diyorlardı.

Bruun Suburban'ın yolcu kapısını açtı, kızın tırmanmasına izin verdi, kapıyı arkasından kapattı ve kamyonun burnunun etrafında yürüdü. Hastane şehrin güney ucundaydı; Weather kuzey tarafında yaşıyordu. Evine giden en kestirme yol 77. Otoyol boyunca Buhler Yolu'na inmek ve ışıklarda otoyolun karşısına geçerek Ana Cadde'nin trafiğinden kaçınmaktı.

Bruun kamyonun kabinine tırmanırken "Yine üşümeye başladım," dedi.

Carr'ın talimatlarına uyarak eve bırakılmasını istemişti. Bruun devriyedeydi ve lobide sadece birkaç dakika beklemişti: kamyonun içi hâlâ sıcaktı. "Eğer durum daha da kötüleşirse, gelecek yıl canlı geyik kalmayacak. Ya da başka bir şey."

"Anladığım kadarıyla kamyonla saman getireceklermiş."

Yolun kenarındaki kar motosikletini gördüğünde saman kamyonu hakkında konuşuyorlardı. Sürücüsü Buhler Yolu'nun dur işaretinden on beş adım ötede diz çökmüş, üzerinde çalışıyordu. Yolun yanında bir patika vardı ve kızaklar her zaman bozulurdu. Ama bir şey

dikkatini çekti; yanındaki adam elleri çalışmaya devam ederken onlara doğru bakıyordu.

"Kızak bozuldu," dedi.

Bruun zaten onu izliyordu. "Evet." Dur işaretine doğru yavaşlamak için frene dokundu. Neredeyse kızağın tepesine varmışlardı. Weather onu izledi, izledi. Suburban kızağın hemen yanından geçerek durdu, farlar kar yığınlarından yansıyarak sürücüye geri döndü. Adamın ayağa kalktığını, silahını çıkardığını ve penceresine doğru koştuğunu gördü.

"Silah," diye bağırdı. "Onda ...

Kadın koltuğa yığıldı, Bruun gaza bastı ve başının on beş santim üstündeki cam patladı, Bruun acıyla çığlık atarak direksiyonu kırdı. Kamyon savruldu, yalpaladı, döndü ve arka cam sanki biri çekiçle vurmuş gibi onun üzerinde paramparça oldu.

Weather soluna baktı; Bruun'un kafası ve yüzü kanla kaplıydı ve N N1, direksiyonun üzerine çömelmişti, kamyon hala bir daire çizerek kayıyordu, motor çığlık atıyor, lastikler gıcırıyordu ...

Ben Tüfek tekrar kükredi: bu sefer duydu, ilk kez duyuyordu. Ve dirseğinin yanındaki kapıyı gagalayan kurşunu duydu.

Bruun homurdandı, direksiyonda kaldı... hepsi, M -W şimdi koşuyorlardı, kamyon çarpıyordu...

ONN R 40@_ "Geri dönmeliyim, dönmeliyim. . Bruun inledi. Hava durumu,

___1

WIN J, hızı hissederek kendini koltukta yukarı itti. Yan cam gitmişti ama ayna hâlâ oradaydı. Sürücü V, kızağın üzerindeydi, peşlerinden geliyordu ve cinayetlerin işlendiği geceye, hendekte koşan kızağa gitti...

Hastanenin otoparkına giden yolda bir ağaç çiftliğinin yanından geçiyorlardı, düz, düzenli çam sıraları siyah bir çit gibi yanıp sönüyordu.

"Hayır, hayır," dedi. Kalbi boğazında düğümlendi. Aynaya baktı, kızak yaklaşıyor, yaklaşıyor...

"Silah geliyor!" diye bağırdı Bruun'a.

Bruun başını eğdi ve Weather yere kaydı.

Motorun gürültüsü arasında neredeyse kaybolan iki hızlı atış, parçalanmış arka camdan kabine giren saçmalar, arka camdan ön cama çarpıp seken bir başka atış.

Bruun tekrar inledi ve "Vuruldum, vuruldum" dedi.

Ama ayağını pedaldan çekmedi ve hızını arttırdı.

Tüfek sessizdi. Weather daha yükseğe oturdu, önce parçalanmış yan camdan, sonra da arkadan dışarı baktı.

Yol bomboştu. "Adam gitmiş," dedi.

Bruun'un çenesi neredeyse tekerleğin göbeğine dayanmıştı. "Dayan," diye homurdandı.

Frene bastı ama çok geçti.

Hastane otoparkının girişi düz değildi. Giriş yolu, özellikle gelen trafiği yavaşlatmak için keskin bir şekilde sağa dönüyordu.

Özellikle de gelen trafiği yavaşlatmak için. Oradaydılar ve dönüşü yapamayacak kadar hızlı gidiyorlardı. Weather kollarını gösterge paneline dayayarak kendini destekledi. Çarptıkları yerde küçük bir çiçek bahçesi karın altında kalmıştı. Etrafında bir metre yüksekliğinde bir duvar vardı.

Bruun frene basınca kamyon savruldu ve ardından çiçek bahçesinin duvarına çarptı. Kamyon zıpladı, döndü, karda ilerledi, motor uğuldadı...

Park yerinde insanlar vardı.

Onları net, keskin ve donmuş bir şekilde gördü, tıpkı bir deste kâğıdı karıştıran kupa kızının yüzü gibi.

Sonra kamyon park yerindeydi, yanlara doğru hareket ediyordu.

Bir kar yığınınına çarptı ve sanki çelme takılmış gibi yan yattı. Gittiğini hissetti, kapı kolunu tuttu, tutunmaya çalıştı, kapı kolunun kendisinden uzaklaştığını hissetti, düştü, altındaki yardımcının yumuşaklığını hissetti ... Bruun'un çığlıklarını duydu.

Ve sonunda durdu.

Çarpma hissi dışında her şeyin izini kaybetmişti.

Ama hayattaydı, Bruun'un üstünde oturuyordu. Çatlak ön camdan soluna baktı, bacakları gördü ...

Sesler. "Orada kal, orada kal. . Ve

düşündü: Ateş.

Kokusunu alabiliyor, hissedebiliyordu. Bir yanık ünitesinde çalışmıştı, yanıklarla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Kendini yukarı çekti, hayatta olan Bruun'dan dikkatle kaçındı, kendini tutuyordu, "Oh oğlum, oh oğlum..." diye inliyordu.

Yolcu tarafındaki kapının kilidini açtı, iterek açmaya çalıştı. Birkaç santim hareket etti. Başka sesler. Bağırışmalar.

Ön camdaki yüzler, sonra tepedeki biri. Bir adam yan pencereden baktı: Robbie, hobisi yüzünden çok da gizli olmayan bir şekilde dalga geçtiği gece vücut geliştiricisi. Şimdi arabanın camını

Kapı tüm gücüyle açıldı ve bir kas adamı gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Onun için korkuyordu: "İyi misiniz, Doktor?"

"Kar arabası," dedi kadın. "Kar arabasındaki adam nerede?"

Vücut geliştirmeci, hâlâ toplanmakta olan insan grubuna doğru baktı ve şaşkınlıkla, "Kim?" diye sordu.

Weather önlük giymiş halde hastane yatağının kenarında oturuyordu.

Sol kolu ve bacağı morarmıştı ve sol elinin arkasında dikiş gerektirmeyen üç küçük kesik vardı. Görünürde iç yaralanma yoktu. Bruun iyileşme odasındaydı.

Kolundan ve göğüs boşluğundan saçmalar çıkarılmıştı.

Ona bakmaya gelen ve daha sonra Bruun'un ameliyatına yardım eden pratisyen hekim Rice, "Yarın çok fena ağrıyacaksın," dedi.

"Bundan emin olabilirsin. Yatmadan önce bir sürü ibuprofen al.

Ve bu gece çok yorucu bir şey yapma." Yüzü ciddiydi ama gözleri Lucas'a kaydı.

"Evet, evet, çekil," dedi Weather.

"Herkes biliyor mu?" Rice gittikten sonra Lucas sordu.

Sanırım bu sırrı saklayan birkaç Hristiyan okulu çocuğu vardır," dedi Weather.

"Mmmm.

"Peki ne buldun?" diye sordu.

-Sadece ölmüş olman gerektiğini. Tekrar söylüyorum. Bruun kamyonu çalıştırmaya devam etmeseydi ölmüş olacaktın."

"Ve o pislik kaçtı mı?"

"Evet. Senin geldiğini görene kadar dur işaretinin yanındaki ağaçların arasında bekledi. İlk ateşi ettikten sonra, sizi yolun aşağısına, elektrik hattının ağaç çiftliğini kestiği noktaya kadar takip etti ve sonra ağaçların arasından çıktı.

Kızağımızla orada olmasaydık onu takip etme şansımız yoktu. Bunu hesaba katmış olmalı. Çok iyi bir iş çıkarmış. Bruun kamyonu hendeğe sokmuş olsaydı, senin işini bitirirdi, sorun olmazdı."

"Neden beni kapıdan vurmadı?"

"Denedi," dedi Lucas. "Bazen çifte saçma bir arabanın kapısından içeri girebilir ama çoğu zaman girmez. Üç tanesi sonuna kadar gitti. Biri Bruun'a, diğer ikisi de ön panele isabet etti. Ve Bruun'un kolunun kırık camdan isabet aldığını düşünüyoruz."

"Tanrım," dedi kadın. Lucas'a baktı. Muayene masasına yaslanmıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, sesi sakın, neredeyse uykulu gibiydi.

Bir beyzbol maçından bahsediyor olabilirdi. "Yeterince kızgın değilsin," dedi kadın.

Lucas o ameliyathaneye girmeden hemen önce içeri girmiş ve beklemişti. Ona dokunmamıştı. Sadece onu izlemişti. Muayene masasından indi, yüzünü buruşturdu. Rice haklıydı. Ağrıyacaktı.

"Buraya gelene kadar çok kibirli olduğumu düşünüyordum ve bu beni neredeyse yakalıyordu," dedi Lucas.

Muayene masasından uzaklaştı ve kızın başının arkasındaki bir tutam saçı yakalayıp sıktı, saçlarından tutup başını yukarı kaldırdı.

"Buradan defolup gitmeni istiyorum," dedi öfkeyle. "Canın yanmayacak. Bunu anlıyor musun? Sen ..."

"Neden kibirlisin?" İki eliyle adamın gömleğinin önünü kavradı ve tutundu. Yüzleri birbirinden on santim ayırdı ve ileri geri sallanıyordu.

Adam durdu, hâlâ saçlarını tutuyordu. "Çünkü benim yüzümden senin peşine düştüğünü sanıyordum. Benim yüzümden Mueller'in çocuğunun peşine düştüğünü düşündüm."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Onun istediği sensin. Onu tanıyorsun ya da onun hakkında bir şeyler biliyorsun.

Ya da senin bildiğini düşünüyor. Sen ne olduğunu bilmiyorsun ama o biliyor."

"İlk gece LaCourt'ların evinden dönerken cipimin yanından başka bir kar arabası geçti. Onun deli olduğunu düşünmüştüm."

"Bana söylemedin."

"Bilmiyordum."

Saçlarını bıraktı ve kolunu omzuna doladı, sol koluna dikkat ederek onu sıktı. Kadın sağ koluyla sıktı, sonra Lucas geri çekilip cüzdanını çıkardı ve oraya yapıştırdığı fotoğrafı açtı.

"Bu şişman adamı tanıyorsun," dedi. "Seni yine öldürmeye çalıştı. Kim o?"

"Bilmiyorum." Kadın fotoğrafa baktı. "En ufak bir fikrim yok."

17. BÖLÜM

Rahip dedi ki, "Ben iyiyim, Joe. Ciddiyim."

Mutfak ile yatak odası arasındaki koridorda durdu.

Bu çağrı için minnettardı ama aynı zamanda içerlemişti de: papazlık yapması gereken kendisiydi.

j A "İyi bir gün geçirdim," dedi başını sallayarak. "Ben ve LaCourt'lar hakkında konuşulanları biliyorsun, daha da kötüleştirecek bir şey söylemekten korkuyordum. Bu beni deli ediyordu. Ama üstesinden gelmenin bir yolunu buldum."

Limon damlalarını emmekten dili zımpara kağıdı gibi olmuştu. İçkiyi en son bıraktığında iki düzine büyük çuvalı bitirmişti. Şimdi de belki birkaç tane daha olacak olanlardan ilkini bitirmeye çalışıyordu.

Joe her seferinde bir günden bahsediyordu ve Bergen onu sadece yarım yamalak dinliyordu.

Bir yıl önce içkiyi bıraktığında, gerçekten bırakmak istememişti. Sadece bırakmak zorunda kalmıştı. Cemaatini kaybediyordu ve ölmek üzereydi.

Böylece ayık kalmış, ölmeyi bırakmış ve cemaati geri kazanmıştı.

Bu, viskinin ilaç olduğu sorunlarını iyileştirmemişti: yalnızlık, izolasyon, gerçek bir cevabı olmayan, üzerine baskı yapan sorunlar. İnancındaki savrulma.

Bu kez kendisi için bir mazeret, anlayış için acınası bir yakarış yazmak için oturmuştu. Onun yerine, hayatının en güçlü satırlarını yazmıştı. O sabahki ayinde aldığı tepkiye göre

başarmıştı. Cemaate dokunmuştu ve onlar da ona dokunmuştu.

İzolasyonun parçalandığını hissetti; yalnızlığının sona erme olasılığını gördü.

İyileşebileceğini düşündü. Tehlikeli bir düşünce. Yine de limon damlalarını emecekti. Daha güvenli...

Dışarı çıkmayacağım. Yemin ederim. Joe, işler değişti. Yapmam gereken bir şey var. Tamam. Ve teşekkürler."

Rahip ahizeyi yerine bıraktı, içini çekti ve çalışma koltuğuna geri döndü. Zeos 386 bilgisayarında sözcükleri çekiçleyerek yazdı.

Aramızda bir şeytan var - Ve bu kilisedeki biri onun kim olduğunu biliyor olabilir.

(Bu noktada etrafına bakar, kilisedeki her bir kişinin gözlerine dokunur, sessizlikten faydalanır, stresin artmasına izin verirdi). LaCourt ailesinin cinayetleri, bir adamın işkence görmüş karakterinin derinliklerinden, bir adamın kirli kalbinin derinliklerinden kaynaklanıyor olmalıdır. Kendinize sorun: Bu adamı tanıyor muyum? Kim olabileceğinden şüpheleniyor muyum?

Kalbimin derinliklerinde buna inanıyor muyum?

Bir saat boyunca çalıştı, elindekileri okudu. Mükemmeldi. Kağıtları topladı, yatak odasına taşıdı ve boy aynasının karşısına geçti.

"Aramızda bir şeytan var ..." diye başladı. Hayır. Durdu.

Sesi daha yavaş, daha derin, kederi yansıtan bir tonda olmalıydı. Sesini yarım oktav düşürdü, içine biraz çakıl taşı koydu: "Aramızda bir şeytan var. .

Biraz kafa karışıklığı, biraz şaşkınlık göstermeli miydi?

Yoksa bu zayıflık olarak mı okunur?

... bir adamın kirli kalbinin derinliklerinde," dedi yavaşça, camdan kendini izleyerek. Böyle şeylerin burada, Ojibway County'de olabileceğine şaşırılmış gibi başını salladı ve sonra, yine yavaşça, ama sesi öfkeye benzer bir şekilde aceleyle yükseldi: "Bu adamı tanıyor muyum?"

Kim olabileceğinden şüpheleniyor muyum?"

Philip Bergen toplumu bir araya getirecekti.

Ve karşılığında toplum da onu kurtaracaktı. Gazeteye baktı, akışından zevk alıyordu.

Ama... göz ucuyla baktı. Orada çok fazla kalp, çok fazla derinlik vardı. Kelimeleri tekrarlıyordu, bu da dinleyicide bir uyumsuzluk yaratıyordu.

Tamam.

Son derinlikten tamamen kurtulun ve son kalbi ruhuma inanıyorum olarak değiştirin. . ."

Aynanın önünde çalıştı, çelik çerçeveli gözlüklerinin ardından kendini izledi, gıdıları zıpladı, öfke ve haklılıkla titredi, sözleri küçük odada gümbür gümbür yankılandı.

Kendi sesi dışında ev sessizdi: arkasındaki Kara Orman saatinin tik taklarını, kalorifer yandığında genişleyen hava kanallarının şangırtısını, dışarıdan gelen bir kar küreği sesini duyabiliyordu.

Bir bardak su almak için mutfığa gitti, suyu içerken camekanlı bir dolapta kendini gördü. Artık daha yaşlı bir adamdı, alnında kalıcı kırışıklıklar vardı, saçları seyrelmiş, göbeği inmişti; çalışmaktan kabalaşmış bir adamdı, en güzel günleri

onun arkasındaydı. Ojibway ilçesini asla terk etmeyecek bir adam. Ah, neyse.

Yine bir kürek sesi duydu, ön pencereye gitti, parmak uçlarıyla perdeleri araladı ve dışarı baktı. Sokağın karşısında ve üç ev aşağıda, McLaren çocuklarından biri elinde kar küreğiyle kaldırımı kazıyordu. Küçük bir çocuk, gece saat on bir. McLaren'lar sıkıntı içinde bir aileydi: yine alkol, McLaren'ın kendisi de çoğu zaman ortalıkta yoktu. Bergen çalışma koltuğuna geri döndü, kelime işlemci ekranında birkaç değişiklik daha yaptı, sonra vaazı hem sabit diske hem de yedek diskete kaydederek kendisi için yeni bir kopya bastı.

Aramızda bir şeytan var. Ve bu kilisedeki biri onun kim olduğunu biliyor olabilir.

Belki de onu sertleştirmeli: Bu kiliseden biri onun kim olduğunu biliyor.

Ama bu istediğinden daha fazlasını ima edebilirdi.

1711 @ Kapının çalınması onu ürküttü.

Cümlesinin ortasında durdu, döndü, kapıya baktı ve kendi kendine "Tanrı beni korusun" diye mırıldandı. Ve sonra kendi kendine gülümsedi. Tanrı beni korusun mu? Yaşlanmaya başlamıştı. Konuşmaya gelen Shelly Carr olmalıydı. Ya da Joe, hesap mı ödüyordu?

Pencereye doğru adım attı, perdeleri tekrar araladı ve verandaya yandan baktı. Verandada bir adam vardı, iri yarı bir adam. Sorgulayıcısı Davenport iri yarı bir adamdı. Aklında Lucas'ın yüzü varken Bergen kapıya gitti, açtı, buzlu fırtına kapısının camından neredeyse hiçbir şey göremedi, fırtına kapısını itip açtı ve dışarı baktı.

' T, Evet Buz Adam'ın yüzü kırmızı bir atkıyla sarılıydı, başının üstünü ise saat gibi sarılmış ve takılmış bir kar maskesi örtüyordu.

Şapka.

Sokaktan bakıldığında yüzü, herkes gibi şapkalı ve boğuk, tanınmaz bir küp gibi görünürdü. Banktaki saat ve sıcaklık tabelasını geçtiğinde hava sıfırın altında dört derecedeydi.

Weather'a yaptığı saldırıdan dolayı kafası iyiydi ve öfkeliydi. Yine ıskalamıştı.

İşler düşündüğü gibi gitmiyordu.

Sadece yürümüyordu. Daha iyi plan yapması gerekiyordu. Şerif yardımcısının kamyonu hareket ettirmeye devam etme ihtimalini öngörememişti.

Her nasılsa, zihninde, ilk pompalı tüfek patlamaları kamyonu raydan çıkarmıştı. Ama neden böyle düşünmüştü ki? Çok mu televizyon seyretmişti?

Şimdi polisler Weather'a odaklanacaktı. Davaya karışan kimi tanıyordu? Onlara bir cevap vermeliydi.

"Ben cevap veriyorum, onları bir süre oyalayacak bir şey.

Ve bunu düşününce heyecanlandı. Bu plan işe yarayacaktı. Bu plan işe yarayacaktı.

Papaz evinin sahanlığında durdu, sol eli M. We UTZ.O=Inml@.

.44'lüğün kundağına sarmıştı. Bergen evdeydi, tamam.

R Işıklar yanıyordu ve sokağın aşağısını izlediği yerden perdelerin üzerinde bir gölge görmüştü. Yüzünü eve dönerek eldivenli sağ eliyle uzandı ve yüzündeki kar maskesini indirdi.

Sonra kapıyı çaldı ve yarı dönerek sokağın karşısına, deli bir çocuğun ön bahçesine kar yığıldığı yere baktı.

Çocuk ona aldırış etmedi. Eve döndü ve sağ eliyle fırtına kapısının kolunu kavradı.

Bergen kapıya geldi, fırtına kapısını iterek iki üç santim açtı ve başını kapıya doğru eğdi. "Evet?"

44'lük, Buz Adam'ın sol elinde yükselmeye başlamıştı bile.

Sağ eliyle kapıyı sarsarak açtı, ileri atıldı, silahını çıkardı ve Bergen'in alnına doğrulttu.

Rahip geri çekildi, bir eli kurşunu savuşturmak istercesine havadaydı.

"Geri çekil," diye hırladı Buz Adam. "Geri çekil, geri çekil."

Büyük boy tabancasını oturma odasına doğru geri geri giden rahibe doğrulttu. "Ne?" dedi. "Ne?"

Buz Adam fırtına kapısını sarsarak kapattı, sonra mandalın şakladığını duyana kadar iç kapıya doğru geri çekildi.

"Kanepeye otur. Otur."

"Ne?" Bergen'in gözleri kocaman, yüzü bembeyazdı. Eliyle süpürge gibi bir hareket yaptı, sanki Buz Adam'ı süpürüp atacakmış gibi.

"Defol git buradan. Defol."

"Kapa çeneni yoksa beynini dağıtırım," diye tersledi Buz Adam.

"Ne?" Bergen kelimeye takılmış gibiydi, anlayamıyordu . Kanepeye çöktü, başı arkaya eğik, ağzı açıktı.

"LaCourt'lar hakkındaki gerçeği istiyorum," diye homurdandı

Buz Adam. "Onlar benim arkadaşlarımdı."

Bergen ona baktı, kar maskesini delmeye çalışıyordu. Sesi

ve cüsseyi tanıyordu ama iyi tanı mıyordu. Kimdi bu adam?

"Benim bununla hiçbir ilgim yok. Ne olduğunu ben de bilmiyorum," dedi Bergen. "Beni öldürecek misin?"

"Belki," dedi Buz Adam. "Büyük ihtimalle. Ama bu senin ne söyleyeceğine bağlı." Parkasının cebine elini daldırdı ve kahverengi bir torba çıkardı.

"Eğer onları

öldürdüysen." "Sana

söylüyorum. .

Buzadam, "Sen bir alkoliksin, her şeyi biliyorum," dedi.

Konuşmasının bu kısmı üzerinde çalışmıştı. Rahip ona güveniyor olmalıydı. "Dün yine içiyordun. Ayinde bunu söyledin. Ben de kendime sordum, bir ayyaştan gerçeği nasıl öğrenirsin?"

Kahverengi kâğıt torbayı silahı tutan elinin koltuk altına soktu, eldivenli sağ eliyle torbanın üstünü karıştırdı ve bir şişe Jim Beam çıkardı.

"Ona biraz içki vereceksin, işte böyle. Bolca içki. Sonra

gerçeği ondan öğreneceğiz."

"Ben içmiyorum," dedi Bergen.

"O zaman öğrenirim, değil mi?" diye sordu Buz Adam. "Ve eğer bilirimsem..." "Sana çekici indireceğim, rahip. Bu bir .44 Magnum.

Magnum ve beynini bir sonraki blokta bulurlar."

Kanepenin ucuna doğru ilerledi, sehpanın üzerindeki su bardağına baktı. Mükemmeldi.

"Kanepeye yaslan," diye emretti. Rahip

arkasına yaslandı.

"Kalkmaya çalışırsan seni öldürürüm."

"Dinle, Claudia LaCourt benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi."

"Kapa çeneni." Buz Adam şişeyi masanın üzerine koydu, eldivenli eliyle gevşemiş kapağı çevirdi, kapağı çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

Silah eliyle yukarı uzandı, başparmağıyla atkısını tuttu, çenesinin altından aşağı çekti, sonra kar maskesini üst dudağının hemen üzerine gelene kadar yukarı itti.

Eldivenli eliyle şişeyi aldı. Silahı tekrar rahibe doğrulttu, şişeyi dudaklarına götürdü, içkiyi engellemek için dilini şişenin boynuna soktu, tükürüğünü yuttu, şişeyi indirdi, silah tutan elinin tersiyle dudaklarını sildi. Bergen'in de içkiye güvenmesi gerekiyordu.

"Sana iyi mal getirdim baba," dedi dudaklarını şapırdatarak. Su bardağını neredeyse tepesine kadar doldurdu.

"İç şunu," dedi. "Kanepenin üzerinden kay, al ve iç." "Öylece içemem."

"Saçmalama. Senin gibi bir alkolik bunun iki katını içebilir.

Ayrıca, fazla seçeneğin yok. Eğer içmezsen seni havaya uçururum. İç şunu."

Bergen kanepeye doğru eğildi, eline aldı, baktı, sonra yavaşça içti; önce dörtte birini, sonra yarısını.

- ----- "Gerisini iç,' dedi Buz Adam, sesi yükseliyordu. Silah

Bergen'in kafasından bir adım ötede sallanıyordu.

Kalanını içti, alkol midesinde patlıyordu . "Gözlerini kapat," dedi

Buz Adam.

"Gözlerini mi?"

"Gözlerini kapat. Beni duydun. Ve sıkı tut."

Bergen alkolün pençeleriyle içine doğru ilerlediğini, midesinden ciğerlerine doğru yayılmaya başladığını hissedebiliyordu. Çok iyi, çok iyi... Ama buna ihtiyacı yoktu. Gerçekten ihtiyacı yoktu.

Gözlerini kapadı, sıktı. Eğer bunu atlatabilirse ...

Buz Adam şişeyi aldı, bir bardak daha burbon doldurdu ve geri çekildi.

"Gözlerini aç. Bardağı kaldır."

Bergen güçsüzce, "Bu beni öldürecek," diye itiraz etti. Bardağı aldı ve baktı.

"Bunu dümdüz içmek zorunda değilsin. Sadece yudumla.

Ama gitmesini istiyorum," dedi. Silahın namlusu Bergen'in gözlerinden bir metre uzaktaydı ve sabit duruyordu. "LaCourt'ları en son ne zaman gördünüz?"

"Cinayet gecesi idi," dedi Bergen. "Oradaydım, tamam.

. ." Şerife anlattığı hikâyeye başlarken korku hâlâ yanındaydı ama şimdi alkolün getirdiği kesinlik de ona katılmıştı. Haklıydı, masumdu ve bu adamı ikna edebilirdi.

Davetsiz misafir maskesini çıkarmamıştı: gerçekten öldürmeyi planlıyorsa bunu yapmasının bir anlamı yoktu. Yani öldürmeyi planlamamıştı. Bunu anladığı için kendinden memnun olan Bergen, Buz Adam'ın işaretiyle bir yudum daha burbon aldı, sonra bir yudum daha ve bardak aniden boşaldığında şaşırıldı.

"Hâlâ yalan söyleyecek kadar ayıksın."

Bardak tekrar dolmuştu ve adamın sesi uzaklaşıyor gibiydi.

Bergen, "Dinle... sen," diye mırıldandı ve başı omzuna düşüp neredeyse kıkırdayacaktı.

Bu dürtü, koyu bir leke gibi görünen şey tarafından bastırıldı. Bu leke vücuduna, beynine yayılıyordu. .

Bir içki aldı, bu sefer boğuldu, bardağı düşürdü, üzerindeki burbonun belli belirsiz farkındaydı...

Ve şimdi yanlış bir şeylerin farkındaydı. Daha önce hiç bu kadar hızlı alkol içmemişti ama birkaç kez buna yaklaştı.

Hiç bu kadar üzerine gelmemişti; zihninde hiç bu kadar koyu, yayılan bir leke olmamıştı.

Hiçbir şey doğru değildi; zar zor görebiliyordu; silahlı adama baktı ama kafası doğru çalışmıyordu, dönemiyordu. Ayakta durmaya çalıştı.

Nefes alamadı, nefes alamadı, dudaklarında soğuğu hissetti, kustu, içine alkol kaçtı, alnında bir el... yutkundu, yutkundu, yutkundu. Ve son anda Buz Adam'ı anladı: kim olduğunu, ne yaptığını. Denedi ama hareket edemedi.

Hareket edemedi.

Buz Adam rahibin kafasını kanepeye bastırđı ve şişenin geri kalanının çoğunu rahibin içine boşalttı. İşini bitirdiğinde geri çekildi ve eserine baktı.

Rahip neredeyse ölmüştü. Buzadam rahibin @11 elini aldı, şişenin etrafına sardı, biraz bulaştırdı, diğeri elini de etrafına sardı. Rahip her tarafına alkol kusmuştu ve bu iyiydi.

Buzadam hızla hareket ederek, etiketleri yırtılmış iki reçeteli hap şişesini masanın üzerine koydu. Polisleri kimlik tespitinde yardımcı olması için şişelerden birinde tek bir hap kalmıştı. Hâlâ kanepede dik oturmakta olan rahip, başı arkada, bir şeyler mırıldandı, sonra horlama ya da gargara gibi bir ses çıkardı.

Buzadam daha önce papaz evine hiç girmemişti ama ofis oturma odasının hemen dışındaydı ve hemen buldu. IBM marka elektrikli daktilonun yanında sarı bir bloknot duruyordu. Daktiloyu açtı, eldivenli eliyle bir sayfa kağıt yerleştirdi, eldivenini çıkardı ve intihar notunu yazdı.

Bunu yaptıktan sonra kâğıda dokunmadan yuvarladı ve cebinden Pazar Bülteni'nin kopyasını çıkardı. Bergen bütün bültenleri imzaladı.

1! Oturma odasına döndüğünde rahip derin bir uykudaydı, nefes alış verışı sığ ve uzundu. Bir atı öldürecek kadar Seconal ve alkol karışımı almış, kusmasını engellemek için de Dramamine kullanmıştı.

Buz Adam pencereye gitti ve dışarı baktı. Kar küreyen çocuk içeri girmişti. Tekrar rahibe baktı. Bergen kanepeye yığılmış, başı göğsüne düşmüştü. Hâlâ nefes alıyordu.

Zar zor.

Gitme zamanı.

BÖLÜM 18

Lucas aniden uyandı, çok erken olduğunu biliyordu ama tekrar uyuyamadı. Saate baktı: 6:15. Yataktan kalktı, odanın içinde yavaşça sağa doğru yürüdü, ellerini önünde birleştirdi ve banyo kapısını buldu. Kapıyı kapattı, ışığı açtı, bir içki aldı ve aynada kendine baktı.

Neden Weather?

LaCourt cinayetlerinin işlendiği gece takip edildiği konusunda haklıysa, saldırıların onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Yüzüne su sıçrattı, kuruladı ve kapıyı açtı.

Banyodan gelen ışık Weather'ın üzerine düştü ve hâlâ uykuda olduğu için ışıktan uzaklaştı. Kolundaki çürükler görünüyordu. Kolunu çenesinin altına eğerek uyuyordu, sanki başını yastık yerine yumruklarına dayamış gibiydi. Lucas banyonun kapısını sonuna kadar çekip kapattı ve sadece etrafı aydınlatacak kadar ışık bıraktı. Parmaklarının ucuna basarak odayı geçip koridora çıktı, sonra mutfaktan geçip ışıkları yaktı ve çıplak ve soğuk bir halde bodrum katına indi. Giysilerini kurutucudan çıkardı ve temizlenip giyinmek için diğer banyoya taşıdı. Çoraplarını almak için yatak odasına geri döndüğünde, "Mmmm?" dedi.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadı.

"Mmm-hmm."

"Arıyorum. Sen gitmeye hazır olana kadar buraya birini getireceğim."

O bunu söylerken telefon çaldı ve kadın dönüp ona baktı, sesi sabahki gibi pürüzlüydü. "Her sabah çalışıyor ve biri ölüyor."

Lucas "Bir dakika" dedi ve mutfağa doğru yürüdü.

Carr telefondaydı, halsizdi, neredeyse tutarsızdı: "Phil öldü." M "Ne?"

"İntihar etti. Bir not bırakmış. O yaptı. LaCourt'ları o öldürdü."

Lucas bir an i ç i n izini süremedi. "Neredesin Shelly?" Lucas sordu. Carr'ın arkasından gelen sesleri duyabiliyordu.

"Papaz evindeyim. O burada."

"Yanında kaç kişi var?" Lucas sordu. "Yarım düzine."

"Herkesi oradan çıkar ve her yeri denizle kapla. Madison'daki adamları içeri alın."

"Yoldalar," dedi Carr. Kendinden emin değildi, sesi titriyordu.

"Herkesi dışarı çıkarın," dedi Lucas aceleyle. "Belki Bergen kendini öldürdü ama LaCourt'ları onun öldürdüğünü sanmıyorum.

Eğer notta onun öldürdüğü yazıyorsa, o zaman öldürülmüş olabilir."

"Ama bunu hap ve içkiyle yaptı ve not da imzalı," dedi Carr. Sesi tizdi: bir sızlanma değil, histeriye yakın bir şeydi. "Nota dokunmayın. İşleme koymamız gerekiyor."

"Zaten alındı."

"Tanrı aşkına bırak onu!" Lucas dedi ki. "Elden ele dolaştırma."

Weather yüzünde bir soruyla, yorganı etrafına sararak koridora çıktı. Lucas bir anlığına parmağını kaldırdı.

"Bunu nasıl yaptı? "Birkaç şişe uyku hapıyla birlikte beşte bir viski içti."

"Evet, bu işe yarar," dedi Lucas. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Bak, bu bir intihar olabilir ama buna cinayet muamelesi yap. Birisi Harper'ın çocuğunu öldürüp kaza süsü vererek neredeyse paçayı kurtarıyordu. Yine bizimle taşak geçiyor olabilir. Bir dakika bekle."

Lucas telefonu indirdi. "Bergen'in doktorunun kim olduğunu biliyor musun? GP?" "Lou Davies'in doktoruydu sanırım."

Lucas, Carr'a, "Bergen'in doktoru Lou Davies adında biri olabilir. Onu ara, Bergen'in o reçetelere sahip olup olmadığını öğren. Biri de eczaneyi kontrol etsin. Belki de buradaki tüm eczaneleri."

"Phil Bergen öldü mü?" Lucas telefonu kapattığında Weather sordu.

"Evet. İntihar etmiş olabilir, bir not var. Ve LaCourt'ları öldürdüğünü itiraf ediyor."

"Olamaz." Kollarını kendine doladı. "Lucas... Şimdi

korkmaya başlıyorum. Gerçekten korkuyorum."

Bir kolunu onun omzuna doladı. "Sana söyleyip duruyorum.

"Ama dışarı çıkmayacağım," dedi kadın.

"Şehirdeki evime gidebilirsin."

"Ben kalıyorum. Ama bu adam ..." Başını salladı. Sonra kaşlarını çattı.
"Bunun anlamı... Nasıl olduğunu anlamıyorum. .

"Ne?"

"Dün gece beni vurmaya çalışan adam o olmalı. Ve ilk gece beni kovalayan adam."

"Shelly ve ben ayrıldığımızda sen hâlâ LaCourt'lardaydın ve Bergen'la görüşmek için şehre indik. O olamaz," dedi Lucas.

"Belki adam beni kovalamıyordu ama dün geceden sonra kovaladığından emindim. Emindim çünkü çok garipti."

"Giyin," dedi Lucas. "Hadi gidip bakalım."

7 Sabah saat yedi, hava tamamen karanlıktı ama Grant uyanıktı, güne başlıyordu, insanlar nemli ve soğuk bir rüzgârın önünde şehir merkezindeki kaldırımlarda koşuşturuyordu. Bir şehir polis arabası, iki şerif arabası ve Madison teknisyenlerinin sedanı rektörlük binasında bekliyordu. Lucas kapıdaki şerif yardımcısına başıyla işaret etti. Weather onu içeri kadar takip etti. Carr bir kanepede oturuyordu, yüzü ağlamaklıydı. Madison'dan gelen bir laboratuar teknisyeni mutfakta bardak ve şişelerin tozunu alıyordu. Lucas ve Weather içeri girdiğinde Carr bitkin bir halde ayağa kalktı.

"Nerede o?" Lucas sordu.

"Burada," dedi Carr ve onları koridorun sonuna götürdü.

Bergen şimdi yüzüstü yatıyordu, başı yastığa yaslanmıştı, gözleri açıktı ama ölümle doluydu. Ellerini karnının üzerinde kavuşturmuştu. Üzerinde bir süveter ve belden çözülmüş siyah bir pantolon vardı.

Ayakkabılarından biri çıkmış ve kanepenin yanında yerde duruyordu; ayağı kanepeden sarkıyordu.

Siyah orabının küçük parmağında bir delik vardı ve küçük parmağı delikten dışarı çıkmıştı. Diğerk ayağı kanepenin üzerindeydi.

"Onu kim buldu?" Lucas sordu.

"Cemaatten biri, ayine erken gelmeyince," dedi Carr. "n kapının kilidi açıktı ve 14 ışığı hl yanıyordu ama kimse zile cevap vermedi. Garaj pencerelerine baktılar ve arabasını görebildiler.

Sonunda adamlardan biri içeri girmiş ve onu burada bulmuş.

ldğn biliyorlardı - ona baktığınızda bunu görebiliyordunuz - bu yüzden bizi aradılar."

"Sizi mi yoksa kasaba polisini mi?"

"Her ikisi için de sevkıyatı biz yapıyoruz. Grant'in adamları sadece sabah yediden barlar kapanana kadar devriye geziyor.

Biz gece boyunca devriye geziyoruz."

"Yani buraya geldiniz ve her şey böyleydi."

"Evet, Johnny dışında -cevap veren şerif yardımcısı o- notu aldı, sonra başka birine verdi, sonra da ben aldım. En son ben aldım ama karıştırmış olabiliriz," diye itiraf etti Carr.

"Nerede?" q "Yemek masasının üzerinde," dedi Carr. "Ama bundan daha fazlası var.

Hadi gel."

"Ona bakmak istiyorum," dedi Weather cesedin üzerine eğilerek.

Lucas Bergen'a son bir kez baktı, Weather'a başını salladı, sonra Carr'ı takip ederek oturma odası ve mutfaktan geçip amurluğ'a gitti, sonra da dışarı ıktı.

Garaja. Grand Cherokee'nin arka kapısı açıktı. Kamyonetin zemininde bir tabanca ve palaya benzeyen tuhaf bir bıçak duruyordu. Bıçak ev yapımı gibi görünüyordu, tahta sapları bantlanmıştı ve ucu kare şeklindeydi. Lucas üzerine eğildi, kan olabilecek koyu bir kabuklanma görebiliyordu.

"Bu bir mısır bıçağı," dedi Carr. "Onları artık pek göremezsin."

"Burada böyle mi duruyordu?"

"Evet. Notta bahsediliyor. Silah da öyle. Tanrım, kimin aklına gelirdi ki. . ."

"Nota bir bakayım," dedi Lucas.

Not kilisenin antetli kâğıdına yazılmıştı. "Sanırım bir IBM daktilosu var," dedi Lucas.

"Evet. Ofisinde."

"Tamam. ." Lucas notu baştan sona okudu.

Öldürdüm ve yalan söyledim. Bunu yaptığımda Tanrı için yaptığımı sanmıştım ama şimdi görüyorum ki Şeytan'ın eliymiş.

Yaptıklarım için cezalandırılacağım ama bu cezanın sona ereceğini ve hepinizi cennette günahlarımdan arınmış olarak tekrar göreceğimi biliyorum.

Şimdilik dostlarım, Baba'nın istediği gibi beni affedin. Tükenmez

kalemle imzalamıştı: Rahip Philip Bergen.

Ve altına da: Shelly-Özür dilerim; çaresiz kaldığımda zayıf oluyorum: ama topu o çamın altından dışarı attığımdan beri bunu biliyorsun.

Aletleri kamyonetimin arkasında bulacaksın.

"Bu onun imzası mı?"

"Evet. Bakar bakmaz anladım. Bir de şu çam işi var."

Suç teknisyeni Crane odaya girdi, Lucas'ın sorusunu ve Carr'ın cevabını duydu ve "Notu Madison'a gönderiyoruz.

Onunla ilgili bir sorun olabilir." "Ne?"

diye sordu Lucas.

"Şerif Carr bunun bir cinayet olabileceğini düşündüğünüzü söylediğinde çok dikkatli davrandık. Nota bakarsanız, M, lln@ M_ imzasına.

. ." Göğüs cebinden küçük bir büyüteç çıkarıp Lucas'a uzattı. İmzanın etrafındaki birkaç yerde mürekkepsiz, küçük kalem girintilerine benzeyen şeyler görebilirsiniz."

"Ne olmuş yani?" Lucas notun üzerine eğildi. Girintiler belirsizdi ama onları görebiliyordu.

"Bazen biri bir notu taklit etmek istediğinde, çek gibi gerçek bir imzayı alır ve yeni imzayı atmak istediği kâğıdın üstüne koyar. Sonra da tükenmez kalem gibi sivri uçlu bir şeyle gerçek imzanın üzerine -4 yazar ve sertçe bastırır. Bu, altındaki kâğıtta bir iz bırakacaktır. Sonra da bu izlerin üzerine yazar.

Taklitçi dikkatliyse bunu fark etmek zordur. Yeni imza orijinal imzanın tüm küçük özelliklerine sahip olacaktır."

"Bunun sahte olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Olabilir," dedi Crane. "Ve birkaç şey daha var.

Parmak izi uzmanımız viski şişesi ve hap şişeleri üzerinde süper yapıştırıcı numarası yapacak ama camın üzerinde bazı izler görebiliyor.

Ve parmak izleri dışında, şişeler tamamen temiz. Sanki Bergen onları almadan önce biri silmiş ya da öldükten sonra Bergen'ın parmak izlerini basmış gibi. Neredeyse hiç leke, parça ya da arka plan yok, sadece çok net parmak izleri var. Çok net, çok dikkatli. Kasıtlı olarak yapılmış olmalılar."

"Sonofagun," dedi Carr, teknisyenden Lucas'a bakarak.

"Hiçbir anlamı olmayabilir," dedi Crane. "Kendini öldürmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyebilirim. Ama..."

"Ama... ." Carr tekrarladı.

"Lucas, "Dün gece etrafta dolaşan biri var mı diye mahalleyi kontrol ediyor musun?" diye sordu Carr'a.

"Ben başlatırım," dedi Carr. Bir şerif yardımcısı durmuş dinliyordu ve Carr onu işaret etti. O da başıyla onayladı ve gitti.

Weather geldi, omuz silkti. "Görebildiğim kadarıyla herhangi bir çürük yok, boğuşma izi de yok. Pantolonu tek parçaydı.

"Öyle mi?"

"Ne olmuş yani?" diye sordu Carr.

"İntihar edenler çoğu zaman kendilerini güzel gösterirler. Kadınlar güzel uyku önlükleri giyer ve makyaj yapar, erkekler tıraş olur. Rahip olmak, kendini öldüreceğini bilmek ve bu şekilde bulunabilmek için pantolonunu çıkarmak tuhaf olurdu."

Carr yatak odasına doğru baktı ve "Phil biraz resmi bir adamdı." dedi.

Lucas Weather'a, "Arabasında bir bıçak var," dedi. "Git bir bak."

O garaja giderken Lucas da yatak odasına doğru yürüdü.

Bergen'in ciddi anlamda hoşnutsuz görüldüğünü düşündü.

"Şimdi çevreyi kontrol ediyoruz," dedi Carr koridordan gelirken.

"Shelly, şu Pentekostal olayı var," dedi Lucas. "Aşağılayıcı olmak istemem ama dini tartışmalara karışan çok fazla -fruitcakes var. Şehirlerde bunu her zaman görebilirsiniz. Bir yerde birbiriyle uğraşan yeterince meyve keki varsa, içlerinden biri katil çıkabilir.

Bunu düşünmek zorundasınız."

"Bunu düşüneceğim," dedi Carr. "Phil'in öldürüldüğüne inanıyor musun?"

Lucas başını salladı. "Bu bir olasılık. Herhangi bir boğuşma izi yok."

"Phil kavga etmiş olabilir. Ve sanırım aklımda en çok kalan şey çamla ilgili olan. Bir keresinde golf oynuyorduk. . ."

"Biliyorum," dedi Lucas. "Topu dışarı attı."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana sen söyledin," dedi Lucas başını kaşıyarak. "Ne zaman bilmiyorum ama söyledin."

"Başka kimse bilmiyordu," dedi Carr.

Bir süre cesede baktılar, sonra Weather gelip, "Bıçak bu," dedi.

"Hiç şüphe yok

mu?" "Aklıma bile

gelmiyor."

"Bütün kasabada onun yaptığı söyleniyor," dedi Carr kederle. Üçü de aynı anda cesetten uzaklaşıp koridordan oturma odasına doğru yürümeye başladılar.

Bergen'in ofisinin önünden geçiyorlardı ve Lucas bir daktilo tepsisinin üzerinde duran yeşil IBM daktiloya baktı. Diğer taraftaki masanın üzerinde bir Zeos bilgisayar, solunda da bir yazıcı duruyordu.

"Bir dakika bekle." nce bilgisayara, sonra da yanındaki kitaplığa baktı. Windows, WordPerfect, MS-DOS, Biblica RSV Biblecommentary and reference software, CompuServe guide ve diğer çeşitli bilgisayar kitapları için kullanım kılavuzları, yazılımların geldiği kutularla birlikte raflara dizilmişti.

Bilgisayarın iki disket sürücüsü vardı. 5.25'lik sürücü boştu ama 3.5 inçlik sürücüde mavi bir disk bekliyordu.

Lucas koridora doğru eğildi ve Crane'e seslendi: "Hey, bilgisayarın anahtarlarının tozunu alacak mısınız?"

"Eğer isterseniz," diye karşılık verdi Crane. "Gerçi bilgisayarla ilgili bir şey bulamadık."

"Tamam, getireceğim" dedi. Carr'a: "WordPerfect kullanıyorum."

Carr ve Weather omzunun üzerinden bakarken Lucas bilgisayarı açtı, WordPerfect'i etkinleştirmek için WP, sonra da F5 tuşuna basarak

dosyaların bir listesini almak. B sürücüsünü belirtti. Dolu disk sürücüsünün üzerindeki ışık yandı ve ekranda bir liste belirdi.

"Şuna bak," dedi Lucas. Şöyle yazan bir satıra dokundu: Serl-9

5-,213

01-08 12:38a "Ne oldu?"

"Dün gece -bu sabah- saat 12:38'de bilgisayardaydı. Dosyayı o zaman kapattı. Notunu neden onun üzerine yazmadı acaba? Daktilodan çok daha kolay ve temiz." Son dosyayı seçmek için yön tuşlarına bastı ve dosyayı açtı.

"Bu bir vaaz... görünüşe göre... Vaaz 1-9. Eğer T3 onları bu şekilde sıraladıysa, bu yarın sabah için olmalı." Dosya dizinini yeniden açtı ve parmağını ekranda gezdirdi. "Evet, gördünüz mü?"

İşte geçen Pazar, z ET: Serl-2. Ayine gittin mi?" Elbette."

"Bak'a koyalım." İkinci dosyayı çağırdı. "Bu Pazar

günkü vaaz mı?"

Carr bir süre okuduktan sonra, "Evet, bu. Anladığım kadarıyla kelimesi kelimesine doğru."

"P e k â l â , demek böyle yapıyor." Lucas ilk dosyaya geri dönmek için E x i t tuşuna iki kez dokundu ve okumaya başladı.

"Şuna bak," dedi ekranı göstererek. "İnkâr ediyor. Saat 12:38'de

yaptığını inkâr ediyor."

Carr vaaz taslağını okudu, dudaklarını oynattı, yüzünden kan çekiliyordu. "Öldürüldü mü? Yoksa kendi yalanlarıyla yüz yüze gelmesi bir şeyleri tetikledi mi?"

"Öldürüldüğünü söyleyebilirim," dedi Lucas. Weather'ın eli omzunda sıkıca duruyordu. "Bu varsayım üzerinden gitmeliyiz."

Eğer yanılıyorsak, zarar görmeyiz. Eğer haklıysak... adamımız hala dışarıda bir yerlerde."

BÖLÜM 19

Buz Adam başını yastığa koymuş yatıyor, sarı saçlı kız da yanında huzursuzca yayılıyordu. Teneke minyatür televizyondan 1940'ların çizgi filmlerini, Hekyll ve Jekyll'ı, Mighty Mouse'u izliyorlardı.

Bergen ölmüştü. Buz Adam'ın konuştuğu polisler -Madison'dakiler de dahil yarım düzine polis- notu yutmuşlardı. Sorunların bittiğine, davanın çözüldüğüne inanmak istiyorlardı. Ve o sabah nihayet dergi fotoğrafı hakkında kesin bir şey elde etmişti.

O şey değersizdi. Reprodüksiyon o kadar kötüydü ki ondan hiçbir şey yapılamazdı.

Öğlen, temiz olduğuna karar vermişti. Saat birde ilk muhalefet söylentilerini duymuştu: Carr insanlara Bergen'in öldürüldüğünü söylüyordu.

Ve Harper'ı duymuştu. Bir anlaşma hakkında.

Harper beş sent için kendi annesini satabilirdi. Çocuğu öldürüldüğünde, Harper bunu bir rahatsızlık olarak gördü.

Eğer Harper konuşursa, eğer Harper bir şey söylerse, Buz Adam'ın işi biterdi. Harper fotoğrafta kimin olduğunu biliyordu.

Aynı şey Doug Reston, Schoenecker'lar ve diğerleri için de geçerliydi. Ama bu sorunlar acil değildi. Asıl sorun Harper'dı.

Bergen'in ölümü Carr'ın hoşuna gitse de gitmese de, inansa da inanmasa da bir fark yaratmıştı. Eğer cinayetler durursa, katilin Bergen olduğuna inanmak giderek daha kolay hale gelecekti.

İçini çekti ve sarı saçlı kız ona baktı, gözlerinin arasındaki boşlukta bir endişe kırılgılığı vardı. "Düşünceleriniz için bir peni," dedi.

"Hepsi bu mu, sadece bir peni mi?" Adam kızın ensesini okşadı. Doug Reston'ın ona karşı özel bir düşkünlüğü vardı. Çok solgun, çok gençti. Harper'ın yanında alışılmadık bir şiddete kapılıyordu: Harper onu çürütmek, zorlamak istiyordu.

"Sana bir şey sormam gerek," dedi. Doğrulup battaniyenin beline kadar inmesine izin verdi.

" Elbette."

"LaCourt'ları sen mi öldürdün?" Kadın onu izleyerek düz bir şekilde sordu, sonra aceleyle devam etti: "Yapıp yapmadığın umurumda değil, gerçekten umurumda değil, ama belki yardım edebilirim."

"Neden böyle düşündün?" diye sordu Buz Adam sakince.

"Jim Harper ve Lisa'yla çektiğiniz o fotoğraf yüzünden. Russ Harper'ın bunu senin yapmış olabileceğini düşündüğünü biliyorum ama senin yeterince cesur olmadığını düşünüyordu."

"Yeterince cesur olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Olduğunu biliyorum, çünkü Buz Adam'ı tanıyorum," dedi.

Sarı saçlı kızın erkek kardeşi tavşan besliyordu. Karavanın arka tarafına on kulübe dizilmişti, ayakların üzerinde duruyordu ve ön tarafa indirilebilen bir branda tente vardı. Purina tavşan yemi ve çöplerle beslenen tavşanlar güzelce semirdi; bir tanesi üçü için yemek oldu.

Buz Adam tavşanlardan dördünü kulübelerinden çıkardı, bir çöp torbasına doldurdu ve taşıma rafına bağladı. Sarı saçlı kız kardeşinin kızağına bindi, gürültülü bir enkazdı ama çalışıyordu. Onlar

Miller yolundan Chequarnegon'a doğru ilerliyorlardı, sarı saçlı kız önde, Buz Adam arkadan geliyordu.

Sarı saçlı kız makinenin özgürlüğünü, hız duygusunu sevdi ve onu itti, dar patikalar boyunca çalkalandı, nefesi yüz maskesinde dondu, motor kasklarında gümbürdedi. Diğer iki kızağın yanından geçtiler, el kaldırdılar. Buz Adam onu Parson's Corners'da geçti, bir orman yoluna ve ardından günde sadece birkaç kez kullanılan bir patikaya götürdü. Yirmi dakika içinde John Mueller'in cesedinin bulunduğu kum havuzuna ulaşmışlardı. Kar, şerifin dörtlülere ve olay yeri inceleme ekipleri tarafından kesilmişti ama şimdi kar, açtıkları çukurlara sürükleniyordu. Fazla rüzgâr olmasa bile iki gün içinde cinayetten hiçbir iz kalmayacaktı.

Buz Adam tavşan çuvalını taşıma rafından aldı ve karın üzerine bıraktı.

"Hazır mısın?"

"Elbette." Kadın çantaya baktı. "Silah nerede?"

"Burada." Cebini yokladı, sonra eğildi, çöp torbasında bir delik açtı, çırpınan bir tavşanı çıkardı ve karın üzerine bıraktı. Tavşan çömeldi, sonra etrafta dolanmaya başladı: evcil bir tavşandı, kaçmaya çalışmadı.

"Tamam," dedi. Cebinden tabancasını çıkardı.

"Hava bu kadar soğukken tabancayı olabildiğince uzun süre cebinde tutmalısın, çünkü tutm a z s a n derine yapışabilir." Silindiri açma düğmesine bastı ve silindiri dışarı çevirdi. "Bu altı atışlık silindiri olan 22 kalibrelik bir revolver. Nereye doğrulttuğuna dikkat et." Silindiri geri taktı ve ona uzattı.

"Emniyeti nerede?"

"Emniyet yok," dedi Buz Adam.

"Kardeşimin tüfeğinde var."

"Onları revolverlerde bulamazsın. Uzun namlulu silahlarda ve otomatiklerde bulunur."

Tabancayı, birkaç deneme atlayışı yapmış olan tavşana doğrulttu. "Bunun ne fark yaratacağını bilmiyorum. Onları zaten öldürüyorum."

"O iş, bu eğlence," dedi Buz Adam.

"Eğlenceli mi?" Sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi ona tuhaf tuhaf baktı.

"Sayılır. Sen bu tavşanın başına gelen en önemli şeysin. Güç sende. Tüm güce.

İstediğin her şeyi yapabilirsin. Onu öldürebilirsin ya da öldüremezsın. Bunu hissetmeye çalış."

Tabancayı tavşana doğrulttu. Hissetmeye çalıştı. Akşam yemeği için bir tavşan öldürdüğünde, onu arka bacaklarından tutup alüminyum bir t-ball sopasıyla kafasının arkasına vurur, sonra da kanını akıtmak için kafasını koparırdı. Kafaları kolayca kopardı. Bir sincap içinse balta gerekirdi: Sincapların boyun kasları meşe dalları gibiydi.

"Sadece sık," Buz Adam koçluk yaptı.

Ve o da bunu hissetti. Midesinde bir karıncalanma; ağzının köşesinde küçük bir gülümseme başladı. Hiç gücü olmamıştı, anladığından değil. Her zaman takas edilmiş ve kullanılmış, itilmiş ve bükülmüştü.

Tavşan dengesiz bir sıçrayış daha yaptı ve silah neredeyse o istemeden patladı. Tavşan bir kez zıpladı, sonra ayakları yere sürtünerek karda yattı.

"Yine," dedi Buz Adam.

Ama o durdu ve bir dakika boyunca izledi. Tavşanlar her zaman havuç ya da lahana gibi olmuştu. Hiçbir zaman gerçekten W .2

X. ölmeleri hakkında hiç düşünmemişti. Bu seferki canını yakıyordu.

Güç şimdi onun üzerindeydi, olasılıklar kafasında çiçek açıyordu. O sadece bir hurda parçası değildi; bir silahı vardı.

Çenesi gerildi. Namluyu tavşanın kafasının yanına dayadı ve tetiği çekti.

"Mükemmel," dedi Buz Adam. "Hissettin

mi?" "Bir tane daha al," dedi.

BÖLÜM 20

Harper hapishane ranzasında oturmuş, kaşlarını çatmış, sarı dişlerini göstererek başını sallıyordu. Roosevelt döneminde yapılmış olabilecek tuzlu ve biberli bir tüvit takım giyen avukatı yanında oturmuş, kıpırdanıyordu.

"Bu yeterince iyi değil," dedi Harper.

"Sana bir şey açıklamama izin ver Russ," dedi Carr.

Carr'ın çift çenesi çökmüştü ve gözlerinin altındaki halkalar o kadar siyahtı ki bar kavgasını kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Eldon Schaeffer bölge savcısı seçilmek zorunda. Eğer seninle bir anlaşma yaparsa ve senin bir seks çetesinin üyesi olduğun, katilin kim olduğunu bildiğin ama bize söylemediğin ortaya çıkarsa ve Eldon sana dokunulmazlık verirse ve sen de buradan özgür bir adam olarak çıkarsan... Eldon bir sonraki seçimi kazanamayacak. İşsiz kalacak. O yüzden bu anlaşmayı yapmayacak. Hapis cezası isteyecektir."

Harper, "O zaman bunu kışına sokabilir," dedi. Avukatına başıyla onay verdi. "Dick haklıysa, bir saat içinde buradan çıkmış olurum."

"Hapiste birkaç yıl geçirmek için birden fazla cinayetten yargılanmayı göze mi alacaksın? Kafanın üstünde iki ya da üç yıl yatabilirsin," dedi Lucas. Hücre duvarına yaslanmış, Harper'a bakıyordu.

"Ve yemin ederim, eğer seni katille ilişkilendirirsek, ikinizi bir araya getiren en ufak bir kanıt bile bulursak, kışına öyle bir tekme atarız ki başın döner. Cinayete suç ortaklığından.

Hapiste ölürsün."

Harper, "Benimle bu tür bir anlaşma yapmaya çalışıyorsan, kimseyle bir alıp veremediğin yok demektir," dedi. Gözleri kendi adamına doğru kaydı.

sonra da Carr'a. "Siktir git Shelly."

Hücreden çıktıklarında Carr, Lucas'a baktı ve şöyle dedi: "Kıçına öyle bir tokat atacaksın ki başı dönecek. Ne tehdit ama.

Bunu Reader's Digest'a göndereceğim.

"Dava açacağım," dedi Lucas ve Carr biraz gülümsedi.

Asansörü beklerken Harper'ın avukatı dışarı çıkıp onlara katıldı. Beklerken Carr avukata baktı ve sordu: "Neden gidip bunu yapmak zorundaydın Dick? Neden yargıcı aradın? Pazartesiye kadar bekleyebilirdin ve her şey yolunda giderdi."

"Russ'ın buna hakkı var. ." Avukatın belirgin adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Büyük bir adem elması, iri eller, pürüzlü, gözenekli bir cilt ve takım elbise: Buhran döneminden kalma siyah beyaz bir fotoğrafa benziyordu.

Asansörün kapıları açıldı ve ön tarafa bakarak içeri girdiler.

Aşağı inmeye başladıklarında Carr, "Bana 'hak' falan verme Dick, hepsini biliyorum," dedi. "Ama elimizde beş ölü var ve Russ bunu kimin yaptığını biliyor. Ya da bazı fikirleri var.

Elimizdeki tek şey o. Eğer kaçarsa ve biz ölürsek.

.

"Hakkı var," dedi avukat. Ama sesi pek mutlu gelmiyordu.

Carr Lucas'a baktı. "Phil'in cesedi Milwaukee yolunda olmalı."

r "Evet. Bunun için üzgünüm Shelly, gerçekten üzgünüm," dedi Lucas.

Harper'ın avukatının yüzünden yaşlar süzölmeye başladı ve birden burnunu çekerek ceketinin kolunu gözlerine sildi. "Tanrım, Peder Phil'in öldüğüne inanamıyorum," dedi. "O iyi bir rahipti. En iyisiydi."

"Evet, öyleydi," dedi Carr, avukatın omzunu sıvazlayarak.

Lacey koridorda yürüyor, elleri cebinde, açık kapılardan içeri bakıyordu. Carr'ı görünce, "İşte buradasın. İki FBI ajanı az önce geldi. Washington'dan birkaç kişi daha gelebilir, seri katil ekibi."

"Vay canına." Carr pantolonunu yukarı çekti. "Neredeler?" "Aşağıda, ofisinde."

Carr Lucas'a baktı. "Belki biraz işe yararlar."

"Belki ben de mezuniyet balosu kraliçesi seçilirim," dedi Lucas koridorda ilerlerken.

Lacey ona baktı. "Yeni kız arkadaşının mezuniyet balosu kraliçesi olduğunu biliyor muydun?" "Ne?" Artık Weather'la olan ilişkisi konusunda ketum davranmanın bir anlamı yoktu.

"Doğru," dedi Lacey coşkuyla. "Mezuniyet balosunda insanlar hâlâ onun giydiğı elbiseyi konuşur. Gerçekten sıcak günlerden biriydi ve üzerinde gümüş rengi bir elbise vardı. Aman Tanrım.

Onu aradılar.

Birden ağzını kapattı ve kızardı. "Onu ne diye

çağırdılar?"

Lacey Carr'a baktı ve Carr başını salladı. "Ayağını ağzında olduğundan daha derine sokamazsın, Henry. Belki de

Ona söyleyeyim bari," dedi.

"Ojibway Kasabası'nın Urn-Bayan Genç Memeleri," dedi

Lacey güçsüzce. "Söylediğine sevindim, ona karşı bir avantajım oldu," dedi Lucas.

"Umarım tüyler üzerinde bir üstünlüğün vardır," dedi Lacey kasvetle. "Onlarla geçirdiğim iki dakika boyunca ayakkabılarımda büyük at boku parçaları varmış ve kulaklarıma saman kaçmış gibi hissettim."

Lucas, "Bu da tüyler," dedi. "En iyi yaptıkları şey bu."

İki ön ajan Lansley ve Tolsen ile bir saat boyunca konuştular. Lansley'nin iyi zımparalanmış huş kontrplak renginde, Tolsen'in ise cilalanmış abanoz renginde olması dışında ikisini birbirinden ayırmak zordu. Her ikisi de alay kravatlı gri takım elbiseler, deri eldivenli uzun, koyu renk kışlık paltolar giyiyor ve kanat uçlarına lastik takıyorlardı.

Sanırım adamımızın bir gezgin olma ihtimali var. .

Konuşan Lansley'nin arkasında oturan Lucas, onun yanından Carr'a baktı ve başını salladı. Onun bir anne gezgin olma ihtimali yoktu.

Ve bir süre sonra: oyunun adı işbirliği ve elimizden gelen her şeyi yapacağız Lucas araya girdi: "Asıl ihtiyacımız olan şey bilgisayar desteği." Tolsen hızlı ve ilgiliydi. "Ne tür bir destek?"

"Bu ilçede sadece yedi bin civarında daimi sakin var. Bütün kadınları, bütün çocukları ve siyah saçlı herkesi eleyebiliriz.

Adamımız açıkça psikotik ve şiddet geçmişi olabilir.

Bilgisayarlarınızın eyalet sürücü ehliyet bürosu, süreci Ojibway County sürücüleri ve

NCIC kayıtlarıyla sarışın erkek nüfusunu çapraz kontrol edin. Lansley ve Tolsen not aldılar, Lansley elini kullandı.

.

..

. . . boyutlu mikrobilgisayar. Kendi fikirleriyle geldiler ve aceleyle ayrıldılar.

"Bütün bunlar da neyin nesiydi?" Carr kafasını kaşıyarak sordu.

"Yapacak bir şeyleri var," dedi Lucas. "Hatta üç hafta sonra yardıma ihtiyacımız olursa işe yarayabilir."

Bir şerif yardımcısı kapıyı çalıp kafasını içeri uzattı. "Harper dışarıda. Benzin istasyonunu Eyaletlerarası Bond'a devretti."

Carr, "Bu beni gerçekten donduruyor," dedi.

"Eve git ve biraz uyu. Ya da bir motele yerleş. O kadar

kötü görünüyorsun ki ciddi endişeleniyorum," dedi

Lucas. "Bu da bir düşünce, motel," dedi Carr dikkati

dağılmış bir şekilde. "Sen ne yapacaksın?"

"Sessiz bir yere gidip düşüneceğim," dedi Lucas.

Weather altıdan birkaç dakika sonra eve geldi, bir yardımcıyla birlikte içeri girdi ve Lucas'ı yanan ateşe bakarken buldu. "Bu Marge, korumam," dedi Lucas'a. Şerif yardımcısı el sallayıp, "Buradan sonrasını sen halledersin," dedi ve gitti. Weather ceketini ve botlarını çıkarıp yanına oturdu. Bir kolunu onun omzuna doladı. "Üzerine bir kütük daha atmalısın," dedi.

"Evet... lanet olsun, bu ilçede Minneapolis'teki bazı binalarda o l d u ğ u n d a n daha az insan var.

Onu seçebilmeliyiz. O kadar çok aday olamaz," dedi Lucas.

"Hâlâ Phil Bergen'ın öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Evet. Kesinlikle öyle. Yine de neden öldürüldüğünü bilmiyorum. Bir şey mi biliyordu? Dikkatimizi dağıtması mı gerekiyordu? Ne?"

"Schoeneckers'ın mı?"

"Hiçbir şey yok," dedi Lucas. "Ölmüş olabilirler mi?"

"Bu ihtimali göz önünde bulundurmaya başlamalıyız," dedi Lucas. "Mueller'in çocuğunu bulduğumuz için şanslıyız. Bahara kadar orada yatabilirdi. Katil onu iki dakika daha ormana doğru sürseydi, belki de onu hiç bulamayabilirdik."

"Harper'ı mı izliyorsun?"

"Bu imkânsız. Onu nereden izleyeceksiniz? Yine de birkaç saatte bir onu kontrol edeceğiz."

Weather titredi. "Adam beni korkutuyor. Sadece istediğini yapan ve kimin zarar göreceğini umursamayan insanlardan biri. Sosyopat. Birinin canı yandığında bunu fark ettiğini bile sanmıyorum."

Bir süre sessizce oturdular, sonra Lucas hatırlayarak gülümsedi ve ona baktı. Ateşin içine bakıyordu, yüzü ciddiye.

"Yatakta oldukça iyi vakit g e ç i r i y o r u z , değil mi?" diye sordu.

"Umarım öyledir," dedi kadın gülerek. Adamın bacağını okşadı.

"Oldukça iyi uyuyoruz."

"Um. . ." Çenesini çekiştirerek ateşe baktı.

"Bir şey var... Her zaman yapmak istediğim bir şey. . .

cinsel olarak ... ve bunu yapabilecek bir kadın bulamadım."

Gülümsemesi titredi. Belirsiz bir ifadeyle, "Peki..." diye sordu.

"Her zaman beyaz topuklu ayakkabıları ve tacından başka bir şey giymeyen bir mezuniyet balosu kraliçesine atlamak istemişimdir. Sen ne düşünüyorsun?" Onu daha yakına çekti.

"O çürümüş pislikler," dedi onu iterek. "On yıl sonrasına kadar sana söylemeyecektim."

"Ojibway İlçesi Genç Göğüs Güzeli," dedi adam.

"Beni görmeliydin," dedi memnun bir ifadeyle. "Elbise önden oldukça düşük kesilmişti, ama arkadan gerçekten düşüktü.

İnsanlar iki göğüs dekoltem

olduğunu söylüyordu." "Bu görüntü

hoşuma gitti."

"Belki bir şeyler ayarlayabiliriz," dedi daha da sokularak. "Tacın hâlâ bende olup olmadığını bilmiyorum."

21. BÖLÜM

Harper öğlen serbest bırakıldı. Mülkiyet penceresindeki bir şerif yardımcısına, polisler onu getirdiğine göre eve nasıl döneceğini sordu.

Polis, "Otostop çek Russ," dedi ve camı kapattı.

Harper karakolunu aradı. Cevap yok.

Sonunda bir oyun salonunun dışında sigara içen bir çocuk buldu ve kendisini bırakması için beş dolar teklif etti. Çocuk on dedi, Harper tartıştı, çocuk sigarasını sokağa fırlattı ve ona siktir olup gitmesini söyledi Harper on doları ödedi.

Benzin istasyonu kapalıydı ve kilitliydi. Harper içeri girdi, kasayı kontrol etti. Kasada para ve bir not vardı: "Russ, kapatmak zorunda kaldım.

İnsanlar sana kızgın, senin de işin içinde olduğunu düşünüyorlar."

"Orospu çocuğu." Harper notu ufaladı, köşeye fırlattı, dükkânı kilitledi ve kamyonetine doğru yürüdü. Lastiklerin dördü de patlattı. Küfrederek kontrol etti, kesildiklerine dair bir iz bulamadı. Bu da bir şeydi. Yağlama bölümünden bir hava hortumu çıkardı ve lastikleri doldurdu.

Evi için endişelenerek aşağı indi, park etti, önünü ve yanlarını kontrol etti. Bıraktığı T2'den beri kimse gelmemişti. Tamam. İçeride kızarmış yumurtalı ve soğanlı bir sandviç yaptı ve afiyetle yedi. Öfkesi giderek artıyordu.

"Birlikte takılmazlarsa polisler hepsini yakalayacaktı. O

üzerine düşeni yapmıştı.

Telefonu aldı, düşündü, bıraktı, kamyonetine bindi, karakola gitti, park etti ve otoyolun karşısındaki Duck Inn'e doğru yürüdü. Erkekler ve kadınlar tuvaletleri arasında bir duvar telefonu vardı ve bir çeyreklik attı.

Buz Adam cevap verdi.

"Ben Russ. Hapiste olduğunu duydum," dedi Buz Adam. "Kefaletle çıktım. Nerede buluşabiliriz?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Russ. Bence en iyisi ...

"Ne düşündüğünün canı cehenneme," diye hırladı Harper. Sesi yükselmişti ve hızla bara doğru bakıp sesini tekrar alçalttı. "Bazı bağlantılar kurmalıyız.

Biri polislerle konuşursa, biri bir şey anlatırsa hepimiz mahvoluruz.

Schoenecker'ları biliyorlar. Onları bulmanın bir yolunu bulmalıyız, onlara kaybolmalarını söylemeliyiz. Doug'ı arayacağım."

"Doug gitti. Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Buz Adam.

"Ah, Tanrım. Ondan haberleri yok. Belki de en iyisi budur.

Ama dinle: Polislerin elinde şu anda kimse hakkında bir şey yok. Ama içimizden biri konuşursa ..."

"Dinle. Belki... Sarı Saçlı'yı tanıyor musun?" diye sordu Buz Adam. "Kimi kastettiğimi biliyor musun?"

"Evet?"

"Evinde yalnız. Neden saat dört gibi uğramıyorsun?"

Bir süreliğine uzaklaşabilirim."

"Görüşürüz o zaman," dedi Harper ve telefonu kapattı. Bara doğru yürüdü ve bir tabureye tırmandı. İri yarı barmen tezgâhı bir bezle siliyordu; kaygan saçları ve bıyıkları vardı ve Woods'la birlikte Runners M.C.'ye gidiyordu. Önlüğündeki hardal lekeleri 1 kahverengiye dönüyordu. "Bana bir Miller Lite ver Roy," dedi Harper.

"Senin ticaretini istemiyorum Russ," dedi barmen, elindeki paçavraya odaklanarak. Barda üç adam daha vardı ve hepsi sustu.

"Ne dedin?"

"Takasınızı istemiyorum dedim. Seni artık burada istemiyorum."

Barmen şimdi ona bakıyordu. Küçük siyah gözlerinin altı yara dokusuyla çizilmişti.

"Bana paramın işe yaramadığını mı söylüyorsun?" Harper cebinden bir avuç dolusu dolar çıkarıp barın üzerine attı.

"Burada değil," dedi barmen.

"O orospu çocuğundan nefret ediyorum," dedi sarı saçlı kız. Ağzındaki dumanı burun deliklerinden yukarı çekerek kedi gözleriyle Buz Adam'a yan yan baktı. "Ne yapacağız şimdi?"

"İlk olarak, bölge savcısıyla bir anlaşma yapmış olabilir," dedi Buz Adam. Elinde gümüş bir bira kutusuyla kanepede oturuyordu. "Dinleme cihazı takıyor olabilir."

Harper saat dörde beş kala sarı saçlı kızın evinin garaj yoluna girdi. Batıdaki gökyüzü parlak gümüş rengindeydi ama güneş ince bir bulutun ardına gizlenmişti. Soğuk. Kamyondan inerken titriyordu. Buz Adam'ın kamyonu çoktan oradaydı.

Arkasında boş bir kar arabası römorku vardı. Harper kaşlarını çatı ve dinlemek için durdu. Yıkık dökük çift kişilik karavandan gelen müziği duyabiliyordu. Jim eskiden dinlerdi.

Heavy Metal.

Güm güm.

Buz Adam'ın kar arabası evin yanında duruyordu.

Harper etrafından dolaştı, kapıyı çaldı. Şimdi biraz ürpermişti: sarı saçlı kız onun zevkine göre biraz zayıftı, ama tüm doğru soketlere sahipti. Bir an bekledi, sinirlenmişti ve kapıyı yumrukladı.

Sarı saçlı kız kapıyı açtı. "İçeri gel," dedi kapıyı geri çekerek. Harper başını salladı, içeri girdi ve ayaklarını kapının yanındaki kare halının üzerine sildi. Ev yanmış kızartma yağı, patates kızartması, yağlı et ve soğan kokuyordu. "Teneke kutunun içinde," dedi kadın.

Harper ayaklarını sildi ve sarı saçlı kız geri çekilirken onu kolundan yakaladı. "Biraz amcık isteyeceğim," dedi.

"Her neyse," dedi kız omuz silkerek. Ön odaya doğru geri çekildi, onu da peşinden sürükledi, gülümsüyordu, dili üst dudağındaydı. Harper da onun peşinden gitti.

Ve Buz Adam elinde bir tüfekte oradaydı, namlusu Harper'ın yüzüne sadece bir adım uzaklıktaydı.

"Ne?" Harper ağzından kaçırıldı.

Buz Adam parmağını dudaklarına götürdü ve kıza, "Yap şunu," dedi. Kız ona yaklaştı, parkasının fermuarını açtı, omuzlarından çekti ve okşadı. Harper bir süre şaşkın şaşkın izledi, sonra "Oh.

Sence. .

Buz Adam tüfeği kafasına doğru salladı ve Harper sustu ama rahatladı.

"Gömlek," diye fısıldadı sarı saçlı kız. Gömleğinin düğmelerini açtı ve çıkardı. Botlarının bağını çözdü, çekti ve içine baktı.

Pantolonunun fermuarını açtı, indirdi, çıkardı. "Sen aşağıda olduğun sürece," diye şaka yaptı Harper.

Buzadam yarı gülümsedi. Sarı saçlı kız onun külotunu indirdi, sonra tekrar yukarı çekti. Tişörtünü kaldırdı, aşağı çekti.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi.

"Tamam," dedi Buz Adam. Bu rahipte işe yaramıştı. İnsanlar inanmak istiyordu. Tüfeği Harper'ın kafatasına dayamaya devam etti. "Şimdi Russ, konuşmak istiyoruz ama senin bir anlaşma yapmadığından emin değiliz. Sadece dikkatli olmaya çalışıyoruz.

Şu kanepeye oturmanı istiyoruz, Ginny de ellerini ve ayak bileklerini bantlayacak."

"Saçmalıyor." Harper'ın üzerinde iç çamaşırı ve çoraplarından başka bir şey yoktu.

"Silahı aldım ve korkuyorum," dedi Buz Adam. Ağzından kaçırdı - sesinin yükselmesine ve kırılmasına izin verdi. "Eğer bir şey kırılırsa, sonsuza dek hapse girerim. Sen hapishaneyle başa çıkabilirsin Russ, ama ben orada ölürüm. Dostum, ödüm bokuma karıştı."

Kasete ihtiyacın yok," dedi Harper. Kanepeye gitti ve oturdu.

Tüfek onu takip etti. "Neyse, pantolonumu ver."

"Seni bantlamamız gerek," diye ısrar etti Buz Adam. "Dışarı çıkıp seninle gelen biri olup olmadığına bakmalıyım. Bir anlaşma yapabilirdin."

"Ben anlaşma yapmadım."

"O zaman bantın bir zararı olmaz, değil mi?"

Harper gözlerini Buz Adam'a dikti. Tüfeğin namlusu hiç titremedi. Sonunda omuz silkti. "Pekâlâ, seni orospu çocuğu."

Sarı saçlı kız elinde bir rulo koli bandıyla oradaydı. "Ayaklarını çapraz yap," dedi.

Harper, "Biraz patronluk taslıyorsun, seni küçük amcık," dedi.

Ama ayaklarını çaprazladı. Kadın bir dakika içinde onları bantladı.

"Şimdi de ellerini," dedi. Harper silaha baktı, omuz silkti ve ellerini kavuşturdu. "Arkanda."

"Allah kahretsin."

Ellerini bantladıktan sonra ayağa kalktı ve Buz Adam'a baktı. "Onu yakaladım," dedi.

Buz Adam başını kapıya doğru eğerek, "Git kontrol et," dedi. "Yolun yarım mil yukarısına git, her iki yöne de."

"Ne... ." Harper başladı. "Kapa çeneni," dedi Buz Adam.

"Dinle, orospu çocuğu. . ."

Buz Adam ona yaklaştı ve tüfeğin dipçigiyle vurdu. Darbe Harper'ın kulağına geldi ve onu kanepeden düşürdü.

"Seni anne----"- diye inledi Harper. Ayağa kalkmak için çabaladı.

Buz Adam bir ayağını başına koydu ve bastırdı. Harper çırpındı ama Buz Adam kıkırdarak ona bindi. Kız kar motosikleti kıyafetini ve botlarını giyip kapıdan çıktı ve kar motosikletini çalıştırdı. Beş dakika içinde geri döndü.

"Dışarıda kimse yok," dedi.

"Bant onu tutacak kadar güçlü mü?" diye sordu Buz Adam. Harper'ın kafasının üzerinde oturuyordu, Harper güçsüzce küfrediyordu.

"Şu kâğıt banttan başka bir şeyim yok," dedi sarı saçlı kız. Sonra yüzü aydınlandı. "Rosie'nin çamaşır ipi olarak kullanacağı biraz tel var."

"Getir onu. Biraz da pense."

Yumuşak çelik teli Harper'ın bileklerine sardılar ve sarı saçlı kız Harper çığlık atmaya başlayana kadar teli çevirdi. "Çok acıyor, değil mi?" dedi ona. Üç tur daha attı, kan gördü.

"Dikkatli ol," dedi Buz Adam. "Polisler kan arar." Kan kanıttır.

Başını salladı ve dikkatlice ayaklarını bağladı, dizlerine kadar sardı. "Tamamdır," dedi.

Buz Adam ayağa kalktı. Harper bir an hareketsiz kaldı, sonra dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı. Tam ayağa kalkacakken Buz Adam sırtının ortasına bir tekme attı ve Harper yüzüstü yere kapaklandı. "Orospu çocuğu.

.

"Acıtıyor, değil mi?" dedi sarı saçlı kız.

gözlerinin içine bakabilmek için yanına çömeldi. Göz kapakları titreyerek gerçek korkunun ilk belirtisini gösterdi. Kız elini onunkine doğru uzattı.

i amaşıırı. "Ne yapacađımı dűşűnűyorum biliyor musun?" diye sordu řakacı bir řekilde. "Sanırım bir bıçak alıp aletini keseceđim. Hořuna gider mi?"

Kar arabası kıyafetine tırmanan Buz Adam, "Oyalanacak vaktimiz yok. Oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?"

"On dakika sonra buluşuruz," dedi, heyecanlı bir sesle.

"Karanlıkta kolaymış gibi yap," dedi Buz Adam.

Harper yine yerde debeleniyordu, sırt üstű yuvarlanmayı başardı, doğrulmaya çalıştı. Burnu kanıyordu. Buzadam eğildi, ayak bileklerinin arasındaki telleri yakaladı ve onu odanın öbür ucuna, kapıdaki ön saçlı kıza doğru sürűkleyerek verandaya i n d i r d i . Sarı Buzadam'ın kar arabası el salladı ve uzaklaştı.

Harper'ın kafası verandaya çarptı ve Buz Adam onu karda sürűkleyerek Harper'ın kendi kamyonetine götürdü, biraz çabayla kaldırdı ve arkaya attı, sonra içeri girdi, Harper'ın kıyafetlerini topladı, kamyonetin anahtarlarını aldı ve tekrar dışarı ıktı.

Kum havuzuna yolculuk yedi ya da sekiz dakika sürdü. Buz Adam çukura doğru sađa saptı, Mueller'in çocuğunu bulduklarında polis memurlarının kamyonları tarafından dövűlen alana doğru yoldan ıktı. Dışarı ıktı, arkadan dolaştı, bagaj kapağını indirdi ve Harper'ı

yere düşmesine izin verdi.

Harper inlerken, "Hâlâ hayatta mısın?" diye sordu. Hava sıcaklığı sıfırın altındaydı; i amaşıırlarıyla Harper uzun süre dayanamazdı. Buz Adam onu kamyonun farlarına doğru sürűklerken, patikadan bir kar arabası kıvrıldı.

Sarı saçlı kız kamyonun yanında durdu ve aşağı indi.

Sırt üstü yatan ve yüzü kan maskesine dönmüş olan Harper bir kez tükürdükten sonra, "Jim'i sen mi öldürdün?" diye mırıldandı.

Buz Adam, "Evet. Zevk aldım," dedi. "Önce onu becerdim."

"Sen de öyle düşünmüştün," dedi Harper. Bir süre çırpındı, sonra ağlamaya başladı, vücudu sarsılıyordu. Buzadam kar arabasına geri döndü, raftan kar ayakkabılarını çıkardı, içine girdi ve ayak parmaklarına geçirdi.

Sarı saçlı kız Harper'ın yanında durmuş, eli cebinde onu izliyordu.

"Silahını aldın mı?" diye sordu Buz Adam.

"Evet." Silah elindeydi ve cebinden çıkardı. "Öyleyse vur onu."

"MeT' Harper yuvarlanmaya çalıştı ama sadece yüzüstü düşmeyi başardı. Hayranlıkla adamın kafasının arkasına baktı.

"Tabii. Acelesi var. Al bakalım." Buz Adam Harper'dan geri çekildi, eğildi, ayaklarından tuttu ve Harper tekrar yüzüstü dönene kadar onu olduğu yerde yuvarladı. Harper doğrulmaya çalıştı ama Buz Adam göğsüne basarak onu dümdüz itti.

"Hadi ama," diye inledi Harper. Sarı saçlı kızın elindeki silahı gördü.

"Hadi, ibne herif okul arkadaşlarını öldürdü."

"Arkadaşım falan değillerdi. Ayrıca, beni kışkımdan sikip canımı yakan da sendin. Hatırlıyor musun Russ Harper?

Ben incinmiştim ve sen gülüyordun?" Buzadam'a baktı. "Onu nereden vurmaliyim?" "En iyisi kafasından," dedi Buz Adam.

Silahla öne doğru eğildi ve Harper'ın alnından bir metre uzakta tuttu. Harper gözlerini kapadı ve sıktı.

Kadın tetiği çekmeyince, "Siktir git o zaman. Siktir git."

_DGM Kadın hâlâ tetiği çekmeyince adam gözlerini açtı.

Gözleri açıldığında tetiği çekti ve kurşun alnının sol tarafına isabet etti. Adam inledi, çırpınmaya başladı.

"Tekrar," dedi Buz Adam. "Tekrar yap."

İki kez daha ateş etti, kurşunlardan biri Harper'ın sol gözünü, diğeri de burun köprüsünü delip geçti. İkinci kurşun onu öldürdü.

Üçüncüyü ateşledi çünkü iyi hissettiriyordu. Silah elinde şakladı, bir silahın yapması gerektiği gibi.

Gücün tükendiğini hissedebiliyordu.

"Bu nasıl bir his?" diye sordu Buz Adam. Harper hâlâ karın içindeydi, başı garip bir açıda duruyordu; yüzünden akan kan far ışığında simsiyah görünüyordu.

"Tanrım... çok şiddetliydi," dedi sarı saçlı kız.

Harper'ın yüzüne bakmak için diz çöktü, burnunu sıktı ve sonra Buzadam'a baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi onu hemen bulamayacakları bir yere, ormana götüreceğim ve sonra da kamyonetini Galler Gölü'ne, balıkçı kulübelerinin yanına götürüp orada bırakacağım. Sen beni alırsın."

"Eğer bir tane daha bulursak, ben... Buz Adam Harper'a bakarak, "Göreceğiz," dedi.

Çok az kan vardı. "Eğer iyiysen, belki," dedi Buzadam.

Ve kıkırdamaya başladı.

BÖLÜM 22

Pazar günü Lucas ve Weather geç yattılar. Weather için bu saat dokuzdu. Ondan sonra ayaktaydı, evin içinde mırıldanıyordu ve saat onda pes edip yataktan kalktı.

"Yapacak fazla bir şey yok," dedi. "Kayak kiralayalım ve dışarı çıkalım."

"Şehir merkezini kontrol edeyim. Bir şey çıkmazsa öğleden sonra dışarı çıkabiliriz."

"Güzel. Super-Valu'ya gidip biraz alışveriş yapabilirim. Öğle yemeğinde burada görüşürüz."

Carr ofisinde tek başına oturuyordu. Lucas içeri baktığında, "Harper gitmiş," dedi.

"Lanet olsun," dedi Lucas. "Ne zaman?"

"Onu bir kez bile görmedik," dedi Carr. "Ne zaman kontrol etsek evde kimse yok. Benzin istasyonunda kimse yok. Kamyon yok. Bir bülten yayınladım."

"Onu içeride tutmanın bir yolunu bulmalıydık," dedi Lucas. "Evet. Sen ne yapacaksın?"

"Davayla ilgili gazeteleri okuyacağım, buralarda takılacağım. Bekle. Bakalım basacak başka bir düğme bulabilecek miyim. Schoenecker'lar hakkında bir şey yok mu?"

"Öldüklerine bahse girerim," dedi Carr. Sesi düzdü, sanki umurunda değilmiş gibi.

Climpt öğleden hemen önce geldi. "Hiçbir şey olduğu yok," dedi.

"Schoenecker'lara geri döndüm, orada hiçbir şey yok."

"Rahibi neden öldürdü?" Lucas yarı yarıya kendi kendine sordu. "Bilmiyorum," dedi Climpt.

"Bu şeyde yaklaşık üç ya da dört düğüm var," dedi Lucas.

"Eğer bunlardan birini çözebilirsek, Schoenecker'ları bulabilirsek ya da Harper'ı kırabilirsek, Bergen'in neden öldürüldüğünü anlayabiliriz. LaCourt'ların öldürüldüğü o zaman problemini çözebilseydik." w "Ya da resmi," dedi Climpt. "O kopya sende mi?"

"Evet." Lucas pantolonunun cebinden c ü z d a n ı n ı çıkarıp resmi açtı ve Climpt'e uzattı. "Burada hiçbir şey yok."

Lucas resmi geri aldı, baktı ve başını salladı. Resimdeki yetişkin erkek herhangi biri olabilirdi.

O öğleden sonra Lucas ve Weather kros kayağı kiraladılar ve ulusal ormanda on kilometrelik bir tur attılar. Koşunun sonunda nefes nefese kalan Weather, "Forma girmişsin," dedi.

"Yapacak bir şeyiniz yoksa forma girebilirsiniz," dedi.

Pazartesi günü Weather sabahın ilk ışıklarından önce kalktı. Lucas uyumaya çalışırken neşeyle, "Tam bir sabah insanı," dedi. Bütün cerrahlar öyledir. "O zaman bir Z'nin gününde iki ya da üç ameliyat varsa, hastane bunları tek bir hemşire vardiyasına sığdırabilir. Bir cerrahi teknisyen, bir anestezi uzmanı, bir de sirkülasyon hemşiresi.

Maliyetleri düşürüyor."

"Evet, cerrahlar bununla ünlüdür," diye mırıldandı Lucas.

"Siktir git başımdan."

"Dün gece bunu söylememiştin," dedi kadın. Ama Lucas yatak örtülerini başına çekti. Ona doğru eğildi, örtüyü indirdi, şakağından öptü, g-4 ve örtüyü tekrar çekip mırıldanarak dışarı çıktı.

Beş dakika sonra geri döndü. "Uyanık mısın?" diye fısıldadı. "Evet.

"Rusty beni hastaneye götürmek için burada," dedi.

"Televizyondaki hava durumunu kontrol ettim. Güneybatıdan bir fırtına daha geliyor ve bizi de vurabilir. Bu gece geç saatlerde ya da yarın erken saatlerde başlayacağını söylüyorlar. Ben burada yokum."

Lucas saat dokuzda esneye esneye, yüzü soğuktan morarmış bir halde adliyeye vardı. Gökyüzü güneşliydi ama güneybatıda, uzaktaki bir yanardağın dumanı gibi kayrak renkli bir bulut parmağı asılıydı. Gazete editörü Dan Jones, Lucas kamyonetinden indiğinde Bronco'sundan yeni çıkıyordu ve birlikte şerif departmanına doğru yürüdüler.

"Yani adam Bergen değil mi?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Bugün Milwaukee'den bir şeyler

duymalıyız. Milwaukee'den bir şeyler duymalıyız."

"Eğer adam o değilse, onu yakalamanız ne kadar sürer?" Jones sordu.

"Bir şeyler kırılacak," dedi Lucas. Kelimelerin içi boştu. "Bir şeyler olacak.

Bir hafta bile sürse şaşırırım."

.....

"FBI yardım edecek mi?"

"Elbette. Her zaman fazladan kaynak kullanabiliriz," dedi

Lucas. "Gerçekten... kayıt dışı demek istedim."

Lucas ona baktı ve "Bir muhabir beni bir kez kazıklarsa bir daha asla onunla konuşmam," dedi.

"Ben seni kazıklamazdım," dedi Jones.

Lucas bir an onun gözlerinin içine baktı, sonra başını salladı.

"Pekâlâ. Lanet olası FBI altılı Budweiser paketinin içinde bir kola kutusu bile bulamadı. Kötü adamlar değiller -tabii bazıları öyle- ama çoğu temelde bürokrat, işi batırıp kötü bir personel raporu almaktan ölesiye korkuyorlar.

korkuyorlar. Bu yüzden hiçbir şey yapmıyorlar. Donup kalmışlar. Yapabilecekleri bazı bilgisayar işleri önerdim ve hemen atladılar. Yüksek teknoloji, berbat edecek bir şey yok, dışarı çıkmak zorunda değiller... ..

kapılar."

"Ne kıracak? Neye bakıyorsun?" "Hâlâ kayıt dışı

mı?" Lucas sordu.

"Elbette.

"Bergen'in neden öldürüldüğünü anlayamıyorum. İlk günden beri bu işin içindeydi, yani onunla ilgili bir şey olmalı. LaCourt'lardan ayrılırken görülmüş, bunu kabul ediyorum ama o ayrıldığında hayatta olamazlar. Ya da öyleyseler bile, bir şeyler cidden ters gidiyor.

Onu gören itfaiyecilere geri döndük ve ikisi de sağlam ve EA yalan söylediklerini düşünmek için hiçbir neden yok. Bir şeyleri berbat ettim ve ne olduğunu bilmiyoruz. Eğer bunu çözebilirim. . ."

Lucas düşünerek başını salladı.

"Başka ne var?"

"Sana gösterdiğim şu resim. Katilin onu aradığını düşünüyoruz ama içinde hiçbir şey yok," dedi Lucas. "Belki de onu görmemiştir ve vücudunun üst kısmının kesildiğini bilmiyordur. Ama buna inanmak zor, çünkü o bir Polaroid'di."

Jones, "Şu anda baktığınızdan daha iyi bir baskıya ihtiyacınız var," dedi.

"Orijinali yok edildi. What-cha-callit de öyle, çıkartma değil .

.1y Jones sırtıttı. "Yapıştırma mı?"

"Evet, yapıştırma," dedi Lucas. "Altı ay kadar önce bir öğreticiye tıklıp çöp sahasına gönderildiler."

"Peki ya ofset negatifler?" "Ne?" Lucas

sordu.

Carr mutsuzdu: Gitmeni istemiyorum. Çok fazla şey oluyor," dedi. Masasının üzerine eğilmiş, başı öne eğikti.

Kafası karışmış, belki de çaresiz bir adam. Yas tutuyor.

"Elimdeki tek şey bu," dedi Lucas. "Ne yapmam gerekiyor, gidip daha fazla okul çocuğuyla mı görüşeyim?"

I t w4

"O zaman uç," dedi Carr. "Bir buçuk saat içinde orada olursun." "Dostum, uçaklardan nefret ederim," dedi Lucas. Uçma düşüncesiyle mide kaslarının kasıldığını hissedebiliyordu.

"Helikoptere ne dersin?" Lacey sordu.

"Helikopter mi? Helikopterle başa çıkabilirim," dedi Lucas başını sallayarak. "Yirmi dakika içinde havaalanında bir tane bulabiliriz," dedi Lacey. "Getir," dedi Lucas kapıya doğru adım atarak.

"Ne olursa olsun bu gece buraya dönmeni istiyorum," diye arkasından seslendi Carr.

"Fırtına yaklaşıyor."

Climpt kapının girişinde durmuş sigara içiyordu. "Weather'a iyi bak," dedi Lucas.

Milwaukee polisi Domeier bugün izinliydi. Lucas bir mesaj bıraktı ve Milwaukee nöbetçi amiri birilerinin ona ulaşmaya çalışacağını söyledi.

Grant Havaalanı, kısa bir siyah asfalt pistin batı ucundaki tek bir Quonset kulübesi hangarıydı. Hangarın çatısında bir rüzgarlık, bir ofis ve uçak büyüklüğünde çift kapı vardı. Müdür ona kamyonetini içeri çekmesini söyledi, dört küçük uçak bir araya toplanmıştı, motor yağı ve benzin kokuyorlardı.

"Hoser beş dakika içinde burada olacak. Az önce onunla telsizde konuştum," dedi müdür. Müdürün adı Bill'di; çelik grisi saçları ve neredeyse beyaz denecek kadar soluk mavi gözleri olan yaşlı bir adamdı. "Pencerenin hemen dışına inecek."

"Oldukça iyi bir pilot mu?" Lucas helikopterlerle başa çıkabilirdi çünkü pistlere ihtiyaçları yoktu. Bir helikoptere binebilirdiniz.

"Ah, evet. Uçmayı Vietnam'da öğrendi, o zamandan beri uçuyor." Müdür takma dişlerini emiyor, elleri ceplerinde pencereden dışarı bakıyordu. "Kahve ister misin?"

"Bir fincan iyi olur," dedi Lucas.

"Mikrodalganın yanında buyurun."

- _- Oandford Pyrex bir cezvede asidik görünümlü kahve, sıcak bir tabağın üzerinde kâğıt bardakların yanında duruyordu. Lucas bir fincan doldurdu, bir yudum aldı, kötü düşündü ve müdür, "Eğer geç gelersen burası kilitli olacak. Kamyonetinizi çıkarabilmeniz için size kapıların anahtarını vereceğim."

İşte geliyor."

Helikopter beyazdı, yan tarafında gösterişli bir HOSER AİR yazıyordu ve piste inerken bir kar kasırgası yarattı. Lucas yöneticiden kapının anahtarını aldı, sonra eğilerek helikopterin kanatlarının altına girdi ve pilot kapıyı açtı. Pilotun başında zeytin yeşili bir kask, siyah gözlükler ve fırçayla kesilmiş bir bıyık vardı.

Bıçak sesleri arasında bağırdı: "Botların var mı?" "Kamyonda."

"Gidip alsan iyi olur. Isıtıcı doğru düzgün çalışmıyor."

Üç dakika sonra Lucas kalıp pac botlarını giyerek yola çıktılar. "Isıtıcının nesi var?" diye bağırdı.

"Henüz bilmiyorum," diye cevap verdi pilot. "Bütün A,- i 11 H lanet olası helikopter boktan bir şey."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Pilot gülümsedi, dişleri inanılmaz derecede beyaz ve

düzgündü. "Küçük bir pilot şakası," dedi.

Kalkıştan yarım saat sonra pilot bir telsiz çağrısı aldı, cevap verdi ve ardından, "Sizi bekleyen bir adam var. Domeier mi?"

"Evet, iyi."

Şehrin kuzey ucundaki bir genel havacılık havaalanına indiler.

Pilot saat ona kadar bekleyeceğini söyledi. "Fırtına yaklaşıyor. Saat on sorun olmaz ama gece yarısına kadar gecikersen hiç çıkamayabilirim."

"Arayacağım," diye söz verdi Lucas, pac botlarını çıkarıp ayakkabılarını giyerken.

"Buralarda olacağım. Pilotlar salonunu ara. Bize el sallayan bir adam var ve sanırım seni kastediyor."

Domeier kapıda bekliyordu, elleri cebinde, sakız çiğniyordu.

"Seni görmeyi beklemiyordum," dedi Lucas. "Bana izinli olduğun söylendi."

"Fazla mesai," dedi Domeier. "Northwestern'de potansiyelini keşfetmeye çalışan bir kızım var, o yüzden işe ihtiyacım var. Ne yapıyoruz?"

"Bobby McLain'le tekrar konuşuyorum," dedi Lucas. "Ofset negatif denen bir şey hakkında."

McLain evinde, kırmızı parti elbisesi giymiş bir kadınla birlikteydi.

Kadın bir kanepeye oturmuş, mikrodalga fırından aldığı patlamış mısırı yiyordu. Koyu renk saçları vardı ve saç rengini çok fazla göz kalemiyle eşleştirmişti.

". . sanırım o alabilir," dedi McLain. "Ama seni oraya gönderirsem beni öldürür."

"Bobby, neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorsun," dedi Lucas.

"Neler olabileceğini biliyorsun." "Jeer . .

."

"Ne olabilir?" diye sordu kanepedeki kadın.

"Bazı insanlar öldürüldü. Bobby bize yardım etmezse onun da suç ortağı olduğunu söyleyebilirsin," dedi Domeier. Omuz silkti ve üzgün görünüyordu.

Kadının ağzı bir an açık kaldı, sonra Bobby'ye baktı.

"Tanrım, Zeke konusunda ayak mı sürüyorsun? Adam seni elli vatlık bir ampulle bile takas edebilir."

"Zeke mi?" dedi Lucas.

"Evet. Vo-tech'te öğretmenlik yapıyor," dedi kadın. Başarısız bir gülümseme takınmaya çalıştı. "Bütün baskı işlerimizi o yapıyor."

"Vo-tech'te mi?"

"Tabii. Orada öğretmen. Harika ekipmanları var. Ve eğer kullanmazsak, bütün gece hiçbir şey yapmadan öylece duruyor."

"Gazeteyi kim alıyor?" Domeier sordu.

McLain'in gözleri kaydı. "Mmm, bu da fiyatının bir parçası."

"Fiyatının bir parçası mı? Yani vo-tech sizin baskı kağıdınızı mı satın alıyor?"

McLain omuz silkti. "Fiyat doğru."

Üzüm rengi minibüsü McLain kullanıyordu; Lucas ve Domeier de onu batıdaki banliyölere kadar takip ettiler. Vo-tech tek katlı turuncu bir binaydı.

tuğla bina otoparklarla çevriliydi. Otuz ya da kırk kargadan oluşan bir küme, binanın bir ucundaki kar yığınının etrafına, kaybolmuş kömür parçaları gibi yerleşmişti.

McLain park etti ve elektrikli bir asansör kullanarak minibüsün yan kapısından dışarı çıktı. Bu kez elektrikli sandalyedeydi ve önlerinde, bir rampadan yukarı ve öğrenci dolaplarıyla kaplı uzun, soğuk bir koridordan aşağı yuvarlandı.

Zeke sınıfında yalnızdı. McLain kapıdan içeri girdiğinde doğruldu ve gülümsemeye başladı. Lucas ve Domeier McLain'i kapıya kadar takip ettiklerinde gülümseme kayboldu.

"Özür dilerim," dedi McLain. "Umarım iş ilişkimizi sürdürebiliriz."

Domeier, "Milwaukee PD, Zeke." dedi.

Boom "Ben sadece... Ben sadece... İhtiyacım vardı. Zeke doğru kelimeyi bulamayınca elini salladı ve sonra "Para" dedi.

Ofisinde duruyorlardı, sarı boyalı beton bloklardan oluşan, plastik lamine masalı ve lwo dosya dolaplı soğuk bir odacık.

Zeke kısa boylu ve saçsızdı, saçlarını uzatmış ve yağlı tutamlar halinde kel bölgesinin üzerine taramıştı. Kareli bir spor ceket giyyordu ve konuşurken elleri titriyordu. "Ben sadece... Ben sadece... Bir avukat tutmalı mıyım?"

"Haklısın ..." Domeier başladı.

Lucas araya girdi: "Senin lanet olası matbaa işin umurumda değil. Oyalanacak zamanım yok. Negatifleri istiyorum yoksa sana kelepçe takar, saçlarından tutup okuldan dışarı sürükleriz, sonra da arama emri çıkartıp burayı, evini ve diğer her şeyi darmadağın ederiz.

bulabiliriz. Bana negatifleri gösterirsen giderim. Sen ve Domeier istediğiniz anlaşılmayı yapabilirsiniz."

Zeke, Domeier'e baktı ve Milwaukee polisi gözlerini tavana çevirdiğinde, "Negatifleri evde saklıyorum," dedi.

"Öyleyse gidelim," dedi Lucas.

"Peki ya ben?" McLain sordu. "Sen

git," dedi Domeier.

Evine giden yolun yarısında, Domeier'in Dodge'unun arka koltuğunda oturan Zeke ağlamaya başladı. "Beni kovacaklar," diye soluk soluğa bağırdı.

"Beni hapse atacaksın. Tecavüze uğrayacağım."

"Bobby McLain'den başkası için de baskı yapıyor musun yoksa sadece o mu?" Domeier dikiz aynasından ona bakarak sordu.

"Sadece o var," dedi Zeke, vücudu titreyerek.

"Kahretsin. Daha fazla olsaydı, birkaç isim söyleseydin, belki bir şeyler yapabilirdik."

Ağlaması kesildi ve Zeke'in sesi netleşti. "Ne gibi?"

Romatizmalı gözleri olan yaşlı bir siyah labrador onları kapıda

karşıladı. "Hapse girersem Dave'e ne olur?" Zeke, Domeier'e sordu.

Onun adı geçince köpek kuyruğunu salladı.

Domeier başını salladı ve "Tanrım" dedi.

Köpek onların ofset negatiflerle dolu bir dolabı incelemelerini izledi.

Negatifler büyük boy kahverengi zarflar içinde dosyalanmış ve köşelerine yayının adı karalanmıştı. Doğru seti ve doğru negatifi buldular ve Zeke onu ışığa tuttu. "Evet, işte bu. Oldukça keskin görünüyor."

Vo-tech'e geri döndüler. Yazıcı bir Volkswagen büyüklüğündeydi ama ilk baskı on dakika içinde tamamlandı. Zeke onu çıkardı ve Domeier'e uzattı.

"Yapabileceğim en iyi şey bu," dedi. "Yine de yarım ton, yani normal bir fotoğraf kadar net olmayacak."

Domeier şöyle bir baktı ve Lucas'a uzatarak, "Aynı eski bok.

Zamanını boşa harcadın."

Baskı hâlâ siyah-beyazdı ama çok daha netti. Lucas onu masa ışığının altına koydu ve baktı.

Ereksiyon olmuş bir adam ve arka planda çıplak bir çocuk. Duvarlarda

hiçbir şey yoktu.

"Adamın bacağı tuhaf görünüyor." Cebinden katlanmış gazete kâğıdını çıkardı. Bacak o kadar soluktu ki hiçbir ayrıntı görünmüyordu.

"Bu... her neyse... resim bu mu yoksa bacağında bir sorun mu var?"

Lucas sordu.

Zeke masaya bir fotoğraf büyütecisi getirdi, baskının üzerine koydu, üzerine eğildi, hareket ettirdi. "Sanırım bu onun bacağı. Birbirine dikilmiş gibi görünüyor, yorgan gibi."

"Lanet olsun," dedi Lucas. Boğazı düğümlendi. "Lanet olsun. Bu yüzden Weather'ı istiyor. Bacağını tamir etmiş olmalı."

"Onu yakaladın mı?" diye sordu Domeier.

"Bir şey buldum," dedi Lucas. "Etrafta konuşabileceğim bir doktor var mı?"

"Elbette. Havaalanına giderken adli tabibe uğrayabiliriz. Görevli biri olacaktır."

"Artık eve gidebilir miyim?" diye sordu Zeke.

"Hayır," dedi Domeier. "Aslında ikimiz bir kamyonet bulmalıyız."

"Ne için?"

"Evindeki bütün zarfları alacağım ve bunları bizim için basacak birini bulacağız. Ve o isimleri isteyeceğim."

Lucas evden çıkarken havaalanını aramak için durdu ve pilotu genel havacılık salonuna aldı. "Uzun sürmedi. Yola çıkıyorum."

"Acele et. Fırtına hızla geliyor, dostum," dedi pilot. "Buradan

hemen çıkmak istiyorum."

Adli tabip yardımcısı ofisinde oturmuş, ayaklarını masasına dayamış, National Enquirer okuyordu.

Domeier'a başıyla selam verdi, Lucas U.'ya ve Zeke'e ilgisiz bir şekilde baktı. "Genç kadınların İngiliz Kraliyet Ailesi'ne yaptıkları kalbimi kırıyor," dedi. Kâğıdı toparladı ve çöp sepetine doğru fırlattı. "Ne istiyorsun Domeier? Daha fazla çıplak ölü kadın resmi mi?"

"Aslında arkadaşımın fotoğrafına bakmanı istiyorum," dedi Domeier.

Lucas fotoğrafı doktora uzattı ve "Bacağındaki sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?" dedi.

Zeke, "Elinizde gerçekten çıplak ölü kadın resimleri yok, değil mi?" diye sordu.

Fotoğrafın üzerine eğilmiş olan doktor mırıldandı, "Her zaman.

Eğer ihtiyacınız varsa, belki ben size bir fiyat ayarlayabilirim." Bir dakika sonra doğruldu ve "Burns." dedi.

"Y "at?"

Masasının üzerindeki fotoğrafı Lucas'a doğru çevirdi. "Adamınız yanmış. Bunlar deri nakli."

BÖLÜM 23

Lucas havaalanından Carr'a ya da Lacey'e ulaşmaya çalıştı; santral görevlisi bağlantıda olmadıklarını söyledi. Evdeki Weather'ı aradı, meşgul sinyali aldı.

Pilot bir sandalyenin arkasına yaslanmış, sabırsızlıkla gitmeyi bekliyordu. Lucas iki dakika bekledi, tekrar denedi: meşgul.

"Gitmeliyiz dostum," dedi pilot. Lucas salonun pencerelerinden dışarı baktı. On mil ötede daireler çizen uçakları görebiliyordu. "Hava oldukça açık görünüyor."

"Dostum, bu fırtına tren gibi geliyor. Zaten üzerimize kar yağacak."

"Bir kez daha..." Weather'ın hattı hâlâ meşguldü. Sevk memurunun numarasını tekrar tuşladı: "Geri dönüyorum. Bir şey buldum. Helikopter düşerse, Domeier adında bir adamda negatif var. Milwaukee seks biriminden."

"Helikopter düşerse... salondan çıktıklarında pilot homurdandı.

"Isıtıcıyı tamir ettirdin mi?" Lucas sordu.

Saat yedide Milwaukee'den havalandılar, sıfırın üstünde altı derece, gökyüzü açıktı, Domeier helikopter yerden kalkana kadar Zeke'le birlikte kapıda durdu. Zeke el salladı.

"Aradığına sevindim," dedi pilot. Sırıttı ama mutlu görünmüyordu. "Saat ona kadar beklemek beni geriye getirdi."

Fırtına çoktan İkiz Şehirler'e ulaştı. Meteoroloji servisinin söylediğine göre saatte üç ila dört santim kar yağıyormuş ve fırtına bize doğru geliyormuş."

"Grant'in dışında değilsin ama," dedi Lucas.

"Hayır, Park Falls. Ama ikimize de yağacak."

Yerdeki ışıklar kuru ve soğuk havada elmas kadar keskindi, Michigan Gölü kıyısı boyunca kuzeye ve güneye doğru uzun, ışıltılı bir tarama yapıyor, otoyolların uzun, canlı yılanları tarafından besleniyordu. Kuzeybatıya yöneldiler, Fond du Lac ve Oshkosh'un daha az parıldayan, Winnebago Gölü'nün boşluğunu tanımlayan tek tek ev ışıklarını geçtiler.

Daha sonra doğuda Green Bay'in uzak ışıltısını görebildiler; batıda ise hiçbir şey yoktu ve Lucas yıldızları kaybettiklerini ve artık bulut örtüsü altında olduklarını fark etti.

"İşe yaradı mı?" diye sordu pilot.

"Belki de o orospu çocuğunu yakaladığında onu havaya uçurmalısın.

Hepimize bir iyilik yap."

Grant'a yirmi mil kala ilk kar belirtisini yakaladılar. "Sorun değil," dedi pilot. "Buradan sonra hız kontrolündeyiz."

Beş dakika sonra yerleştiler, Lucas kanatların altına eğildi ve havaalanındaki Quonset'in anahtarını bulmaya çalıştı. İçeri girer girmez helikopterin rotorlarının hızlandığını duydu ve bir an sonra helikopter gitmişti.

Konteynırdan çıktı, kapıyı kilitledi ve kasabaya doğru -4- yola koyuldu.

Kar hafifti, küçük tanecikler ön cama sıçırıyordu ama otoriter bir şekilde. Bu bir sağanak değildi, bu bir şeyin başlangıcıydı.

Weather'ın evinin ışıkları yanıyordu, J sürücüsünde bir şerifin Suburban'ı vardı. Garaj kapısını kaldırmak için uzaktan kumandayı kullandı, içeri girdi ve park etti.

İçeride ev sessizdi. "Weather?" Cevap yok. Sıkı sıkı sarıldı ve ön odaya doğru yürüdü.

stomac Beladan eser yoktu. "Hey, Weather?"

Hâlâ cevap yok. Perdenin sürgülü kapıya takıldığını fark etti, kapıya doğru yürüdü ve verandanın ışığını açtı. Karla kaplı güvertede yeni izler vardı.

Kapıyı iterek açtı.

Onun güldüğünü duydu ve dizlerinde bir şeylerin gevşediğini hissetti. Kız iyiydi. Ellerini ağzının etrafında kavuşturdu. "Hava..

."

"Evet, evet, geliyoruz."

Gecenin içinden kayaklarla göl kıyısına çıktı; elli adım gerisinde, bocalayarak, ter içinde Climpt onu takip etti; "Gene daha önce hiç kayağa binmedi," dedi gülerek.

"Onu utandırıyordum."

"Bir daha asla," diye homurdandı Climpt, onun izinden giderken.

"Bu bok için çok yaşıyım. Lanet olası kasıklarım düşecekmiş gibi hissediyorum. Tanrım, bir sigaraya ihtiyacım var."

Weather'ın gülümsemesi soldu. "Henry Lacey aradı. Sende bir şeyler olabileceğini söyledi."

"Evet. İçeri gel ve kayaklarını çıkar," dedi Lucas.

Eve doğru dönmeye başladı ama önce eğilip onu burnundan öptü.

"İşte bu utanç verici," dedi Climplt. "Burnundan mı?"

Lucas zarfın içinden çıkardığı fotoğrafı mutfak tezgâhının üzerine bıraktı ve Weather üzerine eğildi. "Daha iyi bir resim," dedi. Önce fotoğrafa, sonra da Lucas'a baktı, şaşkıındı.

"Ne?"

"Adamın bacağına bak. Yorgan gibi görünüyor. Bana deri nakli olabileceğı söylendi."

Weather fotoğrafa baktı, Lucas'a baktı, afallamıştı, tekrar fotoğrafa baktı ve Climplt'e döndü. "Tanrım, bu Duane."

"Duane mi?" diye sordu Lucas. "Şu itfaiyeci mi?"

"Evet-Duane Helper. Peder Phil'i gören itfaiyeci.

İstasyondaydı... bunu nasıl yaptı?"

Carr öğleden sonrayı bir motelde geçirmişti ama hâlâ son derece yorgun görünüyordu. Tıraş olmamıştı, saçları taranmamıştı, gözleri ağlamış gibi şişmişti. Merakla Weather'a ve sonra tekrar Lucas'a baktı. "Ne aldın?"

Carr tam soruyu sorarken Lacey içeri girdi ve Lucas kapıyı arkasından iterek kapattı.

"Daha iyi bir resim buldum," dedi Lucas ve masanın üzerinden ona uzattı.

"Yakından bakarsan -gazete kağıdındaki resimde göremiyordun-bacağının yamalı olduğunu görebilirsin. Bunlar deri nakli. Hava durumu Duane Helper olduğunu söylüyor."

"Duane mi? Bu nasıl olabilir? "Gene'le konuşuyorduk ve bu gece yapmamız gereken ilk şeyin Dick Westrom'u almak olduğunu düşünüyoruz," dedi Lucas. "Onun bu işle ne ilgisi olduğunu bilmiyoruz, Helper'ın hikâyesini desteklemesi dışında. Onu ızgaraya koyacağız.

Gerekirse, i Helper hakkında daha fazla şey öğrenene kadar onu hapsederiz." "Neden onu öylece yakalamıyoruz? Helper'ı?" Carr sordu.

"Bir duruşma yapmayı düşünüyorduk," dedi Lucas başını Climpt'e doğru eğerek. Climpt ağzında yanmayan bir sigara çeviriyordu.

"Yardımcı silahı ve bıçağı Bergen'in üzerine düşürdü. Bir savunma avukatı bunu kullanacak ve Bergen'ı mahkemeye çıkaracak. Elimizdeki tek şey kötü bir resim ve kesin olarak bildiğimiz tek tanık Jim Harper ve o da öldü.

Schoenecker'larla ilgili bir şey yok mu?"

"Hayır. Harper'ı da bulamadık," dedi Lacey. "Yer yarıldı da içine girdiler."

Climpt, "Ya da lanet olası karda bir yerlerde çakallar onları kemiriyordur," dedi.

"Kahretsin." Lucas düşünerek tırnağını ısırды, sonra başını sallayıp Carr'a baktı. "Shelly, bence gerçekten Westrom'u buraya getirmeliyiz.

Ne olduğunu öğrenmeliyiz."

Carr başını salladı. "O zaman yapalım. Gidip onu getirmek ister misin?"

"Gitmelisin," dedi Lucas. "Öyle ya da böyle bu işi çözeceğiz. Sen seçilmiş bir şerif olduğuna göre ...

"Doğru." Carr cebinden bir dizi anahtar çıkardı, masasının alt çekmecesini açtı ve içinde bir tabanca olan devriye tarzı bir silah kemeri çıkardı.

Ayağa kalktı ve kemeri taktı.

"Bu şeyi aylardır görmemiştim. Gidip onu yakalayalım."

Carr, Climpt ve Lucas Westrom'un peşinden giderken Lacey ve Weather Carr'ın ofisinde bekledi. "Onu ön tarafa getireceğiz, böylece merkeze uğramak zorunda kalmayız," dedi Carr ayrılırken Lacey'ye. "Bu işi sessiz halletmek istiyoruz. Geri dönmeden önce seni ararız, böylece bizim için kapıyı açabilirsin."

"Tamam. Peki ya karısı?" Lacey sordu.

Carr Lucas'a baktı. "Ondan da gelmesini istemeliyiz," dedi Lucas.

"Yani, Westrom Helper'la bu işin içindeyse, karısı da muhtemelen bir şekilde işin içindedir. Eğer Helper'a haber verirse mahvoluruz."

"Ya kadın gelmek istemezse?" Carr sordu.

Lucas omuz silkti. "O zaman onu tutuklarız. Daha sonra özür dileyebilirsin."

Westrom kapıya geldiğinde üzerinde mavi flanel pijamalar vardı. Önce dışarı baktı, Carr'ı gördü, kaşlarını çattı, iç kapıyı açtı ve fırtına kapısını itti.

"Shelly? Neler oluyor? Tommy'ye bir şey mi oldu?"

"Hayır, Tommy'ye hiçbir şey olmadı," dedi Carr. İleriye, evin içine doğru adım attı ve Lucas ile Climpt arkalarından içeri girdiler. "Seninle konuşmamız gerek, Dick," dedi Carr.

"Giyinsen iyi olur."

Lucas, Westrom'un bir suçu varsa bile oyunculuk dalında Akademi Ödülü'nü hak ettiğine karar verdi. Sinirlenmeye başlamıştı. "Neden giyindin?"

Shelly, neler oluyor?"

Westrom'un karısı, saçlarında pembe plastik bigudiler olan ufak tefek bir kadın, üzerinde bir bornozla odaya girdi.

"Shelly?"

"Sen de giyinsen iyi olur Janice. Adliyeye gelmen gerekiyor. Bunu orada konuşacağız."

"Peki, ne hakkında?" Westrom sordu.

"LaCourt cinayetleri hakkında," dedi Carr. "Başka sorularımız da var."

Westromlar giyinirken Carr, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Neler olduğunu bilmiyorlar," dedi Lucas. "Tommy kim?"

"Onların oğlu," dedi Climplt. "Eau Claire'de üniversiteye gidiyor."

Westrom'lar bir avukat istediklerini düşünüyorlardı. Ve Weather'ı odada istemiyorlardı. "O ne için burada?"

Carr, Weather'a bakarak, "O da başka bir tanık," dedi. "Bir avukat hakkında. .

"Ve eğer gerçekten istiyorsan sana bir avukat buluruz. Ama dürüst olmak gerekirse, eğer bir şey yapmadıysan, bir avukata ihtiyacın olmayacak ve bu büyük bir masraf olacak," dedi Carr. "Beni bilirsin Dick.

Sırf gösteriş için seni tutuklamam."

Westrom, "Biz hiçbir şey yapmadık," diye itiraz etti. Kot pantolon ve sarı bir sweatshirt giymiş olan karısı, Carr ile kocasının arasına bakıp duruyordu.

-Al T "Yangın gecesi ne oldu?" Lucas sordu.

"Sen yemek pişiriyordun, Duane de oradaydı ve pencereden dışarı bakıyordu. .

Westrom, "Sana yüzlerce kez anlattık," diye ısrar etti. Tanrı şahidim olsun, olan buydu."

Lucas bir süre ona baktıktan sonra, "Peder Phil'in cipini gerçekten gördün mü? Yani. .

"Evet, gördüm." Helper orada olmasaydı durduğun yerden onu tanıyabilir miydin? 'Bu Peder Bergen'in cipi' diyebilir miydin?"

Westrom bir süre yere bakıp düşündükten sonra şöyle dedi: "Şey, hayır. Yani, geçerken ışıkları gördüm ve Peder Phil onun olduğunu kabul etti."

"Normal kamyon ışıkları gibi mi?" Lucas sordu.

"Evet, öyle.

"Bergen bir römork çekiyordu," dedi Lucas aniden. Westrom

kaşlarını çatı. "Ben hiç römork ışığı görmedim," dedi.

Weather Lucas'a bakıyordu ve o da onu fark etti. "Sormamın sakıncası yoksa Dick, yemek pişirmeden önce ne yapıyordun? Takılıyor muydun?"

Lucas ona baktı ve küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Westrom, "Şey, sayılır. Geldim, biraz kestirdim, sonra Duane aradı ve aşağı indim.

"Ne zamandır uyuyordun?" Lucas dikkatle sordu.

"Bir saat belki," Westrom. dedi. O baktı etrafında at Onlar.
"Ne?"

"İtfaiyedeki görevine gittiğinde genellikle kestirir misin?" "Şey, evet."

"Ne sıklıkla? Yüzde kaç?"

"Şey, bu benim rutinim. Saat beş gibi oraya giderim, bir saat kadar kestiririm. Yapacak bir şey yok. Duane pek eşlik etmiyor. Belki biraz televizyon izleriz."

"Duane'in kar arabası mı var?"

Westrom, "Arctic Cat," dedi.

Lucas başını salladı ve Carr'a baktı. "İşte bu kadar. Zamanlama gerektirdi ama hepsi bu."

Carr masasına doğru eğildi. "Dick, Janice, sizi rahatsız etmek istemem ama bu gece burada kalmanızı istiyoruz, kendi güvenliğiniz için.

Hapishanede kalmak zorunda değilsiniz -boş bir ofis bulup içine yatak koyabiliriz- ama onu tutuklayana kadar güvende olmanızı istiyoruz."

Westrom Lucas'a, Carr'a ve sonra da karısına baktı.

Janice Westrom adliyeye geldiğinden beri ilk kez konuştu. "Bizi aramaya gelebileceğini düşünüyorsanız istediğiniz her şeyi yaparız," dedi. Titredi.

"Ne isterseniz."

Onlar gittikten sonra Lucas, "Bunu araştırmamı ister misin?" diye sordu.

"Buyur," dedi Carr sandalyesinde arkasına yaslanarak. Neredeyse uyuklu görünüyordu.

Lucas, "Duane Helper bir şekilde Lisa LaCourt'ta Harper'ın çocuğuyla çekilmiş bir fotoğrafı olduğunu öğrenmiş. Orijinalini gördüğü için deri nakillerinin görüldüğünü biliyor.

Ama gazetede ki fotoğrafın o kadar kötü olduğunu bilmiyor ki, greftler resmin dışında kalmış. Ya da belki de biliyor ama bir polis gazete kopyasını gördüğünde daha iyisini bulacağımızdan ölesiye korkuyor.

"Her neyse, Westrom itfaiyedeki vardiyasına gelir ve yatmak için üst kata çıkar. Yardımcı kızağına atlar, LaCourt'lara gider. Yolda bir yerde Peder Bergen'i görür, muhtemelen Bergen LaCourts'lardan ayrılırken.

"LaCourts'ları öldürüyor, fotoğrafı arıyor, bulamıyor, evi yakıyor -Crane bana yangını geciktirmek için su ısıtıcısını kullandığını söyledi- ve itfaiye binasına geri dönüyor. Acele edersen kar arabasıyla üç dakikalık bir yolculuk."

"Ve kahretsin, yangını geciktirmeyi, bir itfaiyecinin bu tür şeyleri bilmesini düşünmeliydik."

Climpt onu aldı: "Geri döner, kızağı park eder, kar motosikleti kıyafetini çıkarır, akşam yemeği için Westrom'u uyandırır. .

Hava durumu: Bir arabanın geçtiğini görüyor, herhangi bir araba, ve diyor ki, 'İşte Peder Bergen gidiyor." Westrom ışıkları görür, Peder Bergen olmadığını düşünmek için hiçbir nedeni yoktur, daha sonra öyle olduğunu teyit eder.

Lucas, "Ve tüm bunlar Helper'a mükemmel bir mazeret olacağını düşündüğü şeyi veriyor," dedi. "Alarm çaldığında yanında bir tanıkla itfaiye binasında. Fırtına yüzünden rahibin bir yerden başka bir yere gitmesinin ne kadar sürdüğünü tam olarak bilemeyeceğini, bu yüzden de zaman probleminin ortadan kalkacağını düşünüyor. Ve o haklı. O sadece

Çünkü Shelly, Frank LaCourt'un cesedinin üzerinde karın çok derin olduğunu görür ve ardından Crane S4'teki gecikme mekanizmasını bulur .

.

.

.

ısıtıcı." su Climpt: "Phil'i öldürdü çünkü Phil, LaCourt'ların o gittiğinde hayatta oldukları konusunda ısrar edip duruyordu, tıpkı onlar gibi. Ve eğer yaşıyorlarsa, itfaiyeciler yanılıyor olmalıydı... ve eğer itfaiyecilere bakarsak.

"Yine de olayı özemezdik," dedi Lucas. "Resme ihtiyacımız vardı."

"Ama onu çözdük," diye homurdandı Carr. "Şimdi o orospu çocuğunu nasıl yakalayacağız?"

BÖLÜM 24

Duane Helper - Buz Adam - iki laboratuvar teknisyeniyle piknik masasında oturmuş, gönülsüzce on sente üç el stud poker oynuyordu.

"Lanet olası Jerry üst üste dört el oynadı Duane, bir şeyler yapmalısın." İki suç laboratuvarı çalışanından daha yaşlı olanı kartları dağıttı.

LaCourt'ların evini neredeyse bitirdiklerini söylediler. İşi bitirmişlerdi.

İki ya da üç gün sonra işleri bitecekti. Onlar gittiğinde ve daha fazla gelişme olasılığı azalmaya başladığında ve cinayetler durduğunda, davaya olan ilgi azalacaktı. Schoenecker'lara ulaşması gerekiyordu ama bunu düşünmüştü. Geri dönmeden önce, konuşmak için arayacakları kesindi. Bergen öldü, Harper öldü.

Başardı.

Buz Adam dinledi ve kartlarını oynadı.

Bir kamyon park alanına girdi, kapılar çarpıldı.

Climpt botlarındaki karları temizleyerek içeri girdi. Minneapolis polisi Davenport arkasındaydı, soğuğa karşı omuzları kamburlaşmıştı. Tıraş olmamıştı, iri gözlü ve çok zayıf görünüyordu.

Dışarıda, sabahın ilk ışıklarında, kar itfaiye binasının etrafında dönüyordu. Fırtına şafaktan hemen önce ciddi bir şekilde başlamıştı, gök gürültüsü ormanın içinde patlıyor, kar dalgalar halinde geliyordu. Otoyolda kar küreme araçları dışında neredeyse hiçbir şey hareket etmiyordu.

"Dışarısı çok kötü," dedi Climpt. Yüzü karla ıslanmıştı. Eldivenlerini çıkardı ve elinin tersiyle kaşlarını sildi.

"Anladığım kadarıyla kahveniz var."

"Buyurun," dedi Buz Adam. Laboratuvar alışanlarının arkasındaki bankın üzerinde duran büyük boy kahve fincanını işaret etti. "Evde misin?"

"Evet. Bugünlük pes ediyorlar, her şeyi bağlıyorlar, kar çok kötüleşmeden kasabaya dönüyorlar," dedi Lucas. Teknisyenlere baktı. "Crane kıçınızı kaldırıp oraya gitmenizi söylüyor."

"Kıçımı Madison'a geri götürmek istiyorum," dedi iki teknisyenden yaşlı olanı.

"Sıcak bir kız bul," dedi genç olanı. "Bir el daha."

Al Davenport parkasını çıkardı ve karı fırladı.

Buzadam'a başıyla selam verdi, Climpt'ten bir fincan kahve aldı ve piknik masasının ucundaki banka oturdu.

"Parmak izlerinde yeni bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır. Oldukça temizlenmiş durumdayız," dedi yaşlı teknisyen.  kartlık bir tur dağıttı. "Birkaç yüz set gönderdik ama lanet olsun, Bergen nalları diktikten sonra parmak izini aldık ve onunla eşleşen bir şey bile bulamadık. Ve onun orada olduğunu biliyoruz."

Genç teknisyen söze girdi: "Adam 44'lk ve mısır bıçağı kullanmış, onları da yanında götürmüş. Eğer Bergen değilse, saplarını silmiş. Hava çok soğuktu, yanında eldiven olması gerekiyordu. Muhtemelen çocuğu doğradıktan sonra takmıştır."

Aynen yle, diye düşündü Buz Adam. Oturdu ve cilaladı.

"Evet. Lanet olsun." Lucas kahve fincanına baktı, sonra ondan bir yudum aldı.

"Peder Bergen'a yapılan otopsiyi duydun mu?" Climpt sordu. Kahve fincanının yanındaki dolaba yaslanmıştı.

Sanırım bazı sorunlar var," dedi teknisyen. Başka bir kâğıt seti çıkardı: "Duane'de as var, George'da bok var ve ben de vezir-jack'im. Bir onluğa varım."

"Midesinde kimyasal jelatin izi bulamadılar. İçkiyle birlikte aldığı söylenen uyku hapları jelatin kapsüller içindeydi," dedi Climpt. "Evde hiç boş kapsül bulamadık, yani ya sifonu çekti ya da biri onları içkinin içine atıp içmeye zorladı... ve kapsülleri unuttu."

Buz Adam kapsülleri düşünmemişti. Onları burada, itfaiye binasında sifonu çekmişti.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu teknisyen. "Her iki şekilde de olabilir gibi görünüyor - ya Bergen sifonu çekti ya da başka biri.

başka bir vücut yaptı ama hangisi olduğunu

bilmiyoruz." "Evet, bu doğru," dedi Climpt.

Teknisyen kartları bir tur daha dağıttı: "Duane asıyla bir çift vermek için sekizliyi alıyor, George dörtlüsüyle tutuyor ve ben de olası bir düzlüğe bakıyorum. Jack-queen-nine'a bir onluk daha."

İkinci teknisyen sordu, "Peki ya şu resim? İyi mi?" diye sordu.

Lucas'ın yüzü aydınlandı. "Evet. Belki de. Milwaukee gazeteyi basan adamı buldu. Negatif sayfa hâlâ ondaymış ve daha iyi bir baskı yapmışlar. Bugün burada olmalıydı ama bu fırtına yüzünden.

sabaha burada olur."

Buz Adam, LaCourt'ların evinden kilometrelerce uzaktaki tek sıcak kamusal alanın ortasında bir haftadır yaptığı gibi oturup dinledi. Polisler ilk geceden beri o t u r u p dedikodu yapacak bir yer arıyorlardı.

İçinde bir şey var mı?" diye sordu genç

teknisyen. "Görene kadar bilemeyiz," dedi

Lucas.

"Eğer bakacak zaman bulursanız," diye homurdandı Climpt burnunu fincanına gömerek. Sesinde belli bir ton vardı ve iki suç teknisyeni ile Buz Adam Lucas'a baktı.

Lucas gülerek, "Evet. Siktir git Gene, kıskanıyorsun."

Climpt başını Lucas'a doğru eğdi. "Görüşüyor -kelimelerimi dikkatli seçiyorum- yerel doktorlarımızdan biriyle görüşüyor."

"Umarım kadındır," dedi teknisyenlerden yaşlı olanı.

"Buna hiç şüphe yok," dedi Climpt. "Ben de R.;'i tercih ederdim." "Dikkatli ol Gene," dedi Lucas. Saatine bir göz attı.

"Artık kasabaya dönsek iyi olacak."

Teknisyen hâlâ beş kartlı stud turunu dağıtıyordu, Buz Adam'a bir as daha uzattı. "Vay canına, iki çift, aslar ve sekizler," dedi. Kendi kartlarını çevirdi.

"Alabilirsin."

Climpt ve Davenport gittiklerinde Buz Adam ayağa kalktı ve pencereye doğru sürüklendi, kamyonun burnunda durmalarını izledi, birkaç kelime söyledi, sonra kamyonu bindi. Bir dakika sonra gitmişlerdi.

"Sanırım geri dönmeliyiz," dedi yaşlı teknisyen. "Lanet olsun, birkaç gün daha böyle devam edersek buradan gideriz."

"Eğer buradan bir şey çıkabilirse," dedi diğer adam. Pencereye gitti, bir perdeyi çekti ve dışarı baktı.

"Tanrım, şuna bak, aşağı iniyor."

Teknisyenler gittikten sonra Buz Adam tek başına oturup düşünmeye başladı.

Dışarı çıkma zamanı, dedi kafasının arkasından bir ses. Şimdi bavulunu hazırlamaya başlayabilir, hava kararmadan gitmeye hazır olabilirdi.

Fırtına yüzünden kimse itfaiyeye uğramayacaktır. İki saat içinde

Duluth'ta, dört saat içinde de Kanada'da olabilirdi.

Sınırı geçtikten sonra kendini kaybedebilir, kuzeye ve batıya, Alaska'ya doğru gidebilirdi.

Weather Karkinnen'i alt edebilirse... Ama Schoenecker'lar, Doug ve diğerleri de olacaktı. Ama W4.1'ler binlerce mil uzaktaydı. Kimse onları bulamayabilirdi. Hâlâ işe yarayabilirdi.

Ayrıca Weather'ı istiyordu. Onu orada, düşmanca bir yükseklikte hissedebiliyordu. Ölmeyi hak ediyordu.

4, Çık dışarı, dedi ses. Öldür

onu, diye düşündü Buz Adam.

25. BÖLÜM

Wisconsin eyalet polisi kendini itfaiye istasyonunun karşısındaki kar yığınınına gömmüştü. Geyik avı için aldığı yalıtımlı kışlık kamuflaj kıyafetini, pac botlarını ve kamuflaj yüz maskesini giymişti. Telsizle birlikte kanvas bir çantada bir çift dürbün ve başka bir çantada da bir termos sıcak çikolata bulunduruyordu. İki saattir yerindeydi, oldukça sıcaktı, oldukça rahattı.

Davenport ve Climpt'in Helper'ı yakalamak için istasyona girmelerini izlemişti.

Onlar bir dakika kadar içeride kaldıktan sonra, FBI'ın siyah adamı arka taraftan koşarak geldi ve bir anahtar kullanarak kamyon bölmesine açılan kapıdan geçti. İki dakika sonra FBI görevlisi dışarı çıktı ve karda kayboldu. Sonra Davenport ve Climpt çıktı, onları Madison'dan gelen suç teknisyenleri izledi. O zamandan beri hiçbir şey olmamıştı. Polis memuru hemen harekete geçilmesini bekliyordu. Harekete geçilmediğinde, rüzgârdan uzak bir yerde otururken biraz uykusu gelmişti; kış fırtınası tüm sesleri boğmuş, tüm renkleri karartmış, kokuları yok etmişti. Termosun kapağını açtı, bir yudum çikolata aldı ve kapağını geri taktı.

Sürahiyi taşıma çantasına geri itiyordu ki bir hareket gördü.

FBI ajanının girdiği uzak kamyon bölmesinin kapısı açılıyordu. Polis memuru çantasından telsizi çıkarıp yüzüne dayadı: "Hareket var," dedi. "Beni duyuyor musun?"

Telsiz tanıdık değildi, FBI tarafından sağlanmıştı, tüm konuşmalar

şifreliydi. Seni duyuyoruz. Nasıl hareket ediyor?

"B e k l e ," dedi devriye polisi. Dürbününden açık kapıyı inceledi. Bir an sonra Helper kapıdan dışarı fırladı.

Kar motosikletinin üzerinde sağı sola baktıktan sonra otoyola doğru döndü.

Devriye polisi telsizden "Kızakta," dedi.

"Hareket ediyor, 77'nin aşağısındaki patikada. Karakolunuza doğru geliyor. Çok hızlı hareket etmiyor... bir dakika, şimdi hareket ediyor, gerçekten havalanıyor."

Davenport, izliyor musun?

"Evet, duydum." Lucas hastanedeydi, alkol ve dezenfektan kokularının, çığ et ve idrar kokularının arasındaydı. "Onu takip ediyor musunuz?"

Onu yakaladık ve size doğru geliyor. Arayan, Helper'ın kızağına ve kamyonuna takılan özel ahizeleri ve telsiz işaretlerini onlara sağlayan FBI adamıydı. Bize doğru geliyor. Geçmesine izin vereceğiz ve sonra dayanmaya çalışacağız.

"Burada hazırız. Bizi haberdar edin," dedi Lucas. Weather'a baktı.

"Geliyor." Lucas 45'liğinin şarjörünü çıkarıp kontrol etti.

Bir muayene taburesinde oturan Climpt, Ithaca on iki kalibrelik silahını aldı ve fişek yatağına bir mermi sürdü. "Yirmi dakika içinde burada olur."

"Eğer buraya gelecekse," dedi Carr. Şerif tabancasını tekrar kuşandı ama kılıfına dokunmadan bıraktı.

"Geleceğini söyleyen bir adamım var," dedi Lucas. Şarjörü 45'liğe geri taktı ve elinin topuğuyla sıkıca vurdu.

"Onu öldüreceksin, değil mi?" Weather sordu.

x "Onu öldürmeye çalışmıyoruz," dedi Lucas dürüstçe. "Ama o da hamlesini yapmak zorunda."

"Onu nasıl öldürmeyeceğinizi anlamıyorum," dedi Weather. "Eğer elinde bir silah varsa. . ."

"Onu uyaracağız. Eğer savaşmayı seçerse ne yapabiliriz?"

Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Daha fazla zamanımız olsaydı, bir şeyler düşünebilirdim."

"Kadınlar bu tür işlere karışmamalı," dedi Climpt. "Hey, siktir git

Gene," dedi sertçe.

"Sakin ol," dedi Lucas yumuşak bir sesle. 45'liği yüzüne dayadı ve emniyeti açıp kapattı, açıp kapattı, açtı.

Kadının yüzündeki ifadeyi görünce, "Özür dilerim," dedi.

"Bu konuda aptallık etmiyorum," dedi kadın. "Başkasının ölmesindense onun ölmesi daha iyi. Bu pusu çok soğuk görünüyor."

"Patty-cake oynamıyoruz," dedi Climpt.

FBI geri geldi: Bizi geçiyor... Tamam, geçti, bize çok iyi baktı. Ona yetişme şansımız yok, Tanrım, bu kar başka bir şey, sanki bir cehenneme girmişiz gibi... Aşağıda hendekte kırkla gidiyor olmalı, körlemesine uçuyor olmalı.

Biz 30'la gidiyoruz. Manny, beş dakika içinde sana doğru geliyor olacak.

İkinci bir ses, diğer FBI adamı: Onu dürbünde yakaladım ...

Davenport, beş dakika uzaklıktayız, hâlâ geliyor, belki iki mil geride.

Lucas, "Anladım," dedi. Climpt, Weather ve Carr'a: "Hazırlanın.

Ben ikizlerle konuşacağım." Koridordan aşağı koştı ve koridorun sonundaki çift kapıyı iterek açtı.

İki polis kar motosikletlerine tırmanıyordu, bellerinde tabancalar vardı, birinin elinde kızağın yan tarafına asılmış bir kın içinde pompalı tüfek vardı.

"Dinliyor muydun?"

"Anladım," dedi polislerden biri. Rusty ve Dusty. Kaskları yüzünden tanınmaz haldeydiler.

"Pekâlâ. Arsanın arkasında durun. O kızağın iner inmez sizi getireceğiz. Eğer bir şey olursa, gitmeye hazır olun.

Öyle ya da böyle onu alacağız."

"Anladım."

İki adam yola koyuldu ve Lucas koridorda koşmaya başladı, botlarını giymiş, ceketini zırhının üzerine geçirmişti. Henry Lacey koridorda koşar adımlarla ona doğru geliyordu.

"İyi şanslar," diye seslendi Lucas'ın yanından geçerken.

Lucas geri döndüğünde Carr telefonu kapatıyordu.

"Oroşpu çocuğu hakkında daha fazla bilgi geliyor. Duluth'tan bir sürü şey.

Bize söylediği gibi oradan istifa etmiş ama istifa etmeseydi polisler onu yangınlardan sonra evleri soymaktan yakalayacaktı. Birkaç kundakçı, bazı yangınları kendisinin çıkarmış olabileceğini düşünüyor."

"Güzel. Ne kadar çok yığın yapabilirsek o kadar iyi, eğer bir tri varsa, Davenport, doğru anladın. Geliyor, bizi geçti, hastane yolunda, hastane yolunda, otoyolda paralel ilerliyoruz... Lanet olsun, burada bir şey görmek çok zor.

"Shelly, nereye gideceğini biliyorsun. Weather, montunu giy. Kayışları sıkılaştır, lanet olsun." Vücut zırhının ayarlarını sıkılaştırdı, dağ parkasını giymesine yardım etti. Normal ceket olmadan üşüyecekti ama bu sadece bir ya da iki dakika sürecekti. "Şimdi ne yapacağımızı biliyorsun."

"Hızla, yavaşça, kendinle kal. Biri bağırır bağırılmaz yere yat. Yerde kal."

"Doğru. Ve içeri girmeye karar verirse herkes panik tatbikatını biliyor." Lucas, Climpt ve Carr'a baktı, onlar da başlarını salladı ve Carr yutkunup elinin tersiyle burnunu sildi.

"Gergin misin?" Lucas gülümsemeye çalışarak

Weather'a sordu. "Ben iyiyim." Kadın yutkundu.

"Cottonmouth," dedi.

Kar fırtınasının olduğu bir günde bile hastanede yirmi otuz kişi olurdu; hemşireler, hasta bakıcılar, bakım görevlileri. Helper çıldırmadıysa, binaya cepheden saldırmayı denemezdi. Ve Weather'ın koruma olarak bir yardımcısı olduğunu biliyordu. Tek şansı, Weather ve Bruun'u pusuya düşürdüğünde denediği gibi, onu tüfikle vurmak ya da bir tabanca veya p o m p a l ı tüfikle yaklaşıp korumasıyla çatışmaktı. Weather'ın cipini kaba bir araba çemberinin içine yerleştirmişlerdi, ona saklanabileceği yerler vermişlerdi, çatıdaki keskin nişancılarla ulaşabilecekleri yerler. Kızı ona göstereceklerdi, sadece yeterince uzun bir süre.

Silahını doğrulttuğu anda onu yakalayacaklardı.

Otuz saniyesi var.

Silah gören var mı?

Yanından geçerken bir şey görmedim. Makinede uzun bir silah göstermedi.

On saniye uzaklıkta. P e k a l a , y a v a ş l ı y o r , yavaşlıyor.

Otoparkın girişinde durdu. Davenport, onu yakaladın

mı?

Lucas telsizi ağzına götürdü ve bekleme odasının penceresinden otoparka baktı. Bir kase dolusu kar tanesine bakıyordu. "Buradan hiçbir şey göremiyoruz, lanet olası kar."

Hâlâ orada oturuyor. Siz çatıdakiler bir şey görebiliyor musunuz?

Onu görebiliyorum, hareket etmiyor.

Ne yapıyor? Orada

öylece oturuyor.

"İçeri geliyor mu?" Weather sordu.

"Henüz gelmedi."

Bekle bir dakika, bekle bir dakika, hareket ediyor ... Otoparkı geçiyor, otoparkı geçip hastane yoluna doğru gidiyor. Yavaş hareket ediyor.

Nereye gidiyor?

Hastaneyi geçiyor.

Lucas: "Kızaklardaki çocuklar, size doğru geliyor, görüş alanından uzak durun."

Ormanın içindeyiz, onu göremiyoruz. Nerede o? Hala

size doğru geliyor.

Onu görmüyorum.

Ŗu doğalgaz pompasının yanındaki yolda, geçiyor.

Bekle bir dakika, onu yakaladık, yavaş hareket ediyor. Ne yapacağız?

Orada kal, bırak FBI'dakiler izini sürsün," dedi Lucas.

Bizi geçiyor. Burada önünü zor görüyorsun.

FBI'dan gelen adamın sesi diğerlerini bastırdı: Durdu. Durdu. Hastanenin iki yüz metre gerisinde, Ŗu büyük ormanın yanında.

"Janes'in ağaçlığı," dedi Climpt. "Ormanın içinden gelecek, çöp bidonlarının yanındaki arka kapıdan gizlice girecek."

Weather, "Orası her zaman kilitlidir,"

dedi. Belki içeri girmenin bir yolunu

bulmuştur."

Hareket etmiyor. Birinin bakması gerek.

Carr, elli adım ötede, telsizle: Lucas, eğer bir dakika içinde hareket etmezse, kızaklardaki adamların geçip gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Eğer orada öylece oturuyorsa, kulüp sürücöleri gibi devam edebilirler. Eğer ormana geri döndüyse, bunu bilmeliyiz.

Lucas telsizi ağzına dayadı. "Siz kızaklardakiler, onu takip edin.

Silahlarınızı giysilerinizin içine koyun, gözden uzak olsun. Ve dikkatli olun.

Durmayın, devam edin. Onu görürseniz el sallayın."

Lucas Climpt'e döndü. "Arka kapıya yerleşsek iyi olur. Eğer gelirse, taşıyıp taşımadığını görebiliriz."

Siz çatıdakiler, sizi çevirmek zorunda kalabiliriz, arkadan gelebilir.

Biriniz dışarı çıkın, arkayı kollayın, gözcülük yapın. Anlaşıldı.

Climpt, "Eğer geldiğini görürsek, Weather'ın t-koridorunun sonuna doğru yürümesini sağlayabiliriz," dedi. "Onu kapıdan görebilir ama tepki verecek zamanı olmaz. Eğer o tarafa doğru koşmaya başlarsa .

.

Hastanenin arka tarafına doğru koşarlarken Weather ve Carr da arkalarından koşuyordu. Solgun yüzlü Henry Lacey 38'liğiyle resepsiyon masasının yanında duruyordu. Hemşireler, arkasında toplanabilecekleri beton duvarların olduğu acil servise taşınmıştı.

Az önce kızığının yanından geçtik. Burada değil. Ormana gitmiş gibi görünüyor. Kar ayakkabısı giyiyor gibi görünmüyor.

...

Bir an sessizlik oldu, sonra aynı ses. Onu tekrar

seyredeceğiz.

"Ne yapıyorlar?" Lucas Climpt'e sordu. "Geri dönmüyorlar.

...

Telsizi ağzına götürdü: "Ne yapıyorsun? Geri dönme!"

Şimdi dönüyorum.

Telsizden karanlık, ani bir ses geldi, öksürük ya da havlama gibi bir ses ve şerif yardımcısından gelen son hece şu olabilirdi

...

O ...

Sessizlik. Bir saniye, iki. Lucas telsizi zorluyor. Sonra çatıdan anonim bir telsiz sesi.

Silah sesi duyduk! Janes'in ormanlık alanından silah sesleri geliyor! Kahretsin, biri ateş ediyor, biri ateş ediyor.

BÖLÜM 26

Davenport ve Climpt ayrıldıktan sonra Buz Adam'ın karar verdiği gibi, hava durumu kilit önem taşıyordu ama henüz kaçıp gidemezdi.

Polislerin gitmesini beklemek zorundaydı.

Yeşil ordu dolabını açtı, temizlik malzemeleri, mühimmat ve yedek şarjörlerle dolu üst tepsiyi çıkardı ve alt tarafa baktı.

Orada dört tabanca duruyordu, ikisi revolver, ikisi otomatik.

Bir an düşündükten sonra Browning Hi Power 9mm otomatik ve .357 Magnum çift etkili Colt Python'u seçti.

Kovanlar soğuk ama ipeksiydi, iyi makinelerin olabileceği gibi. Her iki tabancayı da boş kovanlarla doldurdu, otomatik için yedek bir şarjöre on üç tane daha 9mm mermi doldurdu ve .357 için altı mermi daha içeren bir hızlı doldurucu ekledi.

Sonra televizyon izledi, silahlar çelik yavru köpekler gibi kucağındaydı.

Sandalyesine oturdu ve yarışma programlarına baktı, baskının artmasına izin verdi, üzerinde çalıştı. Onu kovalayamazdı, evin içinde ona ulaşamazdı. Hâlâ evde olduğundan bile emin değildi. Tekrar hastaneye dönmek zorunda kalacaktı.

Weather genellikle ilk vardiyanın sonunda hastaneden ayrılırdı.

Yeni vardiyaya hastaları hakkında bilgi vermek için kalırdı. İtfaiye gönüllüleri beşi birkaç dakika geçe gelirdi.

Eğer bu işi başaracaksa, o zamana kadar dönmüş olmalıydı. İki saatlik bir zaman aralığı.

Kucağındaki silahlara baktı. Eğer bir tanesini ağızına sokarsa, hiçbir şey hissetmeyecekti. Tüm zorluklar, baskı tarih olacaktı.

P i Ve tüm o zevk. Bu düşünceyi bir kenara itti. Öfkeyi hissetmesine izin verdi: Ona karşı birlik olmuşlardı. Ona zorbalık etmişlerdi. Yirmiye bir, otuza birdiler.

Adrenalin başladı. Göğsündeki gerilimin yükseldiğini hissedebiliyordu.

Her şeyin bittiğini düşünmüştü. Şimdi bu şey vardı. Öfke onu kıvrandırdı, bir fanteziye itti: Karda ayakta durmak, her iki elinde silah, düşman gölgelerine ateş etmek, namlular avuçlarından çıkan ışınlar gibi parlıyordu.

Saati onu geri getirdi. Yelkovan tik tak ediyordu, gerçek dünyada küçük bir hareketti ve gözünü saatle birlikte yakalıyordu.

12:14. Harekete geçmesi gerekiyordu. Kendini sandalyesinden kaldırdı, televizyonun boş odada başıboş dolaşmasına izin verdi.

Hava otoparka doğru yürüyecekti. Girdap gibi yağın karın içinden.

Bir korumayla birlikte. Başka bir gün olsa, bir tüfek olurdu.

Karda dürbün işe yaramazdı: Çarşafın içine bakmak gibi olurdu.

Bu sefer emin olmak için yaklaşması gerekiyordu. Süslü bir şey değil.

Sadece hızlı bir vuruş ve gitme.

Hastaneye giden yol çılgıncaydı. Fırtınanın girdabında mavi bir ışık, mavi bir güç gibi hareket ettiğini hissedebiliyordu, kar Lexan ön yüzüne çarpıyor, kızak altında zonkluyor, tümseklerin üzerinden geçiyor, dönüyor, canlanıyordu. Bazen zar zor görebiliyordu;

Diğer zamanlarda, korunaklı alanlarda ya da yavaşla mak zorunda kaldığı yerlerde, görüş alanı açılıyordu. Dört tekerlekli bir kamyonun yanından geçti, sürücüye baktı. Bir yabancıya. Kızağının üzerinde, üç metre ötedeki ona bakmadı.

Kör müydü?

Kasabanın kenarı boyunca otoyola paralel uzanan sıçan labirentini takip ederek yoluna devam etti. Başka bir dörde dördü geçti. Ona bakmayan başka bir yabancıyı.

Bu kadar çok yabancının yolda olması ve kar motosikletlerine bakmaması için ne büyük bir fırtına...

Kar motosikletlerine bakmamak.

Neden ona bakmadılar? Hastane otoparkının girişinde durdu ve düşündü. Weather'ın cipini görebiliyordu.

Yakınında birkaç araba daha vardı; kızağı binanın köşesinden geçirip otoparka girebilirdi.

Neden ona bakmadılar? Görünmez değildi ya. Eğer bir kamyonun içindeyseniz ve bir kızak hızla yanınızdan geçiyorsa, ona bakarsınız.

Buzadam hastaneye giden yolu kapattı ve geçip gitti.

Düşünülmesi gereken bir şey. Devam etti, iki yüz, üç yüz metre. Janes'in ormanlığı. Dick Janes'i bütün sonbahar boyunca burada meşe keserken görmüştü. Bu yıl için değil ama gelecek yıl için.

Buzadam patikadan ayrıldı, kızağı kısa bir yokuş yukarı sürdü, karın derinliklerine battı. Tırmanarak indi, on beş adım ilerledi, kesilmiş dallardan oluşan bir yığının yanına sokuldu.

Çakallar bunu yapardı. Bunu onları avladığından beri biliyordu. Bir keresinde bir çakalın yavaşça hareket ettiğini görmüştü, görünüşe göre dikkatsizdi, yaklaşık üç ya da dört yüz

metre uzaktaydı. Kızılağaç bataklığındaki taze izleri takip etmiş, sonra bir yamaca tırmanmış, sonra geri dönmüştü... ve kendini bataklıktaki kendi izlerine ve kıızılağaçlarla savaşıırken itin uzanıp dinlendiği kardaki oyuğa bakarken bulmuştu. Arka patikayı kontrol ediyordu.

Çalı çırpı yığınının ardında, karda çömelerek yeterince rahattı. Rüzgârdan uzaktı ve sıcaklık fırtınanın yaklaşmasıyla birlikte yükselmeye başlamıştı.

İki dakika bekledi ve nedenini merak etti. Sonra bir dakika daha. Tam ayağa kalkıp kızağa geri d ö n e c e k t i ki patikada motor sesleri duydu.

Tekrar çömeldi, izledi.

İki kızak geçti, yavaşça. Çok yavaş. Yolcuysalar bir yere varamıyorlardı, eğlence kızağıysalar hiç eğlenmiyorlardı. Ve bu patikada, bir sonraki kasabaya, bir kavşağa varana kadar on beş, yirmi mil boyunca ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Bu doğru değil.

Buzadam bekledi, izledi.

Geri geldiklerini gördü. Önce onları duydu, cebinden .357'yi çıkardı.

Ağaç yığınlarının arasından bakarak onları yeterince net görebiliyordu ama muhtemelen görünmezdi, dallar karda, onların üzerindeydi.

Durdular.

Durdular. Biliyorlardı. Onun kim olduğunu, ne yaptığını biliyorlardı.

Ömür boyu süren öfke kabardı. Buzadam düşünmüyordu. Buzadam harekete geçti ve hiçbir şey ona karşı duramadı.

Buzadam yarı ayakta durdu, ilk adamın göğsünü .357'nin bıçağının üzerinden yakaladı.

Silah sesini duymadı. İyi bir makinenin müziğini duydu, silahın çarpmasını hissetti.

İlk adam kızığından düştü, ikinci adam, siyah-Lexan maskeli, döndü. Tüm bunlar ağır çekimde, ikinci adam dönüyor, silahın namlusu ilk atışla yukarı fırlıyor, yuvasına geri düşüyor, ikinci adamın vücudu sıçrıyor, ama düşmüyor, bir eli yukarı kalkıyor, parmaklarını açıyor, .357 JHP'leri savuşturmak için; üçüncü bir atış elini delip geçiyor, onu kızıktan geriye doğru savuruyor.

Ve silah devam etti, atışlar devam etti, hala ses yoktu, dördüncü, beşinci ve altıncı ...

Ve yumuşak karda, sarsıntı durdu ve Buzadam horozun boş kovanların üzerine düştüğünü duydu, üç kez, dört, silindir dönüyordu.

Tık, tık, tık, tık.

27. BÖLÜM

Hareket ediyor, hareket ediyor, hareket ediyor, ne oldu, ne oldu?

Telsiz sesi fayans koridorda yankılanıyor, Carr da "Ne oldu, ne oldu?" diye bağıırıyordu ve ne olduğunu biliyordu.

Weather acil servise doğru koştu, Lucas iki adım gerisindeydi, telsizden sesleniyordu: Onunla kal, onunla kal, yaralılar olabilir.

Ambulans şoförü bir hemşireyle konuşuyordu. Weather acil servise doğru koşup ona bağıırdı: "Git, git, git, orada olacağım, başla."

"Nerede... Şoför ayağa kalktı, ağzı açık kalmıştı.

Ambulansın nerede olduğunu bilmeyen Lucas, "Git," diye bağıırdı ve şoför odanın öbür ucuna, çift ahşap kapıdan geçerek bir garaja girdi. Ambulans dışarı bakıyordu ve şoför avuç içi büyüklüğünde bir düğmeye bastı ve dış kapı açıldı. Sola ve Lucas sağa gitti, içeri tırmandı. Arka kapılar açıldı ve beyaz giysili bir görevli parkasını, ardından Weather çantasını ve Climpt de pompalı tüfeğini alarak hızla ambulansa bindi.

"Nerede?" diye bağıırdı şoför omzunun üzerinden, gaza basmıştı bile.

"Ön yolun hemen aşağısında, Janes'in ormanlık alanı, yolun hemen aşağısında."

"Ne oldu?"

"Adamlar vurulmuş olabilir, polisler." Lucas'a bakarak, "Tanrım, Tanrım, Tanrım. .

Ambulans kapalı otoparktan dışarı fırladı ve otoparkın karşısındaki hastane yoluna yöneldi. Önlerindeki yolda bir şerif yardımcısı koşuyordu, şapkasız, küreksiz, saçları uçuşuyordu, krom tabancası neredeyse yüzünün önündeydi. Henry Lacey, elinden geldiğince hızlı koşuyordu.

Onu geçtiler, sağa baktılar, hendekte ve uzak bankta, ön cama kar yağıyordu, silecekler buna karşı mücadele ediyordu.

"İşte," dedi Lucas. Kar motosikletleri yan yana duruyordu, yanlarında kütüklere benzeyen şeyler vardı.

"Burada kal," diye bağırdı Lucas Weather'a. "Ne?"

"Hâlâ yukarıda olabilir."

Ambulans kayarak durdu ve Lucas kapıdan fırladı, tabancası önünde, ağaçlığın kenarını hareket var mı diye tarıyordu.

Vücut zırhı ona baskı yapıyordu ve çarpışmayı bekledi, bekledi, baktı, Climpt sağına baktı, tüfeğin namlusu çalılıkları yokluyordu.

Hiçbir şey yoktu. Lucas hendek boyunca yuvarlandı, Climpt onu koruyordu. Polis memurları, kar ve kar motosikleti kıyafetleri tarafından siyah-beyaz hale getirilmiş, grenli bir gazete fotoğrafı gibi, belirsiz bir üçüncü dünya infazının kurbanları gibi görünüyorlardı.

Onların bedenleri vardı üst taraf Aşağı, rahatsız edici, Dağınık, yırtılmış, hareketsiz.

Rusty'nin yüz maskesinde bir kurşun deliği vardı.

Lucas maskeyi dikkatle kaldırdı; kurşun şerif yardımcısının sol gözüne saplanmıştı. Rusty ölmüştü. Dusty onun yanına yığılmıştı, yüzüstü yatıyordu, kaskı yoktu, kafasının arkası baltayla vurulmuş gibi görünüyordu. Sonra Lucas kar motosikleti giysisinin arkasındaki büzülmeyi gördü, bir darbe daha almıştı, sonra üçüncü bir darbe daha, daha aşağıdan, omurgasından. Rusty'ye baktı: Göğsünde, siyah naylonun içinde görülmesi zor bir darbe daha vardı.

Dusty'nin tüfeğinin namlusu karın içindeydi. Kınını temizlemişti, başka bir şey yoktu.

QW, Climpt geldi, silahı hâlâ kerestenin üzerindeydi. "Gittiler," dedi. Yardımcıları kastediyordu.

"Evet." Lucas ormana doğru ilerledi ve yağın karın içinde kaybolan üçüncü bir makinenin düzensiz izini gördü.

Arkasındaki insanlardan başka bir şey duymuyordu. Kar arabası sesi yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Geri döndü ve Weather oradaydı. Çantasını düşürdü. "Ölmüş," dedi. Kollarını açmış, ona bakıyordu.

"Onlar çocuktı."

Ambulans şoförü ve görevlisi alüminyum sepetli sedyeyi karda debelendiler, cesetleri gördüler, sepeti karın içine bıraktılar, elleri ceplerinde durdular. Henry Lacey koşarak geldi, silahı hâlâ yüzünün önünde tutuyordu.

"Hayır, hayır, hayır," dedi. Ve sanki kendisi de yaralanmış gibi bir eliyle başını tutarak bunu söylemeye devam etti "Hayır, hayır.

Carr Suburban'ıyla geldi, dışarı fırladı. Carr onlara baktı, baş yardımcısı daireler çizerek "Hayır, hayır" diye bağıırıyordu, iki eliyle

Sanki patlamasını önlemek istercesine başını salladı.

"Nerede o?" Carr bağırdı.

"Gitti. Federaller onu yakalamış olsa iyi olur, çünkü onu takip etmeye çalışmak cehennem azabı olur," diye bağırdı Lucas.

Federaller aradı: Hâlâ elimizde, yoldan çıktı ve hareket ediyorJast, neler oluyor?

"İki kişi vuruldu ve öldü," diye cevap verdi Lucas. "Hastaneye geri dönüyoruz, hazırlanıyoruz. Siz onu takip edin, on dakika içinde yanınızda olacağız."

Lucas ve Climpt, Carr'ın Suburban'ını alıp hastaneye geri döndüler.

Lucas çelik yeleğini çıkarıp parkasını ve yalıtımlı pantolonunu giydi.

"Rusty'nin kamyoneti arka tarafta, değil mi? Römorkla birlikte mi?" "Evet."

"Biz kızakları alacağız," dedi Lucas. "Şu anda düzgün bir haritaya ihtiyacımız var."

Ambulans sevk odasında bir tane buldular, Ojibway İlçesi'nin büyük ölçekli bir ilçe haritası. Federaller valilikten aldıkları yol haritalarını kullanıyorlardı, bu daha da iyiydi.

Lucas telsize geçti: "Onu hâlâ bulamadınız mı?" diye sordu.

Evet, yakaladık. Onu yakaladık. Buraya gelsen iyi olur ama onu göremiyoruz ve yan silahlarımızdan başka bir şeyimiz yok.

Yardımcı çoktan sekiz mil uzaklaşmış, güneye doğru gidiyordu.

Climpt, "Bir çiftlik evi seçebilir, içeri girip ateş edebilir, bir kamyon alabilir," dedi.

"Biri evi kontrol edene kadar kimsenin haberi olmazdı."

Lucas başını salladı. "Çok uzağa gitti. Nereye gittiğini biliyor.

Sanırım oraya varana kadar kızağın yanında

kalacak." "İtfaiye binası o yönde."

"Oraya birini göndersek iyi olur," dedi Lucas. "Ama oraya gideceğine inanamıyorum." Parmağıyla haritaya dokunarak yolların ağını okudu.

"Aslında oraya gidiyorsa çoktan dönmüş olması gerekirdi. Kızakla giderken, patikaları biliyorsa, muhtemelen güvende olduğunu düşünüyordur, en azından şimdilik."

"Öyleyse gidelim."

Haritayı duvardan söküp aceleyle Rusty'nin kamyonetine geri döndüler.

Anahtarlar gitmişti, muhtemelen cesetle birlikte. Lucas hastaneye doğru koştu, toplanan hemşire gruplarının yanından geçip dışarı çıktı ve Suburban'ı aldı.

Climpt karavanı Rusty'nin kamyonundan indirdi ve Lucas geri döndüğünde karavanı Suburban'a bağladı.

On polis memuru şu anda olay yerindeydi. Cesetler hâlâ açıktaydı, sadece bir kişi onlara bakıyordu; arabalar otoyolda durmuş, sürücülerin beyaz yüzleri yan camlardan bakıyordu. Carr öfkeliydi, telsizden bağıırıyordu ve Weather bir korkuluk gibi dikilmiş cesetlere bakıyordu.

Lucas ve Climpt iyice ezilmiş hendeği geçip kızaklara tırmandılar ve onları alıştırdılar.

"Öldürün onu," dedi Carr.

Kar motosikletlerini römorka yüklerken Weather Lucas'ı kolundan yakaladı. "Gidebilir miyim?"

"Hayır.

"Binmek istiyorum."

"Hayır. Sen hastaneye geri dön."

"Gitmek istiyorum," diye ısrar etti.

"Hayır, hepsi bu kadar," dedi Lucas onu iterek.

Climpt tüfeğini bir M-16 ile değiştirmiş, "Ben sürerim," demiş ve aceleyle taksiye doğru ilerlemişti. Lucas yolcu tarafına tırmandı; arabayı çektiklerinde Weather'ın şerife doğru hendeği tekrar geçtiğini gördü.

"Kemerini bağla ve dayan," dedi Climpt. "Acele edeceğim." Otoyoldan güneye doğru AA İlçe Yolu'na saptılar; bu yol dar, dik açılı dönüşler ve Menomin Akarsuyu üzerindeki kaygan, üç bölümlü, iki şeritli bir köprüden oluşuyordu. Lucas kamyonu yarım düzine kez hendeğe sokabilirdi ama Climpt yolu adım adım biliyordu, ne zaman yavaşlayacağını, dönüşlerin ne zaman geleceğini biliyordu. Ama kar ön cama çarpıyordu ve şerif yardımcısı bir ayağı frende, diğerı gazda, dört tekerleği de omuzlara sürtünerek kamyonu dar yerlerden geçirmek zorunda kaldı.

Lucas federallerle konuşmaya devam etti.

Ya Menomin Branch East ya da Morristown yolundaydı, hâlâ güneye gidiyordu.

Lucas, "Size doğru geliyoruz, AA'dayız, H'yi geçmek üzereyiz," dedi.

Tamam, yaklaşık dört mil ilerideyiz. Tanrım, bir bok göremiyoruz.

Carr: Yükleniyoruz, size doğru geliyoruz. Eğer onu yakalarsanız, yere yatırın ve biz de gelip işi bitirelim. WIN, sonra federaller: Hey, durdu. Kesinlikle durdu. İleride, AA'nın iki mil doğusundaki Y Bölgesi'nde olmalı. Yaklaşık dört ya da beş dakika uzaklıktayız.

Lucas: Durup beklemek için iyi bir yer bulun. Hepimiz geliyoruz. Ne tür silahlar taşıdığını bilmiyoruz.

"O yolun aşağısında pek bir şey yok," dedi Climpt düşünerek. Elleri direksiyon simidinin üzerinde sımsıkı, bembeyazdı, tutunuyordu, başı öne doğru bastırılmıştı, kar manzarasını yakıyordu. "Oralarda değil. Düşünmeye çalışıyorum. Çoğunlukla kereste."

Carr geldi: Hava Harris'in evinde olduğunu düşünüyor.

Duane'in Rosie Harris'le görüştüğü söyleniyor. AA'dan bir mil kadar uzakta, Y'de. Yol haritalarında olmalı.

"Lanet olsun," dedi Lucas. "Hava Carr'la birlikte gidiyor."

Climpt homurdandı. "Sana onun burada kalmayacağını söyleyebilirdim." Lucas, "Kıçından vurulacak," dedi.

"Bildiğimiz kadarıyla sekiz ölü," dedi Climpt, sesi garip bir şekilde yumuşaktı. Kırmızı bir dur işareti ve bir bina karların arasından belirdi ve Climpt frene basıp yavaşladıktan sonra yoluna devam etti. "Russ Harper'ı ya da Schoenecker'ları bulamıyorum ve hayatta olduklarına dair bir bahse de girmezdim.

Lanet olsun, bunun sadece New York, Los Angeles ve benzeri yerlerde olduğunu sanıyordum."

"Her yerde olur," dedi Lucas dur işaretinden geçerlerken. "Ama burada yaşadığın için buna inanmıyorsun," dedi Climpt.

Pencereden dışarı baktı. Bir yol evinin penceresinde Coors tabelası vardı. Üç kişi, parkaları içinde, gülerek, omuzlarında kros kayaklarıyla kapıya doğru yürüyorlardı. "Bunun olabileceğine inanmıyorsunuz."

Federaller, ölçüm cihazlarının telsiz işaretinin olduğunu söylediği yerden yarım mil ötedeki bir çiftlik evinde durmuşlardı. Görüş mesafesi yirmi metreydi ve düşüyordu. Bir saatten biraz daha uzun bir süre içinde hava kararacaktı.

Lucas ve Climpt federal kamyonun arkasına yanaştılar, aşağı indiler ve eve gittiler.

Tolsen onları kapıda karşıladı. "Ben aşağı inip yolun sonunu gözleyeceğim, oradan bir arabayla kaçmadığından emin olacağım."

"Tamam. İçeri girme."

Tolsert başını salladı. "Ben askerleri bekleyeceğim," dedi

acımasızca. "O iki çocuk gitti mi?"

Lucas yüzünü buruşturarak başını

salladı. "Evet." "Kahretsin."

N.

Lansley telefonda konuşurken çiftçi bir çift mutfakta yetişkin bir oğulla, fanila giymiş üç solgun insanla oturuyordu. Lucas ve Climpt içeri girdiğinde telefonu kapattı, "Bir rehine arabulucumuz var," dedi.

Washington'dan telefonda bekliyor. Ona ihtiyacımız olursa arayabilir. Eğer bir rehine anlaşması olursa." Yorgun görünüyordu.

"Çabuk bir şeyler yapmalıyız," dedi Climpt. "İçeride başka bir kızak varsa ya da bir kamyonla kaçarsa onu asla bulamayız."

"Peki plan nedir?" diye sordu Lansley. "Carr nerede?"

"On ya da on beş dakika geride," dedi Lucas. "Neden aşağı inip Tolsen'i desteklemiyorsun? Sadece yola dikkat edin, yaklaşmayın. Gene ve ben yaklaşıp kadar kızaklarla gideceğiz, sonra da yayan gideceğiz. O bizi bizim onu gördüğümüzden daha iyi göremez ve eğer onu dışarıda yakalarsak pusuya düşürebiliriz."

"Kar ayakkabın var mı?"

"Hayır. Elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekecek," dedi Lucas.

Çiftçi boğazını temizledi. "Kar ayakkabılarımız var," dedi. Oğluna baktı. "Frank, neden bu insanlar için ayakkabıları getirmiyorsun?"

Lucas ve Climpt kızakları indirdiler ve çiftlik bahçesinde sürdürdüler.

Çiftçi onlara kar ayakkabılarının yanı sıra bir de pusula vermişti. Ahır elli metre geçince pusulaya ihtiyaçları oldu.

Lucas onları dümdüz batıya götürdü, eskiden soya fasulyesi tarlası olan, şimdi anızları yüzeyin üç metre altında kalan bir yerden geçtiler. Kar, büyüyen bir rüzgârın üzerinde, uzun kıvrımlı dalgalar halinde açık tarlalara doğru geliyordu. Dünya kararıyordu.

Lucas radyoyu boynuna asmış ve arada sırada çıkan geçirmeleri duyabilecek kadar sesini açmıştı: Hareket yok . . . Hiçbir şey yok. Beş dakika uzaktayız. Buraya birkaç kızak daha getir, Lamey'den birkaç tane kiralayabilir misin bir bak.

Karda daha koyu bir Çekil parıldıyordu. am ağacı.

Çiftçi, Harris'in arazisinin rüzgâr siperinden iki yüz metre ötedeki Z tarlasında yaşlı bir beyaz am kaldığını söylemişti. Lucas işaret etti ve Climpt onaylamak için elini kaldırdı. Bir dakika sonra rüzgâr siperi bir perde gibi belirdi, mavi ladinler o kadar karanlıktı ki siyah görünüyordardı.

Onlar yaklaşırken Climpt sola, on beş metre kadar uzaklaştı. Ağaç çizgisinin kenarında durdular, sonra Climpt fırtınayı işaret edip bağırdı. "ok geri kaldık. Sanırım Şu taraftan gitmeliyiz.

Rüzgâr perdesi sadece üç ya da dört ağaç derinliğinde, o yüzden sakın olun."

Yola doğru ilerlediler, Climpt önden gidiyordu. Yüz metre sonra el salladı ve kızıının motorunu kesti.

Lucas onun yanına yanaştı ve uzun kar ayakkabılarını askıdan indirdi.

"Bu berbat bir Şey," dedi Climpt.

Rüzgâr siperinin içinde rüzgâr azaldı ama ağaçların arasında dönerek sürüklenmeye devam etti. Ağır ağır ilerlediler ve beyaz perdeden bir ışık belirdi. Pencere. Lucas işaret etti ve Climpt başıyla onayladı. Sağa doğru kayarak am ağaçlarının arasından ilerlediler ve iki katlı karavanın arka tarafına geldiler. Bir kar arabası izi arka bahçeden geçiyor, yan taraftan kıvrılıp gözden kayboluyordu.

"Biraz geri çekilelim. Bizi görebileceklerini sanmıyorum."

Ağaçları evle aralarında tutarak ön tarafa doğru ilerlediler. Kapının yanında bir kar arabası duruyordu. Bir kamyon ya da araba için yer açılmıştı ama boştu.

Climpt, "Ben arkayı kollayacağım," dedi. M-16'yı omzuna asmıştı ve şimdi ellerinin arasına aldı.

"Birbirimizi görebileceğimiz bir yere otur," dedi Lucas. "İletişimde kalmalıyız."

Climpt geldikleri yöne doğru ilerledi, durdu, kar ayakkabılarıyla bir platform oluşturdu ve oturdu. Bir elini Lucas'a doğru kaldırdı ve tüfeği dizlerinin arasına koydu.

Lucas telsizle konuştu. "Buradayız. Önde park etmiş bir kar arabası görüyoruz. Başka bir araç yok. Camlar yanıyor."

Yaşam belirtisi var mı?

"Henüz yok. Bir sürü ışık yanıyor."

Carr: Buradayız, sizi yolda görüyoruz. Federaller:

Hiçbir şey çıkmadı.

Carr ajanlarla birlikte gitti. Polisler County Y'yi her iki yönde de kapattı. Diğerleri ağaçların arasına girip Harris'in evinin arkasındaki terk edilmiş tavuk kümesini işgal edecekti.

Onu ne kadar bekleyeceğimizi konuşuyoruz. Siz ne düşünüyorsunuz?

Carr sordu. Lucas telsize, "Çok uzun değil," dedi. "Burada hiç araç yok. Yeni izler görmüyorum ama bahçenin diğer tarafını da göremiyorum. Biz buraya gelmeden önce kızığını bırakıp başka bir kızağa binmiş olabilir."

Federallerin hatta bir tür psikiyatristi var. Arayabilir. Göz yaşartıcı gaz geliyor.

"Konuş Shelly. Rehine adamla konuş. Ben rehine uzmanı değilim. Buradan yapabileceğim tek şey adamı pusuya düşürmek."

Tamam.

Bir dakika sonra Carr geri geldi: Bir pikap geliyor. Beklemede kalın.

İki dakika sonra, Carr'dan: Kamyonette Rosie ve Mark Arris var. Kız kardeşlerinin orada olduğunu söylüyorlar, Ginny Harris. Helper'ın onunla görüştüğünü söylüyorlar, Rosie'yle değil. Orada başka araç olmadığını söylüyorlar. Sadece bu pikap ve bir kızakları var. Kızak da pikabın arkasında.

Yani içeride olmalılar. "Yani

bekleyecek miyiz?" Lucas

sordu. Sadece bir dakika.

Lucas karda oturmuş kapıyı izliyordu, yüzü eriyen karla ıslanmış, kirpiklerine kar yapışmıştı. Climpt otuz metre ötede, sürüklenmenin içinde karanlık bir leke gibi duruyordu, tüfeğini fırtınaya doğrultmuştu. Karı dışarıda tutmak için namlunun üzerine bir prezervatif sarmıştı. Lucas uzaktan rengini göremiyordu ama çiftlik evinde, Climpt'in onu sardığı yerde şok edici bir maviydi.

"Üzerinde neon ışıkları mı var?" Lucas dışarı çıkmaya hazırlanırken sormuştu.

"Işığa gerek yok," demişti Climpt. "Yakından bakarsan ekstra büyük olduğunu fark edersin."

Lucas, Rosie'nin aramasını sağlayacağız. Onu buradan bağlayabiliriz. Helper cevap verirse, Ginny'yi soracak. Genç olan o.

Yardımcı bir şey yaparken kıza kapıya gitmesini söyleyecek ve ön kapıdan çıkıp garaj yolundan aşağı koşacak. O dışarı çıktıktan sonra evi darmadağın edeceğiz.

Lucas hemen cevap vermedi. Karda oturup düşündü ve sonunda Carr geri geldi: Ne düşünüyorsun? Sence işe yarayacak mı?

"Bilmiyorum," dedi Lucas. Daha iyi bir fikrin var mı? "Hayır." Daha da uzun bir duraklama oldu, sonra Carr: Deneyeceğiz.

BÖLÜM 28

Buz Adam kanepede oturuyordu, öfkeliydi, adaletsizlik zihnini boğuyordu.

Çocukluğundan beri hiç şansı olmamıştı. Hep onunla uğraşmışlar, onu mağdur etmişler, ona işkence etmişlerdi. Şimdi de onu bir köpek gibi avlayacaklardı.

Öldürecekler ya da bir kafese koyacaklardı.

"Orospu çocukları," dedi, eklemlerini dişlerine bastırarak.

"Orospu çocukları." Gözlerini kapadığında, kocaman açık pencerelerden uzağa savrulan opalesan beyaz perdeleri görebiliyordu, bir yerlerde bir şehre bakıyordu, ışıkla kaplı sarı binaları olan bir şehre.

Gözlerini açtığında, alüminyum duvarlı çift kişilik bir evin zemininde çürümeye yüz tutmuş bir kilim gördü. Sarı saçlı kız mikrodalgaya önceden paketlenmiş bir jambon ve peynir koymuştu ve fokurdayan ucuz kaşarın kokusunu alabiliyordu.

Ona tuzak kurmuşlardı. Diğerlerini de onun yaptığını biliyorlardı. Şerif yardımcılarının geri geldiğini gördüğünde bu bilgi aklına gelmiş, öfkeye dönüşmüş ve silahını çekip ateşlemişti.

Şimdi kaçmak zorundaydı. Alaska. Yukon. Dağların tepesine. 0.2

Bunu çözdü. Polisler Ojibway İlçesi'ndeki her çiftliği ve evi arayacaktı. Otomatik silah taşıyor ve çelik yelek giyiyor olacaklardı. Eğer saklanırsa, hiç şansı olmayacaktı: onu bulana kadar her kapıyı çalacaklar, her evin her odasına bakacaklardı.

O beklemeyecekti. Fırtına onun işine yarayabilirdi. Menomin Flowage kar arabası patikaları boyunca kızakla kros yapabilirdi. Flambeau Crossing'de Bloom adında bir adam tanıyordu. Bloom münzevi biriydi, yalnız yaşıyordu, av köpeği yetiştiriyor ve kesici atlar eğitiyordu. Neredeyse yeni bir dört çekeri vardı. O kadar uzağa gidebilirse -özellikle de fırtına yüzünden uzun bir yolculuk olacaktı- Bloom'un kamyonetini ve kimliğini alabilir, 8. Otoyol'dan Minnesota'ya gidebilir, oradan da Dakotalar üzerinden Kanada'ya geçebilirdi.

At terbiyecisinin cesedini ahırın arkasındaki bir kar yığınının içine koyar ve hayvanların sessiz kalmasını sağlayacak kadar yem boşaltırsa, polislerin Bloom'u ve kamyonunu aramaya başlaması birkaç gün sürerdi.

O zamana kadar...

Kanepeden atladı, yumrukları pantolonunun ceplerinde, kafasında bir yol haritası çiziyordu. Kamyonu Kanada'nın vahşi doğasında, bahara kadar bulunamayacağı bir yere bırakabilirdi. Sonra bir otobüse biner. Gitmiş olurdu.

"Neredeler lan bunlar?" diye bağırdı sarı saçlı kıza. "Burada olmalılar," dedi kız sakince.

Geri dönmek için Rosie ve Mark'a ihtiyacı vardı. Flambeau Crossing'e kadar gidebilmek için kamyonun benzinine ihtiyacı vardı.

Sarı saçlı kız jambon ve peyniri mikrodalgaya koyduktan sonra yatak odasına gidip üstünü değiştirmeye başladı.

Longjohns, kalın çoraplar, bir kazak.

Kar motosikleti kıyafetini, pac botlarını çıkardı, eşyalarını karıştırmaya başladı.

Fotoğraflarını çekti. Annesinin, erkek ve kız kardeşlerinin fotoğraflarını, babasının bir fotoğrafını buldu ve ikinci kez bakmadan yüzüstü yere çevirdi.

Altın bir zincire takılı, zinciri kırılmış, altın dolgulu küçük bir haç aldı.

Hepsini çantasına koydu. Çantayı kar motosikleti kıyafetinin içine sokabilirdi.

Helper ona polislerden bahsetmişti. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tam tepesindeydiler. Tuzağa düşürülmüşlük hissini ve öfkeyi hissedebiliyordu. Omzunu okşadı, başını tuttu, sonra ona yemek ikram etti ve toparlanmaya gitti.

Saatin zil sesini duydu, sonra da mikrodalga fırının sesini. Eşyalarını mutfığa taşıdı, bir sandalyenin üzerine bıraktı, fırından jambon ve peyniri çıkardı. Paket sıcacıktı ve bir tabağa hokkabazlıkla yerleştirdi. Jambon ve peynirin yanına bir fincan kahve koymuştu ama henüz tam olarak hazır değildi. Bir dakika daha bekledi ve "Gel de al" diye seslendi.

Annesi bunu uzun zaman önce söylerdi. Bazen yüzünü tam olarak hatırlayamıyordu. Yine de sesini hatırlayabiliyordu, çoğu zaman mızızlanıyordu ama bazen de neşeliydi: Gel ve al.

Telefon çaldı ve hiç düşünmeden uzanıp telefonu açtı.

"Alo?"

Buz Adam kanepeden ona baktı.

Rosie konuştu, sesi sert, heyecanlı bir fısıltı gibiydi. "Ginny, Duane'e bakma, tamam mı? Ona bakma. Sadece dinle.

Duane az önce iki polisi ve diğer insanları öldürdü. Evin her yerinde polisler var. Dışarı çıkmalısın ki içeri girebilsinler.

ve onu yakala. Duane tuvaletteyken ya da başka bir şeydeyken, ne zaman fırsat bulursan, ön kapıdan çık ve araba yolundan aşağı koş.

Palto falan giyme, sadece koş. Tamam mı? Şimdi de "Neredesin lan sen?" gibi bir şey söyle.

" "Hangi cehennemdesin sen?" dedi sarı saçlı kız otomatik olarak.

Duane'e bakmak için döndü.

"Ona hâlâ şehir merkezinde olduğumuzu ve oradaki yollar hakkında bilgi almak istediğimizi söyle. Şimdi Oft yolları hakkında bir şeyler söyle."

Berbat durumdalar. Deli gibi kar yağıyor," dedi sarı saçlı kız. "Yollar doluyor ve biraz önce bir küreme aracı geldi ve bizi içine aldı."

Buz Adam koltuktan kalkmış, fısıldıyordu. "Söyle ona, gelmelerine gerek yok. Benzin almam lazım. Onlara burada olduğumu söyleme."

Parmağını dudaklarına götürdü, sonra telefona geri döndü.

"Sana burada gerçekten ihtiyacım var," dedi.

Rosie anladı. "Dinliyor mu?" "Evet.

"Tamam. Ona birazdan çıkacağımızı söyle. Bir fırsatını bulduğunda da koş. Tamam mı?"

"Tamam."

"Tanrı seni korusun," dedi Rosie. "Koş tatlım."

Sarı saçlı kız başını salladı. Duane ona odaklanmıştı, yumrukları ceplerindeydi. "Elbette, yapacağım," dedi.

BÖLÜM 29

Kar giderek ağırlaşıyor ve ince gün ışığı hızla kayboluyordu. Climpt solundaki karın içinde kıpırdamadan duran karanlık bir yumruydı.

Lucas bir ağacın arkasına yerleşmişti, çam kokusu rüzgârda narin bir vurgu oluşturunuyordu. Ve beklediler.

Carr'ın telsizden aramasının üzerinden beş dakika geçmişti: Tamam, çocuk biliyor, kaçmaya çalışacak.

Herkes ateşi kessin.

Lucas'ın karşısındaki ormanın kenarında bir adam ilerledi, sonra onun arkasında başka bir adam, ikisi de uzun kollar taşıyordu. Yerleşip kapıyı izlemeye başladılar.

Telsiz Lucas'ın kulağında geçirip duruyordu: John, hazır mısın? Ben hazırım.

Bu taraftan çıkmasının bir yolu olduğunu sanmıyorum. Fırtına pencerelerinin dış bağlantıları var.

Arkada bir bok göremiyorum. Gene ve Lucas nerede?

Lucas: "Ön kapıyla aynı hizada ağaçların arasındayım.

Gene arka tarafa bakıyor." Bir gölge ön kapının cam penceresinin üzerindeki perdeyi geçti ve orada kaldı.

Lucas telsize geri döndü: "Dikkat. Ön kapıda biri var."

Ama kimse hızlı hareket etmiyor, diye düşündü kalbi sıkışarak. Çocuk kaçmıyordu. Verandanın ışığı y a n d ı , bir aydınlık çemberi oluşturdu.

karanlık avluda. Climpt ayağa kalkıp ona baktı. Lucas, "Arkaya dikkat et, arkaya dikkat et, yem olabilir," dedi.

Climpt bir elini kaldırdı ve Lucas karavana doğru döndü. Kapıda parlak beyaz bir ışık belirdi, sonra bir adamın iri cüssesi ve çırpınan bir çocuk.

"Durun, durun!" Yardımcı çığlık attı. Fırtına kapısını iterek beton bloklu sahanlığa çıktı ve sarı saçlı kızın arkasına çömeldi.

Bir kolunu kızın boynuna dolamış, diğer elini de başına dayamıştı. "Kulağında bir silah var. Beni vurursan ölür. Ölür amına koyayım. Başparmağım tetiğin üzerinde."

Lucas Climpt'e el salladı ve Climpt karda yarı yürüyerek, yarı sürünerek ilerledi, ağaçları kullanarak kendini karavandan korudu.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı.

Yardımcı ve kız verandanın ışığında kar motosikleti kıyafetleri giymişlerdi. Yardımcı kask takıyordu. Carr'la konuşmak istiyorum," diye bağırdı. "Onu burada istiyorum."

Carr, telsizde: Lucas? Ne düşünüyorsun?

Lucas bir ağacın arkasına saklanıp olabildiğince yumuşak bir sesle konuştu.

"Konuş onunla. Ama görüş alanından uzak dur. Diğer taraftaki adamlardan biri ona yolda olduğunuzu bağırsın.

Bizi göremez, sadece otuz adım kadar uzaktayız."

"Carr'la konuşmak istiyorum," diye bağırdı Helper. Kızı sola, kar motosikletine doğru itti, neredeyse ayaklarından çekiyordu.

Birkaç saniye sonra diğer taraftaki ormandan bir ses geldi: "Sakin ol Duane, Shelly geliyor. Yoldan geliyor. Sakin ol."

Yardımcı sese doğru döndü. "Sizi orospu çocukları, çekiç arkada, beni vurursanız silah onun beynini dağıtacak!"

"Sakin olun."

Carr, telsizden: Lucas, garaj yolunda yürüyorum. Ona ne

diyeceğim?

"Ona ne istediğini sor. Bir kamyonet ya da başka bir şey isteyecektir. Çıkmak için bir yol."

Sonra ne olacak?

"Temel olarak, eğer buna karşı çıkarsak, almasına izin ver. Çocukla takas etmeye çalışın. Eğer onu çocuktan bir saniyeliğine uzaklaştırabilirsek, Gene'de senin M-16'lardan biri var ve onu dışarı çıkaracaktır. Sadece bir saniyeye ihtiyacımız var."

Ya kızı tutmak istiyorsa?

"Bırak gitsinler derim. Takip sinyalini henüz çözdüğünü sanmıyorum. Federallerde bir tane daha varsa, eğer istediği buysa, onu kamyona yerleştirebiliriz."

Federaller: Bir tane daha var.

Carr: Verandadan gelen ışığı görebiliyorum, kenara çekiliyorum. Lucas

Climpt'e döndü. "O tüfeği ne kadar iyi kullanıyorsun?"

"Çok iyi," dedi Climpt.

"Eğer kızın üzerinde silah olmasaydı, onu kafasından vurabilir miydin?"

"Evet."

"Basınçla mı?"

"Baskıyı siktir et. Baskı olmadan, bir gözüne ya da diğerine vurabilirim, seçim senin. Bu şekilde yüzünde bir yere razı olmak zorunda kalabilirsin. Sence yapmalı mıyım? . ."

"Shelly onunla konuşmaya başladığında ayağa kalkacağım, beni görmesine izin vereceğim. Ben konuşacağım. Gözlerini onun kafasına dik ve eğer silahını bana doğrultursa, silahını çıkar."

Climpt ona baktı, birden sesi daha az emin gelmeye başladı.
"Bilemiyorum dostum.

Ya çocuk hâlâ yolundaysa ya da. ."

"Eğer onu alırsa bir sorunumuz olacak," dedi Lucas. "Onu öldürme ihtimalinin yarı yarıya olduğunu söyleyebilirim ama onu bu fırtınada bir yere atsa bile başı belaya girebilir. Sen ateş edersen şansı daha yüksek olur."

Climpt bir an ona baktı, sonra sarsak bir şekilde başını salladı. "Tamam."

Lucas ona baktı ve sırtıttı. "Ateş etme, ha?"

Sadece ateş et. Beni taşaklarımdan falan vurmasını istemiyorum."

Climpt hiçbir şey söylemedi; silahına baktı.

Lucas Carr'ı aradı: "Shelly, neredesin?"

Garaj yolunun elli metre aşağısındayım, karda oturuyorum. Şimdi oraya bağıracağım. "Sen onunla konuşurken, beni görmesine izin vereceğim.

Ben de onunla konuşacağım."

Ne için? ". "Gene ve ben bir şey üzerinde çalışıyoruz. Endişelenme, sadece ..."

Yardımcı garaj yolunda böğürdü, "Carr hangi cehennemde?" "Duane . .

." Carr büyüyen karanlıktan seslendi. "Ben Shelly Carr. Küçük kızı bırak, gelip seni bizzat alacağım. Size zarar gelmeyeceğini garanti ederim."

"Hey, siktir et!" Yardımcı geri bağırdı. "Buraya bir kamyon istiyorum ve beş dakika içinde gelmesini istiyorum. Tam buraya park etmesini ve onu kullanan adamın çekip gitmesini istiyorum. Ona dokunmayacağım. Ama etrafında başka kimseyi istemiyorum. Evden izliyor olacağım. Çocukla birlikte geri döndüğümde silahı onun kulağına dayayacağım ve kamyonun etrafında biri olursa tetiği çekeceğim."

Helper konuşurken Lucas sağına doğru kaydı ve sonra ayağa kalktı. Carr,

"Duane, ona zarar verirsen bir saniye sonra ölürsün," diye bağırdı. Helper güldü, vahşi bir sest, lapa lapa yağan karda garip bir şekilde

keskinleşiyordu.

"Nasıl olsa beni öldüreceksin, bana bok atma Shelly. Eğer beni öldürmezsen, gelecek yıl şerif olmak yerine hendek kazıyor olacaksın. O yüzden bana şu lanet kamyoneti getir."

Helper kızı da peşinden sürükleyerek eve doğru geri geri gitti. Kız tek kelime etmemişti ve Lucas verandanın ışığında kızın saçlarının tuhaf bir şekilde sarıya çaldığını görebiliyordu. Onu okuldan hatırlıyordu, koridorda kendisini izleyen küçük kızı, yazlık elbisesi ve ince omuzları olan kızı. "Duane.

Lucas seslendi. Ayaklarını sürüyerek ilerledi. Karanlıkta, ışıktan uzakta neredeyse görünmez olması gerektiğini biliyordu. "Ben Davenport.

Burada federaller ve diğer teşkilatlardan insanlar var. Kızı bırakırsan sana zarar vermeyiz Duane."

Helper döndü ve ona baktı. Lucas ellerini başının üzerine kaldırdı, avuç içlerini öne doğru açarak üç adım daha attı. "Davenport?"

"Biz..."

"Benden uzak dur, dostum, yoksa yemin ederim beynini lanet bahçenin her yerine uçururum, ben... uzak dur. . . " Sesi neredeyse histerik bir tona yükseldi ama silah sarı saçlı kızın kafasından hiç ayrılmadı. Lucas onun kendisine baktığını hissedebiliyordu, pasif, ölümün kıyısında, çaresiz. "Pekâlâ, pekâlâ." Lucas geri çekildi, geri çekildi. "Ben gidiyorum ama bunu bir düşün."

"Kamyonu alacaksın," diye bağırdı Carr karanlıktan. "Kamyon geliyor. Duane, Tanrı aşkına kıza zarar verme."

Yardımcı ve kız kapıya doğru geri geri gittiler. Kız onun arkasına uzandı, kapı kolunu buldu, itti ve Helper geri geri içeri girdi, tabanca verandanın ışığında zayıf gümüş rengine parlıyordu.

Federaller telsizde: Kamyonda bir işaret var. Carr: Buraya getirin.

Buraya getirin. Federaller: Şimdi gidiyor. Carr: Davenport, ne halt ediyordun? Lucas, "Silahı bana doğrultmasını sağlamaya çalışıyordum," dedi. "Gene M-16 ile kafasını tutuyordu. Namluyu kızıdan uzaklaştırsaydı, onu yakalamış olurduk."

Yüce Tanrım. Kamyon nerede? Yolda. Suburban garaj yoluna döndü, farları mobil eve doğru uzanarak durdu. Kamyonun kapısı çarptı, sesi kar yüzünden boğuklaştı, sonra tekrar ileri doğru yuvarlandı, uzun farları yanıyordu. Bir yerde durdu.

Helper işaret etti ve Shelly Carr sürücü koltuğundan sürünerek indi, bir mermi bekliyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi ve araba yolundan geri yürüdü. "Aptal," dedi Climpt, Lucas'ın kulağının hemen arkasından. "Cesaret ister," dedi Lucas. "Ve eğer Helper'ı ele geçirirsek, bir sonraki seçimleri de bitirmiş oluruz. İşte geliyorlar."

Kapı tekrar açıldı ve Helper içeri itildi, kolu yine kıvranan kızın boynuna dolanmıştı. Serbest eli çıplaktı, tabancayı tutuyordu, başparmağı horoz kurulduğunda olacağı gibi kavisliydi.

Kızın elinde bir gaz tenekesi ve akvaryum tüpü olabilecek bir şey vardı.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Climpt sordu. Tüfeği kaldırmış, nişangâhlardan Helper'ın başını takip ediyordu.

Telsiz: Kızın bir sifonu var. Yardımcı

onunla konuşuyordu.

"Onu izlemeye devam edin," dedi Lucas. Kelimeleri duyamıyorlardı ama ritmini duyabiliyorlardı. Kamyonetin benzin kapağını söktü, karın içine bıraktı, tüpü benzin deposuna soktu ve aşağı itti. Diğer ucunu **benzin** bidonunun açık üst kısmına yerleştirdi, sonra tüpün üzerindeki siyah ampulü sıktı.

"Benzin alıyor," dedi Climpt ve bir an sonra çam kokusuna belli belirsiz bir benzin kokusu karıştı.

"Kar arabasıyla dışarı çıkıyor," dedi Lucas. "Benzin alacak."

O çocuk olmadan," diye mırıldandı Climpt, tüfeğiyle Helper'ı takip ederek.

ucas telsizi karıştırdı: "Kamyondan benzin alıyor. Sanırım kar motosikletine yakıt doldurup yola çıkacak. Gene ve ben

"Kızaklar bir yol geride, gidip onları alsak iyi olur."

Carr: Ben evin o tarafına birini getirene kadar biriniz orada bekleseniz iyi olur.

Lucas Climpt'e dedi ki: "Nasılsın? Titriyor musun?"

"Biraz," diye itiraf etti Climpt. Kaşları karla tıkanmış, yüzü ıslanmıştı.

"Sen kızağa dön, ben de tüfeği alayım," dedi Lucas. "Nereye ateş ediyor?"

"Tam kulağının üstüne koy," dedi Climpt. Bir saniye daha Helper'ı tuttuktan sonra, "Hazır mısın?" dedi.

"Evet.

Climpt tüfeği ona uzattı. Lucas arpacığı Helper'ın kaskının üzerine, tam kulağının olması gereken yere koydu. Tüfeği orada tuttu ve görüş alanı iyice daraldı. Helper'ın kulağından sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen kızın başının üst kısmını göremiyordu. Sadece konumunu tahmin edebiliyordu.

"Makineyi çalıştırdığını duyar duymaz içeri gel.

Diğeri için beni geri götürebilirsin," dedi Lucas siyah plastik dipçiğın etrafında konuşarak. Dipçık kontrolünde buz gibi soğuktu ama gözünü Helper'ın kulağından ayırmadı. "Birkaç yüz metreden fazla olamaz."

I Climpt omzuna dokundu ve karda kayboldu.

Benzin aktarımı sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu; Helper endişeyle kamyonu yaslanırken, kız onun önünde pasif bir şekilde durmuş sifonu izliyordu. Sonunda kız tüpü kamyondan çıkarıp yere bıraktı ve Helper'la birlikte kamyonu geri döndüler.

Kız tenekeyle boğuşuyordu. Beş galon, diye düşündü Lucas, muhtemelen otuz beş kilo. Ve büyük bir çocuk değildi. Helper'ın yanında kesinlikle çelimsiz görünüyordu.

Sarı saçlı kız kalçasıyla tenekeyi yukarı kaldırdı, ağzı benzin deposunun ağzına oturacak şekilde eğdi.

Yine depoyu doldurmak sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu, Lucas izliyor, izliyor, Helper'a bakmaktan yorulmuştu.

Kız Helper'a bir şeyler söyledi. Lucas tek bir kelime yakaladı, "Bitti." Kız tenekeyi bir kenara fırlattı ve Helper onu kızığın sürücü koltuğuna itti. Arkaya bir çift kar ayakkabısı bağlanmıştı ve Helper onların üzerine binerek oturdu. Silahını elinden hiç bırakmadı.

"Takip etmeye kalkmayın," diye bağırdı Helper, kız kar motosikletini çalıştırırken omzunun üzerinden beceriksizce bakarak.

İleri atıldılar, durdular, sonra tekrar başladılar. Helper çığlık attı, "Denemeyin ..." Sözlerinin geri kalanı, evin yanından geçip arka tarafa doğru ilerlemeye başladıklarında kayboldu. Orman artık neredeyse tamamen karanlıktı ve kızaktan gelen testere sesi dışında sessizdi.

Lucas onların gidişini izlemek için durdu, tüfeğinin namlusunu kaldırdı, avluya doğru ilerledi ve azalan kırmızı arka lambayı elinden geldiğince takip etti.

Telsiz neredeyse tam zamanlı çalışıyordu, sesler ...

Arka taraftan çıkıyor.

Akıntıya doğru gidiyor. Onu göremiyorum. Ve federaller: Sinyali aldık, doğruya doğru ilerliyor.

Carr garaj yolundan koşarak geldi. "Lucas, hangi cehennemde... "Buradayım."

Lucas karda yürüyerek araba yoluna çıktı. Diğer üç şerif yardımcısı ormandan çıkıp onlara doğru ilerliyordu. Carr zor nefes alıyordu, gözleri kocaman ve vahşiydi. "Ne? ."

"Gene ve ben kızaklarla peşlerinden gideceğiz. Siz de kamyonlarla takip edin," dedi Lucas. "Diğer ikisine ne yaptığını hatırla, vur onları."

Carr aceleyle, "Arka patıkada," dedi. "Eğer seni bekliyorsa, onu asla göremezsin." "Federaller ne zaman duracağını bilmeli," dedi Lucas. Birbirlerine bağırdıklarını fark etti ve sesini alçalttı. "Ayrıca başka seçeneğimiz yok. Çocuğu tutacağını sanmıyorum, onu yavaşlatacaktır."

Eğer onu öldürmezse, onu almak için orada olmalıyız. Eğer kendi başına dolaşmaya başlarsa..

Climpt tek bir kızakla gelmişti ve Lucas bacağını arka koltuğun üzerinden geçirerek tüfeği yana doğru uzattı. "Tamam, hadi, hadi," diye bağırdı Carr ve Climpt gazı ileri doğru çevirdi ve ağaçların arasından ikinci kızağa doğru ilerlediler. Lucas tüfeği Climpt'e uzattı.

Lucas ikinci kızağa atlayıp tüfeği ateşlerken Climpt tüfeği omzuna astı. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Climpt bağırdı. "Sen önden git, onun izini sür. Onu terk etmiş olma ihtimaline karşı çocuğu ara. Arka lambasını görürsen... lanet olsun, doğru görüneni yap. Ben telsizi tutacağım. Farlarımı yakıp söndürdüğümü görürsen dur."

"Anladım," dedi Climpt ve uzaklaştı.

Helper onlardan dört beş dakika önde gidiyordu. Lucas onun daha hızlı mı yoksa daha yavaş mı ilerleyeceğine karar veremiyordu. Muhtemelen nereye gittiğini biliyordu, bu da hızına yardımcı olacaktı. Öte yandan, Lucas ve Climpt sadece onu takip ediyorlardı.

Kar olmasına rağmen bunu yapmak yeterince kolaydı. Helper kendi başına ilerlemek zorundaydı. Patikalarda kalsa bile, kar o kadar yoğunlaşmıştı ki, kızağın farları altında bembeyaz görüneceklerdi. Bu da onu yavaşlatacaktı.

Önce Climpt, ardından Lucas yola koyuldular ve otuz saniye içinde evin etrafındaki ışıkları kaybettiler. Ondan sonra kendi ışıklarının akvaryumundaydılar. Climpt bir yükseltinin tepesinden aşağıya ya da bir çanağın içine düştüğünde, Lucas'ın görüş alanı aniden daralıyor ve Climpt tekrar görüş alanına girdiğinde tekrar genişliyordu. Climpt aniden uzaklaştığında arka ışığı neredeyse sıfıra iniyordu. Yavaşladığında Lucas neredeyse onu geçecekti. İki ya da üç dakika sonra Lucas en uygun mesafeyi, yaklaşık on beş metreyi buldu ve federaller telsizden takip güncellemelerini verirken orada asılı kaldı.

Kar yolculuğu bir kâbusa dönüştürmüştü, yüzü korumasızdı, ıslaktı, donuyordu, kar kaşlarını tıkamıştı, boynundan aşağı su akıyordu.

MacBride Yolu'nu geçmek üzereydi. Lucas ışıklarını Climpt'e doğru yaktı, yanına yanaştı, eldivenini çıkardı, saatine baktı ve zamanı işaretledi. "MacBride Yolu'nu biliyor musun?" diye bağırdı. "Elbette. İleride bir yerde."

"Federaller yaklaşık kırk beş saniye önce geçtiğini düşünüyor. Geçtiğimizde bana haber ver, ne kadar geride olduğumuzu anlayalım."

"Elbette.

Lucas zamanı işaretledikten iki dakika on saniye sonra geçtiler, yani üç dakikadan daha az gerideydiler. Görünüşe göre yaklaşıyorlardı. "Hâlâ ilerliyor musunuz?" diye sordu federallere.

Hâlâ doğruya gidiyorlar. Jack's Cafe'nin oradaki Table Bay Yolu'nu geçecek.

Belki onu orada yakalayabiliriz, bir bakarız, çocuk hâlâ yanında mı diye.

Alçak araziden geçiyorlardı ama genellikle kardan korundukları dere yataklarını ve yol setlerini takip ediyorlardı.

MacBride Yolu'nu geçtikten iki ya da üç dakika sonra bir göle girdiler ve kar tüm gücüyle üzerlerine yağmaya başladı, uzun kıvrımlı çizgiler halinde farlarına doğru geliyordu. Görüş mesafesi bir metreye kadar düştü ve Climpt hızını neredeyse yürüme temposuna indirdi. Lucas yüzündeki ve gözlerindeki karları sildi, Climpt'in arka lambasını izleyerek sürdü. Sildi, sürdü. Gittikçe zorlaşıyordu.

Helper'ın izi daha çabuk doluyor, kenarları belirsizleşiyor, seçilmesi zorlaşıyordu. Dört dakika sonra karşıya geçmiş ve korunaklı bir koşuya geri dönmüşlerdi.

Carr: Jack'in yerine yerleşiyoruz. Nerede o? Dört mil uzakta ve yaklaşıyor, ama daha yavaş hareket ediyor. Nasıl gidiyor, Lucas? Lucas, soğuktan gerilmiş, fren elini yüzüne götürüyor: "Hâlâ onun izindegiz. Çocuktan iz yok. Durum gittikçe kötüleşiyor. Onunla kalamayabiliriz." Pekala. Henry ile konuştum. Table Bay'de durmamız gerekebilir. Acaba çocuk onunla mı? Onu hâlâ yanında tuttuğuna inanamıyorum ama iz olabilecek bir şey de görmedik." Onu görene kadar bir şey söylemek mümkün değil. Climpt durdu, sonra sağa kırdı, sonra bir daire çizdi, durdu. "Ne oldu?" Lucas arkasından yaklaşarak bağırdı.

"İzler ayrılıyor. Buradan başka bir kızak geçmiş olmalı. Sağa mı sola mı gitti bilmiyorum."

"Table Bay Yolu nerede?"

"Sağda."

"Oraya doğru gidiyor." Climpt başını salladı ve tekrar yola koyuldu ama hızları gittikçe artıyor, Climpt bir ileri bir geri gidip izleri kontrol ediyordu.

Lucas çarpışmadan kaçınmak için direksiyonu kırarak neredeyse yarım düzine kez onu geçiyordu.

Sanki koşuyormuş gibi ağzından nefes alıyordu.

Buz Adam patikada hızla ilerliyordu, sarı saçlı kız da arkasında, kar ayakkabılarının üstündeydi. Yer değiştirmek için yeterince durdular ve sonra kalınlaşan karda, neredeyse görünmez bir iz boyunca, ormanın içinden geçen patikayı araştırmaya devam ettiler. Şu an için yeterince güvendediler, fırtınanın içinde kaybolmuşlardı. Eğer güneye inebilirse... Kızı terk etmek zorunda kalabilirdi ama onun yeri kesinlikle doldurulabilirdi.

Alaska'da, Yukon'da, isteyen kadınlar vardı ama yeterince erkek yoktu. İstedğin her şeyi yaparlardı. Eğer güneye, at terbiyecisinin evine gidecekse, otoyolun kuzey tarafına çıkıp Blueberry Gölü'nü geçerek akarsuyun ana gövdesine ulaşması gerekiyordu. Whitetail Deresi'ni kullanabilirdi. Federaller: Dönüyor. Dönüyor. Kuzeye doğru gidiyor, artık Table Bay Yolu'na doğru gitmiyor, STH 70 ve Meteor Drive'ın kesiştiği yere doğru gidiyor. Carr: Hareket ediyoruz, o tarafa gidiyoruz. Lucas Climpt'e işaret etti, yanaştı. "Az önce döndüler, kuzeye gidiyorlar... bir dakika bekleyin." İletim düğmesine bastı: "Bunun hangi patika olduğunu biliyor musun? Hangi kar motosikleti yolu? Haritada işaretli mi?"

Federaller: Aşağıda bir dere var, Whitetail Run. Orası olduğunu düşünüyoruz.

Lucas, "Meteor Drive'a doğru giden Whitetail Run adlı bir dere," dedi.

Climpt başını salladı. "Çok uzakta olamaz. Bu patika onu dik açıyla kesiyor, dönüşü görecekiz." Carr: Whitetail'deki köprüye yaklaşıyoruz.

İki tarafı da çivileyeceğiz. Başka bir ses: Işıkları görecekler.

Carr: Evet. Onlara izin vereceğiz. Henry ve ben konuşuyorduk. Kaçamayacağını bilmesini sağlamaya karar verdik. Ona çocuktan vazgeçip işi bırakma ya da ölme seçeneğini sunmalıyız. Onunla kalırsa çocuk ölecek. Eğer onu karda bir yerde bırakırsa, çocuk ölür. Bir yerde durup bir araba alırsa, kimseye söylemesi için onu bırakamaz. Er ya da geç onu kandıracak. Federaller: Üzerinde bir işaret olduğunu fark ederse, onu arayabilir, o zaman onu kaybederiz. Carr : Bu sefer gitmesine izin vermeyeceğiz.

Ve eğer bir şekilde kaçarsa ... lanet olsun, bunu riske atmalıyız. Federaller: Karar sizin, Şerif. Carr: Bu doğru. Ne kadar uzakta? - Federaller: Yarım mil. Belki kırk saniye.

Buzadam kükreyerek Whitetail'e saptı ve karların arasından parlayan ışıkları gördüğünde köprüye varmak üzereydi. Ne olduklarını biliyordu. Polislerin, özellikle de Davenport'un ona karşı bir tür karma üstünlüğü vardı. Onu bulmak imkânsızken bulmaya devam ediyorlardı. "Hayır!" diye bağırdı frene basarken. Işıklar oradaydı, elle tutulan milyon mum gücündeki büyük ışıklar dereyi tarıyordu.

Kayarak durdu ve sarı saçlı kıza döndü: "Yukarıdakiler polisler. Bir şekilde bizi izliyorlar. Zamanım olsaydı ... Yürüyerek denemek zorunda kalacağım. Kızağı derenin aşağısına götürmeni istiyorum, bir süre etrafta dolaş. Seni bulduklarında, derenin aşağısındaki Jack's Cafe'ye gittiğimi söyle. Onlara bir arabanın peşinden gittiğimi düşündüğünüzü söyleyin. Buna inanacaklardır."

"Seninle gelmek istiyorum," dedi. "Sen benim kocamsın."

"Bunu şimdi yapamam," dedi.

Kaskını geri çekti, öne doğru eğildi ve onu dudaklarından öptü.

Dudakları soğuktan kaskatı kesilmişti, yüzü karla ıslanmıştı - kaskı yoktu - ve birkaç damla gözyaşı vardı. "Denedim ama geçemeyiz," dedi.

"Onları benden uzak tutman gerekecek. Ama geri geleceğim. Seni kurtaracağım."

"Beni alacak mısınız?" diye sordu. "Yemin ederim getireceğim. Ve şimdi sana güveniyorum. Beni kurtarabilecek tek kadın sensin."

Derin karda kızağın yanında durdu, onun kar ayakkabılarını giymesini izledi. Tabancası elindeydi, kaskı tekrar takılmıştı. Kar motosikleti kıyafetiyle neredeyse bir uzay adamına benziyordu. "Bana beş dakika ver," dedi. "Sonra havalan. Bir süre etrafta dolan.

Seni bulduklarında Jack'in evine gittiğimi söyle." "Ne yapacaksın?"

"Yoldan gelen ilk arabayı durdurup onu alacağım," dedi.

"Tanrım." Zayıf ışığa baktı, sonra başını eğdi ve kaşlarını çattı. "Biri geliyor."

"Ne?" Buzadam köprüye doğru baktı. "O taraftan değil... arkamızdan."

"Orospu çocuğu," dedi. "Sen git, git." Lucas ve Climpt tekrar hareket ediyorlardı, önlerindeki pist doluyordu, dünyalarında birkaç ışık ve kızakların gürültüsünden başka bir şey yoktu. Climpt'in arka lambası yandı ve sola doğru eğilerek kızağı virajdan geçirdi. Lucas onu takip etti, telsizin düğmesine bastı ve tümseklerin arasından konuşmaya çalıştı.

"Whitetail'den köprüye varması ne kadar sürer?" Federaller: Yaklaşık iki dakika.

Lucas Climpt'e işaret verdi, yanına yanaştı ve bağırdı, "Belki bir dakika içinde ona yaklaşıyoruz. Onları görmesine izin verecekler." Durdu.

Carr: Nerede? İki ya da üç yüz metre uzakta, belki. O kadar yakın olduğunu söyleyemem.

Işıklarımızı görebiliyor mu? Belki. "Buradan itibaren liderliği ben alacağım. Ben sayacağım. Sen tüfeği hazırla." Climpt başıyla onayladı ve tüfeği indirdi.

Lucas saymaya başladı, sağ eliyle gaz pedalını ileri doğru yuvarladı, sol kalçasında tabancayı sakladığı cebe dokundu.

Cep cırt cırtla kapatılmıştı, bu yüzden eldivenlerini çıkardıktan sonra yeterince çabuk ulaşabilirdi ... bin altı, bin yedi, bin sekiz.

Saniyeler yavaş bir kalp atışı gibi akıp gidiyordu. Telsiz sesi: Onu görmeyin, onu görmeyin. Lucas yavaşladı, Climpt arkadan yaklaştı. Bin otuz sekiz, bin otuz dokuz. Lucas öne doğru yuvarlandı, görmek için zorlanıyordu. Far ışını kar yüzünden kısalmıştı. Ona bakmak, köpük plastik bir bardağa bakmak gibiydi.

Bir tümseğe çarptılar, uzak tarafın üzerinden aşağı indiler, Lucas bacaklarıyla yalpalamayı emdi, kalçalarındaki sürüşü hissetmeye başladı. Bin altmış... Lucas gazı geri aldı, yavaşladı, yavaşladı... İşte. Hemen ileride kırmızı bir ışık. Lucas frene bastı, sola doğru eğildi, hızını bir patinajla düşürdü, kızakla birlikte kaldı, düz gitti, farlar Helper'ın kızığını... ve Helper'ın kendisini delip geçti. Helper kar motosikletinin arkasında durmuş, farlara yakalanmıştı.

Climpt sağa dönmüştü ki Lucas sola kırdı, geri döndü, Helper'ı ışıklarında yakaladı ve onu çapraz kırıslara sabitledi. Lucas

eldivenlerini çıkardı ve tabancayı aldı. Helper koşuyordu. Kar ayakkabılarıyla derenin yukarısındaki ağaçlık alana doğru koşuyordu. Oraya kızakla gidemezdi, çok sıkı. Lucas gaza bastı, yaklaştı, yaklaştı. Yardımcı arkasına bakıyordu, hâlâ kaskını takıyordu, yüz maskesi koyu bir ovaldı, boştu. Buzadam ağaçların arasına doğru ağır ağır ilerliyordu ama diğer kar motosikletlerinin sesi giderek artıyordu; sonra ışıklar belirdi ve aniden orada, derin karın içinde kaymaya başladılar. Öndeki kızak ona doğru savrulurken diğeri uzaklaştı. Tabancasını kaldırdı, bir el ateş etti ve kızak savruldu ve yolcu aşağı indi. Diğer kızak diğer tarafa doğru sertçe kırıldı, kontrolden çıkmış bir şekilde düşen adamı kaçırmaya çalışarak döndü. Buzadam koşmaya devam etti, koştu, nefesi boğazında düğümlendi, göğsünü yırttı, çok az umutla körlemesine koştu, arkasına baktı. Namlu patlaması karanlıkta çakan şimşek gibiydi. Lucas sola saptı ve kızaktan düştü. Sersemlemiş bir halde bir an çırpındı, ayağa kalktı, gözlerine ve ağzına kar dolmuştu, çırpınıyordu, bir ayağına fazla yük bindi, bir sonraki kar tabakasına çarptı, dizlerinin üzerine çöktü, 45'lik yukarı doğru geliyordu, Climpt'in dönerek yanından geçtiğini hissetti.

Yardımcı ağaçların dibindeydi, zar zor görülebiliyordu, yüz metre ötede bir hareket hissinden başka bir şey değildi. Lucas ona altı el ateş etti, birbiri ardına, hareketi takip ederek, çalıkların ve dikenlerin arasından, kızılâğaç dallarının ve küçük, çorak kavakların arasından ateş ederek. İlk atıştan sonra namlu flaşı onu kör etti ve içgüdüsel olarak, Helper'ın olması gereken yere ateş etti. Climpt neredeydi, neden orada değildi... ? Ve sonra M-16 geldi, ağaç çizgisinde iki patlama. Telsiz: Silah sesi, silah sesi var. Carr: Ne oluyor, ne oluyor? Kar ayakkabıları. Kar ayakkabılarına ihtiyaçları var.

Lucas'ın kızıağı bir kar yığınının içine gömülmüştü. Ona doğru ilerledi, sonra Helper'ın kızıağına baktı ve sarı saçlı kızı gördü. Karın üzerindeydi, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Çırpınıyordu. Yaralanmış mıydı? Lucas ona doğru döndü ve verici düğmesine bastı: "Yaya olarak yola doğru gidiyor, ormanın içinde, çocuğu yakaladık. O burada, köprünün hemen altındaki deredeyiz. Ona dikkat edin. Etrafına ateş ettik, vurulabilirdi." Ginny Harris

Helper'ın kar motosikleti, kar motosikletlerinin ışığında altın sarısı saçlarıyla Helper'ın gittiği ormana odaklanmıştı.

Lucas dizlerine kadar inen karla mücadele ederek koşarken kız başını çevirip ona baktı, gözleri kapana kısılmış bir tilkininki gibi iri ve yabaniydi.

Sarı saçlı kız kızıağın yanında çömelmişti ki ilk kızaktaki adam ormana bir dizi ateş etti. Siyahlar içindeki adam tehditkâr görünüyordu, elindeki büyük tabanca patlıyordu. Sonra ikinci kızaktaki adamdan yüksek bir cırcır sesi geldi, alevin kekemeliği Tanrı'nın parmağı gibi adamına doğru uzanıyordu. İlk adam ona bir şeyler söyledi ama kadın onu duyamadı. Dudaklarının kıpırdadığını ve elinin yukarı kalktığını görebiliyordu.

Uzaniyor muydu? Silah mı doğrultuyordu? Yuvarlandı. Kadın adamdan uzaklaştı ve adam "İyisin, iyisin" diye seslendi ama kadın yuvarlanmaya devam etti ve eli bir çocuğun parlak krom kompaktına benzeyen bir şeyle geldi. A

.22, elli dolarlık bir silah, hata yapan insanları öldürmekten başka bir işe yaramayan aptalca bir şey. Öne doğru eğilmişti, eli ona doğru uzanıyordu. Namluyu gördü ve parıltıdan hemen önce, bu şekilde yakalandığı için utanç duyabileceği bir an hissetti.

Dönmeye, kaçmaya başladı.

Sonra parladı. Kurşun boğazına sert bir tokat gibi çarptı. Durdu, ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, etrafındaki diğer silahların patlama sesini duydu, ağır bang-bang değil, daha yumuşak, daha uzak bir şey. Çok uzaktan. Şimşek karanlıkta kekeledi ve kızı yere fırlattı, sonra Lucas sırt üstü kara çarptı, bacakları altına katlandı. Başı aşağıdaydı ve yere düştüğünde nefesi ciğerlerinden hızla dışarı fırladı. Nefes alıp doğrulmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Sanki nefes borusuna lastik bir tıpa sokulmuş gibi hissetti. Gerindi ama hiçbir şey olmadı. Kar yüzünde kum gibi hissediliyordu; karı açıkça hissedebiliyordu. Ve ağzında bakırımsı, kesici bir tat, kan tadı. Ama geri kalanı

Dünya, tüm sesler, kokular ve görüntüler, bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde zihinsel bir dikdörtgenin içindeydi ve biri kenarları itiyordu. Birinin konuştuğunu duyabiliyordu: "Oh, Tanrım, boynunda, lanet olası doktoru çağır, doktor nerede, o hala -sürüyor mu. . ." Ve birkaç saniye sonra gözlerinin önünde bir gölge belirdi, başka biri: "Tanrım, öldü, öldü, gözlerine bak." Ama Lucas görebiliyordu. Üzerlerinde kar olan dalları görebiliyordu, hareket ettiğini hissedebiliyordu, biri onu oturturken görüş açısının değiştiğini hissedebiliyordu, birinin ona bağırdığını hissedebiliyordu -hayır, duyabiliyordu-. Ve her zaman dikdörtgen küçüldü, küçüldü ... Kapanan duvarlarla bir süre savaştı, ama uzak bir sıcaklık onu çekti ve zihninin ona doğru döndüğünü hissetti. Konsantrasyonu bıraktığında, meydanın duvarları içeri girdi ve şimdi bir posta pulundan daha büyük olmayan zihinsel bölgeyi tutuyordu. Artık görüntü yoktu. Artık yüzündeki karı hissetmiyordu. Kanın tadı yok.

Tek bir sözcükten başka bir şey yoktu; bu sözcük bir sesten çok bir satırlık yazıya benziyordu, bir gazeteden kesilmiş bir sözcük: "Bıçak"

BÖLÜM 30

Kurşun sırtını, omurgası ile kürek kemiği arasından delip geçtiğinde Buz Adam neredeyse ağaçların arasındaydı. Yüzüstü yere düştü ve bir otomatik silah ateşi patlaması tepesindeki kavağı yırttı. Zihni buz gibi berraktı ama vücudu alev almış gibiydi.

Ağaçları kesen bir patlama daha oldu, sonra bir tane daha, ama sonuncusu başka bir yere yönelmişti. Buzadam ayağa kalktı, acı sırtına bin kiloluk bir sırt çantası gibi binmişti. Ormanın derinliklerine doğru ilerledi, daha derine. Fazla ilerleyemedi, oturmamak zorunda kaldı. Aşağıdaki ani ışık bolluğu sayesinde etrafındaki ağaçların belli belirsiz hatlarını görebiliyordu ve onların arasından geçerek yola doğru bir açıyla ilerledi. Arkasında bıraktığı izler, karda açtığı delikler kadar hızlı bir şekilde karla doldu. Sonra ışığın dışında kaldı.

Karanlıkta kalınca elleriyle ileriye yokladı. Sırtındaki ağır bir kanser gibi büyüdü, karnına, bacaklarına yayıldı ve vücudunu kurşuna çevirdi. Bir ağaç dalı yüz maskesine çarptı ve başını geriye attı. Nefesi zorlaştı: kaskı çıkardı ve fırlatıp attı. Hissetmeye ihtiyacı vardı... Kanaması vardı. Göbeğinden ve sırtından akan kanı hissedebiliyordu, sıcaktı, gömleğiyle derisi arasına yapışmıştı. Ellerini kör bir adam gibi sallayarak bir adım daha attı; ellerini sallayarak bir adım daha. Bir dal yüzüne çarptı ve küfretti, döndü, takıldı, yere düştü.

Küfretti, ayağa kalkmaya çalıştı, üç adım daha attı, bir çukura düştü, kalkmaya çalıştı. Bu sefer başarısız oldu. Çok sessiz hissetti. Orada yatıp dinlendi; tek ihtiyacı olan biraz d i n l e n m e k t i , sonra ayağa kalkabilirdi.

Yukon. Alaska.

Hava yükseliyordu, Lucas'ı karda ve yüzündeki kanda gördü, "Hayır, Tanrım. . ."

"Vuruldu, vuruldu," diye bağırdı Climpt. Lucas'ın başını kucaklıyordu, Henry Lacey hem Lucas'ın hem de Climpt'in başında duruyordu, Carr sarı saçlı kızın yanındaydı, diğer şerif yardımcıları karların arasında dolaşıyordu.

Ağır çekimde çekilmiş bir sahne gibi, Weather kar arabasının farlarında Lacey'nin dişlerinin parladığını gördü, küçük kızın yüzünü gördü, sakın, ölü, paltosu kurşun delikleriyle buruşmuş ve Lucas'ın yanında dizlerinin üzerine çökerken, Meleklerle Gitti, diye düşündü. Lucas çırpınıyordu, gözleri yarı açıktı, akları görünüyordu, zorlanıyordu, zorlanıyordu. Çenesini tuttu, kan buldu, başını geriye eğdi, giriş yarasını gördü, tükenmez kalemle açılmış olabilecek küçük bir delikti. Adam nefes alamıyordu. Eldivenlerini çıkardı, çenesini açtı ve dişlerini parmaklarına geçirmesini engellemek için eldivenlerden birini ağzının köşesine itti.

Ağzı açıkken parmaklarıyla boğazını yokladı, tıkanıklığı buldu, hiçbir şeyin olmaması gereken yerde yumuşak bir doku parçası vardı. Zihni soğuklaştı, analitik oldu. "Bıçak," dedi Lacey'e.

"Ne?" Lacey ona doğru bağırdı, şok olmuştu. Adamın elinde bir silah olduğunu fark etti. "Ver şu lanet bıçağını bana, bıçağını!"

"İşte, işte." Climpt ona kırmızı bir çakı, bir İsviçre çakısı uzattı ve Lacey iki bıçaktan büyük olanını çizerek açtı. "Başını aşağıda tut," dedi Climpt'e. Lacey yardım etmek için dizlerinin üzerine çöktü ve Lucas'ın göğsüne sarıldı. "Elini alnına koy. Aşağı doğru it." Bıçağın ucunu adem elmasının altından Lucas'ın boğazına soktu ve bükerek zorladı... ve ciğerlerine hava hücum ederken ani, korkutucu bir vıraklama duyuldu.

"Kafasını aşağıda tut, kafasını aşağıda tut." İşaret parmağını kesiğin içine soktu ve deliği açık tutmak için kıvırdı. "Onu dışarı çıkaralım," diye bağırarak göğsünden kaydı. Lucas havaya kalkmış gibiydi, her iki bacağında birer adam ve her iki omzunda da ikişer adam vardı.

"Başını aşağıda tut." Onu ormandan çıkarıp şerifin arabasına doğru koşturdular. Artık gözleri kapalı olan Lucas her garip, kanlı nefesinde, ölmek üzere olan bir karga gibi, "Awwwk... awk," diyordu. Hemen üstündeki yoldan bir siren çığlık atarak uzaklaştı.

Yardımcı'nın yolun altındaki hendekte yattığını fark etti. Tek yapması gereken sürünerek yukarı çıkmak ve polisler gittikten sonra bir arabaya işaret vermektir. Küçük bir rasyonalite parçası ona geri döndü: polisler gitmeyecekti.

Şimdi gitmezlerdi.

Onun burada olduğunu biliyorlardı, şimdi. Buzadam güldü. Onu bulacaklardı, geliyorlardı.

Yuvarlanmaya, ayağa kalkmaya çalıştı; sürünerek tepeye çıkacak, polisleri işaretleyecekti. Vazgeçti.

İyileştikten sonra tekrar deneyebilirdi. Her zaman hapisten kaçma ihtimali vardı, her zaman ihtimaller vardı. Ama ayağa kalkamadı.

Hareket edemiyordu. Zihni hâlâ berraktı ve harika çalışıyordu. Sorunu analiz etti. Yaradan dolayı kaskatı kesilmişti, diye düşündü. Kötü bir yara değildi, öldürücü de değildi ama yaralı bir geyik gibi kaskatı kesilmişti.

Bir geyiği vurup da yere düşüremediğinizde, yarım saat kadar beklersiniz ve her zaman onu yakınında, hareket edemez halde yatarken bulursunuz. Eğer yaşayacaksa, ayağa kalkması gerekiyordu. Ama yapamadı. Denedi.

Yapamadı. Gelirler diye düşündü. Gelip onu alacaklardı. İz sadece birkaç yüz metre uzunluğundaydı. Onu takip edecekler, bulacaklardı. Tek yapması gereken beklemektir. "Eğer vurulmadıysa, oraya gitmek intihar olur. Vurulursa, ölür. Sadece kordonu kurun ve gün ışıyana kadar bekleyin," dedi Carr. Lacey başını salladı ve haberi iletmek üzere başka bir yardımcının yanına gitti. "Üç ya da dört adam istiyorum.

Her yerde." Carr arkasından seslendi. "Dışarıda kimsenin yalnız kalmasını istemiyorum, tamam mı? Ne olur ne olmaz." Onu yolun kenarındaki hendekte yatarken buldular. Hâlâ hayatta, hâlâ tetikteydi. Buzadam geldiklerini hissetmişti; duymamıştı ama biliyordu. Başını yukarı kaldırdı; artık ancak bu kadar hareket edebiliyordu. Ama yine de: Onu doğruca kasabaya götürürlerse kurtarabilirlerdi. Onu hâlâ kurtarabilirlerdi. "Bana yardım edin," diye inledi. Bir şey sıçrayarak uzaklaştı, sonra geri döndü. "Yardım edin."

Yüzüne bir şey dokundu; kendisinden daha soğuk bir şey. Kımıldadı ve onlar uzaklaştı. Ve geri geldiler. Onu ısırılar; bir hırlama oldu, sonra kıvrıla kıvrıla kaçtılar, sonra geri döndüler. Çakallar.

Kan kokusu ve karanlığın koruması tarafından getirilmişler. Bu yıl açlar. Derin kar yüzünden açlar. Geyiklerin çoğu ölmüş ve gitmişti.

Yaklaştılar; hareket etmeye çalıştı; başaramadı. Elini kaldırmaya çalıştı, yuvarlanmaya çalıştı, yüzünü kapatmaya çalıştı. Başaramadı.

Zihni su gibi berraktı. Keskin dişler yüzündeydi, koparıyor, parçalıyor, onu parçalara ayırıyordu. Çığlık atmak için ağzını açtı; dişler dudaklarındaydı.

Dokuz şerif yardımcısı olay yerindeydi, dördü gözcü olarak Helper'ın geri dönmesine karşı nöbet tutuyordu. Geri kalanlar olay yerinde çalışarak kan izi ve mermi kovani arıyor ya da sadece izliyorlardı. Sarı saçlı kız mavi plastik bir muşambanın altında yatıyordu. Lacey ve Carr bir kenarda durmuş, Carr telsizle konuşuyordu. Carr konuşmasını bitirdiğinde Lacey karanlığa bakıyordu. "Bence hâlâ yavaş gidersek .

. ."

"Unut gitsin," dedi Carr. "Eğer uzanıyorsa, bizden daha fazlasını haklar. Kordonu yol boyunca tutun. Davenport ona yarım düzine el ateş etti, Gene de ormanı parçaladı - bence düşmüş olma ihtimali yüksek. İhtiyacımız olan şey..."

"Bekle," diye tersledi Lacey. Eldivenli elini kaldırdı, döndü ve kuzeydoğuya, yola doğru bir açıyla baktı. Karanlığa doğru süzülüyor gibiydi. "Ne sesi?"

"Çığlık gibi bir ses," dedi Lacey. Bir süre birlikte dinlediler, etraflarındaki şerif yardımcılarının konuşmalarını, yolda rölantide giden kamyonların uzaktan gelen boğuk mırıltılarını ve tüm bunların altında yağın karın derinden gelen hafif gürültüsünü duydular.

Canlı canlı yenen bir adamın çığlığına hiç benzemiyordu.

Carr başını salladı. "Muhtemelen rüzgârdandır," dedi.

31. BÖLÜM

Kar ayakkabılarıyla kulübesine giden yolun karşısındaki sırtlarda çalışıyordu. İlk kilometreden sonra terden sıırsıklam olmuştu. Saat şapkasını çıkarıp cebine soktu, serinlemek için parkasının fermuarını açtı ve yoluna devam etti. Kızılağaçlar bacaklarına dolanıyor, onu dolaştırıyordu. Küçük, gür ağaçlardı ve başparmak büyüklüğündeki gövdelerinde yabani kirazlar gibi benekler vardı. Bazı yerlerde sık sık yağın kar yüzünden gömülmüşlerdi. Gömülü bir çalının üzerine bastığında, kar ayakkabısı sanki bir çukura basmış gibi altına çöküyordu, ki aslında çökmüştü; gömülü bir kızağacın esnek dalları tarafından tutulan bir kar kubbesi.

Sonra dizlerine, hatta kasıklarına kadar batıyor ve tekrar düzlüğe çıkmak için mücadele ediyordu. Bataklıkta mücadele ederken güneş gözlüklerinin üzerinde bir buz parçası oluştu ve kalbi Kuzey Ormanı'nın sessizliğinde bir davul gibi gümbürdedi. Dar bir parmak sırtın kenarına tırmandı; sırtın omurgasına ulaştığında yokuş aşağı döndü ve bataklığa kadar takip etti. Sırtın bataklığa doğru alçaldığı noktada, kırmızı sedirlerden oluşan bir yumak karla kucaklaşıyordu. Geyikler sedir ağaçlarının arasında yatmış, tüylerini dökmüş ve karın rengini değiştirmişti. Her yerde pembemsi idrar delikleri, ciğer rengine benzeyen dışkı yığınları vardı.

45'lik mermiler; ama geyik yok.

Onlar için bir lokomotif kadar belirgin olurdu ve çoktan gitmiş olurlardı. Bir suçluluk duygusu hissetti. Geyik avlamamalıydı, bu kış olmazdı. Yeterince zayıf olacaklardı. Bacakları seğirdi, kar gibi bembeyaz, tertemiz çarşaflara karşı seğirdi. Kış soldu. "Uyan, seni... Lucas gözlerini açtı ve inledi. Sırtı kaskatı kesilmiş, boynu plastik korsenin içinde gerilmiş ve hareketsiz kalmıştı.

"Lanet olsun, kendimde değildim," dedi kısık sesle. "Saat kaç?"

"Saat dört," dedi Weather ona gülümseyerek. Üzerinde cerrah önlüğü vardı. "Bir saat içinde hava kararacak.

Nasıl hissediyorsun?" Lucas boğazını test etti, esnedi. "Hâlâ acıyor ama o kadar da kötü değil. Daha çok gergin gibi hissediyorum."

"İyileştikçe böyle olacaktır. Daha da kötüleşirse tekrar girip yara dokusunun bir kısmını serbest bırakacağız."

"Sıkı hissiyle yaşayabilirim," dedi. "Ne? Bana güvenmiyor musun?" 22'lik mermi çene kemiğinin altından girmiş, diline paralel olarak yukarı doğru ilerlemiş ve sonunda boğazının arkasındaki yumuşak dokuya gömülmüştü. Nefes almaya çalıştığında, beş sentten daha büyük olmayan gevşek bir doku parçasını emmiş ve neredeyse boğularak ölmüştü. Hava, Lincoln Memorial'daki masada bir saat çalışarak hasarı düzeltmişti. Lucas, "Bir kadına güvenirsen bir bakmışsın boğazını kesiyorlar," dedi.

"Pekâlâ, şimdi sana Schoenecker'lardan bahsetmeyeceğim."

"Ne?" Oturmaya başladı ama kadın onu itti. "Onları bulmuşlar mı?"

"Baja'da kamp yaparken. Bu sabah. Dün gece bir benzin kredi kartı kullanmışlar ve onları bizim saatimizle on civarında bulmuşlar. Henry Lacey aradı ve halkın hiçbir şeyden haberi olmadığını söyledi, ama kızlardan biri onları epeyce azarlıyor. Henry onları geri getirmek için birkaç şerif yardımcısıyla birlikte oraya uçabilir."

"Çok uzak. Seks olayında diğer insanları sıkıştırabilirler."

"Onlar mı? Yardım etmeyecek misin?" Lucas başını salladı. "Artık benim bölgem değil. Yapacak bir şeyler bulmalıyım. Belki Minneapolis'e geri dönerim."

"Hımm," dedi kadın. "Aman Tanrım," dedi Lucas onun ruh halindeki değişikliği anlayarak, "bir şeyler bulmama yardım edeceğine umuyordum. Öyle ya da böyle, buralarda olacaksın, değil mi?"

"Konuşmamız gerek," dedi kadın. "Buradan çıktığında."

"Bu da ne demek oluyor? Etrafta olmak istemiyor musun?"

"Etrafta olmak istiyorum," dedi. "Ama konuşmamız gerek."

"Pekâlâ." Shelly Carr kapıyı çaldı. "Ziyaret saati mi?" Elinde kulaklıklılı, yönlü bir avcı şapkası vardı. "İçeri gel," diye mırıldandı Lucas. Carr sordu ve Lucas iyi hissettiğini söyledi. "Harper'dan ne haber? Hava durumu kamyonetini bulduğunu söylüyor."

"Evet, bir gölde. Balıkçı kulübelerinden oluşan büyük bir koleksiyon var. Etrafta bir sürü insan var. Biriyle tanışmış olabileceğini düşünüyoruz, ehliyeti için bülten  ıkaramayalım diye bir araç bulmuş olabilir. Ş  anda nerede olduğunu Tanrı bilir ama arıyoruz."

"Oldukça iyi görünüyorsun," dedi Lucas. "Biraz dinlendim," dedi Carr. "Gene'le tekrar konuştun mu?"

"Evet. H l  senin kul bende," dedi Carr. "Orada oturup televizyon seyrediyor ve kitap okuyor. Biraz endişeliyim."

Weather, "Profesyonel yardıma ihtiyacı var ama bir psikiyatristle konuşma ihtimali yok," dedi. " yle maço bir adam, hiç şansı yok."

"Evet, şey... Onun nerede olduğunu biliyorum," dedi Lucas. "Kilise gibi. Eğer inanmıyorsan, gitmenin sana bir yararı olmaz. Bunu kendi başına  zmesi gerekecek."

"Her şey çok tuhaftı," dedi Carr. "Cenazesine gidene kadar iyiydi. Gitmemeliydi, bunu ona söyledim."

"Gitmek zorunda kalmış olabilir," dedi Lucas. "Evet, biliyorum," dedi Carr isteksizce.

"Ama onun yüzünü görür görmez her şey bitti. Yani bir melek gibi görünüyordu. Kızını biliyorsun."

"Evet." Bir süre konuşmadan oturdular, sonra Carr, "Gitmeliyim," dedi. Lucas'ın bacağına iki kez vurdu.

"Geçmiş olsun." O gittikten sonra Weather, "Shelly politik olarak iyi durumda. Lacey, Helper'la anlaşmak için garaj yoluna çıktığını herkesin bilmesini sağladı."

"Cesaret ister," dedi Lucas. "Ve bir şekilde bütün ölü insanlar sadece... ölü. Görünüşe göre kimse bu konuda pek konuşmuyor."

Bir haftadan az oldu."

"Bu işler böyledir," dedi Lucas. "Gazeteyi gördün mü?" diye sordu. "Bu sabah sen gittikten hemen sonra bir hemşire getirdi," dedi. "Harika bir resim, Shelly FBI'dan adamlarla birlikte, övgü alıyor," dedi. "Beni biraz kızdırdı."

"Shelly sadece işini hallediyor," dedi Lucas yumuşak bir sesle. Eğleniyordu. "Biliyorum. Bu arada onunla karısı hakkında küçük bir konuşma yaptım. İkisinin de boşanmasının daha iyi olacağını söyledim."

"Ne dedi?"

"Boşanmanın günah olduğunu söyledi." Birkaç dakika sonra, "Kapıyı kapat" dedi.

Kadın kapıya baktı, sonra bir adım attı, kapıyı itti, yatağa onun yanına oturdu ve onu öptü. Başını fazla çeviremiyordu ama kolunu hareket ettirebiliyordu ve onu olabildiğince uzun ve sert bir şekilde kendine çekti. Sonunda gülerek geri çekildi, saçlarını düzeltti.

"Jeer, senin durumundaki bir adamdan faydalanmamak çok zor," dedi.

"Hey. O kadar da kötü acımıyor. O yüzden buraya gel." Adam ona uzanmaya çalıştı ama kadın dans ederek uzaklaştı. "Vurulmandan bahsetmiyordum. Bana aşık olduğun gerçeğinden bahsediyordum."

"Aşık mı oluyorum?"

"Sözüme güven," dedi. Bir adım daha yaklaştı, eğildi ve onu alnından hafifçe öptü. Adam ona tekrar uzanmaya çalıştı ama kadın dans ederek uzaklaştı. "Biraz dinlenmeye çalış. Muhtemelen dışarı çıktığında buna ihtiyacın olacak."

"Bir polis gibi espri anlayışın var," dedi Lucas. "İğrenç. Ve bunun arkasına saklanıyorsun. Tıpkı bir polis gibi." Gülümsüyordu ama şimdi gülümsemesi daraldı, belirsizleşti. "Sanırım öyle."

"Çünkü haklısın. Sana aşık oluyorum. Bu konuda komik olmana gerek yok." Bu kez burnunun ucuna dokundu ve "Geçmiş olsun" dedi. Gülümsüyordu ama gözlerinde yaş var gibiydi ve aceleyle oradan ayrıldı.

Lucas bir süre daldı, televizyonu açıp kapattı ve başını kaldırmak için yatak kaldırma kumandasını kullandı. Pencereden dışarı, çimenlerin üzerinden kasabaya, küçük evlere ve bacalardan kıvrılan dumanlara bakabiliyordu. Görecek pek bir şey yoktu: beyaz kar, mavi gökyüzü, küçük evler. Ve hava çok soğuktu, herkes kışın en kötü soğuğunun bu olduğunu söylüyordu. İçeriden o kadar da kötü görünmüyordu. İçeriden oldukça iyi görünüyordu. Gülümsedi ve gözlerini kapattı.

İçindekiler

Kış Avı .

John Sandford

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

